

CHU SƠN PHA

NGUYỄN TRẦN DỊCH

KẺ  
NHƯ  
NHƯỢC

# KẺ NHU NHƯỢC

Tác giả: **Chu Sơn Pha**

Dịch giả: **Nguyễn Trần**


*Nhà xuất bản:* **Lao Động**

---

*Nguồn sách:* **Waka**

Đóng ebook: **nguyenthanh-cuibap**



ữa nay trời nắng như đổ lửa, mặt đất bị nung cháy khiến cho người và súc vật đều không dám đặt chân lên. Mùa xuân vẫn chưa qua hẳn, theo lệ thường thì thời tiết không thể trái khoáy đến như vậy. Bình thường thì con chó đen gầy nhom của Hồng Xung cũng không hung dữ đến như thế, nhưng bữa nay đột nhiên nó phát điên. Khi Mã Đán vác bao gạo đưa đến lò làm tương của nhà họ Phương, vừa đặt bao gạo xuống đất thì con chó vừa đen vừa gầy vừa xấu không thể tả ấy rống lên ông ổng, vừa rống vừa phóng tới, chỉ cần chớp mắt nữa là đôi chân trước và cái mồm của nó sẽ dính chặt lên ngực của cậu ta mà thôi. Không kịp hiểu chuyện đang diễn ra, Mã Đán quay người bỏ chạy. Con chó ngoác cái mồm rộng hoác với hàm răng nhọn hoắt, trắng nhơn đuối theo sát sau lưng. Từ lò rèn Phạm Đại, Mã Đán chạy thẳng về phía đông hướng theo con phố ven sông, vượt qua nhà may nhà họ Mao, tiệm bán xoong nồi La Ký, cửa hàng tơ họ Chu, xưởng sản xuất thuốc lá Hoa Thịnh, cửa hàng đồ mây tre Bác Bạch, quán rượu nhà họ Tô, cửa hiệu vàng bạc trang sức Kiềm Điền, đại lý gạo Phong Dụ, Áo Đông Hội quán rồi rạp hát Phụng Tiên... Những người trông thấy Mã Đán chạy trốn chết không những không tìm cách cản trở con chó đang truy sát cậu ta mà ngược lại, còn cực kỳ hưng phấn reo hò như muốn tìm cách cổ vũ cho con chó đen đuối theo nhanh hơn. Ở thị trấn Thượng Tân này, ngoài những dịp lễ hội hàng năm và chuyện ba năm trước có một cô gái trẻ không rõ lai lịch, lần đầu tiên trần truồng xuất hiện trên đường phố trong một thời gian ngắn ra thì không khí hưng phấn như thế này hầu như chưa bao có. Mã Đán và con chó trong một khoảng thời gian rất ngắn đã điểm hỏa cho bầu không khí nóng bức này khiến cho bốn phương tám hướng đột nhiên huyên náo hẳn lên. Người đi đường trong chớp mắt đã dạt sang hai bên, tạo ra một lối chạy rất thông thoáng cho Mã Đán và con chó. Mã Đán bị con chó đuối sát nên cũng chẳng còn có thời gian và hơi sức đâu mà lên tiếng chào hỏi họ. Tất cả mọi người đều kinh ngạc và ái ngại khi thấy Mã Đán đã cởi phăng đôi giày và chạy chân trần trên nền đường nóng như bốc lửa như thế.

- Mã Đán! Bàn chân của mày đã bị nướng chín rồi, thơm phưng phức. Nó đã biến thành chân giò hun khói rồi!

- Mã Đán! Thôi thì cho con chó đớp một miếng đi! Ngoài việc được ăn phân ra, cả đời nó chưa bao giờ được ăn thịt!

Mã Đán không chịu khuất phục trước con chó, lột chiếc áo bị mồ hôi thấm ướt đầm ném về phía con chó. Ban đầu con chó hơi giật mình nên đứng lặng một lát, ngửi ngửi hít hít rồi nhanh chóng nhận ra Mã Đán đang dùng kế “ve sầu thoát xác” nên tỏ ra hung hăng hơn, hùng hổ xốc tới. Áo đã được cởi ra nên cơ thể Mã Đán hình như cũng nhẹ hơn, chạy cũng có vẻ nhanh hơn.

Những người ngoài cuộc càng tỏ ra hưng phấn như đang xem một trận thi đấu mà thực lực đôi bên là kẻ tám lạng người nửa cân. Họ đều nghe thấy rõ ràng tiếng thở phì phò rất có nhịp điệu, rất có tiết tấu của

Mã Đán lẫn con chó. Cũng có ai đó cảm thấy lo cho Mã Đán nên lên tiếng:

- Mã Đán! Mày đừng lại đi! Mày đừng lại thì con chó cũng sẽ đứng lại thôi. Nó vốn là một con chó hiền lành, không hề bị điên, chẳng qua là nó không chịu thua mày đấy thôi. Chỉ cần mày chịu thua là nó sẽ bỏ cuộc!

Lời khuyến cáo đầy thiện ý này vừa dứt thì ngay lập tức có một tiếng nói phản bác:

- Tại sao ông lại bảo Mã Đán nhận thua? Có lẽ nào ông lại muốn Mã Đán nhận chó làm cha và quỳ xuống gọi một tiếng “bố” sao?

- Nếu có thể làm cho con chó không cắn mình thì gọi nó một tiếng “bố” có mất gì đâu? - Người có lời khuyên đầy thiện ý lúc này lại lên tiếng.

- Thế thì... này Mã Đán! Mày cứ thử gọi nó một tiếng “bố” xem sao?

Nhưng Mã Đán không muốn nhận thua. Cậu ta tự tin là mình vẫn có thể chạy được cả ngày, thậm chí cứ chạy như thế này và không bao giờ dừng lại. Cậu ta cũng không hề tin tưởng những lời khuyên bảo của những người này, bởi căn bản là họ không hề biết suy cho cùng là cậu ta có thể chạy được bao lâu.

Khi Khang Khu từ dưới bến thuyền rảo bước lên bờ thì cũng chính là lúc Mã Đán vừa phóng vù vượt qua nơi ấy. Đứng từ dưới bậc tam cấp nhìn lên, Khang Khu vừa cảm thấy hiếu kỳ, vừa cảm thấy nghi hoặc vì có một gã đàn ông ăn không ngồi rồi đến độ thi chạy với một con chó. Cô ta than thở đầy vẻ tiếc nuối:

- Tiết kiệm bớt sức lực đi! Một bước chạy thì cần phải hao phí bao nhiêu là miếng cơm đấy! Để xem nhà anh phải hao phí bao nhiêu là cơm gạo nào?

Thị trấn Thượng Tân không lớn, tính chỗ rộng nhất chạy từ phía cực Tây sang cực Đông cũng chỉ ba cây số, đến xưởng nhuộm của họ Hà là điểm tận cùng, tức là không còn đường để chạy nữa. Cuối xưởng nhuộm họ Hà là một khóm cây khuynh diệp cao ngất, Mã Đán chạy một vòng theo khóm cây rồi chạy ngược trở lại, con chó cũng chạy quanh khóm cây một vòng rồi chạy ngược lại, đuổi theo. Khi Mã Đán chạy vượt qua cửa hàng gạo Mã Nhất của nhà mình lần thứ hai thì bố cậu ta - Mã Cạo Đầu - tên thật của lão trong thị trấn không mấy người biết, chỉ biết tổ tiên họ Mã cho đến thế hệ của lão chuyên làm nghề cạo đầu nên người ta quen gọi lão là Mã Cạo Đầu, gọi riết thành quen - đang ngồi trước cửa hàng xem cậu ta chạy đua cùng con chó, điệu bộ chẳng có gì là lo lắng, tay vẫn phe phẩy chiếc quạt như không có chuyện gì xảy ra, hình như kẻ đang bị con chó truy đuổi kia không phải là con ông ta mà chỉ là một người không hề quen biết. Có ai đó nhắc nhở Mã Cạo Đầu bằng một giọng đầy thiện ý:

- Con trai ông đang bị con chó bắt nạt kìa!

- Tôi lại không nghĩ là chó đang bắt nạt người mà cảm thấy ngược lại, người đang bắt nạt chó! - Mã Cạo Đầu nói.

Mã Cạo Đầu không nên nói ra câu này, ngay cả Mã Đán cũng không hiểu vì sao bố mình lại nói được

một lời hã hê trước tai họa của người khác như thế và câu nói này chắc chắn sẽ gây ra nhiều phiền phức.

- Ai đó có thể cho tôi một ngụm nước được không? - Mã Đán hy vọng có ai đó sẽ đưa cho cậu ta một cốc nước, nhưng ngay lập tức cậu ta nhận ra rằng, chỉ cần mình đứng lại thở vài hơi là con chó đã có thời gian ngoạm cái mồm của nó vào bắp chân của mình rồi - Nếu không thì... mọi người hãy cho con chó một bát nước cũng được. Mồm nó cũng phì ra đầy khói rồi kìa!

Mã Đán nghĩ trong bụng, nếu con chó muốn uống nước, ắt nó phải dừng lại; mà một khi nó đã dừng lại để uống nước thì cậu ta cũng có thể dừng lại để uống nước, hai bên đều được hưởng lợi, đều rất công bằng. Nếu đây là một cuộc đua đúng nghĩa thì không ai có quyền nghi ngờ tính công khai và sòng phẳng của nó.

May mắn thay, bên vệ đường có một chiếc thùng nhựa rách, Mã Đán nhìn thấy rõ ràng bên trong có nước, ngay cả con chó cũng nhận ra điều này, nhưng nó không thèm dừng lại. Điều này khiến Mã Đán nổi xung, chửi:

- Rõ ràng là mày muốn cả hai chúng ta đều bị dồn đến bước đường cùng rồi đây!

Nhưng rồi ngay sau đó, một ý nghĩa thoáng qua trong đầu Mã Đán: Trong một buổi chiều oi bức và nặng nề thế này, mình và con chó đã mang lại cho thị trấn Thượng Tân này một niềm hoan lạc, một chút huyền ảo, thế thì ngay cả mình và con chó cho dù có mệt hơn đi chăng nữa cũng chả bỏ! Như thế, những gì đã diễn ra có khác nào một tiết mục biểu diễn mà mình và nó đã hợp tác diễn y như thật!

Khi những bước chạy của Mã Đán vượt qua bến thuyền lần thứ hai, suýt chút nữa thì cậu ta đã đâm sầm vào bụng Khang Khu. Con diên tiết vừa mới nổi lên nhưng đột nhiên Khang Khu nhận ra rằng, đây là vùng đất lạ nên dẫn lại, có điều chỉ dẫn được tay chân, còn miệng thì không thể dẫn được nên gào lên từ phía sau lưng Mã Đán:

- Anh gì kia! Anh ăn no quá nên rửng mỡ chứ gì? Có phải nhà anh mở cửa hàng bán gạo không?

Mã Đán vốn không thể quan sát những người hai bên đường, chỉ lo chạy nên không chú ý gì đến Khang Khu, có điều cậu ta đã ngửi thấy mùi nước hoa trên người cô ta. Đàn bà ở thị trấn Thượng Tân không bao giờ xịt nước hoa lên người, chỉ có những cô gái điếm ở thị trấn Liên Hoa vì cho rằng cơ thể mình bốc mùi hôi nên mới dùng nước hoa xịt để lấn át mùi hôi. Ngửi thấy mùi nước hoa, đột nhiên Mã Đán không còn thấy khát nước nữa, ngược lại, cậu ta cảm thấy toàn thân tràn trề sinh lực, dường như sức mạnh vừa mới cạn kiệt đã được khôi phục trở lại trong cơ thể mình. Nhờ đó mà cậu ta chạy càng nhanh hơn, dần dần khoảng cách giữa cậu ta và con chó mỗi lúc một xa. Có điều Mã Đán không muốn khoảng cách ấy quá xa, quá xa thì con chó sẽ nhận ra là không thể đuổi kịp mà bỏ cuộc, và như thế thì sẽ mất vui, cuộc đua cũng kết thúc và mọi người ở Thượng Tân này không thể biết được rằng, cuối cùng thì cậu ta cũng có biệt tài là chạy. Chính từ suy nghĩ ấy, Mã Đán cố ý giảm tốc độ và ngay lập tức, con chó đã đuổi theo gần kịp. Giống

như con chó, mùi nước hoa trên cơ thể Khang Khu cũng đang đuổi theo Mã Đán, mỗi lần cậu ta hít thở thật sâu là đã cảm nhận được, hình như cái mùi vị ấy đã an cư lạc nghiệp ngay trước lỗ mũi cậu ta rồi.

Con chó nhà Hồng Xung đã đuổi Mã Đán chạy hết ba vòng quanh thị trấn, tất cả mọi người đều thán phục khả năng chạy của cậu ta. Nhưng khi Mã Đán và con chó chạy đến vòng thứ tư thì mọi người đã phát hiện ra rằng, ưu thế đang nghiêng hẳn về phía Mã Đán, khả năng thất bại của con chó đã bắt đầu biểu lộ ra rất rõ. Nhưng nó lại là một con chó khá kiên cường, không cần được đối thủ một miếng thì không buông xuôi, không đang tâm chấp nhận thua cuộc. Lão Mao, ông chủ của cửa hàng bán vải họ Mao, một lão già có cặp mắt rất tinh tường có thể thấy được cả sợi tơ trời mùa thu trong không khí - là người đầu tiên phát hiện ra con chó lúc này đã sức cùng lực kiệt. Lão nói với Mã Đán:

- Con chó sắp chết rồi, mày còn ung dung chạy nữa hay sao?

Đến lúc này mọi người mới đồng loạt nhận ra sức lực con chó đã cạn, chiếc lưỡi đang thè ra của nó dài đến độ như muốn rơi ra khỏi mõm và rớt xuống đất. Họ tung hô, động viên Mã Đán:

- Mày gắng sức chạy một vòng nữa, nó sẽ cúi đầu trước mặt mày mà nhận thua thôi, từ nay về sau nó không dám đuổi theo mày để cắn nữa đâu.

Mã Đán cảm thấy họ nói có lý, quay người về phía sau nhìn vào con chó bắt chước tiếng chó, sủa lên mấy tiếng. Bước chạy của con chó vốn đã lảo đảo, chậm chạp, thậm chí đã có dấu hiệu của sự chịu thua, nhưng khi nghe thấy tiếng sủa khiêu khích của Mã Đán thì ý chí tranh đấu của nó lại trỗi dậy, dùng chút sức lực cuối cùng phóng lên, đuổi theo.

Khi Mã Đán chạy qua cửa hàng gạo nhà mình thì có ai đó nói to, con chó đã chết rồi. Mã Đán quay đầu nhìn lại, quả nhiên con chó đã đổ gục xuống đất cách cậu ta không đầy một mét. Dáng vẻ của một con chó chết trông thật khó coi, miệng sùi đầy bọt trắng, lại còn thêm cái lưỡi thè ra dài ngoằng, thân thể bốc lên mùi khét lẹt đặc trưng của loài chó, đôi mắt trợn tròn trắng dã. Không chờ cái xác thối rửa mà vô số ruồi nhặng đã bắt đầu bay vù vù chung quanh.

- Nếu kẻ nằm gục chết kia mà là tôi thì cũng sẽ có vô số ruồi nhặng được mời đến - Với tư thế của kẻ chiến thắng, Mã Đán đứng trước cửa của cửa hàng gạo Mã Nhất uống nước, dáng vẻ đắc ý nói với những người chung quanh - Nhưng trên thế giới này không có bất kỳ con chó nào có thể làm cho Mã Đán tôi mệt mà chết!

Mọi người đều cười rộ lên. Rõ ràng là họ đang cười nhạo Mã Đán và cậu ta không hiểu tại sao họ lại cười nhạo một kẻ chiến thắng. Mã Đán giơ bàn chân phồng rộp lên cho mọi người xem nhưng hình như không có ai cảm thấy hứng thú với nó nên chẳng có lời tán thưởng nào. Ai cũng cảm thấy đó là do cậu ta tự tìm lấy đau đớn và phiền toái. Mã Cạo Đầu đi từ trong cửa hàng ra, lưỡi biếng phẩy chiếc quạt xua ruồi nhặng bám trên xác con chó và đột nhiên ý thức được rằng, vấn đề đã trở nên nghiêm trọng.

- Đây là con chó nhà lão Hồng đúng không? - Mã Cạo Đầu hỏi những người chung quanh.

Tất cả mọi người đều đồng thanh đưa ra câu trả lời:

- Đúng, là chó nhà Hồng Xung!

Hình như Mã Cạo Đầu bị cái gì đó đột nhiên đánh mạnh vào đầu, tỉnh táo lại và bắt đầu run, hoảng loạn chạy vào trong mang ra một chậu nước lạnh hắt lên xác con chó, không ngừng lay đầu, sờ nắn mũi, thậm chí còn nằm phục xuống đất dùng miệng của mình ấp lên miệng con chó làm hô hấp nhân tạo để làm cho nó sống lại. Có điều, con chó đã chết, không thể nào sống lại được. Với vẻ mặt đầy thất vọng, Mã Cạo Đầu bảo Mã Đán giúp một tay khiêng xác con chó đặt vào chỗ mát dưới hiên nhà, dùng một vuông vải màu loại một đắp lên trên, chỉ có bốn cái chân thẳng đuột thò ra ngoài. Mã Đán không bằng lòng với việc làm của Mã Cạo Đầu, nói:

- Tuy cái mặt chó chết của nó trông rất khó coi, nhưng nó không phải là người trong họ nhà ta, bố đắp điểm cho nó làm quái gì? Tấm vải ấy rất quý, khi mẹ tôi chết, bố cũng không đành lòng dùng nó để đắp cho mẹ tôi kia mà!

Mã Cạo Đầu nhìn Mã Đán một cách giận dữ khiến cậu ta câm bặt. Mã Cạo Đầu còn ra hiệu bảo những người hiếu kỳ giải tán. Có điều, họ không chịu giải tán, bởi Hồng Xung đã xuất hiện!

Hồng Xung có cơ thể cao lớn, khỏe không thua gì một con trâu, lại còn rất giỏi quyền cước, diện mạo vô cùng nanh ác, tính tình lại cực kỳ hung hãn. Không còn nghi ngờ gì nữa, hãn chính là người nổi tiếng nhất về sự hung ác ở thị trấn Thượng Tân này, ngay cả bọn thổ phỉ ở vùng Cảo Sơn cũng phải nhún nhường đôi ba phần. Năm trước, hãn đã từng chặt đứt lìa chân của ba người đàn ông ở vùng khác đến Thượng Tân gây sự, sau đó lại tiếp tục chém đứt một cánh tay của một trong số ba người nọ rồi ném cho chó ăn. Từ đó trở về sau không còn có bất cứ người nào từ địa phương khác dám đến Thượng Tân quấy rối nữa. Năm ngoái, vào một đêm tối trời, mười ba gã thổ phỉ Cảo Sơn đã từng tụ tập ở cửa phía nam, lần quần đến cả đêm nhưng cuối cùng chả có tay nào dám bước vào trong thị trấn, gần sáng thì men theo đường cũ mà về núi, chỉ để lại những vết chân ngựa loạn xị trên cỏ. Bọn chúng biết, Hồng Xung vẫn còn ở trong thị trấn.


Tất cả mọi người đều tỏ vẻ sợ hãi trước gương mặt vô cùng khó coi của Hồng Xung, ngay cả hơi thở cũng không dám thở mạnh vì sợ rằng, chỉ cần phát xuất ra một âm thanh không cần thiết lúc này sẽ kích động cơn thịnh nộ và năm đấm của hãn. Mã Đán trốn sau lưng Mã Cạo Đầu, cảm thấy lá gan của mình không ngừng teo lại, một luồng nước chua chua từ bụng xộc lên cuống họng nhưng đã được cậu ta cắn răng nuốt xuống.

Hồng Xung cầm mép tấm vải kéo qua một bên, nhìn thấy xác con chó.

- Thời thái bình thịnh trị mà giữa ban ngày ban mặt thế này lại dám ức nam hiếp nữ, giết người phóng hỏa thế này sao?

Nghe thấy giọng nói bi phẫn lẫn căm hờn đầy chất chính khí của Hồng Xung, Mã Cạo Đầu ý thức được rằng, lần này lão sẽ bị Hồng Xung tống tiền.



 Cửa hàng gạo Mã Nhất cũng giống như phần lớn cửa hàng khác trong thị trấn này, phía trước là cửa hàng, phía sau là nơi ở. Những vật dụng trong nhà khá nhiều, Hồng Xung ngồi trên chiếc ghế bành làm bằng gỗ cây lê hoa vàng đặt ngay giữa phòng khách, vờn người sờ nắn chiếc ghế bóng mượt chẳng khác nào da thịt con gái, lẩm bẩm như nói cho chính mình nghe - Nhà mình cũng nên có một chiếc ghế như thế này - Nói xong thì nhấp một ngụm trà đầy vẻ mãn nguyện. Đặt ly trà xuống, hần ngược nhìn bố con Mã Cạo Đầu, nói:

- Sau đây chúng ta bàn đến chuyện bồi thường.

Mã Cạo Đầu cười lấy lòng, nói:

- Vâng, chúng ta bàn tính cho hợp lẽ.

- Từ xưa đến nay, nợ tiền thì phải trả tiền, giết người thì phải đền mạng, cái lệ này mọi người biết không? - Hồng Xung nói.

Mã Cạo Đầu đứng lên, nói:

- Chúng tôi biết rồi.

Hồng Xung lắc lư cái đầu:

- Quả nhiên ông là người thông hiểu lý lẽ, tôi cũng là một người thông hiểu lý lẽ.

Đang đứng sau lưng bố, Mã Đán định nói gì đó nhưng bị Mã Cạo Đầu ra hiệu ngăn lại.

- Chúng tôi căn cứ vào việc mà bàn việc, việc gì ra việc nấy - Mã Cạo Đầu nói.

Hồng Xung nhẹ nhàng, từ tốn nói:

- Thế thì chúng ta bàn việc nào cho ra việc nấy vậy. Các người không thể để tôi chịu thiệt, tôi cũng không thể để cho các người phải chịu thiệt đâu.

- Được rồi - Mã Cạo Đầu nói - Ông đã phóng khoáng như thế thì tôi cũng phải phóng khoáng thôi. Chúng tôi bồi thường cho ông giá tiền của một con chó...

Sắc mặt Hồng Xung đột nhiên biến đổi, đứng bật dậy cắt ngang lời Mã Cạo Đầu:

- Giá tiền một con chó? Ông đang cố ý làm cho tôi bị thiệt rồi! Chứ ít thì ông cũng phải bồi thường cho tôi giá của ba con chó!

- Làm gì có cái lý lẽ đó!

- Đây là sự bồi thường đúng đạo lý nhất! Đương nhiên, nếu con chó này không phải họ Hồng, nó chết thì chết, bố con nhà ông lại còn có thể nướng mà ăn. Nhưng nó họ Hồng, nó ở trong nhà tôi, nó chính là anh em với tôi, nó chính là người thân của tôi. Mã Đán! Mày đã giết người giữa thanh thiên bạch nhật, mày có

biết không?

Mã Cạo Đầu vội vàng cúi đầu nhận lỗi, đồng ý bồi thường một con chó tơ, mạnh khỏe hơn hẳn con chó đã chết. Lão nói, ở ngoài chợ trời ngày nào cũng có chó được người ta đem tới bán, chó khỏe chó đẹp đều có. Hồng Xung cười nhạt:

- Ông lại xem chó nhà tôi là chó rồi! Ông đã làm nhục nó rồi!

Mã Cạo Đầu lại vội vàng nói:

- Chó đương nhiên sẽ đền, chúng tôi còn lo hậu sự đầy đủ cho anh em nhà ông...

Hồng Xung đột nhiên nổi cơn thịnh nộ:

- Ông lại xem tôi là chó rồi! Ông vừa làm nhục con chó nhà tôi, bây giờ lại tiếp tục làm nhục tôi nữa sao! Tôi vốn chỉ yêu cầu ông bồi thường tiền theo giá trị của ba con chó, bây giờ phải cộng thêm chiếc ghế bành này!

- Dưới móng ông là chiếc ghế bành bằng gỗ lê hoa vàng đấy!

Mã Cạo Đầu đã bắt đầu điên tiết nhưng không dám biểu lộ ra ngoài, đành phải cố nuốt ngọn lửa đang bốc trong lòng cho tắt hẳn vì lão sợ rằng mình không đủ sức phòng ngừa những tai họa sẽ lây lan. Xem bộ dạng của Hồng Xung lúc này, lão không dám mở miệng nữa.

Mã Đán lách người bước lên phía trước biện hộ cho mình:

- Hồng Xung! Con chó nhà ông tự chạy mà chết. Nó đuổi tôi thì tôi chạy, tôi có bảo nó chạy theo tôi đâu... Láng giềng với nhau thì cũng cần phải nói lý, giả sử kẻ chết kia là tôi chứ không phải là con chó...

- Mã Đán! Nếu mày không chạy, con chó nhà tao không thể đuổi theo mày - Hồng Xung nói - Không đuổi theo mày thì nó không thể chết. Tại sao mày lại phải chạy chứ? Mày lại còn trách được ai? Tao không phải là người không biết nói lý lẽ, nếu chạy mà chết vì mệt là mày, tao sẽ bắt con chó nhà tao đền mạng. Nhưng, đứa chết lại là con chó nhà tao, tao muốn mày phải đền mạng, đó là lẽ thường tình, đúng không?

- Lý lẽ của ông chẳng ra gì cả - Mã Đán nói - Tôi thích chạy. Chó nhà ông không đuổi theo, tôi cũng tự mình chạy thôi. Không chạy thì không thấy dễ chịu trong người.

Mã Đán một mực khẳng định là cậu ta cần phải chạy. Cậu ta là người chạy nhanh nhất thị trấn Thượng Tân. Nếu có ai đó muốn đánh cậu ta thì trước khi nắm đấm của người ấy vung lên, cậu ta đã chạy được cả trăm mét. Mọi con phố, mọi ngõ hẻm và ngay cả mọi xó xỉnh có thể ẩn náu của thị trấn Thượng Tân, cậu ta đã thuộc lòng như đường chỉ trong lòng bàn tay.

Hồng Xung giận dữ đi ra khỏi cửa, xách xác con chó quăng mạnh vào trong cửa hàng. Nó rơi đúng trên quầy thu ngân, đầu ngoẹo xuống hướng ra phía cửa, cái lưỡi thè ra càng dài, càng thẳng. Một đàn ruồi nặng nề nối đuôi nhau ùa vào trong nhà. Mã Cạo Đầu gầm gừ cấm Mã Đán không được tranh luận nữa, bậm

môi nói với theo Hồng Xung:

- Bồi thường!

Mã Đán hạ giọng thật thấp, lí nhí:

- Tôi không sai! Tôi sai ở chỗ nào?

Mã Cạo Đầu đưa cho Hồng Xung số tiền của ba con chó rồi nói:

- Còn chiếc ghế ngày mai tôi sẽ bảo Mã Đán đem qua cho ông.

Hồng Xung đếm tiền xong, lạnh lùng nói:

- Con chó chết này các người có thể nướng lên mà ăn, tốt nhất là ăn cả phân của nó!

- Chúng tôi không ăn thịt chó - Mã Đán gào lên - Tối nay tôi sẽ mang nó đi chôn.

Hồng Xung giận dữ nện gót chân thành thạch xuống sàn gỗ của cửa hàng khiến cả căn phòng như rung lắc theo nhịp nện chân của hắn, rất may là nó không đổ nhào. Khi ra khỏi cửa hàng, hắn nói với những người đang đứng lơ nhố ngoài cửa:

- Các ông bà thấy đấy, có phải Hồng Xung tôi là người biết đạo lý nhất, biết nói lẽ phải nhất trong thị trấn này?

Mọi người đều đồng loạt gật đầu nói:

- Đúng rồi!

Trước khi ra về, Hồng Xung còn dặn dò Mã Đán:

- Khi chuyển chiếc ghế, mày phải cẩn thận đấy nhé, không được làm hư hỏng. Kể từ lúc này nó đã là ghế của tao rồi.

Bóng Hồng Xung vừa khuất, Mã Cạo Đầu mệt mỏi ngồi xuống chiếc ghế. Có ai đó cười hi hí nói với Mã Đán:

- Ngày mai mày đến nhà tao nhé, nhà tao cũng có một con chó...

Mã Cạo Đầu đưa cặp mắt tóe lửa nhìn những kẻ đang cợt nhả vui đùa trước những tai họa của gia đình mình. Mọi người cũng cảm thấy không còn gì hứng thú nữa nên lục tục ra về.

Ngày hôm sau, Mã Cạo Đầu bảo Mã Đán đem chiếc ghế đến nhà Hồng Xung. Cậu ta nói:

- Con không mang chiếc ghế này đến nhà lão ấy đâu. Đây là chiếc ghế của ông nội để lại, cứ thế này mà đưa nó đến nhà Hồng Xung thì con còn mặt mũi nào nữa?

Lửa giận trong lòng Mã Cạo Đầu vẫn chưa nguôi, liền chửi:

- Đồ tiểu quý gan như gan muối như mày mà còn có tư cách để nói đến mặt mũi hay sao?

- Bớ! Bị con chó đuổi theo là con cố ý đấy - Mã Đán nói - Con đã trêu chọc nó. Thực ta thì con không

hề gốc nghề, cũng không phải là đồ vứt đi. Người khác nhìn không ra, lẽ nào bố cũng không nhận thấy?

Lửa giận của Mã Cạo Đầu như bị bốc lên đến ba bốn trượng, rống lên:

- Tao đã sớm nhìn thấy rồi! Thấy một thằng tiểu quỷ nhu nhược trời sinh!

Mã Đán không dám lên tiếng nữa, vác chiếc ghế lên lưng. Nó khá nặng. Mã Cạo Đầu hận là mình không thể vung chân đá vào mông đít của thằng con mình mấy cú, chỉ biết than:

- Tại sao tôi lại đẻ ra thằng con mà lá gan còn nhỏ hơn cả gan chó này cơ chứ!

Hàng xóm thấy Mã Đán vác chiếc ghế bành to tướng trên vai đi về nhà Hồng Xung đều tỏ vẻ kinh ngạc lẫn thán phục sức khỏe của cậu:

- Mã Đán! Sao mà lại vác chiếc ghế quý nhất thị trấn này của nhà mà đem đưa cho người khác? Không có chiếc ghế này, không chỉ ông nội mà ở dưới âm phủ nổi điên mà nhà mà từ nay cũng sẽ bắt đầu khuynh gia bại sản thôi - Có ai đó nói.

- Bố tôi không cần ngồi trên chiếc ghế to như thế này nữa, đem đi để trong nhà rộng hơn được một tí.

- Thế thì mà mang nó đến nhà tao vậy, tao không phiền vì nó chiếm chỗ nhiều đâu - Cũng người ấy nói.

- Nhà Hồng Xung còn rộng hơn nhà ông gấp mấy lần - Mã Đán làu bàu.

- Xem ra thì mà đúng là một đứa phá gia chi tử!

Mã Đán đã nghe quá nhiều những câu nói đại loại như vậy nên chẳng thèm để ý. Những bước chân của cậu ta rất chắc chắn, người đi đường đều tránh dạt ra để tạo một lối đi rất thoáng cho cậu ta. Gần đến nhà Hồng Xung, mùi nước hoa quen thuộc càng lúc càng trở nên đậm đặc. Mã Đán nhận ra đó là mùi nước hoa ngày hôm qua cậu ta đã ngửi thấy ở chỗ bến thuyền, rõ ràng là xuất phát từ cơ thể của con gái. Người con gái ấy đang ở trong nhà Hồng Xung. Mã Đán vác chiếc ghế đi thẳng vào phòng khách của căn nhà lầu, đặt xuống. Hồng Xung đang đứng ngay chân cầu thang, nói:

- Chiếc ghế này đặt ở nhà tao thật thích hợp.

Mùi nước hoa tản xuống từ trên tầng hai của căn nhà, Mã Đán rất muốn đi lên cầu thang để xem chủ nhân của mùi nước hoa ấy là ai, có điều Hồng Xung đã đứng chắn ngang cầu thang nên Mã Đán vội vàng gạt bỏ ý định ấy - Mùi nước hoa này chẳng có gì ghê gớm, trên cơ thể của mấy ả gái điếm ở thị trấn Liên Hoa đều có - Mã Đán thầm nghĩ. Tuy nghĩ vậy nhưng Mã Đán lại muốn biết người con gái chủ nhân của mùi nước hoa ấy có quan hệ như thế nào với Hồng Xung.

Ngay lập tức, trong thị trấn lan truyền tin đồn là Hồng Xung đã chiếm đoạt một người con gái ở nơi khác đến. Cậu ta nghĩ, Hồng Xung đáng bị muôn ngàn lưỡi dao phanh thây xé xác. Sau khi rời khỏi nhà Hồng Xung, Mã Đán bắt đầu truy tìm lai lịch của người con gái bị Hồng Xung chiếm đoạt. Rất nhanh, cậu

ta đã nắm rõ ngọn ngành. Cô ta tên là Khang Khu, là con gái của người thợ đóng quan tài Khang Lương ở thị trấn Tầm Giang, mới đến Thượng Tân ngày hôm qua và hôm nay đã là người của Hồng Xung. Người thợ đóng quan tài có năm đứa con, nuôi không nổi, nên cô ta bị đuổi ra khỏi nhà. Ngày đầu tiên đến thị trấn Thượng Tân, Hồng Xung đã dùng sức mạnh bắt Khang Khu về nhà mình, lôi lên giường và tối hôm qua, ngoại trừ Mã Đán ra thì tất cả mọi người trong thị trấn này đều nghe thấy tiếng gào rú của cô ta. Đêm qua, Mã Đán quá mệt nên đã ngủ như chết, cho dù trời có sập cũng không hề hay biết.

Mã Đán không tin là một người con gái có lai lịch rõ ràng như vậy lại bị Hồng Xung chiếm đoạt dễ dàng đến thế. Buổi tối, cậu ta nằm trên giường cũng có thể nghe thấy những tiếng la hét thê thảm của đứa con gái vang lên từ nhà Hồng Xung vắng đến. Hình như tiếng kêu thét ấy có hòa quyện với mùi nước hoa. Mã Đán nghe thấy hết và toàn thân cậu ta rung lên, có một nỗi đau dội lên trong lòng. Sáng hôm sau cậu ta nói với Mã Cạo Đầu:

- Bố, con muốn cứu cô ta!

Mã Cạo Đầu biết Mã Đán muốn cứu ai, kinh sợ cảnh cáo:

- Mà muốn tìm cái chết à? Nó với mà có quan hệ gì?

- Cô ta rất đẹp. Trong thị trấn này không có cô gái nào có thể so sánh được với cô ta.

Mã Cạo Đầu đập mạnh cái bàn tính đang cầm trong tay xuống bàn:

- Mà đã nhìn thấy được mấy đứa con gái hả? Mà hiểu gì về đàn bà hả?

Thực ra thì Mã Đán chưa hề nhìn thấy Khang Khu. Ngày ấy tại bến thuyền, cậu ta cũng chỉ nhìn thấy cái bóng cô, không hề nhìn trực diện nên cũng chẳng biết là cô ta có đẹp hay không. Cho đến lúc này, cậu ta cũng chỉ biết một điều duy nhất: tên cô ta là Khang Khu.

- Con muốn cứu Khang Khu!

- Mà hãy để tao bán gạo! Đừng có gây chuyện thị phi!

Mã Đán thầm nghĩ: Tôi là người Thượng Tân đầu tiên nhìn thấy mùi toát ra từ cơ thể cô ta, tại sao cô ta lại rơi vào tay Hồng Xung?

Mã Cạo Đầu đã nhìn thấu tâm can con trai và lão ta biết, trong lòng Mã Đán vẫn chưa từ bỏ ý định ấy. Nhưng Mã Cạo Đầu cũng chẳng biết phải nói cái gì nữa, bởi lão ta vẫn cho rằng, Mã Đán vẫn là đứa có thể có tâm làm càn nhưng không có gan làm bậy!

Chiều tối hôm sau, Mã Đán đã nhìn thấy Khang Khu ngay tại cửa hàng gạo của mình. Khi Khang Khu bước vào, Mã Đán đang ngồi trên một thùng gạo to tướng, không ngừng viết hai chữ “gan dạ” lên đồng gạo, viết xong rồi lấy tay xóa phẳng, xóa xong rồi lại viết. Khang Khu đứng sau lưng Mã Đán rất lâu nhưng cậu ta không hề hay biết gì.



- Cuối cùng thì trong thùng này chứa gạo hay là chứa gan dạ?

Mã Đán quay ngoắt người lại, vừa nhìn thấy một đứa con gái mặc xường xám, đeo hoa tai thì thân hình cậu ta đã run lên, chiếc đĩa dùng để viết chữ đang cầm trên tay rơi xuống đất. Cậu ta ngửi thấy mùi nước hoa vương vấn trên cơ thể cô ta. Thực ra thì mùi nước hoa này Mã Đán đã ngửi được từ lâu lắm rồi, chẳng qua là không để ý mà thôi, bởi đơn giản chỉ vì, nếu chui vào bất kỳ một xó xỉnh nào của thị trấn Thượng Tân này, cậu cũng đều ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc ấy.

Mã Đán ngạc nhiên đến độ không há nổi miệng để nói được câu nào. Tuy Thượng Tân là địa phương nổi liền sự giao thương ở vùng này, có điều từ trước đến nay Mã Đán chưa bao giờ nhìn thấy người con gái đẹp nào. Ngày ấy, cậu ta chỉ quan tâm đến chuyện chạy thi với con chó, không chú tâm nhìn kỹ cô ta, và lại ngày ấy cô ta cũng không ăn mặc đẹp, chần chừ và thời thượng như bữa nay. Tuy Mã Đán không dám ngược nhìn thẳng vào gương mặt của Khang Khu nhưng rõ ràng qua những cái liếc mắt nhìn trộm rồi vội vàng cup mi xuống rất nhanh, cậu ta đã hình dung được gương mặt, vành tai, cần cổ, thậm chí là nhìn thấy cả đôi hài thêu hoa của cô ta. Chất giọng cô ta êm ái, nói năng du dương chẳng khác nào đang hát. Khi Khang Khu đến gần thùng gạo, Mã Đán ngửi thấy mùi vị đàn bà trên cơ thể cô ta. Khuôn ngực của cô ta vồng cao, đầy đặn và chắc chắn trông chẳng khác nào một thúng gạo được vun đầy; làn da trắng như hàm răng, hàm răng trắng đến độ giống như gạo. Trong mắt Mã Đán, trên thế giới này gạo là thứ trắng nhất.

- Tôi cần chỗ gạo anh vừa viết chữ lên đó, ăn chúng có thể làm cho người ta thêm gan dạ - Trong tay Khang Khu đang cầm một đồng bạc, rõ ràng là cô ta đến để mua gạo.

Mã Đán líu ríu hỏi:

- Muốn mua bao nhiêu?

- Tôi muốn mua rất nhiều, bởi có được gạo thì lòng tôi mới không lo lắng. Tôi muốn có ngay lập tức toàn bộ gạo trong cửa hàng của anh - Khang Khu nói - Té ra nhà anh có nhiều gạo đến thế này cơ à, có điều trong tay tôi chỉ có một đồng bạc thôi.

Mã Đán đành phải xúc cho Khang Khu một đồng bạc gạo. Cậu ta muốn thêm cho cô ta vài vốc nữa, nhưng đúng lúc ấy thì Mã Cạo Đầu bước vào, đưa cặp mắt đầy dò xét nhìn túi gạo.

- Một đồng bạc mà nhiều gạo thế này à? Đủ rồi! Không được cho thêm nữa!

Thừa lúc Mã Cạo Đầu không chú ý, Mã Đán vốc thêm một vốc nữa cho vào túi, sau đó buộc chặt đầu túi gạo lại.

- Nặng thế này tôi xách không nổi, anh giúp tôi vác về nhà nhé! - Khang Khu đưa mắt nhìn Mã Đán nói.

Mã Đán đưa mắt nhìn Mã Cạo Đầu. Lão ta lên tiếng:

- Cô là con cái nhà ai?

- Hồng Xung! Tôi là người của Hồng Xung. Tôi bị bức bách phải chấp nhận điều này. Tôi cần phải có người cho ăn cơm. - Khang Khu nói - Tôi vừa đến Thượng Tân thì cũng là lúc phải đi mua gạo. Cả đời tôi chỉ tin nhất một thứ, đó là gạo... Ai cho tôi gạo thì tôi đi theo người đó.

Trống ngực Mã Đán đập binh binh, đưa mắt nhìn một lượt những chiếc thùng chất đầy trong cửa hàng, trong đó toàn là gạo.

- Mã Đán, mày vác gạo đem đến nhà Hồng Xung rồi quay về ngay. - Mã Cạo Đầu căn dặn - Phải cẩn thận, không được đi vào trong cổng, bỏ gạo ở ngoài cổng là được rồi.

- Nhà Hồng Xung đâu còn con chó nào nữa. Chó nhà lão chết rồi.

- Nhà lão ta có lẽ còn có mèo, gà. - Mã Cạo Đầu nói - Mày đập chết một con kiến của nhà lão cũng không xong đâu.

Mã Đán vút túi gạo lên vai rồi đi ra khỏi cửa hàng, đi theo phố Lâm Hà hướng về cửa thị trấn phía nam. Khang Khu theo sát phía sau Mã Đán, không ngừng nhắc nhở cậu ta đi chậm lại:

- Anh không được đi quá nhanh như thế! Anh đang định đi nhanh để trốn khỏi tôi rồi sau đó mang gạo về lại cửa hàng, đổ vào thùng, ngày mai lại tiếp tục bán cho tôi, đúng không?

Mã Đán cười khùng khục trong cổ họng. Khang Khu tiếp tục làu bàu:

- Vừa nhìn thấy mặt các người thì biết ngay các người đều là gian thương mà. Thị trấn Thượng Tân này của các người có tất cả bao nhiêu gian thương?

Mã Đán dừng chân để nhường cho Khang Khu vượt qua đi trước, cậu ta lẻo đẻo theo sau. Khang Khu lại dấm dăng:

- Sau gáy tôi không hề có mắt, tôi làm sao biết được là anh vẫn đi phía sau?

- Không có ai ở thị trấn Thượng Tân này dám khinh nhờn Hồng Xung. - Mã Đán nói - Cô là người của Hồng Xung, cô có đưa cho tôi mười thùng gạo để rèn luyện gan dạ, tôi cũng chẳng dám coi thường cô đâu.

- Đương nhiên là anh không dám coi thường tôi, bởi Hồng Xung là một thằng lưu manh ác bá. - Khang Khu nói - Nhưng lão đã đồng ý cho tôi ăn cơm no, anh nghĩ mà xem, một thằng lưu manh cũng có thể cho tôi ăn no.

- Tôi cũng có thể cho cô ăn no...

- Nhưng lá gan anh quá bé!

- Sao cô biết là gan của tôi bé?

- Tôi nhìn thấy hết. Vừa rồi ngay cả việc ngược đầu nhìn tôi mà anh cũng chẳng dám. Tại sao anh không dám nhìn tôi?

- Tôi nhìn thấy cô rất rõ. Tôi không cần ngước đầu cùng nhìn thấy cô rõ ràng.

Khang Khu dừng chân, nói:

- Bây giờ anh hãy ngước đầu lên nhìn tôi.

- Túi gạo của cô đã đề lên cổ tôi, tôi không thể ngước cổ lên được. - Mã Đán nói với vẻ khó khăn.

- Có một nhúm gạo không cần anh phải vác lên vai, anh hoàn toàn có thể xách trên tay. - Khang Khu

nói - Như thế anh có thể mở to mắt mà nhìn tôi.

Mã Đán chuyển túi gạo xuống, xách trên tay, quay đầu lại nhìn Khang Khu, lòng cảm thấy bồi hồi. Cậu ta đã thích cô gái này mất rồi!

- Lúc này trên phố trước sau không có bóng người, khoảng cách giữa anh và tôi lại gần đến như vậy, nếu là một thằng đàn ông to gan đã có thể sờ vú tôi rồi đấy. - Khang Khu nói.

- Tôi không dám. - Mã Đán gạt phắt. - Tôi không phải là loại đàn ông ấy.

Khang Khu cười sảng sặc:

- Nếu túi gạo này mà anh cho không tôi, anh cũng có thể sờ vú tôi rồi. Đáng tiếc, nó lại lấy đi của Hồng Xung một đồng bạc!

- Bố tôi không đòi nào lại đồng ý để tôi cho không cô túi gạo này.

- Đàn ông ở Thượng Tân này đều keo kiệt bủn xỉn. - Khang Khu cay cú - Hồng Xung chỉ cho tôi một đồng bạc, tại sao lão ta lại không cho tôi một trăm đồng cùng một lúc nhỉ?

Khang Khu đang đi ngay phía trước mặt, Mã Đán phía sau nhìn dáng đi của cô ta. Cặp mông của Khang Khu đánh qua đánh lại trông thật hấp dẫn. Cả đời Mã Đán cậu ta chưa bao giờ nhìn thấy đôi mông nào đẹp đến như thế.

Đoạn đường so với những ngày bình thường hình như ngắn lại rất nhiều, chỉ một lát đã tới. Mã Đán đặt túi gạo xuống ngay trước cổng nhà Hồng Xung, quay người đi về.

- Anh tên gì?

- Mã Đán.

- Từ nay về sau anh thường xuyên đưa gạo đến cho tôi nhé.

- Tôi biết rồi, chỉ cần trả tiền thì nhà nào tôi cũng đều có thể đưa gạo đến.

- Không trả tiền anh cũng phải đem gạo đến.

Mã Đán cười hi hí:

- Bố tôi không đồng ý đâu. Cửa hàng gạo là của bố tôi, ông ấy chết thì nó mới là của tôi.

- Khi thấy anh chạy thi với con chó thì tôi đã chắc chắn là, nhà anh gạo nhiều ăn không xuể... Chỉ có

ai ăn no mới có thể chạy thi cùng với chó. Quả nhiên nhà anh có rất nhiều gạo.

Mã Đán nghe tiếng ho của Hồng Xung vắng từ trong nhà ra, ngay lập tức co giò bỏ chạy. Khang Khu kêu to:

- Mã Đán! Giày của anh rơi ra rồi kìa! Anh không cần giày nữa sao?

Tiếng kêu của Khang Khu đuổi theo không kịp Mã Đán. Cậu ta chạy ngoặt qua một góc phố và trong nháy mắt đã biến mất, không còn hình bóng nào nữa.

Ngày hôm sau, Khang Khu mang một đôi giày đến cửa hàng gạo. Mã Đán lặng người một lát rồi nói, đó không phải là giày của cậu ta.

- Sao lại không phải giày của anh? - Khang Khu nói - Mặt dưới của miếng lót giày có ghi tên anh mà.

Vừa nói, Khang Khu vừa đưa đôi giày cho Mã Đán xem. Cậu ta ú ớ:

- Thị trấn Thượng Tân này có đến chín người tên là Mã Đán...

- Anh không cần phải nói dối. Anh mà nói dối là mặt anh đỏ rần lên kìa. Lá gan của anh quá bé, không hề biết nói dối. Hồng Xung nói ở Thượng Tân chỉ có một Mã Đán, bởi cái tên Mã Đán là dùng để thay thế cho kẻ nhu nhược, bởi thế nên không ai còn muốn đặt tên cho con mình là Mã Đán nữa đâu.

Mã Đán nghe nói đến hai tiếng Hồng Xung thì đã lạnh người, tiếp tục nói dối:

- Đây đúng là giày của tôi, nửa đêm hôm qua đã bị con mèo lén tha đi đâu mất. Cô nhặt được nó ở đâu vậy?

Khang Khu đã lộ vẻ tức tối, quăng đôi giày vào một thùng gạo, nói:

- Đích thực anh là một kẻ nhu nhược, nhát gan!

Mã Đán ấp a ấp úng:

- Đôi giày này tôi mang lâu rồi, cũ và rách quá rồi, tôi không cần nữa. Đi chân trần còn thoải mái hơn là phải mang nó.

- Anh lôi đôi giày ra khỏi thùng gạo ngay, đừng để nó làm bẩn gạo anh sẽ bán cho tôi. - Khang Khu nói với giọng khinh bỉ.

Mã Đán trèo lên thùng gạo nhặt đôi giày, hỏi:

- Bữa nay cô đến để mua gạo nữa à?

- Chỉ cần trong tay tôi có tiền là bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đến đây để mua gạo. - Khang Khu ngập ngừng - Nhưng... bữa nay tôi không có tiền...

Nói xong thì quay người đi ra, đi đến cửa đột nhiên quay ngoắt lại, hỏi:

- Anh vừa to xác vừa cao nghều, tại sao gan anh lại bé đến như thế?

- Gan bé là do tôi cố ý nguy trang đấy thôi. - Mã Đán nói - Người khác không nhìn ra, có lẽ nào cô cũng không nhìn ra?

- Anh có thể nguy trang bất cứ điều gì, riêng chuyện nhất gan thì anh không thể lừa tôi được. - Khang Khu nói - Tôi nhìn thấy hết. Khi mẹ anh đẻ ra anh, anh đã bị một con chuột cái bày trò đổi kèo thay cột, đem lá gan bé xíu của nó đổi lấy lá gan của anh, thảo nào gan của loài chuột càng lúc càng to, giữa ban ngày ban mặt mà dám chui vào trong váy của tôi, tôi cứ ngỡ là có bàn tay lợn của một thằng đàn ông xấu xa nào đó chọt vào đó...

Mã Đán cười thầm trong bụng nhưng không nói năng gì, xỏ chân vào giày, liếc mắt nhìn trộm Khang Khu. Dáng điệu giận dữ của cô ta càng làm cho Mã Đán chết mê chết mệt.

- Anh nên chăm chỉ rèn luyện sự gan dạ đi, nếu không sau này anh sẽ gặp nhiều bất hạnh đấy. - Giọng Khang Khu đột nhiên nhỏ nhẹ hẳn, thì thầm như tâm sự - Ngày xưa lá gan của tôi cũng bé lắm, người ta cho tôi thức ăn, tôi cũng chẳng dám ăn, kết quả là suýt chết đói. Hình như tôi đã có mấy lần suýt chết vì đói rồi đấy. Anh xem, bây giờ lá gan của tôi to lắm, một mình dám đến thị trấn Thượng Tân này, lại còn dám đơn độc nói chuyện với anh. Tôi cũng chẳng sợ gì Hồng Xung. Lão ngủ với tôi, tôi đã dám đòi tiền của lão để mua gạo, đó là chuyện hợp lý hợp đạo. Nếu anh muốn ngủ với tôi, anh cũng phải đưa tiền cho tôi mua gạo.

- Tất cả những gì cô nói đều đúng. - Mã Đán gật gù tán thưởng.

Khang Khu thở dài:

- Con người anh cái gì cũng được, chỉ tiếc là gan quá bé. Tôi không thích những người đàn ông nhu nhược, tất cả đàn bà đều không thích đàn ông có lá gan nhỏ như gan chuột, gan của anh thì so với chuột còn nhỏ hơn. Bố tôi là thợ đóng quan tài, tôi đã từng chui vào những chiếc quan tài của bố tôi đóng ra mà ngủ đấy.

Ngay lập tức Mã Đán chột nhớ đến hình ảnh mẹ mình nằm thẳng cứng trong chiếc quan tài.

- Lá gan của người chết đều to. - Khang Khu tiếp tục nói, hình như trên thế giới này cô ta là người to gan nhất - Bố tôi nói gan tôi còn to hơn cả người chết.

Nhận được sự cố vũ của Khang Khu, hình như Mã Đán đã có một chút tin tưởng, nói:

- Tôi cũng tin là lá gan cũng giống như bắp thịt trên cánh tay người ta, có thể luyện cho to lên.

Ánh mắt của Khang Khu vẫn tỏ ý coi thường:

- Thế thì anh luyện đi. Anh luyện cho nó to lên để tôi xem nào!

Mã Đán quay vào nhà trong, nói với Mã Cạo Đầu:

- Bố, có phải bố luôn nghĩ rằng con là một thằng nhu nhược?

Mã Cạo Đầu không hiểu tại sao đột nhiên con trai mình lại đặt ra câu hỏi này. Thực ra đây là một vấn



đề đã được khẳng định lâu nay. Từ lúc được sinh ra đến giờ, Mã Đán luôn là một đứa trẻ khiếp nhược, ngay cả một con gà đến gần đã khiến nó khóc lu loa lên rồi. Khi còn nhỏ, Mã Đán vẫn thường tỉnh dậy sau mỗi giấc mơ, trong những giấc mơ ấy toàn là cá, dán, giun..., toàn những con vật bé nhỏ vô hại vẫn có thể làm cho nó chui gọn vào trong lòng mẹ nó, thiếu điều nếu có đường chui, nó sẽ chui vào trong tận bụng mẹ nó mới yên tâm. Ban đêm, Mã Đán không dám ra khỏi nhà, thậm chí không dám ngủ khi tắt hết đèn. Chưa ai có cơ hội nào chứng kiến sự dũng cảm của Mã Đán. Bất kỳ ai trong thị trấn Thượng Tân này cũng đều có thể thừa lúc Mã Đán không để ý đá vào mông cậu ta một cái, thậm chí còn có kẻ chơi ác là bỏ vào trong đũng quần cậu ta một con cóc, một con rắn nhỏ hoặc một con châu chấu... Do đó mà đũng quần của Mã Đán lúc nào cũng có thể có một vài vật tạp nham, quái dị. Ban đầu, Mã Đán kêu thét lên vì sợ hãi nhưng rồi sau đó nhanh chóng nhận ra là, những loài động vật này đối xử rất thân thiện, không cắn cũng không quấy phá lung tung trong đó nên không thêm sợ nữa, cũng không tỏ ra tức giận với mọi người nữa.

- Bỏ vào đi! Trong này vẫn còn chỗ trống mà! - Mã Đán vẫn thường sợ mọi người mất vui nên thường nói vậy, sau đó thì rung rung cái đũng quần rộng hoác. - Vẫn còn có thể nhét được cả một con lừa!

Những người đang trêu chọc Mã Đán cảm thấy thậm vui, cho rằng cả thị trấn Thượng Tân này không còn trò vui nào hơn thế.

- Mã Đán! Lúc mẹ mày sinh ra mày, có phải là đã ăn phải gan chuột?

- Đúng thế! - Mã Đán lớn tiếng đáp.

- Mã Đán! Bố mày không phải là người, là một con rùa đen!

- Đúng thế! - Mã Đán cao giọng khẳng định.

- Mã Đán! Mai mốt mày cưới vợ, mày để tao sờ vợ mày một cái nhé!

- Được! - Mã Đán gật đầu đồng ý.

Mã Cạo Đầu vung tay lên đập thẳng xuống đỉnh đầu Mã Đán.

- Bố! Bọn họ đánh con, bố tại sao cũng đánh con?

Mã Cạo Đầu nhìn đứa con trai của mình, nhận ra là nó đã lớn, cơ thể còn cao hơn cả mình, râu cứng đâm ra tua tủa. Trừ chuyện gầy gò, trừ chuyện gan bé ra thì nó hoàn toàn giống với mình năm mười tám tuổi. Lão dừng tay, không đánh nữa.

- Mày phải luyện gan đi thôi. - Mã Cạo Đầu nói - Mày không ngu không đần, chẳng qua là gan của mày quá bé thôi.

- Bé gan thì không tốt ở chỗ nào? - Mã Đán chất vấn.

- Gan bé thì bị người ta coi thường. Gan bé bị người ta ức hiếp. Gan bé thì bị gọi là kẻ nhu nhược. -

Mã Cạo Đầu nói - Kẻ nhu nhược thì bị gọi là hèn nhát. Trên thế giới này cái danh xưng kẻ hèn nhát là khó

nghe nhất, làm con người bị tổn thương nhất. Ra đường, mà gọi ai đó là kẻ hèn nhất thì ắt là mà sẽ bị người ấy đánh, sẵn sàng thí mạng với mà.

- Con quen rồi! Bị coi thường con cũng cảm thấy rất vui.

- Nhưng tao thì không quen, không dễ chịu. - Mã Cạo Đầu rống lên - Mà cắt cái mặt của tao vứt đi mất rồi! Ngày chưa chết, mẹ mà đã dặn tao rằng, gan mà quá bé, không đủ sức kế thừa cơ nghiệp gia đình, có khi còn mang cả cơ nghiệp tổ tiên vứt ra ngoài đường thôi.

- Con không cần kế thừa cơ nghiệp tổ tiên. - Mã Đán nói - Ngày nào con cũng được đùa giỡn với họ, con cảm thấy rất vui...

- Mà cũng đã làm mẹ mà mất mặt! Mà đã cắt toàn bộ cái mặt của tổ tông mười tám đời nhà mà vứt cho chó ăn rồi!

- Đừng lo lắng quá thế! Họ đã chết cả rồi!

Mã Cạo Đầu lại giơ bàn tay lên:

- Thăng hèn nhất! Tại sao tao lại sinh ra một thằng người nhu nhược đến thế này?

Chỉ cần cơn tức nổi lên là Mã Cạo Đầu không thể thờ được, lúc này Mã Đán mới lên tiếng vỗ về:

- Bố à, con cũng muốn mình trở thành một người dũng cảm, nhưng trời sinh con ra gan đã rất bé. Hay là bố đến hiệu thuốc Quảng Đông mua về mấy lá gan báo con ăn thử nhé, xem xem nó có tác dụng gì không.

- Đó là thứ hàng lừa đảo người ta. Nếu ăn gan báo mà có tác dụng thì thế giới này đã không có kẻ hèn nhất. Sự gan dạ là do tôi luyện mà thành, giống như bắp thịt trên thân thể vậy, giống như sức mạnh trên đôi vai vậy, cũng giống như tốc độ tính toán trên bàn tính của tao vậy.

- Con biết rõ đạo lý này, nhưng luyện gan thì luyện bằng cách nào? Cần phải luyện đến bao giờ mới xong?

Mã Cạo Đầu không phải trả lời câu hỏi này. Bởi vì vấn đề này không phải quá quan trọng, quan trọng là làm thế nào để kinh doanh cho tốt cái cửa hàng gạo này. Lúc này buôn bán tốt, sau này sẽ giao cho Mã Đán tiếp tục quản lý, buôn bán cũng tốt thì cứ thế hệ này sang thế hệ khác mà lưu truyền. Chỉ cần cửa hàng gạo còn tồn tại là không ai dám đường hoàng ra mặt khinh rẻ cha con họ Mã nhà này. Và lại, Mã Đán nói luyện gan, nói nhiều như vậy nhưng từ trước đến nay có nhìn thấy nó luyện gì đâu, nửa đêm vẫn cứ không dám bỏ dậy đi đái một mình, vẫn bị chuột đuổi chạy đến trời chết đấy thôi.

Nhưng lần này thì Mã Cạo Đầu đã nhận ra một điều rất khác từ Mã Đán. - Nó đã chân chính thể nghiệm được nỗi sỉ nhục của một kẻ bị xem là nhu nhược, đã biết là cần phải rèn luyện sự gan dạ rồi. Lão ta không biết phải bắt đầu từ đâu để khơi gợi cái hùng tâm khí thế đang hừng hực của con trai, nên ấp úng:

- Con... con không phải là kẻ nhu nhược... có điều hơi nhất gan một tí.

- Thế thì nhát gan không phải là kẻ nhu nhược, đúng không? - Mã Đán chất vấn.

- Nhát gan với nhu nhược là hai chuyện khác nhau... Có phải vừa rồi cô gái ấy đã nói gì với con?

- Đúng thế. Cô ấy nói con là kẻ nhu nhược. - Mã Đán gật đầu - Ngay cả một đứa con gái gặp con lần đầu tiên cũng đã nhận ra con là một kẻ nhu nhược thì xem ra, đúng là con nhu nhược thật rồi. Trước đây rất nhiều người đều đã nói con là thằng nhu nhược, nhưng con không hề tự cho mình là thằng nhu nhược, bữa nay Khang Khu nói ra điều ấy, con cảm thấy đó là một việc to bằng trời. - Ưỡn thẳng ngực, vươn thẳng lưng, Mã Đán nói tiếp - Bố, bắt đầu từ hôm nay, con đi luyện gan đây!

Mã Cạo Đầu không hề tỏ chút ngạc nhiên nào, nói:

- Mà đã luyện thì cần phải luyện cho thật tốt!

Ngày hôm sau Mã Đán đã bắt đầu “luyện gan” ngay tại thị trấn Thượng Tân.

Đầu tiên Mã Đán tìm đến gã ăn mày mù tên là Giang ngay trong thị trấn. A Giang gầy còm nhỏ thó, hai mắt không nhìn được bất cứ thứ gì, cũng chẳng có ai là bà con thân thích, cũng chẳng có bạn bè, sống được cho đến nay là nhờ người ta bố thí cho cái ăn. Rõ ràng, A Giang là đứa yếu ớt nhất, dễ bắt nạt nhất trong thị trấn, luyện gan trước những kẻ như vậy là bài học vỡ lòng bắt buộc phù hợp nhất, lại an toàn nhất, tránh được phiền phức nhất. Lúc này, A Giang đang ngồi trên bậc tam cấp của bến thuyền, mặt hướng ra phía sông ngủ gà ngủ gật. Những con thuyền đang im lìm bất động trên mặt nước, nước sông chảy chậm, lượn lờ. Mã Đán nhìn chung quanh, trên bến thuyền không có người nào, mở giầy lưng quần rồi hướng vào chiếc bát sành trước mặt thằng Giang bắt đầu đái. Nghe thấy tiếng nước tí tách, A Giang tỉnh ngủ, nói:

- Tôi không thiếu nước, ông bà đừng đổ nước vào bát làm gì, cho tôi một ít tiền lẻ đi!

Sau đó, gã đã ngủ thấy mùi nước tiểu, đứng vụt dậy, nói với người đang đái:

- Từ mùi vị của nước đái, tao biết ngay mày là Mã Đán. Mày là đồ chó chết, bữa nay mày không bồi thường cho tao ba cân gạo, đừng nghĩ là tao sẽ tha cho mày.

- Mày chưa uống nước đái của tao, tại sao mày lại biết đó là tao? - Mã Đán kinh ngạc hỏi.

- Mùi vị nước tiểu tanh lắm. Chỉ có những kẻ nhu nhược mới có nước tiểu tanh đến như vậy. - A Giang nhổ toẹt một bãi đờm - Mày muốn làm nhục tao, tao đến nhà mày đòi gạo!

Mã Đán ngăn A Giang lại, còn tát vào mặt gã một bạt tai, nói:

- Mày nhìn vào nước đái của tao mà xem! Mày nghĩ mày chính là Hồng Xung à? Từ nay về sau, ngay cả Hồng Xung tao cũng chẳng sợ nữa.

- Được, tao đi tìm Hồng Xung, nhờ lão ấy đứng ra giải quyết chuyện này cho hợp lẽ. - Thằng Giang nghiến răng nói.

Mã Đán tiếp tục cho gã một bạt tai:

- Rồi sẽ có một ngày tao đánh bại Hồng Xung, mày đừng giống như chó dựa vào gậy chủ.

A Giang cũng chẳng vừa, cũng vung tay lên đâm vào mặt Mã Đán. Hai đứa quần lầy nhau, thằng Giang không phải là đối thủ của Mã Đán nên dễ dàng bị quật ngã nằm thở lèo phèo trên đất.

- Tao muốn luộc nhừ mày thành một con cá, đớp một miếng là xong. - Mã Đán nói.

A Giang bị nền đất nóng áp vào da thịt làm cho bỏng rát, lại không cựa quậy được, chỉ biết khóc và kêu cứu. Thằng Giang vừa bật tiếng khóc, lòng Mã Đán đã mềm đi, nói:

-Tao vốn không muốn ăn hiếp mày, nhưng không còn cách nào khác... Tao cần phải rèn luyện lòng gan dạ.

- Mày luyện gan thì việc quái gì phải tìm đến tao? Mày nên đi tìm Hồng Xung! Chỉ cần mày dám đứng trước mặt lão mà đái thì cũng đủ để chứng minh mày là người to gan nhất thị trấn Thượng Tân này.

Mã Đán cảm thấy lời A Giang rất có lý. Bắt đầu ăn hiếp từ một thằng yếu ớt nhất rồi cứ thế mà tìm dần lên cao hơn thì liệu phải tìm đến bao nhiêu người mới có thể tôi luyện được sự gan dạ nào? Mã Đán vừa lơ lửng tay, A Giang đột ngột cắn một miếng thật mạnh vào bắp tay trái của cậu ta. Mã Đán vừa kêu lên thảm thiết thì nó đã quẫy mạnh, lặn qua một bên, quờ tay vớ được cây gậy trên bậc tam cấp, bò dậy rồi quờ quạng chạy đi. Mã Đán nhìn vết cắn đang chảy máu trên tay mình, bên cạnh vết cắn là một bãi nước mũi bầy nhầy. Gắng kiềm chế cái đau, cậu ta lao xuống sông vốc nước rửa vội đồng nước mũi bầy nhầy tởm lợm ấy, sau đó mới hướng về phía thằng Giang đang chạy chửi với theo:

- Đồ đui mù! Đồ không biết trời cao đất dày! Sớm muộn gì thì mày cũng chết đói thôi!

Vết cắn khá sâu dưới sức nóng của mặt trời hình như đang bắt đầu lở loét rất nhanh, sưng tấy lên và lúc này đã biến thành một đồng thịt bầy nhầy. Đưa tay phải ôm lấy bắp tay trái, Mã Đán chạy hộc tốc về nhà, vừa chạy vừa la toáng lên:

- Cánh tay tôi hỏng rồi! Tôi sắp chết rồi!...

Người trong thị trấn thấy Mã Đán chạy trời chết, nét mặt đầy vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng thì chặn cậu ta lại, hỏi đã xảy ra chuyện gì? Có phải đã bị rắn độc cắn hay không? Có phải là nhà cậu ta đã bị cháy? Hay là thổ phỉ trên núi đã đến thị trấn? Bất kỳ câu hỏi nào cũng được Mã Đán trả lời:

- Đúng thế! Mau cứu tôi, tôi sắp chết rồi!

Mã Cạo Đầu quát ầm ầm khiến Mã Đán thất kinh:

- Tao chưa chết mà! Tao chưa chết thì đâu đã đến lượt mày!

Mã Đán đưa cánh tay bị cắn đến trước mặt Mã Cạo Đầu. Lão ta lấy muối hòa nước rồi đổ lên vết thương khiến Mã Đán đau đớn kêu lên thảm thiết.

- Xong rồi, không sao cả! - Mã Cạo Đầu nói.

Mã Đán nghi ngờ nhìn bố. Đúng lúc ấy, tiếng thằng Giang the thé vang lên trước sân:

- Mã Đán! Mày đâu rồi? Tao đến lấy gạo đây! Ba cân gạo!

Nghe thấy tiếng thằng Giang, mặt Mã Đán biến sắc, không nói không rằng, giãy mạnh thoát khỏi tay Mã Cạo Đầu, ôm đầu chạy biến khỏi nhà từ cửa sau. Mã Đán sợ chất độc từ trong hàm răng và nước mũi của thằng Giang mù, cậu ta nghĩ chất độc ấy ngấm vào trong cơ thể của mình.

A Giang bị Mã Cạo Đầu chặn lại. Nó bảo nó đến để lấy gạo bồi thường của Mã Đán. Mã Cạo Đầu vốc một vốc gạo bỏ vào cái bát sứ nứt mẻ của nó, nói:

- Được rồi đấy! Đừng có mà làm loạn nữa!

A Giang chê ít, Mã Cạo Đầu bảo không ít, thế là đủ rồi. A Giang gào lên:

- Thế thì tôi đi tìm Hồng Xung để nhờ lão đứng ra nói chuyện lý lẽ với ông.

Mã Cạo Đầu vội vàng kéo nó đứng lại, vốc thêm một vốc gạo nữa bỏ vào bát của nó. A Giang vốn hiền lành, cảm thấy như thế cũng đã đủ, nói:

- Số gạo còn lại tôi tạm thời ký gửi ở chỗ ông, chờ cho đến khi tôi không có gạo đổ vào nồi, tôi sẽ đến ông lấy vậy.

A Giang đã về, Mã Đán xuất hiện phía nhà sau, tay vẫn ôm chặt lấy chỗ vết thương bị cắn, trong lòng thầm nhắc nhở mình: Không thể coi thường những kẻ yếu hơn mình, ngay cả những kẻ yếu nhất như thằng Giang. Hơn nữa, chính thằng Giang cũng đã mở mắt cho mình rằng, muốn tôi luyện sự gan dạ thì phải tìm đến những người hung ác nhất, nguy hiểm nhất.



Này đây, Mã Đán đã tìm đến ngôi nhà cao ngất của người hung ác nhất, nguy hiểm nhất thị trấn Thượng Tân - Hồng Xung, hướng về cửa sổ gào lên ba lần:

- Hồng Xung! Tao đ. mẹ mày!

Người hiếu kỳ thích chuyện vui đã tụ tập rất đông trước nhà Hồng Xung. Cửa sổ nhà lão ta đột nhiên mở toang ra và một cái đầu đàn bà ló qua cửa sổ. Mã Đán nhận ra, người đàn bà ấy chính là Khang Khu. Những người chờ xem trò vui đều đồng loạt “Ồ!” lên một tiếng. Mã Đán ngược nhìn lên. Mặt Khang Khu được mặt trời chiếu sáng loang loáng trông chẳng khác nào một chiếc gương, mái tóc dài xõ tung của cô ta che lấp một nửa khuôn cửa sổ, cũng che hắt một bên ánh sáng mặt trời.

- Ai gọi Hồng Xung thế?

Khang Khu vén gọn mái tóc dài, để lộ một đôi mắt đẹp mê hồn.

Mã Đán đứng chết lặng, muốn trốn vào trong đám đông, nhưng vừa lui được vài bước thì đã có ai đó đẩy cậu ta về phía trước, nói:

- Là Mã Đán gọi Hồng Xung đấy!

- Mã Đán! Anh gọi Hồng Xung làm gì? Lão ta đang ngủ. - Khang Khu nói - Đêm qua lão già vò tôi suốt đêm, mệt đừ rồi. Thôi thì cứ cho là hồ cũng phải ngủ vậy, các người nói đi, có đúng không?

Có ai đó nói to:

- Mã Đán có chuyện quan trọng muốn tìm Hồng Xung. Gấp lắm, không đợi được đâu!

Mã Đán vội vàng cải chính câu nói của người ấy:

- Cũng không gấp lắm đâu... Rèn luyện sự gan dạ là chuyện suốt đời, không cần phải để ý đến một hai ngày. Có thể sáng mai tôi sẽ đến!

- Mã Đán! Anh muốn gì? - Khang Khu nói - Có đúng là anh muốn luyện gan không?

Mã Đán ấp a ấp úng. Có ai đó dùng tay banh miệng cậu ta ra, muốn cậu ta phải lên tiếng. Nhưng Mã Đán đã cố gắng nuốt những lời đã trào lên đến khóe miệng xuống, cổ họng cậu ta bị chẹn lại, ngắc ngứ như đang ngậm nguyên một quả trứng gà trong miệng.

- Mã Đán muốn đ... - Có ai đó lên tiếng thay cho Mã Đán, nói với Khang Khu.

- Cái gì? Anh ta nói cái gì? - Khang Khu nghiêng đầu lắng nghe.

Mã Đán lắc đầu lia lịa, phủ nhận lời nói thay cho cậu ta của người đứng bên cạnh.

- Mã Đán muốn đ. mẹ Hồng Xung!

- Có đúng thế không hả Mã Đán? - Khang Khu hỏi - Có đúng là anh muốn thế không?

- Đúng thế! - Đám đông lại tiếp tục trả lời thay cho Mã Đán.

Khang Khu quay đầu vào trong nhà, nói với người bên trong:

- Hồng Xung à! Mã Đán muốn đi mẹ ông đấy!

Ngay lập tức cái đầu bên khung cửa sổ đã được thay. Một gương mặt đã bị lửa giận làm cho cháy phừng phừng khiến tất cả những người đứng phía dưới đột nhiên thấy lạnh run. Lá gan của Mã Đán cũng co rút lại, một ngụm nước chua loét và đắng ngắt từ dưới dạ dày trào lên rồi vọt ra khỏi mồm. Cậu ta quay người định bỏ chạy nhưng đã bị ba bốn người nắm chặt, đứng nguyên tại chỗ, giãy giụa một hồi mới có thể thoát khỏi những bàn tay ấy. Ai đó nói to:

- Mà không được bỏ chạy. Mà mà bỏ chạy thì bọn tao phải thay mà rước họa vào thân à?

Bụng và cổ họng Mã Đán tiếp tục réo lên ồ ồ rồi một lần nữa, một búng thức ăn đêm qua chưa kịp tiêu hóa bắn ra.

Khác với sự tưởng tượng của mọi người, Hồng Xung không xông thẳng xuống lầu để chụp lấy Mã Đán bóp chết ngay lập tức, thậm chí hắn cũng chẳng thèm quát nạt lấy một câu, đứng trước cửa sổ đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, thái độ bình tĩnh đến khó tin với một nụ cười nhả nhặn trên môi:

- Mã Đán! Mà muốn đi mẹ tao à? Mà đã nghĩ kỹ chưa?

Toàn thân Mã Đán run như cây sậy, ấp a ấp úng:

- Tôi nghĩ kỹ rồi... Đúng là tôi cần phải rèn luyện sự gan dạ... Tôi chẳng có ý gì khác, chẳng qua là tôi chỉ muốn luyện lá gan...

Hồng Xung gật đầu có vẻ vừa ý, giơ tay vẫy Mã Đán, nói:

- Mã Đán! Mà yên tâm đi, không có chuyện gì đâu. Mà đã có thể về nhà rồi, chờ một thời gian tao sẽ đến nhà mà để tính toán giá thành của chuyện luyện gan.

Người đứng gần Mã Đán nhất vô tình phát hiện đôi giày của mình đã ướt sũng nước nên đã nhảy ra xa một bước, nói to:

- Hồng Xung! Mã Đán đã đá ra quần rồi!

- Nếu tao là Mã Đán, e là tao cũng đá ra quần thôi. - Trong nét cười cợt của Hồng Xung có ẩn tàng một lưỡi dao sắc lẹm, nói xong thì quay người biến mất khỏi cửa sổ.

Khang Khu lại vươn đầu ra cửa sổ, nói to với Mã Đán:

- Anh còn đứng chết gí ở đó làm gì? Anh về được rồi đấy!

- Nhiệm vụ luyện gan bữa nay là hoàn thành rồi. - Mã Đán nói - Tôi về đây!

Nói xong, Mã Đán vạch đám đông, men theo bờ sông đi về nhà, vừa đi vừa đưa tay sờ nắn lồng ngực như muốn kiểm tra lại lá gan của mình. Hình như cậu ta có thể sờ thấy lá gan của mình đang biến đổi từ

nhỏ thành to từ bên trong.

Mã Cạo Đầu đang bàn luận chuyện giá cả với một người buôn gạo từ Quảng Đông đến trong cửa hàng Mã Nhất. Câu chuyện vừa xảy ra khiến tinh thần của Mã Đán vẫn chưa kịp ổn định, nhưng trước mặt bố, cậu ta vẫn không có cách nào che giấu được sự... đặc ý, làm như mình vừa thực hiện xong một chuyện kinh thiên động địa đáng tự hào, chờ đợi bố khen tặng và cổ vũ.

- Bố! Con vừa đi luyện gan về!

Mã Cạo Đầu lặng người rất lâu mới lắp bắp:

- Mà... mà luyện khá lắm! - Nói xong thì quay sang vị khách Quảng Đông, nói tiếp - Người anh em đừng cười, thằng chó con nhà tôi bẩm sinh tính tình yếu đuối, nhưng lá gan thì vẫn có thể luyện, cũng giống như bản lĩnh làm ăn buôn bán của anh em ta không phải là do người khác dạy cho mà là tự chúng ta rèn luyện được, đúng không?

- Lá gan không sợ nhỏ, mà chỉ sợ không được rèn luyện. - Người buôn gạo nói.

Mã Cạo Đầu bảo Mã Đán đến làm quen với người buôn gạo Quảng Đông, cậu ta nói:

- Bố! Chờ con thay cái quần xong sẽ quay ra ngay. Quần con bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp rồi.

Nói xong thì vội vàng chạy lên gác thay cái quần bị nước đá làm cho ướt sũng. Mã Cạo Đầu ngượng chín người, vội vàng hướng ánh mắt của người buôn gạo về phía tách trà, nói:

- Ông bạn à, uống trà đi!

Hồng Xung đã bước vào cửa hàng khá lâu rồi nhưng không hé răng nói lấy nửa lời, chỉ đưa mắt nhìn chung quanh, lại còn viết gì đó lên một tờ giấy. Chờ cho đến khi Mã Cạo Đầu nhìn thấy, hắn đại thể đã ước lượng được toàn bộ tài sản trong cửa hàng gạo Mã Nhất.

- Hồng Xung à, tại sao ông lại tự đến đây mua gạo vậy? Nếu ông thiếu gạo, tôi bảo Mã Đán mang đến là được thôi mà, không cần ông phải tự mình đến đây đâu - Mã Cạo Đầu vội vàng bước đến, trên môi nở nụ cười nịnh nọt.

- Không phải tôi đến mua gạo. - Hồng Xung nói - Cần mua gạo thì đã có Khang Khu.

- Không mua gạo cũng không việc gì phải vội vàng, mời ông vào trong ngồi một chút, uống với ông bạn Quảng Đông của tôi chén trà. - Mã Cạo Đầu tỏ vẻ vồn vã định nắm tay Hồng Xung kéo vào trong nhưng đã bị hắn không hề khách sáo đẩy ra.

- Tôi đến đây để nói chuyện quan trọng với ông. - Hồng Xung nói - Khi đã nói chuyện quan trọng thì tôi không bao giờ uống trà.

Mã Cạo Đầu cảm nhận được toàn thân của Hồng Xung đang toát ra một thứ mùi lạnh lẽo, đầy âm khí, lòng đã có cảm giác lo lắng bất an. Vị khách Quảng Đông cũng đã cảm nhận được một điều gì đó khó giải

thích, đứng dậy cáo từ. Mã Cạo Đầu không còn lòng dạ đâu mà tiễn khách, Hồng Xung ngồi xuống vị trí mà người khách Quảng Đông vừa ngồi.

- Nhà ông lại vừa thay bộ ghế bành mới à? Không tồi chút nào. - Hồng Xung nói - Có điều nó không rộng rãi bằng chiếc ghế bành trước.

Mã Cạo Đầu cười khùng khục trong cổ, thay tách trà cho Hồng Xung, cẩn thận rót trà. Hồng Xung có vẻ rất lễ độ nâng tách trà lên cầm trong tay nhưng trước sau không nhấp ngụm nào.

- Ông bạn có chuyện gì cứ nói. - Mã Cạo Đầu nói.

Hồng Xung tiếp tục đưa mắt quét nhanh một vòng chung quanh cửa hàng, sau đó sa sầm nét mặt, nói:

- Chuyện rất đơn giản, nhưng tôi không vui chút nào.

- Chuyện gì thế? Chuyện con chó chết vẫn chưa xong sao?

- Chuyện này đơn giản hơn chuyện con chó chết nhiều.

- Ông bạn cứ nói thẳng ra đi, đừng ngại.

Hồng Xung vươn người ghé miệng sát vào tai Mã Cạo Đầu, nói với một chất giọng trầm trầm, chậm rãi:

- Bữa nay Mã Đán đã đến nhà tôi, biến nhà tôi thành chỗ cho nó luyện gan, ngay trước mặt toàn thể người trong thị trấn, nó đòi đ. mẹ tôi. - Khi nói đến bốn tiếng “đòi đ. mẹ tôi”, rằng lợi Hồng Xung nghiêng lại thật chặt.

Ngay lập tức, Mã Cạo Đầu chết lặng.

- Mã Đán nói năng sao mà bậy bạ thế nhỉ? Bình thường nó không bao giờ nói những lời thô tục ấy với ai. - Mã Cạo Đầu nói mà không che giấu được nỗi sợ hãi - Ông biết đấy, bình thường nó luôn luôn cung kính kính trước mặt ông, so với tôi còn tỏ ra cung kính bội phần. Bữa nay có lẽ nào nó đã uống nhầm thuốc?

- Nó có uống nhầm thuốc hay không, tôi không thèm quan tâm. - Hồng Xung nói - Nhưng nó nói thế thì tôi phải quan tâm, nếu không thì mẹ tôi lại có ý kiến, bố tôi cũng sẽ có ý kiến, còn tôi thì không bao giờ dám ngược đầu lên trước toàn thể mọi người trong thị trấn Thượng Tân này nữa.

- Vậy ông định giải quyết thế nào?

- Ông không cần phải lo lắng. Cách giải quyết không phải chỉ có một. - Hồng Xung cười khẩy - Tôi là người biết nói phải nói trái, lúc nào cũng mở ra cho người khác một con đường.

Trong lòng Mã Cạo Đầu đã phát hoảng, nhưng lão cố gắng kiềm chế không để cho sự hoảng sợ ấy biểu lộ ra ngoài. Mọi chuyện đằng nào cũng đã diễn ra, nhưng chuyện nào rồi cũng sẽ có cách giải quyết.

- Thế này nhé, tôi bồi thường cho ông năm bao gạo loại một. - Mã Cạo Đầu nói - Người lái buôn

Quảng Đông vừa rồi đã hẹn với tôi là ngày mai sẽ đưa đến cửa hàng tôi loại gạo ngon nhất Quảng Đông lúc này.

- Sự tình không đơn giản như thế. - Hồng Xung nói - Nếu đơn giản như thế thì quá tốt rồi.

Mã Cạo Đầu không biết yêu sách của Hồng Xung sẽ là gì nữa. Chửi người ta một câu bồi thường năm bao gạo lâu nay vốn là một sự bồi thường vượt quá giá trị của nó. Năm trước, con trai của Hàn Quý cường dâm một cô thôn nữ mà chỉ bồi thường ba bao gạo. Cường gian là cố tình, lại hại cả đời con gái nhà người ta mà cũng chỉ bồi thường có ngần ấy. Lần trước Mã Đán chạy đua với con chó khiến cho nó chết nhưng đâu có bồi thường nhiều như lần này.

- Mẹ tôi không phải chó, đâu có rẻ như thế được. - Hồng Xung nói.

- Thế thì mười bao vậy. - Mã Cạo Đầu đánh liều.

- Mẹ tôi không phải dĩ điếm, không rẻ như thế đâu.

- Thêm ba mươi đồng bạc nữa!

Hồng Xung nghiêng răng trềng mắt, giọng đã đặng đặng sát khí:

- Bố con ông đã xem mẹ tôi là dĩ điếm, đúng không?

Mã Cạo Đầu vội vàng biện hộ:

- Không dám! Không dám! Chúng tôi đã đắc tội với ông, có điều mẹ ông đã mất cách đây năm sáu năm rồi, bố ông cũng đã mất ba bốn năm rồi...

- Cho dù mẹ tôi đã chết cả trăm năm thì vẫn cứ là mẹ tôi, có lẽ nào lại để cho người khác tùy tiện? Có mẹ của ai bị người ta chửi một cách tùy tiện chưa? Mã Cạo Đầu, ông nói xem mẹ ông có bị người khác chửi tùy tiện không hả? Đừng nói là đ. mẹ người ta, ngay cả việc đ. một con chó cũng phải xem chủ của nó là ai chứ!

Mã Cạo Đầu sợ cứng người, lắp bắp:

- Thế... ông... định thế nào?

Trong đầu Hồng Xung đã sắp đặt sẵn, nói:

- Thứ nhất, cái cửa hàng này. Thứ hai, cái mạng của Mã Đán. Ông có thể chọn một trong hai cách. Tôi cho rằng như thế là hợp đạo lý nhất rồi đấy. Nếu ông cho rằng như thế là không hợp lý, ông có thể mời mọi người trong toàn thị trấn này lên tiếng, cũng có thể đưa lên hoàng thượng để người cho ý kiến. Hoàng thượng là người sáng suốt nhất, lời của ông ta là hợp lý nhất.

Tổ tông nhà họ Mã bao nhiêu đời làm nghề cạo đầu, cho đến đời Mã Cạo Đầu mới có thể gây dựng nên ba cửa hàng bán gạo họ Mã ở thị trấn này. Cửa hàng Mã Nhất này nằm sát bờ sông, địa thế tốt, rộng rãi, lại gần với bến thuyền nên việc kinh doanh buôn bán thuận lợi nhất. Nhà họ Mã được thoát kiếp cạo



đều là nhờ vào cái cửa hàng Mã Nhất này. Hai cửa hàng còn lại thì một nằm trên đường Thạch Bản, là Mã Nhị; một nằm trên đường Thanh Kiều, là Mã Tam. Cộng hai cái Mã Nhị và Mã Tam này lại cũng không bằng cái Mã Nhất này, có điều chúng cũng là một phần sản nghiệp của họ Mã.

- Ông bạn, có phải là ông đã quá lỗ rồi không? - Mã Cạo Đầu hỏi - Liệu có đáng không?

Hồng Xung dẫn mạnh chiếc tách xuống bàn:

- Được thôi! Tôi đi tìm thằng Mã Đán đây! Lấy mạng một người còn thoải mái hơn việc quản lý một cửa hàng gấp nhiều lần, cho dù tôi cũng đang cần có một cửa hàng gạo.

Vừa nói, lão vừa đứng dậy vơ một chiếc ghế, chuẩn bị đi lên lầu. Mã Cạo Đầu hoảng kinh, vội vàng chụp lấy tay lão ta kéo lại:

- Ông bạn à, chúng ta tiếp tục thương lượng đi.

- Còn thương lượng gì nữa!

- Cứ cho là làm theo ý của ông thì chúng ta cũng phải thương lượng cho cụ thể một tí, đúng không?

Lúc này Hồng Xung mới ngồi xuống thương lượng tình tiết cụ thể.

- Sớm thỏa thuận được thế này thì giữa anh em ta đã không phải mất hòa khí. - Hồng Xung lâm bầm đầy vẻ mãn nguyện - Tôi là người không bao giờ muốn gây sự bất hòa.

Mã Cạo Đầu chỉ biết lí nhí:

- Đúng thế!

Trước khi ra về, Hồng Xung còn hướng lên lầu, nói:

- Mã Đán! Ngày mai mày đến nhà tao vác chiếc ghế bành lên trước về lại nơi này. Tao nghĩ rằng đặt nó ở đây vẫn là thích hợp nhất.

Ở trên lầu, Mã Đán sợ đến độ toàn thân run rẩy, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Sau khi Hồng Xung rời khỏi cửa hàng, cậu ta mới phát hiện ra rằng đũng quần mình âm ẩm và dính dâm dấp...

Mất cửa hàng Mã Nhất, Mã Cạo Đầu giống như mất cả hồn vía - không, phải nói là giống như đang sống sờ sờ mà bị người ta cắt mất “của quý” vậy - nằm dài thườn thượt trên chiếc ghế nằm ở cửa hàng Mã Nhị. Ban đầu, lão ta không ngừng lắc đầu than vãn, sau đó thì nằm bất động như đang ngủ, không, phải nói là giống như đã chết thì đúng hơn, ruồi cái ruồi đục, ruồi công ruồi bám đầy mặt như muốn biến những nếp nhăn ở đó thành chỗ sinh con đẻ cái.

- Ông chủ Mã!

Có ai đó to ba tiếng ở bên ngoài. Đến lúc này Mã Cạo Đầu mới vất vả nhướng đôi mắt lên:

- Mua gạo à?

- Không. Cháu là Tín đây!

- Thì ra là cháu Tín. - Mã Cạo Đầu vươn người lên, rất khách sáo nói.

A Tín là thợ may ở nhà may họ Mao, năm ngoái mới từ Liễu Châu đến, lúc này đã là một thợ may trẻ nhưng có tay nghề rất khá.

- Ông chủ Mao bảo cháu chuyển lời đến chú rằng, ông ấy muốn hủy hôn ước của con gái ông ấy với con trai chú. - A Tín nói - Đây là thư của ông ấy.

Mã Cạo Đầu đứng dậy đọc lá thư, đọc xong thì trở nên thất thần, không nói năng gì được. A Tín nói:

- Ông chủ Mã, ông nói một câu gì đi chứ. Cháu phải nghe được một câu gì của chú để về báo lại với ông chủ Mao.

- Cháu nói với ông chủ Mao rằng, không phải là chúng tôi vẫn còn hai cửa hàng gạo sao? Ở thị trấn Thượng Tân này, người có được hai cửa hàng gạo không phải là nhiều đâu.

- Ông chủ Mao đã nói là, hai cửa hàng còn lại của chú sớm muộn gì cũng mất nốt thôi.

- Ông chủ Mao coi thường lão Mã này quá rồi. Bố con họ Mã chúng tôi không cờ bạc, không đi điếm, không phạm vương pháp, tại sao lại có thể mất hai cửa hàng này được? Nói đi rồi cũng phải nói lại, Mã Đán đã làm mất một cửa hàng gạo, nhưng nhà may của ông chủ Mao xem ra cũng chẳng thể nào hưng vượng nghìn năm đâu.

- Ông chủ Mao nói, ông ta đã sáng mắt ra rồi. Ông ta không thể đem con gái của mình phó thác cả đời cho một đứa nhu nhược.

Mã Cạo Đầu nhận ra rằng, đây mới chính là lời nói chân thực nhất của ông chủ Mao.

- Kẻ to gan chưa chắc đã là tốt. Kẻ bé gan sống lâu hơn so với kẻ to gan. - Mã Cạo Đầu nói - Cháu chuyển lời của ta đến cho ông chủ Mao rằng, sống lâu mới là vương đạo!

- Ông chủ Mã, cháu nhớ kỹ lời chú nói rồi, cháu sẽ chuyển lại cho ông chủ Mao. Chúc mọi người sống lâu!

A Tín vừa quay lưng ra về thì Mã Cạo Đầu lại rơi phịch thân hình xuống ghế, tiếp tục thở dài và không thể ngăn được những giọt nước mắt trào ra. Mã Đán bước vào, thấy bố đang khóc thì hoảng sợ, hỏi:

- Bố! Bố khóc vì cái gì vậy?

- Mà không chỉ làm mất cửa hàng Mã Nhất của nhà này mà ngay cả vợ mà cũng đã bị mà đánh mất luôn rồi. Lão Mao đã gửi thư đến nói là hủy hôn ước của mà với Mao Tuyết Hoa. Vừa rồi tao vẫn còn nghĩ là sang năm sẽ cưới nó về cho mà đấy.

- Bố à, con đã nói với bố từ lâu rồi, con không thích Mao Tuyết Hoa. Bây giờ con chỉ thích Khang Khu thôi. - Mã Đán nói - Nhà họ Mao mới biết chúng ta mất một cửa hàng mà đã không còn coi chúng ta ra gì rồi, nếu mà mất cả ba cửa hàng thì e rằng có gặp nhau họ cũng không nhận ra chúng ta nữa. Chuyện ham

tiền ham thế lực là bình thường nhưng không ai đối xử như nhà họ Mao này cả.

- Giảm một cửa hàng, nhà chúng ta không còn xứng với họ Mao nữa. - Mã Cạo Đầu nói - Chuyện này cũng đừng nên trách họ. Nhưng có điều, họ cũng không phải chỉ nhìn vào chuyện này, họ nhìn vào con người mày nữa. Người ta cho rằng mày quá nhu nhược.

Mã Đán cũng cảm thấy được điều này, nói:

- Bố, con còn muốn tiếp tục luyện gan!

Vừa nghe thấy câu này, Mã Cạo Đầu đã đứng bật dậy, quát to:

- Mày đừng luyện gan luyện mật gì nữa cả. Gan mày đủ to rồi đấy!

- Bố à, gan con vẫn chưa đủ to. Bọn chúng vẫn gọi con là kẻ nhu nhược.

- Đứa nào dám gọi mày là thằng nhu nhược hả? Nhu nhược mà dám đòi đ. mẹ Hồng Xung à? - Mã Cạo Đầu nói - Lúc này, kẻ to gan nhất thị trấn Thượng Tân này đã là mày rồi đó. Mày đừng có bày chuyện ra nữa.

- Bố, bọn họ nói nếu con dám hôn Khang Khu thì họ mới không gọi con là thằng nhu nhược nữa.

Mã Cạo Đầu thất kinh hồn vía, xua tay:

- Mày đừng bao giờ làm chuyện động trời ấy... Nhà ta đã mất một cửa hàng rồi...

- Bố, không phải là chúng ta vẫn còn hai cửa hàng sao?

Sắc mặt Mã Cạo Đầu đã trắng nhợt:

- Bọn chúng gọi mày là thằng nhu nhược thì cứ để cho chúng gọi đi. Gọi thế nào có chết ai đâu, cũng không làm cửa hàng gạo nhà ta bị rơi vào tay kẻ khác... Mã Đán, tao quên là chưa nói cho mày biết, tổ tông nhà ta thường nói là, gan to thì đoán mệnh, gan bé thì sống lâu. Chúng ta không nên so gan với người khác mà chỉ cần so đoán mệnh hay thọ mệnh thôi. Chờ cho đến khi những kẻ gan to chết cả rồi thì cả thiên hạ này ắt phải thuộc về những kẻ gan bé thôi.

- Bố, con không phải là thằng nhu nhược. Con không thể để cho bọn họ cứ gọi con như thế. Con không thể khiến cho mẹ con phải mất mặt.

- Mẹ mày chết bao nhiêu năm rồi, mày vênh mặt hay mất mặt bà ấy không nhìn thấy, nhưng mày làm mất một cửa hàng là bà ấy biết ngay. Bà ấy đau lòng đến độ tiếc là mình không được chết một lần nữa. Mày đừng bao giờ làm những chuyện ngu xuẩn nữa.

- Con không làm chuyện ngu xuẩn đâu. Bố yên tâm mà ngủ đi nhé.

- Tao biết mày không biết làm chuyện ngu xuẩn. Mày cũng cần ăn cơm, nếu mày làm mất thêm cửa hàng nữa thì chúng ta chết đói thôi.

Chờ cho đến lúc Mã Cạo Đầu đã ngáy đều, Mã Đán nhanh chóng rời khỏi nhà, đi dọc theo phố xá

đông đúc và quay lại bên dưới căn nhà lầu của Hồng Xung, nhìn lên cửa sổ gọi: Khang Khu! Khang Khu!

Hồng Xung vươn đầu ra khỏi cửa sổ:

- Mã Đán! Mà tìm tao à?
- Tôi không tìm ông, tôi tìm Khang Khu!
- Mà tìm nó làm gì?
- Tôi muốn hôn Khang Khu một cái.

Chung quanh Mã Đán đã rất đông người hiếu kỳ tụ tập lại. Hồng Xung quay người vào trong nói với Khang Khu:

- Mã Đán lại muốn đem cửa hàng gạo giao cho ta nữa rồi, mà xuống dưới đó đón tiếp nó đi.

Khang Khu đi xuống lầu. Mã Đán vừa sợ sệt vừa hoan hỉ nói:

- Khang Khu, tôi muốn hôn cô một cái.

Khang Khu do dự giây lát rồi rất nhanh trí, hỏi:

- Anh muốn hôn chỗ nào?

Mã Đán chưa kịp nghĩ đến chuyện này. Có ai đó đề nghị hôn lên miệng, Mã Đán nói, miệng là nơi nhở dờm, bẩn. Lại có người nói hôn lên cổ, Mã Đán bảo, cổ Khang Khu hơi đen bởi bị chiếu nắng. Thế thì hôn vào mông vậy. - Lại có người nói. Mã Đán nói, tôi không phải súc vật, không thể liếm mông. Thêm ai đó nữa nói:

- Mã Đán à, mà còn khó hơn cả chuyện bà Vương Thất mua thịt, có lẽ nào toàn thân của Khang Khu lại không có chỗ nào thích hợp với khẩu vị của mà hay sao? Mà mà còn kén cá lựa canh nữa là Khang Khu sẽ nổi giận đấy!

- Miệng của tôi với các người không giống nhau. - Mã Đán nói - Không có chỗ thích hợp thì tôi thà là không hôn.

Mọi người đồng loạt ồ lên:

- Đồ nhát gan!

Hồng Xung vẫn đứng bên cửa sổ trên gác, nhìn Mã Đán và đám đông ở dưới mà không biểu hiện thái độ gì. Mã Đán nhìn lão, nói:

- Bỏ qua đi, Khang Khu không có chỗ nào có thể hôn được.

Hồng Xung gợi ý với thái độ rất độ lượng:

- Có một chỗ có thể hôn được đấy!
- Chỗ nào?

- Vú của Khang Khu!

Mã Đán giật lùi mấy bước. Mọi người đẩy cậu ta đến trước mặt Khang Khu. Cô ta đang khoác trên người một bộ áo ngủ mỏng tang và hở hang, đôi bầu vú đang rung rung bên trong lần áo mỏng.

- Mã Đán! Mày cần phải hôn. - Hồng Xung nói - Hôn xong thì không ai còn dám gọi mày là thằng hén nhất nữa cả!

Mã Đán đến gần Khang Khu. Cô ta vẫn có một chút xấu hổ:

- Anh muốn làm gì vậy?

- Tôi muốn luyện gan!

- Anh muốn luyện cái gan quái quỷ gì trên cơ thể tôi? - Khang Khu giận dữ - Lẽ nào anh không biết tôi là ai?

- Tôi... tôi chỉ muốn luyện...

Khang Khu đẩy Mã Đán ra, nói:

- Anh đúng là đồ điên!

- Khang Khu! Mày cứ để cho nó hôn, xem thử nó có dám không? - Hồng Xung nói như ra lệnh - Nó đem cửa hàng gạo đến dâng cho chúng ta, mày phải đối đãi với nó cho thật tốt chứ. Có được cửa hàng, mày muốn ăn bao nhiêu cơm cũng được.

Khang Khu hạ giọng nói với Mã Đán:

- Đừng có làm loạn nữa, về đi! Anh không làm được gì đâu.

- Tôi cần phải luyện gan. - Mã Đán nói - Đời tôi vẫn còn dài, tôi không thể để cho người khác gọi mình là thằng hén mãi được.

Hồng Xung ra lệnh cho Khang Khu, giọng nói đã có chút giận dữ:

- Để cho nó hôn! Hôn một cái không chết ai đâu mà sợ!

Khang Khu bước lên hai bước. Mã Đán không có cách nào để thối lui nữa.

- Anh đừng có hối hận đấy nhé. - Khang Khu nói - Hồng Xung không phải bày ra chuyện này để chơi cho vui đâu!

- Tôi không hối hận. - Mã Đán nói rất tự tin - Tôi chỉ hối hận là khi còn nhỏ, tôi đã không luyện cho lá gan của mình lớn hơn. Bây giờ là lúc tôi phải luyện bù, không luyện bù bây giờ thì không còn kịp nữa. Những điều này đáng ra phải do mẹ tôi dạy cho làm, nhưng bà ấy lại chết quá sớm.

Khang Khu quay lưng về phía mọi người, từ từ mở vạt áo ngủ trước ngực. Một đôi vú trắng ngần nở nang ần ần hiện hiện trước mắt Mã Đán. Đầu tiên là mọi người đều đứng lặng, tiếp sau đó là những tiếng

kêu có vẻ sợ hãi kèm theo là những tiếng chép miệng thèm thường, cuối cùng là những tiếng gào có vẻ thúc giục:

- Cẩn một miếng đi!

Mã Đán bị vẻ thách thức và cả bộ ngực của Khang Khu làm cho điếng người. Một phút trước thì dũng khí của cậu ta bốc lên ngùn ngụt, nhưng đến lúc này thì nó đã biến đi đâu mất, lá gan hình như cũng đang co rút lại... Khang Khu dùng ánh mắt nóng hừng hực như lửa khiêu khích nhìn Mã Đán, bầu vú phải lại đang rung rung và hình như đang vênh về phía cậu ta. Gió đang táp mưa đang sa, trống trận đang thùng thùng trong lòng Mã Đán, máu nóng hình như cũng đang xông lên đến đỉnh đầu cậu ta. Tiếng kêu tiếng hét của những người chung quanh xông lên đến tận mây làm như trước mắt họ đang có một trận đấu bò diễn ra. Mặt Mã Đán đã lộ vẻ khốn khổ cùng cực, mồ hôi túa ra đầy trán chảy xuống đến tận cổ, chân tay tê dại lóng ngóng, ánh mắt khiếp đảm nhìn thẳng vào Khang Khu. Cô ta nói đầy vẻ miệt thị:

- Anh dám không?

Thời tiết nóng bức sau buổi trưa khiến người ta cảm thấy mỗi mọt và lười biếng, ngay cả những người đã hết gạo trong nhà cũng chẳng muốn rời khỏi cửa để đi mua gạo nữa. Mã Cạo Đầu đang ngủ gà ngủ gật trên chiếc ghế nằm ở cửa hàng Mã Nhị. Không hiểu sao mấy ngày gần đây lão ta chỉ thèm ngủ. Có ai đó chạy học tốc đến, gào to:

- Mã Cạo Đầu! Mã Đán nhà ông sắp uống được sữa của Khang Khu rồi! Con bé đang kề vú vào miệng Mã Đán...

Mã Cạo Đầu tỉnh hẳn ngủ, bật lên như một chiếc lò xo, chạy thẳng ra ngoài. Vì chạy quá vội quá nhanh nên một thùng gạo đã bị lão ta hất đổ, gạo trắng ngần tung tóe trên mặt đất. Chạy ra đến cửa, cái ngạch cửa đã ngáng chân khiến lão té sấp, nằm úp mặt xuống đất giống như một con chó ngay trước cửa nhà mình, chiếc răng cửa cuối cùng ở hàm trên cũng rơi nốt. Không để ý đến chiếc mồm đầy máu, Mã Cạo Đầu run rẩy đứng dậy, nhắm hướng nhà Hồng Xung mà chạy. Có điều, lão ta đã đến quá chậm. Khi tay Mã Cạo Đầu sắp sửa chạm được người Mã Đán để kéo ra khỏi Khang Khu thì cái mồm của cậu ta đã ngoạm chặt lấy đầu vú bên phải của cô ta như đang ngẩng mặt lên để ngậm một quả nho.

Mã Cạo Đầu nghìn vạn phần hối hận vì cái tội thèm ngủ của mình. Sau một cú tát trời giáng đã tách được cái mồm của Mã Đán ra khỏi núm vú của Khang Khu, Mã Cạo Đầu cúi đầu giậm chân nói:

- Nhà ta lại mất sắp thêm một cửa hàng gạo nữa rồi!

Khang Khu đau đớn kêu hét lên một tiếng rồi rất nhanh đưa tay chụp lấy bầu vú, gào to:

- Các người định ngắt đầu vú của tôi đem đi đâu à?

- Mau che ngực lại đi, cô gái! - Mã Cạo Đầu nói - Đây là thị trấn Thượng Tân, không phải thị trấn Liên Hoa, không phải là Mãi Xuân viện. Cô nên giữ gìn cơ thể, giữ gìn đôi vú...

- Thị trấn Thượng Tân thì sao nào? Toàn cường hào ác bá! - Khang Khu nói - Tôi muốn giữ gìn cơ thể, tôi muốn bảo vệ vú của mình, nhưng liệu tôi có thể giữ được không? Ngay cả một kẻ nhu nhược như con trai ông mà cũng dám cắn vú tôi thì tôi còn có thể làm gì được nào?

Mã Cạo Đầu nhận ra là mặc dù mình với Khang Khu chẳng có quan hệ nào hết, trách nhiệm là của Mã Đán, nhưng quy kết lại thì trách nhiệm lại rơi xuống đầu mình, là do chính mình quá ham ngủ. Nếu không ham ngủ thì mình đã có thể nghe thấy được sự náo nhiệt ở đây từ rất sớm, đã có thể ngăn cản Mã Đán làm trò khinh suất và thô lỗ như thế này. Nghĩ đến đây, Mã Cạo Đầu đưa tay lên tát vào mặt mình hai cái thật mạnh.

- BỐ TỰ VẢ VÀO MẶT MÌNH LÀM GÌ THẾ? - Mã Đán hỏi.

- Nhà ta vừa mất một cửa hàng nữa. - Mã Cạo Đầu nói - Tổng cộng là hai cửa hàng đã mất.

Mã Đán liếm môi, nói:

- Mất hai cửa hàng, nhưng nhà ta vẫn còn sót lại một cửa hàng...

Đứng từ trên cao nhìn xuống, Hồng Xung nói:

- Mã Đán, mày nghe đây! Nhà mày sẽ không còn cửa hàng nào nữa. Mày vừa cắn vú người đàn bà của tao, chắc chắn mày phải bồi thường một cửa hàng. Bây giờ, tao quyết định là đem Khang Khu nhường cho mày để đổi lấy một cửa hàng nữa của nhà mày. Điều đó có nghĩa là, nhà mày sẽ không còn cửa hàng nào hết!

- Chúng tôi không cần Khang Khu! - Mã Cạo Đầu nói.

Hồng Xung lạnh lùng nói:

- Ông nói thử xem, đứa con gái này đã bị Mã Đán sờ mó rồi, tôi còn giữ lại làm gì nữa?

Khang Khu chẳng qua cũng chỉ là một con điếm. - Mã Cạo Đầu nghĩ. Có điều lão ta không dám nói ra vì trong khi lửa giận đang bốc ngùn ngụt trong lòng, lão ta vẫn nhận thấy sát khí đằng đằng trên mặt Hồng Xung.

- Khang Khu không đáng giá một cửa hàng!

- Khang Khu vốn không đáng giá bằng một cửa hàng, nhưng nó đã là người của tôi nên trở thành đáng giá. - Hồng Xung nói - Nếu ông còn mười cửa hàng thì tôi vẫn có thể nói nó đáng giá mười cửa hàng. Tôi nói nó đáng giá một cửa hàng không phải là đã quá dễ dãi với bố con ông rồi hay sao?

Mã Cạo Đầu vẫn lắc đầu:

- Chúng tôi không cần Khang Khu. Còn lại cửa hàng cuối cùng này là con đường sống duy nhất của bố con tôi. Chúng tôi không cần Khang Khu.

Mã Cạo Đầu không chịu giao cửa hàng cuối cùng, kéo Mã Đán về. Nhưng Mã Đán lại không muốn về:

- Con muốn Khang Khu!

Mã Cạo Đầu trợn mắt nhìn Mã Đán đầy giận dữ, ghé miệng vào tai cậu ta nói:

- Mày muốn Khang Khu không được đâu. Nó có bệnh ăn nhiều. Sức ăn của một mình nó bằng ba người. Hồng Xung đã nuôi không nổi nó thì liệu chúng ta có nuôi được không?

Mã Đán đã từng nghe người ta kháo nhau về cái bệnh ăn nhiều, cũng đã nghe người ta nói Khang Khu mắc phải bệnh này, nếu không thì một đứa con gái xinh đẹp như vậy sao lại có thể mê gạo đến như thế? Mã Cạo Đầu nói tiếp:

- Người mắc phải bệnh này thì rất dễ chết yếu, sớm muộn gì cũng chết đói thôi.

- Nếu nhà ta còn một cửa hàng gạo thì quá tốt. - Mã Đán nói.

- Cho dù nhà ta còn mười cửa hàng thì cũng không thể nuôi nổi nó đâu.

Mã Đán đã có chút dao động. Khang Khu dùng ánh mắt khinh bỉ liếc xéo cậu ta, ngúng nguẩy đôi lông mày đi thẳng vào nhà Hồng Xung. Trong mùi nước hoa phảng phất của cô ta còn có mùi mồ hôi giống như mùi của một con dê cái.

Vẫn đứng trên lầu, Hồng Xung nói vọng xuống:


- Mã Cạo Đầu! Ông về nhà thu dọn trước đi, tôi ngủ một lát đã, có lẽ chẳng cần đến tối là chúng ta đã có thể tiến hành thủ tục bàn giao hai cửa hàng gạo rồi đấy.

Mã Cạo Đầu như câm như diếc lôi Mã Đán rời khỏi đám đông. Mã Đán nhìn mọi người, hỏi:

- Các người nói thử xem, tôi vẫn còn là một thằng nhu nhược không?

- Hôm nay thì không! - Tất cả đều đồng thanh tán dương.



 ủa nhiên là đến chập tối, Hồng Xung đã dẫn theo mấy người đến cửa hàng của Mã Cạo Đầu, bắt đầu kiểm kê tài sản. Trước tiên là họ đến cửa hàng Mã Nhị, sau đó là cửa hàng Mã Tam. Kiểm kê xong hai cửa hàng, Hồng Xung nói với Mã Cạo Đầu:

- Bắt đầu từ hôm nay, hai cửa hàng này là của tôi. Hai người cũng chẳng thiệt thòi gì lắm đâu, Khang Khu sẽ là của hai người, ngày mai tôi sẽ giao nó cho hai người.

- Chúng tôi không cần...

- Bữa nay chúng ta đã nói ổn thỏa chuyện này trước mặt bao nhiêu người rồi. - Hồng Xung nói - Tại sao hai người lại lật lọng?

- Tôi vẫn chưa nói là chúng tôi cần Khang Khu. - Mã Cạo Đầu nói.

- Hai người không cần Khang Khu cũng chẳng có vấn đề gì, nhưng hai cửa hàng vẫn cứ thuộc về tôi. - Hồng Xung nói - Tôi vẫn có thể đem Khang Khu bán, không chừng tôi còn có thể kiếm được một cửa hàng gạo nữa.

- Chẳng thà không có cửa hàng gạo nào còn hơn phải nuôi một con quỷ đói. - Mã Cạo Đầu nói - Nuôi một con quỷ đói cũng như nuôi mười con lợn, hai mươi con trâu, ba mươi con dê...

- Khang Khu là con người! - Mã Đán kêu lớn.

- Nó không phải là người. - Mã Cạo Đầu lắc đầu - Nếu là người, tại sao nó lại cho người ta cắn vú mình trước mặt mọi người?

Mã Đán câm bặt, không muốn tranh cãi với bố nữa, trong lòng nghĩ, cho dù có nói lý lẽ gì đi nữa cũng chẳng ích gì trong lúc này, mặc dù cái lý lẽ ấy đều đã được toàn thế giới hiểu rõ. Đối với Mã Đán lúc này, cậu ta chỉ có phân vân là ba cửa hàng gạo tại sao lại mất đến độ nhanh đến như thế, theo cách chẳng minh bạch gì.

Chỉ trong vòng một đêm mà tất cả gia sản đều biến mất, đều vượt khỏi tay, Mã Cạo Đầu cũng chỉ trong vòng một đêm đã có những thay đổi khủng khiếp: lưng cong oằn như xương cốt đã bị bóc mất, hốc mắt lão như thụt vào tận óc, gặp người ta thì không còn dám giữ khí chất và phong cách của một ông chủ nữa. Theo thói quen, mỗi ngày Mã Cạo Đầu đều đến cửa hàng Mã Nhất, dừng chân dăm bảy phút, sau đó thì đến Mã Nhị rồi Mã Tam. Tuy bên trong các cửa hàng bây giờ đều là người của Hồng Xung nhưng lão ta vẫn có cảm giác chúng vẫn là cửa hàng của mình nên thường nói với những người phục vụ là nên đảo gạo trong thùng nhiều lần, nếu các người thường xuyên đảo gạo, gạo sẽ có đầy đủ khí gạo, có khí gạo thì sẽ có linh hồn của gạo; gạo là vật thân cận nhất với con người, các người đối đãi tốt với nó, nó sẽ đối đãi tốt với các người... Ban đầu, những người làm công ai cũng công nhận rằng lời của Mã Cạo Đầu có lý, nhưng dần dần

ngày nào cũng nghe đi nghe lại những lời ấy nên phát chán, không ai thèm để ý nữa.

- Nếu là tao, tao sẽ không bao giờ thuê những đứa không hiểu đạo lý, đối xử với gạo một cách ngu xuẩn như chúng mày!

Cho dù Mã Cạo Đầu có nổi điên chửi như thế nhưng những người làm công cũng không thèm chấp nhặt gì cho bổ sức.

Thằng Giang ăn xin đã chạm mặt Mã Cạo Đầu trước cửa hàng Mã Nhị. Nó nói:

- Mã Cạo Đầu! Tôi vốn muốn ông phải bồi thường cho tôi ba cân gạo, nhưng cho đến lúc này thì ông cũng chẳng còn có gì trong tay, do vậy mà tôi không nhẫn tâm mạnh tay với ông nữa.

Lúc đó Mã Đán cũng có mặt. Cậu ta định chạy trốn thằng Giang, nhưng có điều nó đã ngửi thấy mùi của cậu ta:

- Mã Đán! Vết thương trên bắp tay của mày đã khỏi chưa?

Mã Đán đột nhiên thấy ớn lạnh toàn thân:

- Khỏi rồi! Khỏi hẳn rồi!

- Mã Đán! Ở thị trấn Thượng Tân này, chỉ có thể có một thằng ăn xin là tao, thị trấn chỉ cần nuôi sống một thằng ăn xin thôi, ăn xin nhiều thì chết đói hết. - A Giang nói - Đứa nào dám đến thị trấn Thượng Tân làm ăn xin, tao sẽ liều mạng cùi với đứa ấy.

Mã Đán hiểu ý tứ của thằng này, cảm thấy bị sỉ nhục nhưng có điều cậu ta chẳng biểu lộ thái độ gì. Mã Cạo Đầu nói:

- Cho dù có chết đói, chúng tao cũng không bao giờ biến thành như mày đâu.

- Thế thì tốt, quá tốt, tôi yên tâm rồi. - A Giang nói - Tôi cũng chẳng cần phải cần người nữa. Trong kẻ rằng tôi bây giờ vẫn còn thịt người. Mùi thịt người thua xa mùi thịt chó...

Mã Đán nhìn cái bát bẩn thỉu trong tay thằng Giang mà tức tối. Nhưng vừa nghĩ đến hàm răng nhọn sắc, bẩn thỉu của nó, lá gan của cậu ta đã teo lại ngay.

Bố con nhà Mã Cạo Đầu chuyển đến ở trong gian nhà cấp bốn lợp ngói tồi tàn trên lưng chừng ngọn đồi. Gian nhà này do tổ tông họ Mã truyền lại, cả mười mấy năm rồi không có ai ở nên không được sửa sang chăm sóc, hư hỏng, xuống cấp nghiêm trọng, bị che phủ bởi lùm hoang cỏ rậm, khắp nơi đều vương vãi những bãi phân người lẫn phân chó. Mã Đán bị một ổ chuột chạy xổ ra làm cho điếng người, kêu lên the thé, quay người bỏ chạy một đoạn mới bị Mã Cạo Đầu chặn lại.

- Ba cửa hàng gạo của chúng ta mất trắng rồi. - Giọng Mã Cạo Đầu đầy vẻ thất vọng và thiếu ngủ.

- Bố à, ba cửa hàng của chúng ta không mất trắng đâu. - Mã Đán tự tin - Con cảm thấy lá gan của mình đã to hơn trước rất nhiều.

- Làm thế nào để mày hiểu được thế nào là to gan đây! - Mã Cạo Đầu than thở - Như Hồng Xung mới xứng đáng được gọi là to gan, dễ dàng cướp trắng ba cửa hàng của tao, gan của một trăm đứa thổ phỉ cũng không thể to bằng gan lão ta. Chúng ta bị bóp họng biến thành những kẻ câm, lại không dám liều mạng với lão, đúng là họa vô đơn chí!

- Bố nói xem, con cần phải luyện gan nữa không?

- Chúng ta không còn cửa hàng, không có tiền bạc, chỉ còn lại cái ổ chuột này thôi. Thôi, không luyện nữa.

Mấy ngày liền bố con Mã Đán lo tu sửa căn nhà, biến cái chỗ không thể ở được thành một nơi có thể ghé chân. Lúc này Mã Đán mới thấm thía được điều tốt đẹp và sự vượt trội của ba cửa hàng gạo. Nhưng từ nay trở về sau đành phải núp trong cái chỗ quái quỷ này mất rồi, tổ tông sao lại có thể lưu truyền cho con cháu cái nhà này nhỉ? Nếu ba cửa hàng không bị mất, e rằng Mã Đán và thậm chí cả Mã Cạo Đầu đã quên phắt căn nhà này rồi.

Trong khi sửa sang gian nhà, Mã Đán quan sát cái bóng đầy vẻ nhẩn nhục, yếu ớt, xiêu vẹo, thấp lùn của Mã Cạo Đầu và phát hiện ra rằng, trong những ngày bình thường trước đây, bố cũng yếu đuối, nhẩn nhục như vậy. Thế là cậu ta đã rõ! Mã Cạo Đầu vốn cũng chỉ là một kẻ nhu nhược! Tổ tông nhà họ Mã cũng chỉ là những kẻ nhu nhược. Từ phát hiện này, Mã Đán đã hiểu vì sao lá gan của mình lại bé đến như vậy!

Ngày ấy, ngoài cửa vang vọng tiếng kêu của phụ nữ:

- Mã Đán! Mã Đán!

Mã Đán học tốc mở cửa. Thì ra là Khang Khu. Gương mặt cô ta ướt đầm mồ hôi, bị nắng thiêu đốt đỏ phừng phừng, cô thở hồng hộc. Thân thể Khang Khu không còn có mùi nước hoa, chỉ còn mùi mồ hôi bốc lên, đôi khuyên tai cũng không còn nữa, trông bạc nhược đến độ thảm hại.

- Mã Đán! Mau đến giúp tôi! - Khang Khu lên tiếng - Tôi đã mang toàn bộ những gì tôi có đến đây.

Lúc này Mã Đán mới nhận ra là Khang Khu đang xách một chiếc túi màu lam, thoát trông đã biết là rất nặng. Khang Khu nói tiếp:

- Tôi mang tất cả đến để sống với anh. Từ nay về sau chúng ta là người một nhà, ăn cùng một nồi cơm. Anh cần phải lo cho tôi ăn no đấy!

Mã Cạo Đầu trông thấy Khang Khu thì sợ hãi người, thêm một chút tức giận nên chẳng khách khí gì, lên tiếng:

- Cô đến nhà tôi làm gì? Chúng tôi chưa hề nói là cần cô. Nhà tôi nuôi không nổi cô đâu!

- Hồng Xung là một lão đại ác. - Khang Khu nói - Lão ta đem tôi đi bán. Lão đã nghĩ đến chuyện bán tôi lâu rồi và cuối cùng lão cũng đã thực hiện điều này, lão còn bán tôi cho ông với cái giá rất cao.

- Cô với chúng tôi chẳng có quan hệ gì hết. - Mã Cạo Đầu nói - Cô không được đến nhà tôi. Nhà tôi chẳng còn gì cả.

- Nếu tôi không đến nhà hai người thì cửa hàng Mã Tam của các người lại bị mất trắng à? Tôi rất lấy làm tiếc thay cho hai người đấy.

- Có mất trắng thì chúng tôi cũng chẳng cần cô!

Giọng Khang Khu mềm đi rất nhiều, thậm chí có thoáng chút khẩn cầu:

- Các người cho tôi một miếng cơm, tôi có thể sinh con đẻ cái cho các người.

Hình như trái tim của Mã Cạo Đầu bị tác động, lão ta bắt đầu dao động. Mã Đán nhận ra những thay đổi nhỏ trên mặt bố, nói:

- Bố à, con thích Khang Khu, con cần Khang Khu. Khang Khu là cửa hàng Mã Tam của chúng ta, bây giờ chúng ta cần phải lấy Mã Tam lại cho mình.

- Mã Đán! Nói thực lòng, tôi không hề thích anh. - Khang Khu nói - Nhưng tôi không còn đường để đi nữa, bố anh lại dùng cả một cửa hàng gạo để đổi lấy tôi, tôi đành phải dọn về ở với anh thôi, điều đó cũng chẳng quá bất công đối với anh...

- Không có gì bất công... - Mã Đán đáp ứng.

- Tôi lại cảm thấy mình bị đối xử bất công. - Khang Khu nói - Nhưng đây không phải là lần đầu tiên tôi nhận sự bất công, tôi đã nghĩ kỹ rồi, đàn bà cả đời phải nhận bao nhiêu là bất công nên tôi chẳng để ý gì đến lần này đâu. Mã Đán, từ nay về sau anh phải lo cho tôi ăn, đôi chân tôi cảm thấy mềm là anh phải cho tôi ăn, đầu tôi choáng váng thì anh phải dùng khăn lông thấm nước nóng áp lên trán, mỗi tháng đến kỳ kinh nguyệt thì bụng tôi đau, anh phải cho tôi ăn nhiều hơn nữa...

- Làm những việc đó chỉ cần chịu khó, không cần phải to gan. Tôi có thể làm được - Mã Đán gật đầu khẳng định.

- Mấu chốt là anh phải có cơm cho tôi ăn. - Khang Khu nói - Ăn không no là tôi khó chịu trong người, đầu tôi choáng, mắt tôi hoa, khi ấy anh phải dùng đến khăn lông... Anh làm được thì anh sẽ nhận báo đáp, tôi có thể ngủ với anh, sinh con cho anh.

- Cô đã thấy hết rồi đó. - Mã Đán nói - Nhà tôi đã thay đổi chỉ trong vòng một đêm, ngay lập tức trở thành kẻ ăn bữa nay không lo được bữa mai. Nhưng chỉ cần cô theo tôi, tôi có cái để ăn thì không để cho cô phải đói... Nhà họ Mã không có ai chết đói bao giờ. Bố, bố nói gì đi chứ. Nhà họ Mã chúng ta mười tám đời nay đã có ai chết vì đói chưa? Không có phải không? Khẳng định là không có!

Mã Cạo Đầu không trả lời, cúi đầu dọn dẹp đồ đạc.

- Mã Đán! Anh đồng ý rồi phải không? - Khang Khu nói.

- Nó đồng ý thì được tích sự gì. - Lúc này Mã Cạo Đầu mới lên tiếng - Nó nuôi không nổi cô đâu, phải có sự đồng ý của tôi.

- Ông già rồi. - Khang Khu nói - Từ nay về sau ông cần phải dựa vào tôi và Mã Đán để sống thôi.

Mã Cạo Đầu thầm thừa nhận là lời Khang Khu cũng có lý khi lão nhìn lại mình, đúng là một năm xương khô. Mã Đán cười hi hi, bước đến chỗ Khang Khu cầm lấy chiếc túi trên tay cô ta, thoáng giật mình:

- Trong này có gì mà nặng đến thế này?

- Ngoài mấy bộ quần áo ra thì toàn là gạo. Tôi đã lấy gạo của Hồng Xung - Khang Khu cười đắc ý - Gạo này vốn là của chúng ta, có thể lấy lại được bao nhiêu thì cứ lấy thôi.

Mã Đán còn sờ thấy một vật cứng ở trong đó. Khang Khu giải thích:

- Đó là cái bát ăn cơm. Một bữa tôi phải ăn đến năm bát như thế, mỗi ngày ăn năm bữa. Người khác thì không ăn cơm năm ngày vẫn có thể sống, nhưng tôi mỗi ngày không ăn năm bữa thì chết ngay lập tức.

Mã Đán thấy lạnh gáy, run run nói:

- Cô đừng dọa tôi, gan tôi bé lắm... Đúng là cô có ăn nhiều đến thế không?

- Ngọc quý cũng thường có tì vết, người không bao giờ toàn vẹn. Mỗi người ai cũng phải có một khuyết điểm nào đó. - Khang Khu nói - Nhưng ngoài cái khuyết điểm ăn nhiều ra, tôi không còn bất cứ một tật xấu nào khác.

- Chính vì điểm này mà bố cô đã tống cổ cô ra khỏi nhà đấy. - Mã Cạo Đầu càu nhàu.

- Không phải bố tôi vứt bỏ tôi đâu, chính là do tôi tự nguyện rời khỏi nhà. - Khang Khu khẳng định - Tôi mà không ra khỏi nhà thì cả nhà tôi sẽ chết đói.

- Nếu cô đến nhà tôi trước khi chúng tôi bị mất ba cửa hàng gạo thì vấn đề đơn giản vô cùng. - Mã Đán nói.

Khang Khu cao giọng:

- Mã Đán! Chưa gì mà anh đã hối hận rồi à? Cửa hàng Mã Nhất là do chính anh làm mất, còn Mã Nhị và Mã Tam nhìn bề ngoài thì có chút liên quan đến tôi, có thể nói là do có tôi nên nó mới mất, nhưng suy cho cùng, chính anh mới là người đánh mất nó, anh đừng có trách tôi.

- Tôi không có ý trách cô. - Mã Đán vội vàng thanh minh - Tôi cũng không hối hận. Cô chính là Mã Tam. Không phải là Mã Tam đã trở về tay chúng ta rồi hay sao?

- Nếu sớm biết chuyện này, tôi đã không cho anh căn rồi, anh cũng không mất cửa hàng Mã Tam. - Khang Khu nói xong thì bước vào nhà, tiếp tục lên tiếng - Sao lại toàn mùi chuột thế này? Mã Đán à, trên người anh cũng toàn mùi chuột. Anh có duyên phận gì với chuột à? Gan anh bé như vậy, hay là anh vốn là một con chuột?

Mã Cạo Đầu thì lắc đầu rầu rĩ và ngao ngán. Mã Đán thì cười ngây ngô và có phần thú vị. Khang Khu nói tiếp:

- Mã Đán! Anh đừng làm việc nữa, vào nấu cơm cho tôi. Tôi đói rồi. Tôi mà đói thì không muốn nói chuyện, khi đói thì ngay cả bố mình, tôi cũng không nhớ ra là ai nữa.

- Cơm ở trong nồi ấy! - Mã Đán nói.

Khang Khu đi qua một lối đi hẹp và tối tăm, cuối cùng cũng tìm thấy nồi cơm. Không cần bát đũa, cô ta vốc lấy từng nắm nhét vào mồm nhai ngấu nghiến, tiếng cạo đáy nồi vang lên rất rõ. Khi Mã Cạo Đầu đi vào, Khang Khu đang ngồi trên chiếc ghế gỗ vuốt ngực để hạ cơn ghen. Mã Cạo Đầu kêu to:

- Sao cô lại ăn hết cơm của chúng tôi thế hả? Cô có thể ăn nhiều đến thế sao?

- Tôi cứ tưởng nồi cơm này là nấu riêng cho tôi, cũng có thể tạm nói là tôi đã có một bữa no. - Khang Khu nói - Tôi suýt nhai luôn cả cái nồi cơm này.

Mã Đán cũng theo chân Mã Cạo Đầu đi vào, lên tiếng an ủi bố:

- Ăn được là có phúc rồi. Bố đừng quá lo lắng. Chúng ta vẫn còn gạo, vẫn còn có thể thổi cơm.

- Mã Đán! Anh phải nhớ cho kỹ. Khi nào thấy tôi bị ghen, lúc đó mới chứng minh là tôi đã no. Khi chưa thấy tôi bị ghen, anh cần phải thêm cơm cho tôi.

- Biết rồi! Tôi sẽ phụ trách trông coi việc ghen của cô. - Mã Đán nói.

Khang Khu nói với vẻ mãn nguyện:

- Bữa ăn nào anh cũng làm cho tôi ghen thì tôi không đi đâu nữa cả, tôi sẽ sống với anh, đến chết tôi vẫn luôn luôn là một người vợ hiền thực của anh.

Như được rót mật vào tai, Mã Đán cảm thấy ấm lòng, nhưng nhìn sang bộ mặt khó đăm đăm của Mã Cạo Đầu, cậu ta đành giả vờ tỏ ra sự việc không có gì tốt đẹp, cố ý thở dài đánh sự.

- Mã Đán! Anh thở dài à? Anh thở dài vì cái gì? - Khang Khu hỏi.

- Tôi có thở dài đâu, là tôi ngáp đấy thôi. - Mã Đán nói - Tiếng ngáp của tôi rất giống với tiếng thở dài.

Đêm hôm đó, Mã Cạo Đầu đóng tai nghe động tĩnh trong căn phòng của Mã Đán. Lão ta nghe thấy tiếng Khang Khu:

- Mã Đán! Anh đứng ở cửa làm gì? Anh phải đến đây chứ, cởi giày rồi lên giường ngủ đi!

- Tôi... tôi ra ngủ với bố...

- Anh dám bước chân vào phòng của bố à? Ông ấy sẽ đánh chết anh! Anh đến đây đi, tôi đã nhường chỗ nằm và chăn cho anh, anh nằm bên trái, tôi nằm bên phải.

Mã Đán lò dò bước tới nhưng không dám lên giường. Tiếng Khang Khu lại vang lên:

- Trên giường không có mũi dao mũi kim nào, bên cạnh tôi cũng không có Hồng Xung, tại sao anh lại không dám lên giường. Anh đến đây nhanh lên! Anh là kiểu người gì thế, ngay cả việc đi ngủ cũng phải để tôi gọi lâu đến như vậy! Có phải anh muốn để tôi phải kéo anh lên giường à. Được rồi, tôi sẽ kéo anh đây!

Mã Đán thối lui mấy bước. Khang Khu chụp lấy tay cậu ta, nói:

- Anh đúng là một thằng con trai gan thỏ đế!

Vừa nói, cô ta vừa lôi Mã Đán đến giường, leo lên giường. Mã Đán ngồi xuống mép giường.

- Lên đi! Anh mà không lên là tôi nổi điên đấy! Tôi mà nổi điên là bỏ đi ngay. Không phải là tôi chỉ có chiếc giường của anh mới có thể qua đêm, cũng không phải rời khỏi anh là tôi chết đói, người có thể nuôi sống tôi trên thế gian này nhiều đếm không xuể đâu. Tôi thương anh bị mất ba cửa hàng gạo, không thể để anh chịu thiệt hơn nữa nên mới đến đây...

Mã Đán leo lên giường, run cầm cập nằm xuống bên cạnh Khang Khu.

- Mã Đán, sao anh lại không cởi quần?

Mã Đán ú ớ gì đó nghe không rõ. Hình như Khang Khu đang dùng sức để cởi quần cậu ta vì có tiếng Mã Đán kêu với vẻ kinh hoàng:

- Tôi... tôi không dám!

- Để tôi xem trong đũng quần của anh cuối cùng đã nhét mấy con ếch, mấy con dế trong đó.

- Tôi không dám... Tôi chẳng thà để cho cô nhét bao nhiêu con ếch con dế vào đó cũng được...

- Mã Đán! Tôi không thể ăn không cơm của nhà anh, tôi cần phải sinh con cho anh. Anh không cởi quần áo thì làm sao tôi có thể sinh con cho anh được. Có phải là anh đang học theo Hồng Xung, tính kế đẩy tôi ra khỏi nhà?

- Không có đâu... chẳng qua là tôi không dám...

Mã Cạo Đầu tức tối đập mạnh tay vào vách, chửi:

- Đồ hèn!

Vách nhà hình như lay động, bụi bặm đổ xuống đầu Mã Đán.

- BỐ! BỐ đập nhà làm gì thế! Tường sắp đổ rồi!

- Đổ xuống càng tốt!

Mã Cạo Đầu nghe thấy rõ ràng những âm thanh mà Khang Khu đang dùng sức để lột quần áo của Mã Đán ra, thậm chí là có âm thanh của vải bị xé rách. Cậu ta ra sức vùng vẫy, lăn lộn trên giường để bảo vệ cái quần của mình.

Khang Khu tức giận càn hông, chửi:

- Đồ hèn!

Cuối cùng thì Mã Đán cũng nói lỏng tay, để mặc Khang Khu. Khang Khu cực kỳ hưng phấn, kêu tên Mã Đán liên tục. Cậu ta cũng thuận theo những tiếng kêu ấy mà lí nhí “Anh đây... Anh...” . Cuối cùng thì Mã Đán cũng bị Khang Khu nhắc lên đặt úp xuống cái thân thể trần truồng của mình. Cậu ta hoảng sợ, trong lòng như có hàng ngàn tiếng trống trận đang thùng thùng làm cho rối tung lên, chân tay quờ quạng, thừa thải. Khang Khu phải chửi mấy tiếng, Mã Đán mới tỉnh lại và bắt đầu thực hiện những gì mà cậu ta mơ ước lâu nay. Rất nhanh sau đó, những âm thanh “A!... A!... A!...” đã liên tục phát ra từ miệng Khang Khu, cuối cùng, trong khoái cảm tột cùng, Khang Khu buột miệng kêu lên hai tiếng “Hồng Xung!”. Mã Đán hồn xiêu phách lạc, lặn từ trên người Khang Khu xuống, rơi phịch xuống giường. Chiếc giường ọp ẹp không chịu nổi sức nặng bất ngờ này nên song giường gãy tiện, cả Mã Đán lẫn Khang Khu rơi xuống đất. Mã Đán hoảng loạn đưa mắt nhìn ra cửa, không thấy ai, chỉ nghe thấy tiếng chửi của Mã Cạo Đầu ở phía bên kia bức vách.

- Suy cho cùng thì anh sợ cái gì? - Khang Khu đột nhiên nổi giận, đứng dậy hét lớn - Mã Đán! Tại sao anh lại giống như chiếc giường này vậy, chịu không nổi một sự tấn công đột ngột?

- Em không nên gọi Hồng Xung trong lúc này. - Mã Đán biện hộ.

- Tôi đã là vợ của anh rồi, việc quái gì anh phải sợ Hồng Xung?

Mã Đán cũng nghĩ trong bụng là không việc gì phải sợ Hồng Xung cả, nhưng có điều cậu ta vẫn cứ sợ, bật khóc. Không chịu nổi nước mắt, Khang Khu lên tiếng an ủi:

- Đừng lo, giường đã gãy nhưng người thì vẫn còn. Người còn thì chúng ta ngủ trên nền đất. Tôi không tin rằng, thế gian to lớn như thế này mà lại không có chỗ ngủ cho chúng ta.

Những lời rất tự tin của Khang Khu làm cho Mã Đán cảm thấy thư thái, dễ chịu hơn. Khang Khu sắp lại chiếc vạt giường, nằm xuống, bảo Mã Đán nằm bên cạnh và ngủ thiếp đi. Cơn sợ đã đi qua, tinh thần đã ổn định, đến lúc này Mã Đán mới hồi tưởng lại những cảm xúc đầu đời vừa mới trải qua khi làm chuyện ấy với Khang Khu. Trong ánh sáng mờ tỏ của ánh trăng rọi qua cửa sổ, cậu ta nhìn thấy rõ ràng cơ thể lỏa lồ đẹp như nữ thần của Khang Khu. Tất cả đều như trong mơ. Nhưng đến khi nhìn thân thể trần truồng của mình, Mã Đán lại xấu hổ đến độ tiếc là không thể chui ngay vào hang chuột để trốn.

- Mã Cạo Đầu, tôi đói rồi. Ông nấu cơm cho tôi ăn đi. - Khang Khu lớn tiếng nói với Mã Cạo Đầu ở phía bên kia bức vách - Thực ra thì không phải nấu cơm cho tôi ăn mà chính là cho cháu nội ông ăn đấy. Mã Cạo Đầu! Ông có nghe thấy tôi nói không?

Mã Đán hạ giọng thật thấp, thì thầm:

- Tại sao em lại gọi bố anh là Mã Cạo Đầu?



- Tôi đói rồi. - Khang Khu nói - Anh đã tiêu hủy hết toàn bộ sức lực trong người tôi rồi.

Đúng là Khang Khu ăn quá nhiều! Một bữa, số cơm mà cô ta nhét vào dạ dày còn nhiều hơn so với bố con Mã Đán cộng lại. Cơm chui vào bụng cô ta xong, chỉ một lát sau hình như đã biến mất. Xong bữa ăn, Mã Cạo Đầu còn đang súc miệng xia răng thì Khang Khu đã kêu đói. Kêu đói xong là cô ta bảo Mã Đán nấu cơm ngay lập tức.

- Mã Đán! Tôi không thể không được ăn. Không ăn là đầu tôi choáng, mắt tôi hoa, mắt tôi tối sầm, tôi sẽ bị hôn mê, cơ thể tôi sẽ mềm oặt như một sợi miến. Cơ thể tôi mềm là tôi không thể có được sức lực để ngủ với anh!

- Chịu khó một chút đi, cho đến bây giờ chúng ta đã ngủ được chút nào đâu!

Bố con nhà Mã Đán vẫn đang tiếp tục dọn dẹp, sửa sang nhà cửa, thay thế những cây cột đã bị mục nát, gia cố thêm cửa lớn cửa sổ, chọn vị trí để đặt những đồ gia cụ từ nhà cũ chuyển về. Khang Khu cũng rất muốn giúp họ dọn dẹp, nhưng vừa động chân động tay là cô ta không còn có chút sức lực nào nữa.

- Mã Đán! Sức tôi cạn kiệt rồi, chứng tỏ là cơm trong bụng tôi cũng đã hết. - Khang Khu ngồi trên chiếc ghế thờ dốc - Khi tôi theo Hồng Xung, lão ta cũng chưa bao giờ cho tôi ăn no. Lão ta nói mình không phải là địa chủ, cũng không phải nhà buôn, nhà lão không phải là cái kho chứa lương thực, cũng không có cửa hàng bán gạo, cho nên lão ta không thể cho tôi ăn no được. Sau đó, lão ta có cửa hàng gạo, lão ta lại sợ tôi ăn hết gạo... Đúng là một lão già khốn, ngay cả một đứa con gái mà cũng chẳng cho ăn no!

- Nhà anh vốn có ba cửa hàng gạo, muốn bao nhiêu gạo là có ngay bấy nhiêu - Mã Đán thùng thảng nói - Em muốn ăn bao nhiêu thì cứ...

- Anh còn nhắc đến ba cửa hàng gạo làm gì - Khang Khu ngắt ngang - Lúc này anh phải nghĩ ra cách gì đó để có gạo cho tôi ăn thôi!


- Bố à, trong thùng gạo nhà ta còn được bao nhiêu gạo? - Mã Đán hỏi Mã Cạo Đầu.

- Vốn còn đủ ăn một tháng - Mã Cạo Đầu nói - Nhưng lúc này cố gắng có cái cho vào miệng được mười ngày cũng đã tốt lắm rồi.

- Các người không thể để tôi chết đói trong khi tôi còn đang sống sờ sờ đây. - Khang Khu gào lên - Nếu các người không nuôi nổi tôi thì hãy mang tôi về trả lại cho Hồng Xung! Mã Đán, anh hãy chạy đến nhà Hồng Xung chửi lão ta một vài câu nữa rồi đem tôi bồi thường cho lão ta. Lão ta có cửa hàng gạo.

Mã Đán không nói không rằng, cúi đầu làm việc. Khang Khu đứng dậy, kiểm tra thùng gạo.

- Mã Đán! Nhà anh sao chỉ có từng này gạo hả? Các người đem gạo giấu đi đâu rồi? Có phải là các người muốn để tôi chết đói không? Có phải các người muốn đuổi tôi không? Có phải các người cố tình đẩy một đứa con gái lương thiện như tôi vào nhà thổ không hả?...

ảng hiệu của cửa hàng gạo Mã Nhất đã biến thành “Hồng Nhất”, chiếc ghế bành cổ cũng đã được đặt ở vị trí ban đầu của nó. Hồng Xung nằm dài trên chiếc ghế nằm mà xưa kia Mã Cạo Đầu thường nằm để hút thuốc, một đứa con gái trẻ măng đang phe phẩy chiếc quạt. Mã Đán nhận ra đứa con gái này. Nó vốn là người thị trấn Phượng Đường đến đây để đi hát dạo kiếm ăn, nghe đâu vốn là con nhà phú thương rất khá giả, nhưng rồi bố nó bị chết trong một trận đánh nhau, gia sản bị cướp sạch, không còn nơi nương tựa, phải theo chân người cậu đi hát dạo kiếm ăn qua ngày. Mã Đán đã từng nghe nó hát ở thị trấn Phượng Đường, rất có phong thái của con nhà khuê các. Hồng Xung có đôi cánh tay to như tay gấu, nắm đấm của hắn như hai chiếc bát ăn cơm. Mã Đán cẩn thận rón rén đến trước mặt hắn, nói:

- Ông hãy đánh cho tôi một trận rồi trả cửa hàng gạo lại cho tôi.

Hồng Xung ngồi thẳng dậy, quát lớn:

- Mã Đán! Tao không thèm đánh mày! Đánh mày chỉ tổ làm cho tao mất sức. Tao có được ba cửa hàng gạo của nhà mày một cách danh chính ngôn thuận, cũng giống như tất cả các cửa hàng trong thị trấn Thượng Tân này mỗi tháng phải cống nạp cho tao một số tiền để tao sử dụng vậy. Bởi vì sao ư? Bởi vì nếu tao còn ở đây, bọn thổ phỉ mới không dám đặt chân vào thị trấn. Họ nộp tiền cho tao hoàn toàn tự nguyện, bố mày bồi thường cho tao ba cửa hàng gạo cũng là hoàn toàn tự nguyện, lão đã nói, đây là một sự giao dịch công bằng. Người trong thị trấn cũng đều nói như vậy. Tao không hề làm khó dễ bố con mày. Bây giờ có thời gian nhàn nhả mới nghĩ lại, bố con mày không hề bị thua thiệt, chính tao mới là kẻ bị thua thiệt. Mày có biết tại sao tao cảm thấy mình bị thua thiệt không?

- Không biết. - Mã Đán nói - Tại sao ông đã chiếm được ba cửa hàng của chúng tôi mà còn nói là mình bị thua thiệt?

- Lúc này toàn thị trấn, thậm chí là toàn huyện đều đã biết tao đã chịu thiệt thòi trong những cuộc trao đổi giữa tao với bố con mày. Tao bị bố con nhà mày coi thường. Mày đòi đ. mẹ tao, lại còn cướp mất con đàn bà của tao. Hồng Xung tao là cái thá gì nữa! Đến cả cha mẹ, tổ tông nhà tao cũng bị bố con mày làm nhục nốt. Nếu bố tao mà biết con ông bị người ta khinh bỉ, làm nhục đến độ này, ông ấy sẽ bò ra khỏi quan tài mà thí mạng với bố con mày thôi. Mã Đán à, lúc này danh tiếng của mày đã vang đi rất xa, ngay cả thị trấn Liên Hoa, Cao Châu, thậm chí ở tận Cảo Sơn người ta cũng đã biết mày là người to gan nhất, dũng cảm nhất. Còn tao, tao là thằng nhu nhược nhất, tao đã biến thành con rùa dưới chân mày rồi. Vậy mày nói đi, trong chúng ta ai là người bị thua thiệt nào?

- Tôi nói không lại ông. - Mã Đán nói - Tôi nói cho ông biết, tôi đã hối hận rồi. Bây giờ tôi muốn đòi lại cửa hàng gạo.

Hồng Xung nhảy dựng lên, những sợi gân xanh đã nổi rõ trên cổ:

- Bây giờ mày hối hận rồi phải không? Muốn lấy mạng để đổi cửa hàng gạo à? Mạng của mày đáng giá bao nhiêu tiền vậy?

- Không phải là tôi muốn đổi mạng của tôi, mà là muốn đổi mạng của Khang Khu. - Mã Đán nói - Không có gạo có nghĩa là không thể thổi cơm, Khang Khu sẽ chết đói. Nhà tôi không còn hạt gạo nào, bữa ăn cũng chấm dứt. Tôi có chết đói cũng chẳng làm sao, nhưng tôi không thể để cho Khang Khu chết đói. Tôi thà dùng cái mạng của mình để đổi lấy cửa hàng gạo.

Hồng Xung cười nhạt:

- Thì ra là mày đến đây vì con quỷ đói ấy! Tại sao mày lại vứt bỏ mạng sống của mày vì một đứa con gái như thế nhỉ? Người mắc phải chứng bệnh ấy không sống được bao lâu, sớm muộn gì rồi nó cũng chết đói. Mày đuổi nó ra khỏi nhà là được chứ gì? Hay là mày mang nó đi bán vậy? Mày không thể vì nó mà bước qua cửa nhà tao, làm phiền tao, đồng thời làm mất đi cái thanh danh của nhà mày. - Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, còn những lời nói vừa rồi của mày e rằng chó cũng đuổi theo kịp.

- Tôi không cần thanh danh, tôi cần cửa hàng gạo. Tôi thích Khang Khu, tôi phải cho cô ấy ăn no. - Mã Đán nói.

Hồng Xung đã nổi khùng, giơ nắm đấm lên... và “vút” một tiếng, nó loáng qua trên ngay đỉnh đầu Mã Đán. Ngay lập tức, Mã Đán sợ đến độ nằm úp mặt xuống đất, rồi như một con chó chết, ông ổng kêu lên mấy tiếng xin tha mạng.

- Nếu mày không nuôi nổi Khang Khu, mày cứ mang nó về đây trả cho tao, tao còn có thể bán nó lần nữa. - Hồng Xung nói - Nhưng cửa hàng thì tao không thể trả lại cho nhà mày được. Nó đã đổi tên, là Hồng Nhất, Hồng Nhị và Hồng Tam. Mày có đem mười cái mạng đến cũng không đổi được một cửa hàng nào đâu!

”M


ã Đán! Tại sao anh lại đi cầu xin Hồng Xung? Đúng là quá sức mất mặt! Cho dù tôi có chết đói đi chẳng nữa, anh cũng không được cầu xin Hồng Xung. Lão là đồ lưu manh, là thổ phỉ, là kẻ cường dân, chỉ trong vòng một đêm mà đã cướp ba cửa hàng gạo nhà ta. Tôi có chết đi cũng không bao giờ tha thứ cho lão!

- Mã Đán! Tôi đã uống gần một núi thuốc rồi, chỉ cần nghĩ thấy mùi thuốc là tôi đã buồn nôn. Bố con anh đừng vì tôi mà đi tìm thầy tìm thuốc nữa, nếu bệnh tôi có thể trị khỏi thì bố mẹ tôi đã điều trị sớm cho tôi rồi. Tôi mắc phải căn bệnh chết người rồi, cả đời cũng không điều trị được đâu, các người đừng phí thời gian, phí tiền bạc vô ích. Có điều, nó cũng giống như kẻ gan bé, nó chẳng đáng được gọi là một thứ bệnh. Chẳng qua là ăn nhiều một chút thôi. Tôi đang cố gắng để ăn ít lại, ăn ít một chút không gây chết người đâu.

- Mã Đán! Anh là chồng của tôi rồi, từ nay về sau đừng bao giờ làm mất sĩ diện trước người ngoài nữa. Chỉ cần sống một cách quang minh chính đại, đường đường chính chính là tốt rồi. Gan bé chẳng làm cho người ta chết đâu, nhu nhược vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với lưu manh, thổ phỉ, hiếp dân, giết người, phóng hỏa... Anh có chân, có tay, có sức lực, chỉ cần làm những công việc chính đáng, chúng ta sẽ có những bữa cơm chính đáng thôi. Sau khi làm vợ anh, tôi nhận ra một đạo lý này: Một người sống trên thế gian cần phải có sự tôn nghiêm; một kẻ sắp chết cũng phải chết sao cho rõ ràng minh bạch. Tôi đã có một mái nhà đúng nghĩa rồi, nhà ta có ba người, tôi, anh và bố anh. Từ nay về sau ba người chúng ta ruộng không rời khỏi cột, cột không tách ly ruộng; nồi không rời khỏi nắp, nắp không tách ly nồi; cần phải chiếu cố lẫn nhau, sống cùng sống, chết cùng chết. Khang Khu tôi nghĩ như vậy đấy, các người cũng phải nghĩ giống như tôi.

- Mã Đán! Anh đã có vợ rồi, ra ngoài đường nên ưỡn ngực ra mà làm một người đường hoàng. Không phải sợ, trên đời này chẳng có gì đáng sợ cả. Gió thốc không đánh bay được núi, nước lũ không cuốn được miếu Long Vương! Vạn nhất anh có sợ, anh hãy nghĩ ngay đến Khang Khu, đến vợ anh, anh sẽ hết sợ ngay. Tôi là con của thợ đóng quan tài, tôi không sợ gì hết. Từ nay trở về sau, tôi sẽ là lá gan của anh. Đã có tôi làm lá gan, anh còn sợ gì nữa nào?

- Mã Đán! Có phải là anh đang cười thầm đấy không? Anh cười vì cái gì? Anh đã nhớ tất cả những lời tôi nói chưa?

uốn đi đến tiệm cầm đồ trên phố Dân Sinh, Mã Cạo Đầu phải đi ngang qua con phố dọc bờ sông. Người quen vô tình gặp mặt trên đường không hề tỏ thái độ cung cung kính kính với lão như ngày xưa nữa, không gọi lão là ông chủ Mã nữa mà gọi thẳng cái tên Mã Cạo Đầu.

- Mã Cạo Đầu! Ông muốn đến cửa hàng số mấy của ông?

- Mã Cạo Đầu! Sao ông lại sinh ra một đứa con phá gia chi tử thế hả?

- Mã Cạo Đầu! Nếu biết sớm ông là người khàng khái như vậy, tôi đã cầu xin Mã Đán đến nhà tôi chửi rồi!

- Mã Cạo Đầu! Khang Khu là một con đĩ hai đầu mà Hồng Xung đã tổng khứ đến nhà ông. Ông phải nhanh chóng vứt nó ra đường đi, nếu không trước tiên nó sẽ ăn hết lương thực nhà ông, sau đó hút khô máu bố con ông, gặm nhấm xương tủy của bố con ông. Ba người các ông sớm muộn gì cũng ôm nhau mà chết chung thôi.

Vân vân và vân vân...

Thoạt trông thì cũng biết Mã Cạo Đầu sắp chết đến nơi rồi. Nhà họ Mã hầu như chẳng tích lũy tài sản gì, ngoài ba cửa hàng gạo ra thì chỉ còn lại mấy gian nhà rách nát. Để có gạo cho vào thùng, Mã Cạo Đầu phải mang đồ trang sức, quần áo của vợ để lại, đồ gia cụ trong nhà, thậm chí là cái xô đựng nước đái đến cửa hiệu cầm đồ. Trong nhà hầu như không còn bất cứ cái gì đáng giá một đồng bạc nữa cả. Ngày ấy, Mã Cạo Đầu bảo Mã Đán giúp lão hạ chiếc quan tài lão đã chuẩn bị cho chính mình được treo lâu này trên xà nhà xuống để khiêng đến cửa hiệu cầm đồ. Chủ cửa hiệu cầm đồ họ Củng, khi Mã Cạo Đầu còn đang làm nghề cắt tóc, gã chẳng qua cũng chỉ là một kẻ nhặt rác nhưng đôi bên cũng đã có qua lại với nhau, có thể gọi là có chút thâm tình.

Ông chủ Củng thấy Mã Cạo Đầu cùng cực đến độ ấy nên động lòng trắc ẩn, nói:

- Ông anh à, tại sao ông lại có thể mang chiếc quan tài của mình mà đi cầm vậy? Nhỡ đến lúc cần cái bốn dài hai ngắn này thì ông tính làm sao?

- Đừng lo. - Mã Cạo Đầu nói - Người chết thì việc gì phải câu nệ đến tiểu tiết, một manh chiếu cói quấn lại rồi vùi xuống đất ở nghĩa địa là xong thôi ấy mà.

Mã Đán nấp ở chỗ khuất bên ngoài cửa tiệm, không dám để cho lão Củng trông thấy. Nhưng lão ta đã phát hiện ra Mã Đán, gọi lớn:

- Mã Đán, mày vào đây!

Mã Đán bước vào tiệm. Lão Củng vung tay giáng vào mặt cậu ta một cái bạt tai, chửi:

- Mày đúng là thằng phá gia chi tử! Bố mày không nỡ đánh mày, nhưng bữa nay tao phải đánh thay cho

ông ấy!

Mã Đán chỉ đưa tay xoa xoa cái má bị đánh, đầu cúi gằm, không dám hó hé.

- Mã Đán! Mày nói đi! Tao đánh mày là tao sai rồi phải không?

- Không sai... không hề sai tí nào...

Lão Củng thở dài, nói:

- Nếu mày là con tao, e rằng tao đã bị mày chọc cho giận mà chết lâu rồi. Thôi, tao cũng không đủ nhân tâm để đánh mày nữa.

Nói xong, lão lôi ngăn kéo lấy ra mấy đồng bạc đưa cho Mã Đán, nói tiếp:

- Mày khiêng quan tài của bố mày về đi, còn mấy đồng này thì cầm lấy mà dùng.

Mã Đán nhìn sắc mặt của Mã Cạo Đầu để dò xét thái độ. Lão ta vội vàng nói:

- Ông chủ Củng à, cứ theo lệ thường mà làm, cứ để quan tài lại đây. Đây là loại gỗ trứ danh ở Liễu Châu đấy, giá trị đến chục đồng chứ chẳng chơi.

Mã Đán đưa tiền cho bố. Lão Củng lại bảo Mã Đán khiêng quan tài về nhưng Mã Cạo Đầu cương quyết để nó lại cửa tiệm cầm đồ.

- Buôn bán là buôn bán, không thể làm trái với quy định.

Nói xong, Mã Cạo Đầu lôi Mã Đán rời khỏi tiệm. Lão Củng thở dài, đành phải nhận lấy chiếc quan tài.

Mã Cạo Đầu dùng số tiền cầm chiếc quan tài mua một số vật dụng hàng ngày, lại mua cho Khang Khu một chiếc gương soi, còn lại bao nhiêu tiền, lão đem mua gạo tất tần tật. Nhà họ Mã lâu lắm rồi không có bóng dáng đàn bà, chiếc gương soi của mẹ Mã Đán để lại đã ố vàng, nhìn vào không thấy gì nữa. Khang Khu đứng trước chiếc gương soi đi soi lại bộ dạng của mình.

- Mã Đán à, tôi bước vào nhà anh không đầy hai tháng mà thịt trên mặt tôi đã đầy lên, hai má bên trái bên phải thịt nhô cao lên rất rõ và đều đặn, chứng tỏ nhà anh không hề bạc đãi tôi. Nhưng bù lại, tôi cũng không hề đối xử tệ với nhà anh. Anh xem, tôi đã dọn dẹp nhà cửa của anh thật sạch sẽ, chỉnh tề, lâu nay anh không ngửi thấy mùi chuột nữa, đúng không? Quần áo của bố con anh còn bị rách miếng nào mà không vá lại không? Chăn mền mùng chiếu đều được tôi giặt sạch như mới. Mã Đán à, trước đây anh vẫn thường bị người ta khinh khi, bây giờ còn có ai dám coi thường anh nào? Lại nữa, trước đây anh vẫn ngủ một mình, bây giờ thì đêm nào cũng ôm tôi mà ngủ, nửa đêm bên tai tôi vẫn nghe thấy tiếng ngáy răng trèo trẹo của anh nghe giống như mấy con chuột gặm thùng gạo. Mỗi buổi sáng thức dậy trên vai áo của tôi vẫn còn thấm nước dãi của anh, ướt nhèm nhẹp, ban đầu tôi vẫn tưởng là sữa của tôi chảy ra nữa đấy...

Mã Đán quay đi cười thầm, trong bụng thấy ấm áp lạ thường. Khang Khu còn nói:

- Không có tôi, nhà họ Mã các anh chưa thể xem là một gia đình, chỉ là hai người đàn ông không vợ kết hợp lại với nhau qua ngày đoạn tháng thôi, cũng giống như hai chiếc đũa ghép lại thành một đôi mà thôi. Tôi vừa đặt chân vào nhà anh, nó mới biến thành một gia đình đúng nghĩa, do vậy các người không được phép coi thường tôi.

Thực ra thì trong lòng Mã Đán đã có ít nhất một nghìn lần đã trả lời cho vấn đề của Khang Khu: Tại sao anh và bố lại có thể coi thường em được chứ?

Suốt ngày, Mã Cạo Đầu luôn luôn đeo một gương mặt nặng trịch, vẻ sầu muộn khổ tâm thể hiện rất rõ. Mỗi khi Khang Khu vét thùng gạo kêu sồn sột thì cũng là mỗi lần trái tim của lão như bị ai bóp nghẹt. Thịt trên gò má của bố con lão ngày càng teo đi và mỗi ngày, không biết lão vợ từ đâu về đủ những thứ rau củ dại, hai bố con lão chia nhau ăn. Khang Khu nhìn thấy, trong lòng cũng cảm thấy xót xa áy náy nên đề nghị được cho mình ăn chung. Có điều, Mã Cạo Đầu không đồng ý, bảo cô cứ tiếp tục ăn cơm. Khang Khu nói:

- Có phải là hai người cảm thấy tôi rất khó nuôi, đúng không? Có điều, nhu cầu của tôi nào có cao sang gì đâu. Ngoài việc được ăn no, tôi không cần bất cứ cái gì khác. Ngay cả chuyện ăn, tôi cũng chỉ cần cơm, thức ăn có hay không tôi cũng chẳng cần quan tâm. Bố không thấy là tôi có thể không cần đụng đến thức ăn à?

Mã Đán chen ngang:

- Em nói ít thôi có được không?

- Mã Đán! Anh chê tôi nhiều lời phải không? Không nói, tôi sẽ bị thiệt thòi. Khi đói bụng, nếu tôi không nói thì hai người làm sao biết được?

Mã Cạo Đầu lôi từ trong một chiếc rương ra những dụng cụ cắt tóc lâu ngày rồi không đụng đến, đặt mấy chiếc ghế dưới tán lá một cây hòe ở phía nam thị trấn, treo một tờ giấy to và khá cứng trên cành cây, viết trên đó hai chữ: “Cạo đầu”. Dao cạo và kéo đều được sắm từ thời ông nội Mã Đán, thời còn trẻ Mã Cạo Đầu đã theo chân bố làm nghề cạo đầu. Không biết bao nhiêu năm rồi chiếc dao cạo này không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời. Mã Cạo Đầu đưa lưỡi dao ra trước mặt, neho mắt ngắm nghía rất lâu, làm như nó đang thì thầm những lời gì đó với lão.

Mã Đán là người khách đầu tiên của Mã Cạo Đầu. Lão ta gọt phẳng đầu tóc của Mã Đán, cạo đi cạo lại đến năm lần bảy lượt, nét mặt biểu lộ vẻ thỏa mãn, nhận ra rằng tay nghề của mình vẫn không hề bị mai một theo thời gian.

- Mày cũng thử một chút đi. - Mã Cạo Đầu nói với Mã Đán - Ông nội mày cũng chẳng tay cầm tay truyền nghề trực tiếp cho bố, chỉ là bố nhìn thôi cũng đã học được rồi. Tổ tông mười tám đời nhà ta có cơm ăn là nhờ cạo đầu, nghề cạo đầu trở thành nghề di truyền, nghề trời phú cho họ nhà ta. Kế thừa sự

nghiệp của tổ tiên không phải là tốt sao? Chỉ còn có người sống là còn có thợ cạo đầu. Biết cạo đầu thì không thể chết đói.

Mã Cạo Đầu đưa chiếc dao cạo cho Mã Đán. Tuy con dao này không sáng lấp lánh, có điều thoát nhìn Mã Đán cũng biết nó sắc bén vô cùng. Bàn tay cầm dao của Mã Đán có một chút run rẩy. Mã Cạo Đầu nghiêng đầu về phía Mã Đán, nói:

- Mày thử đi!

Mã Đán không dám đưa con dao lên đầu bố. Mã Cạo Đầu đã điên tiết, quát lớn:

- Cạo đi chứ! Sao mày lại không cạo nào?

- Dao quá sắc, con sợ sẽ cắt vào đầu của bố...

- Bố bảo mày cạo đầu chứ không bảo mày cắt đầu, không bảo mày lột da đầu... Cạo đầu là cạo tóc, sao lại có thể cắt mất đầu được, sao lại có thể lột da đầu được?

- Con dao... tay con đang run... tim con đang đập mạnh... con đang sợ...

- Mày sợ cái gì?

- Con cũng không biết mình đang sợ cái gì. Nó cũng giống như việc nghĩ đến thùng gạo trong nhà đã hết gạo là con lại thấy sợ thôi.

- Chỉ cần mày học được cách cạo đầu, thùng gạo trong nhà sẽ không bao giờ vơi.

Mã Đán hít một hơi thật sâu, đưa lưỡi dao đi một đường trên da đầu Mã Cạo Đầu. Lão kêu thét lên đau đớn, ngón tay mò mẫm trên đầu đã sờ thấy máu đầm đìa.

- Mã Đán! Mày muốn giết người à?

Mã Đán càng trở nên hoảng loạn, con dao quét ngang cổ tay trái để lại một vết cắt dài. Mã Cạo Đầu giận dữ gầm lên:

- Có phải mày thấy tao đã già rồi, không còn được việc gì nữa, sợ tao ăn không gạo của vợ chồng mày phải không?

Tất nhiên là Mã Đán không hề có ý đó, nhưng nhất thời không có cách nào để biểu đạt được những uẩn khúc trong lòng, chỉ biết vứt con dao xuống đất, run rẩy quỳ xuống trước mặt bố:

- Bố ơi! Mất đứt ba cửa hàng gạo, nhưng cuối cùng con vẫn cứ là một thằng nhu nhược mà thôi.

Mã Cạo Đầu thở dài nói:

- Mất ba cửa hàng cũng chẳng đáng lo, nhu nhược cũng chẳng chết ai, quan trọng là mày có thể nuôi sống Khang Khu, có thể duy trì dòng giống hay không mà thôi. Cho dù có thế nào, nó cũng đã là vợ của mày. Thằng nhu nhược cũng phải là người có trách nhiệm.

- Con đảm bảo là không để cho Khang Khu chết đói.



- Mà y cũng phải đảm bảo là không để cho bố chết đói!

- Bố à, thị trấn Thượng Tân không cần phải có hai người cạo đầu, có bố là đủ rồi. Và lại, chỉ dựa vào việc cạo đầu thôi thì không thể nuôi sống nổi ba người chúng ta, để con tìm việc khác mà làm vậy.

Mã Cạo Đầu nghĩ lại, thấy lời Mã Đán cũng có lý. Thị trấn Thượng Tân này vẫn còn có một người thợ cạo đầu nữa là lão Phùng. Lão này không phải là người bản địa mà từ huyện Thanh Thủy đến. Kể từ ngày Mã Cạo Đầu buông con dao cạo xuống, lão Phùng đã làm công việc này ở thị trấn Thượng Tân đã ba mươi năm, mỗi lần Mã Đán hay Mã Cạo Đầu đến chỗ lão Phùng để cạo đầu, lão chẳng bao giờ dám lấy tiền. Lần nào cũng thế, lão Phùng thường nói với Mã Đán:

- Mã Đán này, nếu năm ấy mà bố cháu không nghỉ làm công việc cạo đầu và đồng ý để cho chú thay thế ông ấy thì chú đã không có hạt cơm nào để nhét vào mồm. Do vậy mà cả đời chú không thể quên được tấm ân tình này.

Lão Phùng cũng đã già, xưa nay chưa ai từng gặp mặt người nhà của lão, chỉ nghe qua miệng lão thì biết trong nhà lão cũng chẳng còn ai, chỉ có một đứa cháu gái thì đã được gả chồng về Quý Châu. Lão sống cô đơn ở Thượng Tân trong một căn nhà rách nát ở cửa nam thị trấn. Lão là người tốt, tất cả mọi người ở Thượng Tân đều thích lão. Cho dù một chân của lão Phùng bị vẹo do năm ngoái bị ngã, nhưng kỹ thuật cạo đầu của lão thì không tầm thường chút nào. Ngày khôi phục lại nghề cũ, Mã Cạo Đầu đến chỗ lão Phùng, nói:

- Lão Phùng à, không phải là tôi muốn cướp bát cơm của ông, tôi làm chuyện này cũng vì bất đắc dĩ...

- Ông Mã ơi, miếng cơm lâu nay mà tôi có cũng là nhờ ông cho. - Lão Phùng vừa dọn đồ đạc vừa nói - Ông đã cho tôi kiếm cơm ba mươi năm nay, bây giờ ông muốn quay lại, tôi không có một lời oán trách nào cả. Tôi sẽ thu dọn đồ đạc và quay về huyện Thanh Thủy ngay lập tức.

Mã Cạo Đầu nói không thật với suy nghĩ trong lòng mình:

- Ông vẫn có thể ở lại đây... Chúng ta cùng nhau cạo đầu... Chúng ta vẫn có thể kiếm cơm mà.

- Thị trấn Thượng Tân này chỉ bằng cái bát cơm chứ to tát gì, một thợ cạo đầu là đủ rồi, hai người sẽ thừa và lúc đó cả hai đều sống dở chết dở.

Lão Phùng cương quyết về lại quê cũ, Mã Cạo Đầu cũng chẳng nài ép gì, bảo Mã Đán giúp đỡ lão thu dọn đồ đạc rồi tiến đi một đoạn đường. Mã Đán đưa lão Phùng đến bến thuyền và trong vòng một ngày, lão Phùng đã có thể về đến huyện Thanh Thủy. Nhưng lão Phùng lại không lên thuyền. Mã Đán nghĩ trong bụng chắc là lão lưu luyến thị trấn Thượng Tân nên nói:

- Hay là chú nghe lời bố cháu, ở lại đây.

- Nhất định là chú sẽ đi, chú không thể vong ân bội nghĩa, ở lại để tranh giành bát cơm với bố cháu.

Thuyền sắp chạy, Mã Đán có ý nhắc khéo lão Phùng, lão nói:

- Nhà chú không ở huyện Thanh Thủy, chú không phải là người Thanh Thủy.

Ba mươi năm nay, người Thượng Tân đều nghĩ lão Phùng là người Thanh Thủy, chẳng qua là trong suốt thời gian ấy, lão không hề quay lại Thanh Thủy lần nào mà thôi.

Giữa trưa nắng gắt, bến thuyền không có một bóng người qua lại, thuyền bè trên bến cũng rất thưa thớt.

Mã Đán rất ngạc nhiên, nói:

- Cháu lâu nay vẫn nghĩ chú là người Thanh Thủy, do vậy mà ấn tượng của cháu về cái huyện này cũng rất tốt.

- Mã Đán à, chú đã biết cháu từ khi mới sinh ra cho đến khi trưởng thành, cũng có thể xem là người trong nhà chú, chú không thể không quan tâm đến cháu. - Lão Phùng thở dài - Chú nói nhé, làm người ấy mà, nhu nhược cũng chẳng sao, đôi khi nhu nhược cũng là phúc đức đấy.

Mã Đán gật đầu lia lịa. Tóc lão Phùng đã bạc phơ, nếp nhăn ngang dọc trên mặt. Xem ra thì lão đã già lắm rồi, đi đứng cũng đã bắt đầu run rẩy, xiêu vẹo. Lão kéo tay Mã Đán, ghé vào tai cậu ta thì thào:

- Cũng chỉ vì thời thanh niên chú to gan quá nên mới rơi vào tình cảnh lưu lạc mấy chục năm qua. Thượng Tân này không ai biết một tí gì về quá khứ của chú, không biết lý do tại sao chú lại lưu lạc đến đây. Bữa nay chú nói cho cháu biết, thời thanh niên, gan của chú to bằng trời, là một kẻ chẳng khác nào thổ phỉ tác oai tác quái ở địa phương, chuyện gì cũng dám làm, đã từng giết chết ba người nông dân trong thôn, hai tên nha lại. Trong bước đường cùng, chú mới chạy trốn đến Thượng Tân, không ngờ lần chạy trốn này kéo dài đến tận ba mươi năm, ngay cả vợ và con gái chú cũng chẳng biết chú sống chết thế nào. Đương nhiên, chú cũng không thể biết họ còn sống hay đã chết. Cháu nói xem, to gan có lợi gì nào? Nếu chú trước sau như một là một thợ cạo đầu trong sạch thì việc gì chú phải tha phương cầu thực, mai danh ẩn tích nào?

Gương mặt lão Phùng biểu lộ vẻ hối hận. Mã Đán định nói vài câu an ủi nhưng lão đã không cho cậu ta kịp lên tiếng:


- Cháu về đi, chú muốn ngồi ở đây nghỉ ngơi một lát. Từng ngọn núi từng dòng nước, từng cánh hoa từng ngọn cỏ ở đây đều biết chú. Chú có cảm tình với nơi này, chú phải nhìn tất cả một lát nữa để ghi nhớ trong lòng.

Mã Đán không còn lý do gì để ở lại, quay về nhà. Không ngờ là Mã Cạo Đầu lại nổi trận lôi đình:

- Lão Phùng không còn đất để mà đến nữa, không còn chỗ nào để dựa dẫm nữa, tại sao mà lại vất lão ta bên đường mà không quan tâm gì cả thế hả? Mà phải quay lại bến thuyền ngay lập tức, khuyên lão ta trở lại đây, chúng ta có thể nuôi lão. Mà phải nuôi lão ta đến cuối đời!

Mã Đán vội vàng quay đầu chạy về phía bến thuyền, Mã Cạo Đầu cũng đuổi theo phía sau. Nhưng khi

cả hai chạy đến nơi thì không lấy lão Phùng đâu cả, dụng cụ cạo đầu của lão được đặt rất gọn gàng trên một tảng đá bên bờ sông. Mã Cạo Đầu và Mã Đán réo gọi lão Phùng nhưng không có tiếng trả lời nào. Mã Cạo Đầu bảo Mã Đán men theo bờ sông đi về phía nam để xem là lão Phùng có nổi trên mặt nước hay không, nhưng tìm cho đến tận lúc trời tối mịt, bước chân của họ đã đi đến tận thôn Hồng mà vẫn không thấy bóng dáng lão Phùng.

 rước đây, những đứa du thủ du thực trong thị trấn thường vẫn lôi kéo Mã Đán đi tìm những thanh niên các vùng lân cận sinh sự để mua vui, đồng thời để luyện gan, thậm chí có khi còn dẫn cậu ta đến tận thị trấn Liên Hoa để tìm hoa cho biết mùi đời lại tìm đến cậu ta để rủ rê. Lần này, Mã Đán lựa lời từ chối ý định của chúng, nói rằng mình đã có vợ, đã thành gia thất, cần phải lập nghiệp, không thể sống để qua ngày đoạn tháng tầm tầm thường thường giống như ngày xưa nữa.

Mã Đán hạ quyết tâm tìm công việc trong thị trấn, không những để kiếm miếng ăn mà còn muốn theo đuổi cơ nghiệp của bố, nếu có điều kiện thì sẽ khôi phục lại thời kỳ vinh quang của ba cửa hàng gạo. Cậu ta cảm thấy sức lực tràn trề trong cơ thể mình, bất kỳ công việc gì cậu ta cũng có thể làm. Cậu ta đi theo con đường dọc bờ sông đi thẳng về hướng đông, gõ cửa tất cả các cửa hàng cửa hiệu trên con phố này đề nghị các ông bà chủ ở đó cho mình một việc làm.

Đầu tiên là cửa hàng đồ sắt của Phạm Đại.

Tổ tiên của Phạm Đại là người Hà Bắc, nghề nghiệp truyền đời là thợ rèn. Mười năm trước, khi Phạm Đại chuyển đến sinh sống ở thị trấn Thượng Tân, lần đầu tiên đến cửa hàng nhà Mã Đán để mua gạo, trong tay chẳng có mấy đồng bạc. Mã Đán vẫn còn nhớ lúc ấy Phạm Đại nói với bố là có thể thêm cho lão ta một ít gạo được không. Sau lưng Phạm Đại lúc ấy là bốn đứa nhỏ không kém hơn nhau là mấy đứng lố nhố, trần truồng, mặt mũi xanh mướt, chân tay khẳng khiu. Lúc ấy, Mã Cạo Đầu nhìn Phạm Đại dò xét, ban đầu lão vẫn tưởng Phạm Đại là người ăn xin.

- Tôi là thợ rèn, đang ở tạm tại nhà Đình Tứ ở phía tây thị trấn. Từ nay về sau tôi sẽ sinh cơ lập nghiệp ở Thượng Tân này.

Nói xong, Phạm Đại khom lưng vái Mã Cạo Đầu một cái. Mã Cạo Đầu tần ngần không biết phải nói thế nào. Lúc ấy nhà họ Mã chỉ có một cửa hàng gạo, chỉ là buôn bán nhỏ, cũng chẳng dư dả gì. Phạm Đại có chút do dự rồi liếc xéo nhìn đứa bé lớn nhất đang đứng phía sau. Thằng bé này quày quả chạy ra ngoài, lát sau dắt theo mẹ nó đi vào cửa hàng.

- Cả gia đình tôi đều ở đây. - Phạm Đại nói - Ông chủ Mã có thể tin tưởng ở tôi chưa?

Người đàn bà này thoát nhìn đã nhận ra ngay là người phương Bắc, thân hình dong dỏng cao, nước da trắng bóc, điệu bộ lại muôn phần là lời. Bà ta yếu điệu đến trước mặt Mã Cạo Đầu cúi người chào. Ngay lập tức, Mã Cạo Đầu mở miệng bảo Mã Đán xúc cả một bao gạo đưa cho Phạm Đại. Lão ta tỏ ý cảm tạ rồi vác bao gạo lên vai ra về. Sau đó có tin đồn rằng, Mã Cạo Đầu và vợ Phạm Đại có ong qua bướm lại, mắt liếc mày nheo làm cho mẹ Mã Đán buồn phiền. Phạm Đại tỏ ý có lỗi với bà, sửa lỗi bằng cách lắp cho cửa hàng gạo của Mã Cạo Đầu một bộ cửa bằng sắt và đương nhiên lúc ấy, cửa hàng gạo Mã Nhất trở thành cửa hàng đảm bảo an toàn nhất trong thị trấn. Sau đó thì vợ Phạm Đại quay về Hà Bắc, nói là về thăm bà

con ở quê nhưng rồi không bao giờ quay trở lại nữa. Có người nói bà ta đã gặp thổ phỉ trên đường về quê và đã bị hại, cũng có người nói là bà ta đã lấy người khác làm chồng ở Hà Bắc. Riêng Phạm Đại thì nói là vợ mình mắc bệnh hiểm nghèo và chết ở quê. Phạm Đại dẫn dắt bốn đứa con ngày đêm quai búa, suốt mười mấy năm qua trong thị trấn Thượng Tân không lúc nào ngừng tiếng búa nện vào sắt chan chát, lâu rồi thì cũng thành quen.

Xét về tuổi tác thì Phạm Đại không thua Mã Cạo Đầu mấy tuổi, cũng đã già, nhưng động tác nện quai búa của lão tỏ ra vẫn còn sung sức lắm. Mã Đán đứng tần ngần bên cạnh xem Phạm Đại làm việc. Lão ta nhìn Mã Đán, nheo mắt cười:

- Có chuyện gì à?

- Cháu muốn được làm công cho chú.

Hình như Phạm Đại không nghe thấy, vẫn cắm cúi vào công việc.

- Cháu thích làm thợ rèn. - Mã Đán cao giọng nói - Cháu muốn học nghề thợ rèn để kiếm cơm.

Lâu lắm Phạm Đại mới mở miệng nói:

- Chú vẫn còn nợ gạo nhà chú mày à?

- Không nợ nần gì nữa.

- Chú đã làm chuyện gì đắc tội với chú mày sao?

- Không...

- Chú mày xem mấy đứa con của chú...

Bốn đứa con trai nhà Phạm Đại cực kỳ to khỏe, vạm vỡ, đều cời trần trùng trục, chỉ mặc mỗi chiếc quần bé xíu, khoe những bắp thịt nổi lên cuộn cuộn. Mỗi đứa mỗi vị trí trong xưởng, cắm cúi làm việc, không đứa nào nói chuyện với đứa nào.

- Chú và bốn đứa này đã đủ rồi, thị trấn Thượng Tân chỉ cần năm thợ rèn, thêm một người nữa thì tất cả đều ăn không no. Cả nhà chú hiện nay cũng ăn chưa đủ no. - Phạm Đại nói - Chẳng qua, chờ cho đến khi chú chết thì chú mày có thể đến đây để kế tục...

Cả thị trấn đều biết, trong suốt nhiều năm qua nhà Phạm Đại không chỉ đứng trụ được nhờ vào nghề thợ sắt mà còn có của dư của để, mua được đất mặt tiền chuẩn bị xây dựng xưởng mới, cuộc sống phải nói là sung túc hạng nhất nhì ở Thượng Tân này. Bốn đứa con của lão ta cũng đang rục rịch cưới vợ. Nói một cách công bằng, công việc của thợ rèn nặng nề vô cùng, nhưng chăm chú đốt lò nện quai búa thì không thể nào đói được. Trước khi đến đây Mã Đán đã nghĩ rằng, Phạm Đại sẽ còn niệm tình Mã Cạo Đầu đã cho không lão ta một bao gạo mà thu nhận mình, có điều hình như lão ta cố tình quên cái ân tình mà nhà họ Mã đã ban bố cho cả nhà lão ta.

- Nếu biết sớm thế này thì chúng tôi đem gạo nấu cơm cho chó ăn so ra còn có ý nghĩa hơn cho bố con ông. - Trước khi rời khỏi lò rèn, Mã Đán nghiêng răng nói. Sau lưng cậu ta, tiếng nện búa chan chát âm âm chẳng khác nào những nhát búa nện vào tâm can cậu ta, trong lòng nhói đau.

Mã Đán vốn không định đến nhà may họ Mao nhưng nghĩ lại, cậu ta nhận ra là bỏ qua biết đâu sau này sẽ hối hận, không chừng lão Mao có thể đã quên đi hiềm khích xưa mà thu nhận mình. Nghĩ thế, Mã Đán tần ngần do dự rất lâu trước hiệu may, cuối cùng quyết định bước vào.

Tiếng tằm của nhà may họ Mao không chỉ vang dội ở thị trấn Thượng Tân mà còn lan rộng đến những vùng lân cận. Chất lượng vải ở đây tuyệt hảo, kiểu dáng cũng rất hợp thời trang, có điều giá cả thì hơi đắt. Ông chủ Mao là người đo đếm từng vuông vải, một tấc một ly cũng không bỏ qua, nói chung là những người bình thường không ai dám nghĩ đến việc may quần áo ở chỗ này. Ngày thứ hai sau khi đến nhà Mã Đán, Khang Khu đã được cậu ta đưa đến đây may một chiếc xường xám. Để lấy lòng gã thợ may tên Tín, cậu ta đã lót tay cho gã mấy đồng bạc lẻ. Nhờ đó, Mã Đán đã có thể tặng cho Khang Khu một chiếc xường xám hợp thời nhất, vừa vặn nhất, lại tiết kiệm được vải, không lãng phí một phân một tấc nào, nếu sau này chiếc xường xám ấy không còn hợp thời nữa, hoặc có thể bị sút chỉ... đều có thể đến nhờ gã thợ may tên Tín này sửa cho mà không tốn tiền. Ông chủ nhà may họ Mao là kiểu người bủn xỉn keo kiệt. Không thể xem lão Mao là hạng giàu có bậc nhất ở thị trấn Thượng Tân nhưng so với người bình thường, gia tài của lão không hề nhỏ tí nào, có điều từ trước đến nay, lão ta chưa hề đóng góp đồng nào cho những việc công ích trong thị trấn. Người làm của lão Mao đều thầm chửi lão là “Mao tặc”. Riêng Mã Đán với lão ta cũng đáng gọi là có thâm tình. Trước đây, gạo trong nhà lão đều do chính tay Mã Đán mang đến tận cửa, lần nào cũng thế, cậu ta đều cho thêm một ít vào bao nên lão rất bằng lòng với cậu ta, luôn nói: Mã Đán là người hiểu biết phải trái, là người khảng khái, là người tốt nhất ở thị trấn Thượng Tân này... Lão ta có đứa con gái tên là Mao Tuyết Hoa, da trắng như tuyết, đôi mắt lấp lánh, mặt mũi cân đối, xinh đẹp, chỉ có điều mắc phải chứng bệnh quái ác là hai chân mềm nhũn, đi lại cà nhắc rất khó khăn. Ba năm trước, lão Mao cho người đến gặp Mã Cạo Đầu thưa chuyện rằng, lão ta thích Mã Đán, muốn nhận cậu ta làm rể. Mã Cạo Đầu sững như mở cờ trong bụng vì đó là điều lão không dám mơ tới, nói với Mã Đán:

- Sau khi mày trở thành con rể của nhà họ Mao, hai nhà Mã Mao có thể ghép cửa hàng lại để trở thành cửa hàng thương mại tổng hợp buôn bán vải vóc, may quần áo và lương thực thực phẩm, công việc làm ăn mỗi ngày một thịnh vượng, cả cái ăn và cái mặc của thị trấn Thượng Tân này đều thuộc vào hai nhà Mã Mao... Đi! Bố với mày ngay lập tức phải đến dạm ngõ nhà người ta thôi.

Mã Cạo Đầu nói xong thì chân phải đã bước ra khỏi cửa, Mã Đán vội vàng ôm lấy chân trái của bố, nói:

- Bố! Con không thể cưới Mao Tuyết Hoa! Cô ta tuy không thể nói là mười phần xinh đẹp nhưng cũng có thể được xem là con nhà đại gia khuê các, con cái quan lại nha phủ ở Thượng Tân này đã có bao nhiêu

người đến để đàm hỏi nhưng ông chủ Mao đều từ chối.

Mã Cạo Đầu không thèm để ý đến những lời Mã Đán, chân trái cũng đã vượt qua ngạch cửa, bị Mã Đán ôm chặt cứng.

- Tại sao? Có phải là mày chê nó bị vẹo chân? - Mã Cạo Đầu quát lớn.

Thực ra thì Mã Đán không chê chân Mao Tuyết Hoa bị dị tật, bởi cậu ta cho rằng, đôi chân ấy không hề bị bệnh tật gì cả, việc cô ta đi đứng xiêu vẹo là vì cô ta quá gầy. Đúng là Mao Tuyết Hoa quá gầy, gầy như một sợi dây leo. Gầy thì không đáng lo lắm, chỉ cần ăn nhiều vào là sẽ béo lên, chỉ cần người ấy muốn ăn. Vấn đề chính là ở chỗ, Mao Tuyết Hoa không chịu ăn. Cô ta có đủ sơn hào hải vị, cô ta muốn ăn bao nhiêu cơm, Mã Đán đều có thể tự mình mang gạo đến tận nhà, có điều cô ta không chịu ăn. Chuyện này là do lão Mao tự nói ra cho Mã Đán biết, bởi vì lão ta mua gạo ở cửa hàng Mã Nhất, mỗi lần mang gạo đến Mã Đán đều nhầm tính với số gạo này thì nhà lão Mao có thể ăn được bao lâu. Có điều số ngày thực tế thì lại vượt quá xa so với dự đoán của Mã Đán. Có lần, Mã Đán không thể nhịn được nữa mới hỏi:

- Nhà ông sao ăn ít gạo thế? Có phải là nhà ông ăn ít để tiết kiệm không?

- Làm gì có chuyện nhà tao tiết kiệm gạo. Nếu không có thiên tai địch họa, số tiền mà nhà tao kiếm được cho đến bây giờ có thể ăn đến ba đời cũng chưa hết.

Lúc này Mã Đán mới nói những điều mình thắc mắc với lão Mao. Lão ta nói:

- Mao Tuyết Hoa ăn rất ít, còn ít hơn cả so với một con mèo. Nhưng con gái mà ăn ít thì dễ nuôi.

Có một lần, Mã Đán vác gạo đến nhà lão Mao, vừa lúc cả nhà lão đang ăn cơm. Lão Mao bảo Mã Đán ngồi xuống cùng ăn cơm. Cậu ta đã chứng kiến rõ ràng, Mao Tuyết Hoa chỉ ăn khoảng một muống cơm là bỏ đĩa đứng dậy bảo đã no. Mã Đán nghĩ thầm, con mèo nhỏ của mình cũng không ăn ít như cô ta, như thế thì gia sản của nhà họ Mao đủ cho cô ta ăn đến mười đời cũng không hết. Ban đầu, Mã Đán nghĩ, nếu cưới Mao Tuyết Hoa thì có thể tiết kiệm được không ít tiền mua gạo, đúng là đứa con gái này dễ nuôi. Sau đó thì suy nghĩ của cậu ta lại thay đổi: Ôm đứa con gái như một sợi dây leo như thế này mà ngủ thì liệu có gặp phải ác mộng không? Trên người cô ta có chút thịt nào không? Xem ra thì ngay cả xương cốt trên người của Mao Tuyết Hoa cũng chỉ có mấy đốt mà thôi. Cô ta là đứa không muốn ăn cơm, vậy ba cửa hàng gạo của nhà mình trở nên vô dụng à?

- Mao Tuyết Hoa gầy như một con mèo rách!

- Gầy không đáng lo, nhà ta khỏi phải cày sâu cuốc bẫm...

- Cô ta ăn quá ít. Người ăn ít... rõ ràng là bị bệnh...

- Không đáng ngại... - Ba tiếng này được Mã Cạo Đầu lặp đi lặp lại đến bốn năm lần.

- Cô ta không thể sinh con! - Trong thế bí, tự nhiên Mã Đán thông minh hẳn.

- Làm sao mày biết? - Mã Cạo Đầu trừng mắt quát lớn. Quát xong thì hất mạnh chân trái để bước ra khỏi ngạch cửa. Mã Đán ú ớ:

- Người trong thị trấn nói... vợ của Hồ Đức Vinh vì quá gầy nên cái bụng không chứa nổi bào thai, cả đời không sinh con...

- Đúng là vợ Hồ Đức Vinh gầy thật, cũng chưa bao giờ sinh con thật. Nhưng mẹ ấy không sinh con không phải là do gầy, mà do chồng mẹ ấy không phải đàn ông. Hồ Đức Vinh đánh nhau với người ta ở Liễu Châu, hòn dái của lão ta bị người ta đá cho dập nát!

- Một người đàn bà ngay cả việc ăn cơm cũng làm không xong bước chân vào nhà chúng ta thấy gạo trắng ngần chất đống mà chẳng có một chút động lòng, thấy gạo cũng chẳng khác nào thấy cát thì...

Mã Cạo Đầu cắt ngang:

- Mày thì biết gì chứ! Gạo trong cửa hàng là thứ để buôn bán, mua đi bán lại, không phải là thứ để nhét vào bụng. Nếu ăn hết gạo ấy thì không nên gọi đây là cửa hàng gạo mà chỉ nên gọi là thùng gạo thôi, lúc ấy thì sao gọi là buôn bán được? Họ Mã muốn phát tài, phát lộc thì phải kết thông gia với họ Mao. Chúng ta không được bằng lòng với ba cửa hàng gạo này mà sắp tới chúng ta phải có đến mười cửa hàng gạo, mười hiệu cắt may. Có cơ nghiệp lớn như vậy thì lá gan của chúng ta mới to lên, lúc ấy thì quan huyện quan tỉnh cũng phải trở thành những kẻ câm trước chúng ta...

Mã Đán cảm thấy lời bố cũng có lý nên cúi đầu chấp nhận. Cuối cùng thì Mã Cạo Đầu cũng đã qua thăm nhà họ Mao, nói rõ ý định kết thông gia. Ông chủ Mao cũng rất vui vẻ chấp nhận, chờ Mao Tuyết Hoa đủ mười tám tuổi sẽ tiến hành các thủ tục cưới xin. Có điều, Mã Cạo Đầu vừa mất cửa hàng Mã Nhất thì chuyện hôn nhân cũng biến thành bong bóng. Sau khi hủy hôn với Mã Đán, lão Mao đem Mao Tuyết Hoa gả cho Lục Què, chủ tiệm trang sức trong thị trấn. Chồng què vợ thọt, quả đúng là một đôi phối ngẫu trời sinh!

Sau khi lão Mao hủy hôn ước của con gái với Mã Đán, quan hệ giữa hai nhà Mã Mao tất nhiên cũng không còn thân thiết như trước nữa, nhưng có điều chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc giao lưu buôn bán giữa hai nhà. Nhà họ Mã nếu thiếu quần áo vẫn cứ đến nhà họ Mao; Lão Mao muốn cạo đầu vẫn cứ đến tìm Mã Cạo Đầu, hình như giữa họ chưa có bất kỳ một sự kiện nào phát sinh.

Mã Đán đã trông thấy Mao Tuyết Hoa. Cô ta đang ngúng nguẩy cái mông dít lép kẹp đi bộ trên phố. Hình như dáng đi của cô ta không xiêu vẹo nữa, chân cô ta không mềm nữa, lại còn mập lên một tí, nước da còn trắng hơn cả so với trước. Sau khi Khang Khu bước chân vào nhà họ Mã, Mã Đán đã có ít nhất một lần gặp mặt Mao Tuyết Hoa trên phố. Cô ta hỏi:

- Anh có hối hận không?

- Hối hận việc gì?



- Hồi hận vì đã lấy Khang Khu.

- Không!

- Anh không còn gạo để bỏ vào nồi rồi mà vẫn không hồi hận à?

Trong giọng nói của Mao Tuyết Hoa ẩn tàng một niềm vui thích trước nỗi đau của kẻ khác không hề che giấu.

- Có gì mà hồi hận chứ? Tôi yêu Khang Khu. Nếu có một ngày nào đó không có gì cho cô ấy ăn, tôi vẫn có thể để cho cô ấy cắt từng miếng thịt của tôi cho vào nồi.

Mao Tuyết Hoa nhổ một bãi nước bọt:

- Tôi vẫn không tin Mã Đán anh lại có thể làm được như thế.

Lúc này thì Mao Tuyết Hoa đang dùng một ánh mắt rất kỳ lạ nhìn Mã Đán:

- Anh lại đến để mua vải may quần áo cho Khang Khu à?

- Không. Tôi đến để xin ông chủ Mao nhận tôi làm công.

Ông chủ Mao đang cùng với chủ hiệu xoong nồi La Ký bàn luận chuyện gì đó. Lão La là người trông thấy Mã Đán trước:

- Mã Đán à, cậu lại đến mua vải à?

- Không, tôi đến tìm ông chủ Mao. - Mã Đán nói.

Lâu lắm ông chủ Mao mới lên tiếng:

- Nhà tôi bây giờ vẫn chưa thiếu gạo... Đúng rồi, cậu vẫn mang gạo đến phải không?

- Không phải tôi mang gạo đến - Mã Đán nói - Tôi cũng không đến để may quần áo. Tôi... tôi đến để tìm xin làm việc, đến để xin ông chủ Mao cho tôi làm công.

Cả lão Mao lẫn lão La đều có vẻ ngạc nhiên, kèm với vẻ ngạc nhiên là một nét cười nhạt. Vẻ ngạc nhiên và nét cười nhạt của hai lão giống nhau đến độ lạ lùng, chứng tỏ rất tâm đầu ý hợp. Lão Mao nói:

- Cậu xem chung quanh đây đi, liệu cậu có thể làm được gì?

- Ông bảo tôi làm cái gì thì tôi làm cái nấy, chỉ cần ông có thể giúp được ba miệng ăn nhà tôi là được.

- Làm sao mà tôi lại nuôi nổi ba miệng ăn nhà cậu được chứ? - Lão Mao nói - Một mình cậu cần phải làm bao nhiêu việc để nuôi cả ba miệng ăn nào?

- Ngày xưa chúng tôi có thể nuôi sống được... - Mã Đán đáp ứng - Ông biết rồi đấy, trước tiên là tôi phải nuôi được Khang Khu...

- Trước tiên là cậu cần phải nuôi được bố mình. - Lão Mao nói - Cơ nghiệp một đời của ông ấy là do một tay cậu phá tan. Đã thất bại thì phải chấp nhận thất bại đi. Tại sao cậu phải nuôi một đứa con gái mà

về căn bản là cậu không đủ sức để nuôi! Nếu tôi là bố cậu, tôi sẽ... tôi sẽ... - Lão thở hắt ra - May mà tôi chưa đem Mao Tuyết Hoa gả cho cậu.

- Ông cho chúng tôi ăn cơm, tôi sẽ làm trâu làm ngựa cho ông. - Mã Đán nói.

- Chúng tôi đã có thằng Tín ở đây rồi - Giọng lão Mao rất lạnh - Tôi không thuê cậu, nói đúng hơn là tôi thuê không nổi cậu.

Mã Đán còn muốn biện bạch gì đó nhưng lão Mao đã phẩy tay, lạnh lùng nói:

- Cậu không cần nói gì nữa, nói nhiều e là tổn thương đến hòa khí hai nhà. Cậu vốn đã có thể trở thành rể của tôi, nhưng bây giờ cậu không đủ tư cách để làm công trong gia đình tôi nữa.

Ngược lại với bố, Mao Tuyết Hoa có vẻ thông cảm cho Mã Đán, nói:

- Ông trời không tuyệt đường sống của ai. Anh đến cửa hàng khác hỏi thử xem.

Mã Đán rất chán nản. Tiếp theo sẽ là cửa hàng xoong nồi La Ký.

Mã Đán và ông chủ La lâu nay chẳng có quan hệ gì, hơn nữa, cậu ta đã từng đắc tội với lão. Số là trước đây, Mã Đán đã thì thầm sau lưng với mọi người rằng, vợ của lão La đã thậm thò thậm thụt qua lại với ông chủ Mao. Cậu ta không hề bịa đặt, bởi vì có một lần mang gạo đến cửa hàng họ Mao, cậu ta đã chứng kiến tận mắt lão Mao với vợ lão La đang ôm nhau vật lộn trong đồng vải bùng bùng khiến cậu ta sợ hãi vứt bao gạo xuống đất rồi chạy biến. Sau đó, Mã Đán nghĩ rằng lão Mao muốn đem Mao Tuyết Hoa gả cho mình chẳng qua là muốn cậu ta giữ kín cái bí mật này. Có điều, cái mồm của Mã Đán quá to, điều bí mật ấy bị chôn sâu trong bụng mỗi lúc mỗi thêm khó chịu nên cậu ta đã lòi nó ra. Lão La không tin là vợ mình có quan hệ vụng trộm với lão Mao như lời đồn thổi, một lần nọ lão hỏi Mã Đán là chuyện ấy có thật không. Mã Đán không trả lời, lão ta tặng cho cậu ta một chiếc nồi đẹp nhất trong cửa hàng. Mã Đán không hiểu vì sao lão La lại tặng chiếc nồi ấy cho mình, có điều cậu ta cũng nhận ra rằng, rõ ràng là lão La tặng cho mình mà không hề tự nguyện, không hề vui vẻ gì, làm như không tặng không được vậy. Từ đó về sau, Mã Đán gặp ai cũng kiên quyết phủ nhận việc đã từng trông thấy lão Mao và vợ lão La ôm nhau lộn lộn trong đồng vải. Chiếc nồi ấy đến bây giờ vẫn còn dùng tốt, cơm được nấu trong đó hình như thơm hơn so với những chiếc nồi bình thường khác, bị rơi xuống đất mấy lần nhưng không hề méo mó sứt mẻ gì. Đúng là chất lượng của cái nồi xứng đáng với danh tiếng của tiệm La Ký.

Sau khi Mã Đán bị lão Mao tống ra khỏi cửa, lão La đi theo cậu ta, nói:

- Cửa hàng xoong nồi của tao đang thiếu người, tao có thể giúp chú mày kiếm sống.

Ngày hôm sau, Mã Đán trở thành người làm công trong cửa hàng La Ký.

Cửa hàng La ký chỉ có hai người làm công là Mã Đán và A Phú. Gã này vốn là con trai của địa chủ Đình Khắc. Ba năm trước, A Phú đánh bạc ở Quảng Châu thua sạch ba trăm mẫu đất cộng với mấy nghìn đồng bạc vay nóng nữa. Tài sản tổ tiên lao khổ tích cóp để lại chỉ trong nháy mắt đội nón ra đi, Đình Khắc

hận là mình không chém chết được thằng phá gia chi tử, uất khí xông lên khiến lão đột quy, ba năm nay nằm bất động trên giường tại một gian nhà cũ ở phía bắc thị trấn. Mỗi ngày A Phú đều đến cửa hàng làm việc, trên đường đi ai thấy gã cũng chỉ hỏi một câu:

- A Phú à, bố mày đã chết chưa?

Và lần nào cũng thế, A Phú chỉ trả lời độc nhất câu này:

- Vẫn chưa chết. Ông ấy chết tôi sẽ báo cho mọi người biết ngay.

Cuối cùng thì Đinh Khắc chết hay chưa? Điều này không ai biết cả.

Trước đây nhà họ Mã không thể so độ sự giàu có với nhà họ Đinh, do vậy mà mức độ nổi tiếng của đứa phá gia chi tử A Phú hơn hẳn nếu so với Mã Đán. Lúc này thì gã cũng tỏ ra khinh miệt Mã Đán, làm như cậu ta không xứng đáng làm công cùng với cậu ta trong nhà họ La.

- Mã Đán à, mày đã đem ba cửa hàng gạo dâng cho Hồng Xung, mày vẫn cứ là một thằng nhu nhược, bởi vì căn bản là mày vẫn chưa có bất kỳ kiến thức nào về cái gọi là to gan.

Cách ăn mặc của A Phú căn bản không giống như một người làm công, vẫn còn giống với một thiếu gia địa chủ lắm. Mọi người đều biết, A Phú không dám rời khỏi thị trấn Thượng Tân, bởi những chủ nợ vẫn đợi gã ở bên ngoài, gặp mặt gã chắc chắn là sẽ múa dao phanh thây gã ra thành năm bảy phần.

- Năm ấy tao ở Quảng Châu, ông trùm xã hội đen khét tiếng lợi hại khắp vùng Hồng Kông - Macao là Lý Ác Long đang ngồi ở chiếu bạc đối diện, thuộc hạ của hắn còn nhiều hơn cả tất cả người ở Thượng Tân gộp lại, súng đạn của hắn nhiều đến độ có thể dùng để trang bị cho cả một sư đoàn, nhưng tao không sợ hắn. Tao đánh cược tính mạng với hắn. Hắn bị uy thế của tao làm cho kinh sợ. - A Phú đã từng kể câu chuyện ngụy tạo này với Mã Đán không biết bao nhiêu lần - Với loại người này, mày cần phải dọa cho nó sợ. Nếu Lý Ác Long không giở thủ đoạn hèn mạt ra để đối phó với tao, e rằng tao đã chiếm cứ địa bàn của hắn, thay thế hắn để làm ông trùm băng đảng giang hồ vùng Hồng Kông - Macao rồi.

Mã Đán không muốn tranh luận với gã về chuyện mình có phải là một thằng nhu nhược hay không. Lúc này cậu ta chỉ muốn chăm chỉ làm việc, sau đó thì nhận tiền công rồi chạy như bay về cửa hàng gạo, mua gạo mang về nhà. Khang Khu đang chờ cậu ta ở nhà, cái vẻ đau khổ vì đói của cô ta đã làm trái tim Mã Đán đau nhói. Công việc cạo đầu của Mã Cạo Đầu có vẻ ảm đạm hơn so với những gì mà lão đã tưởng tượng, hình như thời gian này cả thị trấn Thượng Tân không ai có nhu cầu ấy cả. A Phú không hề biết tình cảnh khốn cùng của Mã Đán nên vẫn thường cười nhạo cậu ta:

- Mày muốn luyện gan à? Hãy bắt chước tao, ra bên ngoài ngao du một chuyến đi, phải dám đem cái mạng của mình ra mà đặt cược mới được. Trong cái thị trấn Thượng Tân nhỏ xíu này, mày luyện được cái gan gì cơ chứ? Mày luyện gan trước Hồng Xung cũng giống như một con tép riu đang thể hiện bản lĩnh trong một khe suối nhỏ mà thôi. Cho dù lá gan của mày có thể luyện to bằng của Hồng Xung thì cuối cùng

mày cũng giống như lão thôi, không thể thoát ra khỏi cái thị trấn Thượng Tân này!

- Tôi không luyện gan nữa. - Mã Đán nói - Lúc này tôi chỉ căn cứ vào những lời ông chủ La để làm thôi, như hôm nay tôi phải lau chùi thật sạch tất cả những đồ đạc trong cửa hàng này. Phải lau cho thật sáng, sáng còn hơn cả cái đầu vừa mới cạo mới thôi.

- Mày đúng là thằng chẳng có chút bản lĩnh đàn ông nào cả. - A Phú nói.

Mã Đán lau chùi xoong nồi rất nhanh, chỉ một lát mà gần như đã xong một nửa. A Phú ngồi bên cạnh nhìn Mã Đán làm việc, nói với giọng chẳng lấy gì làm hào hứng:

- Mã Đán à, một mình mày làm công việc của hai người, rõ ràng mày muốn biến tao thành một kẻ thừa thãi. Mày đã cướp bát cơm của tao...

- Không phải thế. - Mã Đán nói - Chẳng qua là tôi muốn làm nhiều một tí; làm nhiều một tí ông chủ La có thể tăng thêm cho tôi một chút tiền công; có thêm chút tiền công tôi có thể mua thêm được một chút gạo; có thêm chút gạo thì Khang Khu có thể giảm được một chút đói.

- Mày chỉ nghĩ về Khang Khu, còn tao thì lại nghĩ về ba trăm mẫu đất của nhà tao. - A Phú nói - Thằng nhu nhược này thì ra là vì chuyện nhét đầy bụng cho một con quỷ đói mà cướp mất miếng ăn của tao. Mày không sợ tao đánh cho một trận à?

- Không sợ.

A Phú cao gầy nhưng sức khỏe kinh người. Gã chụp lấy cánh tay Mã Đán, hăm he muốn đánh. Mã Đán vẫn không sợ, lại còn chụp lấy cổ tay gã. A Phú nổi điên vùng chân đá mạnh, Mã Đán lựa thế kéo mạnh gã về phía mình. A Phú ngã úp xuống sàn nhà.

Lồm cồm bò dậy, A Phú mới nhận ra mũi mình đang chảy máu, chụp một chiếc nồi vùng tay đánh mạnh về phía Mã Đán. Cậu ta hoảng sợ co giò phóng ra khỏi cửa hàng. Thực ra thì Mã Đán không sợ A Phú mà chỉ sợ chiếc nồi của ông chủ La sẽ bị hỏng, lấy đâu ra tiền mà bồi thường. Trong lúc cầm đầu cầm cổ chạy, Mã Đán đâm sầm vào lão La đang từ ngoài bước vào.

Quả nhiên, A Phú bị lão La tống cổ ngay lập tức khỏi cửa hàng.

- Cửa hàng nhỏ xíu này của tao chứa không nổi hai thằng phá gia chi tử. - Nét mặt vẫn còn rất tức giận, lão La nhìn theo bóng dáng của A Phú nói.

Thực ra thì lão La cũng đã thấy được rằng, cửa hàng của lão chỉ cần một mình Mã Đán là đủ, vì cậu ta có thể làm được công việc của cả hai người, như thế A Phú đương nhiên trở thành thừa thãi. Lão nói:

- Từ nay về sau, chú mày cứ to lá gan lên mà làm việc ở cửa hàng của tao. Mày có thể tự xem mày là ông chủ nhé.

Sáng sớm ngày thứ tám kể từ khi đến cửa hàng của lão La làm việc, khi rảo bước trên phố Đá Xanh,

Mã Đán thấy mọi người trong các ngôi nhà hai bên đường đều ló đầu qua cửa sổ ngó nghiêng gì đó. Đáng ra phải đi đến cửa hàng để làm việc nhưng Mã Đán cũng không dẫn được sự hiếu kỳ, bèn dừng lại xem. Thì ra là A Phú đang vác một tấm chiếu dài ngoằng được cuộn lại trên vai đi về phía tây thị trấn, khi gã đi ngang qua trước mặt Mã Đán, cậu ta nhận ra một đầu cuộn chiếu để lộ ra một đôi bàn chân gầy như que củi và đen đúa. Trái tim Mã Đán như bị một nhát dao chọc trúng, kêu lên hai tiếng: “A Phú!”. Sắc mặt A Phú không có sắc thái tình cảm nào, lạnh lẽo lướt qua người cậu ta. Những cái đầu đang lấp ló bên các khung cửa lẫn những người đứng ở dưới phố cũng không hỏi A Phú những câu mà ngày nào họ cũng hỏi nữa. Đi về phía tây cuối thị trấn tức là sườn núi Mai Tử, cách chỗ này vẫn còn rất xa.

Trước khi rời khỏi thị trấn Thượng Tân, A Phú đã bán nốt gian nhà rách nát của tổ tiên truyền lại cho lão La, sau đó thì đi về phía đông, không hề ngoái đầu nhìn lại. Lão La mua được gian nhà của A Phú, thấy mình mua với giá quá hời, nói với Mã Đán:

- Tao dùng căn nhà này vào việc gì nhỉ? Thực ra tao mua nó cũng chỉ để cảnh báo với con cháu tao rằng, nhà Đinh Khắc khuynh gia bại sản như thế nào. Chú mày không được học theo A Phú, căn nhà của bố con chú mày đang ở lúc này vẫn không thể so được với gian nhà rách của A Phú...

Cửa hiệu may họ Mao và cửa hàng xoong nồi họ La chỉ cách nhau một bức vách. Ông chủ La là người rất thích ngồi tán gẫu những chuyện trên trời dưới đất, vợ hai của lão Mao cũng là người thích nói chuyện dưới đất trên trời. Cô ta cỡ tuổi với Khang Khu, mọi người trong thị trấn đều gọi cô ta là Mao Nhị, tức là vợ hai của lão Mao. Mao Nhị không hề đẹp tí nào, lại mập ú, có điều rất hay nói chuyện, có khi có thể ngồi thao thao bất tuyệt ở cửa hàng xoong nồi suốt cả buổi chiều. Nếu ông chủ La không có ở nhà thì cô ta quay sang bắt chuyện với Mã Đán. Mã Đán vừa lau chùi xoong nồi, vừa nghe cô ta nói. Chất giọng của cô ta rất giống với Khang Khu, hỏi ra mới biết hai người cùng huyện với nhau.

- Tôi có nghe nói đến Khang Khu. Nhà cô ta bán quan tài. À, mà không phải, đúng hơn thì bố cô ta là thợ đóng quan tài, cũng giống như cậu, chỉ là người làm công. - Mao Nhị nói - Khang Khu sao lại có thể ăn nhiều đến thế nhỉ? Cậu phải nuôi cô ta cả đời sao?

Hễ mở miệng ra là Mao Nhị nói đến Khang Khu, làm như Khang Khu là kẻ thù của cô ta không bằng. Thi thoảng lắm Mã Đán mới chen vào trong lời độc thoại cứ tuôn ra như nước chảy của Mao Nhị một vài câu nhát gừng chiếu lệ, còn tuyệt đại bộ phận thời gian, cậu ta im như thóc, không muốn nghe và cũng chẳng muốn nói, thậm chí là cậu ta thấy mình bị làm phiền nên cứ trông chờ ông chủ La về để giải vây, ứng đối với cô ta. Khi ông chủ La về đến là hai người có thể nói qua nói lại đến tối mịt, chờ cho đến kho ông chủ Mao chạy sang gọi, Mao Nhị mới trở về nhà họ Mao, lúc ấy Mã Đán cũng đã có thể ra về. Có một đêm, đột nhiên Mã Đán nhớ lại là mình vẫn còn một công việc chưa làm xong ở tiệm xoong nồi, sợ để đến sáng hôm sau sẽ bị ông chủ La phát hiện nên vội vàng chạy đến cửa tiệm. Nhưng khi mở cửa bước vào trong kho, Mã Đán thấy lão La cùng với Mao Nhị đang trần truồng ôm nhau. Mã Đán hoảng sợ quay người

bỏ chạy, đụng phải xoong nồi đang treo la liệt trong tiệm rơi xuống đất loảng xoảng khiến lão La một phen kinh hồn táng mật.

Sáng hôm sau, ông chủ La đưa tiền công mười ngày cho Mã Đán, nói:

- Quy định ở đây là mười ngày phát tiền công một lần.

Nói vậy nhưng lão lại phát cho Mã Đán đến hai mươi ngày tiền công, lại nói:

- Một mình chú mày làm làm công việc của hai người, chiếu theo lý mà nói thì chú mày xứng đáng nhận được gấp đôi tiền công.

Mã Đán nói không dám lấy nhiều nhưng lão La cầm tiền nhét vào túi áo cậu ta. Mã Đán quay người chạy như bay đến cửa hàng gạo Hồng Nhất, sau đó cũng chạy như bay về nhà, vừa thở hồng hộc vừa đưa bao gạo đến tận tay Khang Khu. Không kịp nói với Mã Đán câu nào, Khang Khu đã xách gạo chạy ngay xuống bếp nấu cơm.

Mã Đán cảm thấy cuộc sống của mình cũng chỉ cần được như thế này thôi.

Mã Đán vẫn thường nhìn thấy Mao Tuyết Hoa đi đi lại lại trong cửa hiệu cắt may, nét mặt luôn thư thái và trên miệng luôn điểm một nụ cười chân thực nên đoán già đoán non rằng, cô ta đang sống rất hạnh phúc với Lục Què. Thành thực mà nói, Mã Đán cũng rất vui vì Mao Tuyết Hoa đã có thể sống những ngày tốt đẹp. Lục Què cũng là người tốt, cũng trắng trẻo đẹp trai, nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra đó là một kiểu người sống rất thực tế. Mỗi lần trông thấy Mã Đán, gã cũng tỏ vẻ thân thiết chào hỏi, gọi tên. Có một lần, gã rất cương quyết nhét vào tay Mã Đán một vòng ngọc, nói đó là một loại ngọc rất quý của Miến Điện, tặng cho Khang Khu. Lục Què còn trịnh trọng giới thiệu những chỗ hay chỗ tốt cũng như những điểm chỗ còn bị khuyết lõm của chiếc vòng này. Mã Đán kiên quyết từ chối, Lục Què nói:

- Mã Đán à, không phải là anh cho không chú mày đâu, chờ cho đến khi trong tay chú mày có đủ ngân lượng, lúc đó chú mày trả cho anh vẫn không muộn mà.

Lúc ấy Mao Tuyết Hoa đang đứng bên cạnh cũng lên tiếng:

- Khang Khu có đầy đủ vòng tai dây chuyền, cũng đã có xường xám hợp thời trang, chỉ thiếu mỗi cái vòng đeo tay. Tay cô ấy trắng đẹp đến như thế, không đeo chiếc vòng ngọc này thì lãng phí vô cùng.

Khó lòng chối từ trước thịnh tình của Lục Què và Mao Tuyết Hoa, Mã Đán đành phải nhận lấy rồi đeo vào cổ tay cho Khang Khu, quả nhiên là rất đẹp, Khang Khu cực kỳ thích thú. Có điều trong lòng Mã Đán luôn luôn canh cánh một điều là mình mắc nợ Lục Què, cảm thấy vừa tự ti vừa xấu hổ. - Biết đến bao giờ mình mới có thể trả được cái nợ ân tình này cho Lục Què đây. - Câu hỏi này vang lên mãi trong lòng Mã Đán.

Chiều tối ngày hôm ấy, Mã Đán đang thu dọn đồ đạc trong tiệm và chuẩn bị về nhà thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng khóc thất thanh của Mao Tuyết Hoa, vội vàng chạy qua nhà họ Mao xem thử. Mao Tuyết Hoa đang nằm lăn trên đất gào khóc, Mao Nhị đang ngồi một bên khuyên nhủ nhưng hình như không có tác dụng gì.

- Mã Đán à, anh lại khuyên nó thử xem. - Mao Nhị nói.

Không biết chuyện gì đã xảy ra nên Mã Đán chẳng dám lên tiếng khuyên nhủ. Mao Nhị kéo Mã Đán đến bên cạnh, hạ giọng nói:

- Lục Què chết rồi!

Mã Đán giật mình hoảng sợ:

- Sao lại thế được? Một người như thế sao lại nói chết là chết ngay sao?

- Anh đừng có mà kêu lên như thế. Lục Què chết rồi là tin thật đấy, Mao Tuyết Hoa làm sao bây giờ?

Nguyên do là Lục Què sang Miến Điện mua ngọc, trên đường trở về gặp phải thổ phỉ, đành chấp nhận

mất tài sản thì không sao nhưng Lục Què lại không chịu mất của nên đã liều mạng với bọn chúng, kết quả là gã cùng với hai người làm công đều bị giết. Bình thường thì ai cũng nghĩ rằng Lục Què là một con người rất phong lưu nho nhã, không ngờ là lá gan gã lại to đến như vậy, dám đấu tay đôi với bọn thổ phỉ, lấy trứng chọi đá, nghe đâu là đã chém chết một tên thổ phỉ nhưng cuối cùng thì mạng cũng mất mà tài sản cũng chẳng còn.

Nghe xong, Mã Đán há miệng hớp một ngụm không khí lạnh, nói:

- Thì ra là như vậy sao?

- Nghìn vàng tiêu hết rồi lại có. - Mao Nhị vẫn hoa đọc câu thơ của Lý Bạch rồi nói tiếp - Tranh hùng đấu dũng với thổ phỉ làm chi để nhận lấy cái chết không đáng vậy? Nếu là Mã Đán anh thì chắc chắn là kết cục không phải như thế này, đúng không...? Nhìn bề ngoài thì anh nhu nhược, anh bé gan nhưng thực chất thì đó chỉ là một sự giả vờ thôi, anh vẫn thông minh hơn người khác gấp nhiều lần, tôi nói đúng không hả Mã Đán?

- Lục Què đúng là không hề đơn giản. - Mã Đán run run nói.

- Mã Đán à, trước đây tôi đã từng khuyên nhủ ông chủ Mao rằng, đừng có hủy hôn ước một cách không suy nghĩ như vậy, kiểu người như Mã Đán anh gan có bé một tí nhưng liệu có phải lo lắng quá nhiều cho chuyện đó hay không? Cửa hàng gạo không có cũng không sao, nhà người ta vẫn còn cơ hội để khởi nghiệp trở lại. - Ngừng một lát, Mao Nhị nói tiếp - Bây giờ thì xong rồi, vừa mới được gả cho Lục Què có mấy ngày đã biến thành quả phụ, không bằng gả nó cho anh còn tốt hơn gấp nhiều lần.

Mao Nhị cố ý nói những câu này để cho Mao Tuyết Hoa nghe được. Đúng là Mao Tuyết Hoa ở trong nhà đã nghe thấy hết, nghe xong càng gào khóc thê thảm hơn, ai oán hơn. Mã Đán cẩn thận đến gần cô ta, nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Tuyết Hoa à, chuyện cũng đã lỡ ra rồi, nén đau lại, đừng khóc mà hao mòn sức khỏe, ngày tháng vẫn còn dài lắm...

Đột nhiên Mao Tuyết Hoa ngừng khóc, ánh mắt tự nhiên ráo hoảnh nhìn Mã Đán đầy vẻ hằn học, gằn từng tiếng:

- Anh đúng là đồ nhu nhược! Anh còn có mặt mũi nào mà khuyên bảo tôi! Tại sao anh đánh mất ba cửa hàng gạo? Nếu ba cửa hàng nhà anh không bị mất, bố tôi sao có thể hủy hôn ước, tôi sẽ không bị gả cho Lục Què... Gan của Lục Què to gấp bội lần của anh, Lục Què giỏi giang hơn anh... Nhưng liệu có ích gì nào?

Lão Mao đứng câm lạng bên cạnh mọi người, câm như thóc, chỉ nghe thấy lão thở dài sườn sượt. Nhìn mặt lão dễ dàng nhận ra là lão đang hối hận. Mã Đán liếc nhìn lão Mao, lão lắc đầu một cách vô thức.

Mã Đán nhận ra là mình chẳng giúp gì được cho mọi người nên bỏ đi. Cậu ta rẽ trái đi về hướng tiệm



trang sức của Lục Què. Tiệm đã đóng cửa, một con chó nằm phủ phục ngay trước cửa, nét mặt đầy vẻ buồn bã bi thương, không có một chút sức lực nào. Nhìn thấy con chó, tâm trạng của Mã Đán cũng chất chứa nỗi buồn thương, lắc đầu thở dài, bước chân không chủ định mà dừng ngay trước nhà mình.

- Mã Đán à, anh thở dài về chuyện gì vậy? - Khang Khu hỏi.

- Không có gì, chỉ có chút đáng tiếc.

- Lục Què chết rồi, anh có biết không?

- Vừa nghe người ta nói.

- Tại sao anh không thấy vui?

- Không có gì vui cả... Thật đáng tiếc cho Lục Què...

- Mọi người trong thị trấn đều nói, nếu như Mao Tuyết Hoa được gả cho anh, cô ta không trở thành góa phụ sớm đến như thế. Anh không cảm thấy thỏa mãn tự ái vì chuyện đó sao?

- Không... anh làm sao... lại có thể như thế.

- Thế mới đúng. - Khang Khu nói - Nếu anh vui sướng vì chuyện này, tôi sẽ rất coi thường anh.

Mã Đán chỉ ậm ừ cho xong chuyện, thở dài đánh sượt.

- Còn chuyện Lục Què tặng chiếc vòng ngọc cho tôi thì làm thế nào? Từ lúc đeo nó đến nay, tôi luôn cảm thấy cứng cáp hẳn lên, không sợ chết đuối. - Khang Khu nói - Tôi không nỡ tháo nó ra khỏi tay. Nhưng Mã Đán à, anh làm cách nào để trả món nợ ân tình này của Lục Què?

Mã Đán rửa mặt, nhìn gương mặt mình trong thau nước tiếp tục thở dài. Khang Khu lại lên tiếng:

- Mã Đán à, từ lúc về nhà đến giờ, tổng cộng anh đã thở dài đến sáu lần. Có phải lòng anh đang nghĩ về Mao Tuyết Hoa?

Mã Đán không để ý lời Khang Khu, chui vào giường, trùm chăn kín đầu dỗ giấc ngủ.

Sau tai họa này, cửa hàng trang sức của Lục Què cũng phá sản. Lục Què còn có một bà mẹ già lâu nay vẫn sống chung với gã. Lục Què vừa chết, bà ta cũng chẳng thiết gì đến Mao Tuyết Hoa, thu nhặt tất cả số vàng bạc còn lại trong cửa hàng rồi chạy về Hồ Châu ở với đứa con trai thứ hai. Mao Tuyết Hoa về nhà cha mẹ đẻ, từ đó ngoài thời gian ăn cơm thì phải ra ngoài, còn lại đều cố thủ trong phòng riêng. Mã Đán không trông thấy cô ta nữa, người trong thị trấn dần dần cũng quên mất là có một Mao Tuyết Hoa vẫn còn sống ngay tại thị trấn này.

Mã Đán vẫn nghĩ rằng mình có thể làm công suốt đời tại cửa hàng La Ký, nhưng rồi có một ngày, ông chủ Mao tìm gặp cậu ta, rất nghiêm túc nói:

- Mã Đán à, chú đã nhận ra rằng, cháu với thằng đệ tử cờ bạc A Phú không hề giống nhau. Cháu là đứa rất cần mẫn, biết bốn phận. Chú tin tưởng cháu, chú hối hận vì ngày trước không gả Mao Tuyết Hoa cho

cháu, bữa nay thì chú sẽ sửa sai, chú sẽ nhận cháu là rể của mình.

Mã Đán định mở miệng nói gì đó thì lão Mao tại tiếp tục:

- Không chỉ có vậy, chú còn muốn giao cả cửa tiệm cắt may cho cháu. Nếu cháu cưới Tuyết Hoa, tương lai cháu sẽ là ông chủ tiệm may.

- Thừa ông chủ Mao, cháu đã có Khang Khu, cháu không thể cưới thêm Tuyết Hoa nữa.

- Cháu vẫn chưa hề cưới Khang Khu, hai đứa chưa làm lễ cưới. Khang Khu là do Hồng Xung gán cho cháu, cũng giống như chuyện cháu vô tình làm bắn một miếng thịt của đồ tể, đồ tể liền buộc cháu phải mua miếng thịt ấy thôi. Cháu có thể trả nó về cho Hồng Xung...

- Cháu chỉ yêu mỗi Khang Khu.

- Khang Khu tốt ở chỗ nào?

- Chỗ nào cô ấy cũng tốt cả. Trong mắt cháu, cô ấy ăn nhiều cũng là một ưu điểm.

- Thế cháu định cả đời mình sẽ làm công cho tiệm xoong nồi này?

- Chỉ cần có đủ tiền mua gạo cho Khang Khu ăn, cháu có thể làm bất cứ việc gì.

- Chỉ cần cháu cưới Tuyết Hoa, chú có thể thay mặt cháu và bố cháu mua lại ba cửa hàng gạo từ tay Hồng Xung về, cháu có thể tiếp tục làm chủ Mã Nhất, Mã Nhị và Mã Tam, người trong thị trấn này sẽ gọi cháu là Mã thiếu gia, chờ cho đến khi bố cháu chết, cháu sẽ chính thức trở thành ông chủ Mã. Cửa hàng gạo là của cháu, cửa hàng cắt may cũng là của cháu, so với Mã Cạo Đầu thì cháu còn oai phong gấp mười lần.

- Cháu chỉ yêu Khang Khu!

Ông chủ Mao đã có vẻ rất tức giận:

- Mã Đán! Tao đã nhận ra rồi, mày không chỉ là một thằng nhu nhược, lại còn là một thằng ngu!

Nói xong thì phất tay áo ra về. Mao Nhị đến khuyên nhủ Mã Đán:

- Anh không cưới Tuyết Hoa cũng được, nhưng khi còn sống, Lục Què đã tặng cho anh một chiếc vòng giá trị rất lớn, anh hãy thay mặt nó mà chiếu cố Tuyết Hoa... Ai bảo anh nhận lễ vật của Lục Què?

Mã Đán chạy về nhà, bảo Khang Khu cởi chiếc vòng ngọc ra để trả cho Lục Què. Khang Khu ngạc nhiên nói:

- Lục Què đã chết, làm sao anh trả cho anh ta được?

- Mao Nhị nói, ngày trước Lục Què tặng cái vòng này cho anh, mục đích chính là muốn anh thay mặt anh ta chiếu cố Mao Tuyết Hoa. Anh đem chiếc vòng trả cho anh ta, có nghĩa là anh không cần phải thay anh ta chăm sóc Mao Tuyết Hoa nữa.

- Lục Què đã chết, anh đem vòng trả lại, anh ta nhất định sẽ không vui. Vả lại, ở quê tôi có một câu thể

này, người chết khi còn đang sống tặng ai một vật gì đó thì không được tùy tiện trả lại, trả lại thì suốt ngày người chết sẽ theo riết người sống mà hỏi là tại sao phải trả.

- Thế thì thôi vậy.

- Nhưng anh cũng không thể chăm sóc Mao Tuyết Hoa thay cho Lục Què...

- Cô ấy không cần anh phải chăm sóc. Nhà chúng ta đã cùng khốn đến thế này thì còn chăm sóc ai được nữa.

Nói thì nói vậy nhưng đeo chiếc vòng trong tay mà không tháo ra trả cho người ta thì có một chút gì đó xấu hổ; tháo ra trả lại thì trong lòng có một chút không đành... Khang Khu cảm thấy khó xử vô cùng.

- Mao Tuyết Hoa rất đáng thương. - Khang Khu nói - Mã Đán à, anh chăm sóc được cho cô ấy thì... cứ chăm sóc, dù sao thì giữa hai người cũng đã đính hôn...

Khang Khu quyết định giữ chiếc vòng ngọc lại trong tay mình, bởi Mao Tuyết Hoa nói rất đúng, chiếc cổ tay nõn nà xinh đẹp này mà không có chiếc vòng ngọc trang điểm thêm thì quả thật là đáng tiếc.

Bên ngoài, những tiếng xì xào bán tán, dè bieu về mối quan hệ bất chính giữa ông chủ La với Mao Nhị ngày càng nhiều. Họ đều thậm thụt nói với nhau rằng chính Mã Đán trông thấy ông chủ La và Mao Nhị ôm nhau lẩn lộn trên giường. Ông trời chứng giám, kể từ khi trở thành người làm công cho hiệu buôn xoong nồi La Ký đến giờ, Mã Đán không nói một tiếng về ông chủ La và Mao Nhị với những người trong thị trấn. Có ai hỏi han gì, cậu ta chỉ một mực lắc đầu nói không biết, tôi chỉ là người làm công, chỉ biết làm việc mà thôi, còn lại đều không biết gì cả.

Ông chủ Mao hỏi lại Mã Đán lần nữa:

- Có thật là mày đã thấy không?

- Không thấy gì cả. - Mã Đán nói chắc nịch - Thứ mà ngày nào cháu cũng nhìn thấy là xoong và nồi, gạo và cơm. Nếu có ai đó nói cháu nhìn thấy gì đó thì người ấy đang định hại cháu, định giết chết cả nhà cháu.

- Tao biết mày là một đứa nhát gan, không bao giờ dám nói những lời chân thực.

- Ông chủ Mao nói không đúng rồi. - Mã Đán nói - Cháu không nói sự thực không phải vì cháu là thằng nhu nhược mà bởi vì cả nhà cháu cần phải ăn cơm. Ông chủ Mao à, nói lời chân thật hay không, vấn đề không phải là to gan hay bé gan.

- Thế thì mày có gan thì nói sự thật đi! Mày có nhìn thấy ông chủ La và Mao Nhị ngủ với nhau không?

- Ánh mắt rất nghiêm khắc của ông chủ Mao nhìn thẳng vào mắt Mã Đán, truy hỏi.

- Cháu đã nhìn thấy! - Mã Đán gào to - Trước đây cháu còn nhìn thấy ông và vợ của ông chủ La làm chuyện ấy với nhau nữa... Đây là chuyện công bằng và hợp lý!

- Cái gì công bằng? Cái gì hợp lý? Vợ tao mới hơn hai mươi tuổi, còn vợ lão La đã hơn năm mươi! - Về mặt của lão Mao đột nhiên biến đổi, xám như tro tàn, cúi đầu thiếu não nói - Mã Đán! Mày vẫn là một thằng nhu nhược, không dám nói sự thật.

- Tất cả những gì cháu nói đều là sự thật!

Mặt lão Mao lại thay đổi, giọng trở lại lạnh tanh:

- Nếu những lời mày nói không đúng sự thật thì mày là một thằng nhu nhược!

Khi lão Mao xiêu xiêu vẹo vẹo bước đi, Mã Đán mới ý thức được là sự việc đã trở nên nghiêm trọng, hối hận vô cùng, đuổi theo nói:

- Ông chủ Mao, những lời cháu vừa nói đều không phải là sự thật. Cháu là thằng nhu nhược. Cháu đã nói dối ông, cháu vẫn thường hay lừa người khác...

Lão Mao không phải là loại người thích sống yên phận. Lão phải phát động chiến tranh! Có điều, Mao Nhị đã biến mất. Thực ra thì trước đó hai ngày lão đã không thấy bóng dáng Mao Nhị nữa. Lão La cũng không thấy tăm dạng. May mà trước khi trốn đi đâu đó, lão đã trả tiền công cho Mã Đán. Có người nhìn thấy lão La và Mao Nhị nửa đêm leo lên thuyền ở bến phía nam. Lão Mao nhận ra là trong nhà mình không mất mát cái gì thì lẩm bẩm. - Nó là một thứ ăn bám, đi đâu thì đi, chỉ tiếc là lão La cũng đi nốt. Hắn vẫn chưa trả tiền vải lằn tiền công may bộ quần áo cho tao - Lão Mao làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, nói đi nói lại những lời trên với những ai mà lão gặp. Có điều, vợ của ông chủ La lại ngoác mồm lên chửi cả thị trấn Thượng Tân:

- Các người đều biết lão La béo thông dâm với con Mao Nhị, chỉ có tôi là không biết thôi. Các người đã tiếp tay cho gian phu dâm phụ hại tôi rồi!

Không chỉ chửi cả thiên hạ mà bà ta còn chửi cả ông chủ Mao. Mỗi hận trong lòng không thể nói ra được, lão Mao đành nuốt giận làm thinh trước những lời chửi bới của vợ lão La. Bà ta vẫn chưa thôi, tiếp tục chì chiết:

- Lão La nhà tôi đã cao chạy xa bay, vợ bé nhà ông cũng mất tăm mất tích, ông nói đi, chúng ta phải làm sao? - Hình như chửi đã đủ, đã mệt, giọng bà ta đã có vẻ mềm. - Tài sản nhà tôi so ra cũng chẳng kém gì nhà ông... Ông đừng cho rằng ông tốt hơn tôi...

Lão Mao vẫn không hé răng. Ngày hôm sau, một đứa con gái còn trẻ hơn, đẹp hơn Mao Nhị nhiều lần bước chân vào nhà lão, hơn nữa, đứa con gái này cũng không lẩm lời như Mao Nhị. Vừa bước chân vào nhà, cô ta đã bắt tay vào làm lưng, lại còn đấm lưng đấm cổ cho lão Mao nữa. Tất cả diễn ra trước mắt vợ lão La. Bà ta ngoác mồm chửi tiếp:

- Mao Nhị ơi là Mao Nhị! Thi thể mày chưa kịp lạnh mà lão Mao tặc đã mang gái về nhà rồi! Té ra người mà mày ngủ chung lâu nay so ra không bằng con lợn con chó!

Nghe những câu này, lão Mao mới lên tiếng kèm theo một tràng cười hi hí:

- Mao Nhị đã chết đâu! Tại sao thi thể lại chưa kịp lạnh?

- Mao tặc! Vợ ông chạy đi với người khác, tại sao ông lại không nổi điên lên hả? - Vợ lão La hỏi.

Không nghe thấy tiếng lão Mao trả lời, bà ta liếc xéo đứa con gái mới đến, không hề khách sáo chút. - Lại là một con đĩa ăn bám nữa! Sớm muộn gì cũng cao chạy xa bay thôi! Mao tặc à, sao ông lại cứ đi tìm vợ thay cho người khác vậy hả?

Mã Đán nghe thấy tiếng nói của Mao Tuyết Hoa bên cửa hàng cắt may, liền sang tìm định nói vài câu nhưng không thấy bóng dáng cô ta đâu cả. Lão Mao trông thấy liền lên tiếng:

- Mã Đán! Mày định làm gì vậy?

- Tôi... tôi định xem vải thôi...

Đang dăm lưng cho lão Mao, cô gái ngược đầu nhìn Mã Đán, bàn tay bỗng dừng dừng lại, cười nhẹ với cậu ta. Mã Đán vội cúi đầu thật thấp, làm ra vẻ xem vải. Lão Mao rất tinh tế nhận ra được những biểu hiện nhỏ của cô gái nọ, ho lên mấy tiếng, quát:

- Nhìn cái gì?

Mã Đán nghĩ rằng lão Mao đang quát hỏi mình nên lắp bắp:

- Không xem nữa... không xem nữa... Xem cũng chỉ xem cho vui, tiền đâu mà may quần áo... - Nói chưa xong câu thì chân đã vọt ra khỏi cửa.

Không còn ông chủ, Mã Đán không thể tiếp tục làm công ở tiệm La Ký nữa. Vợ của ông chủ La lâu nay vẫn được mọi người xem là lười biếng nhất thị trấn Thượng Tân, đương nhiên là bà ta không thể trông coi việc buôn bán xoong nồi. Hai đứa con trai lão La cũng không có giեն buôn bán của bố, đứa lớn đang học ở Quế Lâm rất ít khi về nhà; còn đứa thứ hai thì ba bốn ngày trước đã chạy qua thị trấn Liên Hoa tìm gái, nghe đâu bên ấy lão La cũng có một căn nhà nhỏ. Vợ lão La nói với Mã Đán:

- Mã Đán à, mày có thể thay tao làm ông chủ cửa hàng này. Mày chỉ cần biến cái cửa hàng này thành cái chỗ ngủ của mày là xong thôi mà.

- Cháu không dám. - Mã Đán từ chối - Cháu sợ người ta nói ra nói vào. Cây cần có vỏ cây, người cần phải có mặt mũi, cháu không thể để cho người khác đặt điều nói xiên nói xóc.

- Tại sao mày phải sợ ngay cả việc làm một ông chủ?

- Không phải cửa hàng của cháu, đương nhiên là cháu phải sợ.

- Thế thì tại sao mày lại dám ngủ với đứa con gái vốn là của Hồng Xung?

- Cháu thích Khang Khu, cháu không thích cửa hàng xoong nồi. - Mã Đán nói - Khang Khu là do cháu dùng một cửa hàng gạo đổi lấy, do vậy cháu ngủ với cô ấy là hoàn toàn quang minh chính đại.

- Tao cũng có thể dùng cái cửa hàng La Ký này để đổi lấy mày...

Mã Đán lắc đầu, đi ra khỏi cửa hàng. Từ đó, cửa hàng La Ký đóng cửa.

Đột ngột bị mất công việc, Mã Đán như người mất hồn, không nhớ được đường về nhà nữa, cứ tha thần đi đi lại lại trên con phố ven sông, mắt nhìn chung quanh như đang tìm kiếm cái gì đó nhưng kỳ thực là chẳng có cái gì lọt vào mắt cậu ta. Cứ thế mà đi, Mã Đán đắm sâu vào ông chủ Mao.

Tuy không bị Mã Đán đâm cho ngã nhưng chiếc túi trứng gà trong tay lão Mao rơi xuống đất, lòng trắng lòng đỏ văng tung tóe tạo thành một bông hoa không hình thù rõ ràng to bụi dưới mặt đường. Biết là không hay ho gì, Mã Đán ngay lập tức cuống quýt xin lỗi luôn mồm. Lão Mao rất điềm tiết nhưng nghĩ lại, Mã Cạo Đầu lâu này đối đãi với mình cũng chẳng bạc nên cố nén cơn giận.

- Mã Đán à, có phải mày bị mất túi tiền à?

- Ồ... không... không...

- Thế thì nhất định mày đã đánh rơi lá gan. - Lão Mao cười mỉa - Việc quái gì mà lúc nào cũng đánh rơi lá gan thế hả?

- Hình như... hình như là vậy... Cháu bồi thường trứng gà cho ông chủ Mao...

- Mày lấy cái gì để bồi thường hả? Thôi đi. Đáng ra số trứng này phải được cho vào mồm tao, nhưng cứ coi là tao gặp xui xẻo vậy, mày đi đi.

Một con chó đen chạy tới liếm lấy liếm để chỗ trứng trên đường, Mã Đán quát lớn một tiếng nhưng hình như con chó chẳng để ý gì đến tiếng quát ấy. Mã Đán nổi khùng, định vung chân đá con chó, nhưng vừa nhấc chân lên thì hạ xuống ngay, thở dài vì trước đó một cái nháy mắt, lão Mao đã tống vào bụng nó một cú đá trời giáng. Con chó rống lên đau đớn rồi cụp đuôi chạy trốn chết.

- Trứng gà này... ông chủ...

Mã Đán nói không rõ ý nhưng ông chủ Mao hình như hiểu được ý định của cậu ta nên nói:

- Tao không cần chúng nữa, mày cứ nhặt được cái gì thì mang về nhà mà ăn.

Ngay lập tức Mã Đán phủ phục xuống nền đường, dùng hai tay lùa lòng đỏ lòng trắng, vỏ trứng, kể cả cát bụi và rác rưởi lại thành một đống nhưng không biết sẽ bỏ vào đâu, vẻ khổ não thể hiện rõ trên nét mặt. Ông chủ Mao nói:

- Mày có thể cho vào túi áo.

Gợi ý của lão Mao có vẻ hợp với tình thế, Mã Đán liền dùng hai tay bụm từng vốc đống bầy nhầy ấy cho vào túi áo, chiếc túi căng phồng dần dần và chất dịch cũng đã thấm cả ra ngoài. Mã Đán muốn chạy ngay về nhà để nấu cho Khang Khu một món ăn thịnh soạn nhất từ trước đến nay - Trứng chiên. Ông chủ Mao có vẻ động lòng trắc ẩn, nói:

- Mã Đán à, mày đến cửa hàng tao làm công nhé.
- Không phải là ông chủ đã có thằng Tín rồi sao?
- Lúc này tao cần phải thuê hai đứa làm công, mày có thể giúp tao nhiều việc.
- Cháu sẽ làm việc cho ông chủ, nhưng ông chủ phải trả cho cháu hai lần tiền công, mười ngày trả một lần.

- Dựa vào cái gì mà mày đòi gấp đôi tiền công?

- Vì cháu có thể làm công việc của cả hai người. - Mã Đán rất tự tin - Ông chủ La đã nói như vậy và cũng đã trả công cho cháu gấp hai lần... Nếu không như thế thì cháu không nuôi nổi Khang Khu.

Lão Mao đã có vẻ tức, nói:

- Thế thì mày đi tìm ông chủ La mà làm công vậy.

Mã Đán nghĩ không ra tại sao ông chủ Mao lại đối xử với mình như vậy, nói:

- Ngay cả con gái ông chủ là Mao Tuyết Hoa cũng đã được ông hứa gả cho cháu rồi, vậy tại sao ông lại không đồng ý trả cho cháu gấp đôi tiền lương?

Lão Mao thấy mình bị xúc phạm, tức giận nói:

- Tao nói đem con gái gả cho mày lúc nào hả? Tại sao tao lại đem con gái gả cho một thằng nhu nhược? Không có chuyện đó! Mày đừng có mà đem chuyện này bép xép với người khác, cẩn thận kéo tao cắt lưỡi mày!

Trong lòng Mã Đán đã thầm chửi: Lão Mao tặc này! Mao Nhị đã chạy theo lão La, cũng đáng đời cho ông, nhưng ngoài miệng thì vẫn nói:

- Ông không thể không thừa nhận chuyện ấy.

Cơn giận của lão Mao đã lên đến cực điểm, quát lớn:

- Mã Đán! Mày để trứng lại đấy! Tao thà đem cho chó ăn...

- Trứng đã nằm trong túi cháu rồi...

- Cho dù nó đã nằm trong dạ dày mày, mày cũng phải nôn ra!

Lão Mao vươn tay ra chụp lấy túi áo của Mã Đán, cậu ta không kịp né tránh, túi áo bị lão Mao nắm gọn.

- Được rồi, cháu trả trứng lại cho ông...

Lão Mao vừa buông tay, Mã Đán đã co giò chạy biến. Lão Mao chửi với theo cái bóng cậu ta:

- Mày đã cướp của tao mười hai quả trứng giữa ban ngày! Rõ ràng lá gan của mày cũng không nhỏ đâu!

- Cháu nhất định sẽ trả lại cho ông mười hai quả trứng!

Mã Đán dừng chạy, nói.

- Từ nay về sau tao cấm mày không được nói đến con gái tao. Tên của nó không phải để cho mày gọi.

Mã Đán tiếp tục chạy, vừa chạy vừa thò tay vào túi áo. Trứng dính dính nhầy nhầy. Cậu ta rút tay ra, nhét mấy ngón tay có dính trứng vào miệng mút chùn chụt. Tanh quá! Nhưng cũng thơm quá! Hình như nhờ chút dịch trứng ấy mà cậu ta chạy có vẻ nhanh hơn. Về đến nhà, ngay cả câu hỏi của Khang Khu tại sao lại chạy hốt hải như vậy, Mã Đán cũng không kịp trả lời, chạy thẳng vào bếp, đổ trứng từ trong túi áo ra vào một chiếc xoong. Chờ cho đến khi Khang Khu hiểu ra sự tình thì Mã Đán đã chiên xong một xoong trứng thơm lừng.

Khang Khu đã ngửi thấy mùi thơm, cơn đói đột ngột trào lên dữ dội, chạy xuống bếp dùng tay bốc lấy trứng cho vào mồm. Trong trứng chiên có cả cát, vỏ trứng, rác rưởi nhưng cô ta ăn rất nhanh, ăn như chưa bao giờ được ăn vậy.

- Mã Đán à, để phần cho bố một ít nhé. Anh cũng ăn một miếng. - Khang Khu nói.

Mã Đán lắc đầu, cười:

- Vừa rồi anh đã ăn trứng trên phố...

- Tao không ăn trứng, chịu không nổi mùi tanh. - Từ bên ngoài, Mã Cạo Đầu nói vọng vào.

Mã Đán biết là bố mình nói không thật. Trong tất cả các món ăn hằng ngày trước đây, Mã Cạo Đầu vẫn thích nhất trứng chiên.

Chỉ một loáng, Khang Khu đã ngốn sạch toàn bộ trứng chiên, lau miệng nói:

- Từ nay về sau, anh đừng bao giờ cướp trứng của người ta nữa. Không ăn trứng cũng không chết, nhưng ăn cướp của người khác thì mất mặt lắm, người ta chửi cho, phỉ nhổ cho cũng có khi ngập trong nước miếng mà chết đấy.

Không biết trên thế gian này có thể có bao nhiêu ông chủ thối tình đạt lý như ông chủ La? Nếu có thì họ ở đâu? Mã Đán tiếp tục đến rất nhiều các cửa hàng lớn nhỏ trong thị trấn để cầu xin một cơ hội được làm việc. Từ cửa hàng tơ lụa họ Chu đến xưởng sản xuất thuốc lá Hoa Thịnh, cửa hàng đồ mây tre Bác Bạch, quán rượu nhà họ Tô, cửa hàng trang sức Kiểm Điền... đến những lò bánh bao, xưởng làm đậu phụ không tên khác, nhưng tất cả không những không đồng ý trả công gấp đôi cho Mã Đán mà ngay cả việc thương lượng tiền công, họ cũng chẳng có hứng thú gì.

Nhưng, thị trấn Thượng Tân to như thế này ắt sẽ có một ông chủ thối tình đạt lý như ông chủ La. Lão Trương ở cửa hàng gạo Phong Dụ có thể xem là kiểu ông chủ này. Ông chủ Trương vốn là địch thủ của Mã Cạo Đầu ngày xưa, vì tranh chấp chuyện làm ăn nên không hề qua lại với nhà họ Mã. Ngày ấy, khi Mã Đán



đi ngang qua cửa hàng gạo Phong Dụ, ông chủ Trương gọi:

- Mã Đán! Mày đến cửa hàng chú làm công, chú trả cho mày gấp đôi tiền công.

Thoạt tiên thì Mã Đán nhảy cẫng lên vì vui mừng, nhưng rất nhanh sau đó cậu ta nhận ra điều gì đó không ổn, nói:

- Không được! Tôi thà chết đói còn hơn làm công cho ông!

Lão Trương cười chế giễu:

- Đúng là không thể nhận ra, mày tuy bé gan nhưng xem ra rất có chí khí. Tao chỉ trêu mày thôi, nhà tao đã nuôi mấy con chó, không thể nuôi thêm mày được nữa.

Mã Đán không hề ngốc, tất nhiên là hiểu hết những lời lão Trương vừa nói, có điều cậu ta không thèm chấp nhận. Mã Đán muốn đến hội quán Áo Đông hay rạp hát Phụng Tiên làm công, trở thành một kẻ sai vặt tại đây, có điều cả hai chỗ đều không có nhu cầu tìm người làm công. Ông chủ của hội quán Áo Đông nói từ trước đến nay ông ta chưa bao giờ thuê những đứa phá gia chi tử. Mã Đán hiểu ngay. Nhưng lý do mà lão chủ gánh hát Phụng Tiên từ chối thì cậu ta không thể hiểu nổi. Trước kia, nhà họ Mã đã từng ra tay giúp đỡ không ít gạo cho gánh hát này, bảo đảm mười mấy người ở đây luôn luôn có đủ gạo để ăn mà không phải lo lắng gì, có điều lúc này thì họ trở mặt. Chủ gánh hát là lão Hách, tài năng ca hát thì có thừa nhưng âm dương quái khí thế nào mà tiếng nói của hắn không khác gì đàn bà:

- Trên đời này tao ghét nhất là loại người nhu nhược. Tao cũng là một kẻ nhu nhược, nếu không thì tao không đến nỗi phải sa chân vào chốn này. Tao hận ngay cả tao, vậy thì tao có thể không hận mày sao?

Lão Hách đến thị trấn Thượng Tân có lẽ đã hơn hai năm, có điều mọi người không ai biết được chi tiết lai lịch của lão, chỉ biết hắn sống độc thân, thời thanh niên có yêu một ả đàn bà vốn là tiểu thiếp của một sĩ quan quân đội. Hình như tình yêu của hai người mặn nồng lắm, sau đó thì chiến sự Đông Song bùng nổ, đáng ra lão đã có thể cùng với ả đàn bà ấy cao chạy xa bay, có điều đến thời điểm quyết định thì lão đã khiếp hãi, một mình lén lút đào tẩu. Một thời gian ngắn sau, ả đàn bà ấy chết mà không rõ nguyên nhân, lão cũng không bao giờ quay lại Quảng Châu nữa. Mã Đán cho rằng đây là điều mà lão Hách hối hận nhất trong cả cuộc đời lão, nếu Mã Đán là lão, cậu ta cũng sẽ hối hận cả đời. Nhưng Mã Đán không thể hận lão Hách, Mã Cạo Đầu thích nghe lão hát, Khang Khu cũng thích nghe cái giọng the thé giống đàn bà của lão, nói chung là cả nam phụ lão ấu ở thị trấn Thượng Tân đều thích nghe lão hát, đều không muốn đoàn ca kịch của lão rời khỏi Thượng Tân. Chính vì vậy mà hai năm trước, lão Hách đã dựng ở đây một rạp hát, nuôi sống cả đoàn, tuy có lúc không hát nhưng cuộc sống vẫn cứ đảm bảo được ăn no. Mã Đán vẫn thường mang gạo đến cho đoàn ca kịch nên nghĩ rằng lão chủ Hách thích mình, chí ít cũng có ấn tượng tốt về mình. Nhưng lão đã nói ra những điều tận đáy lòng, điều này đã khiến Mã Đán có ít nhiều đồng cảm với lão.

Có thể nói, Mã Đán đã lâm vào bước đường cùng. Khang Khu đã nhận ra tình thế khó khăn của Mã

Đán, còn Mã Đán thì sợ Khang Khu sẽ bỏ mình, nhưng cô ta đã giải tỏa nỗi niềm của Mã Đán, nói:

- Tôi vốn là một đứa con gái mà không ai muốn tự nguyện nuôi dưỡng, tôi chẳng có một chút bản lĩnh nào, cả đời này tôi sẽ theo anh, chết đói sống no gì tôi cũng chỉ là người của anh thôi. Khi ra ngoài, anh cũng đừng quá ép buộc chính mình làm những điều không đúng với tâm nguyện. Cơm ấy à, có nhiều thì tôi ăn nhiều một tí, có ít thì tôi ăn ít lại một tí, ăn ít chưa chắc đã chết. Nói gì thì nói, chỉ cần ta sống một cách quang minh chính đại, trong trong sạch sạch, cho dù có chết đói cũng không mất mặt đâu. Mã Đán, anh nghe tôi nói có đúng không?

Mã Đán gật đầu. Khang Khu nói tiếp:

- Do vậy, anh không cần phải tự chuốc lấy quá nhiều áp lực. Con người khi còn đang sống, nếu lúc nào cũng thấy núi Thái Sơn úp lên người mình thì sống có ý nghĩa gì chứ? Tôi không có ý định sống đến bốn mươi tuổi, mẹ tôi và mẹ anh đều sống không đến bốn mươi... Nói tóm lại là anh không cần phải hứng chịu bất cứ áp lực nào.


Những lời nói của Khang Khu làm cho Mã Đán ấm lòng nhưng ngược với chúng, tâm trạng Mã Đán lại nặng nề thêm, hình như áp lực càng lớn hơn. Cậu ta lại bôn ba chạy ra đường tìm kiếm việc làm. Có một lần Khang Khu nắm tay cậu ta lôi lại, nói:

- Anh không cần phải đi làm thuê nữa. Anh hãy tiếp nhận cái nghề của bố. Tay bố anh đã bắt đầu run rồi, không làm nghề cắt tóc cạo đầu được bao lâu nữa đâu.

Đúng là tay của Mã Cạo Đầu gần đây đã bắt đầu run, cầm con dao cạo rất khó khăn khiến khách hàng cũng thấy lo nơm nớp. Mã Đán nghe lời Khang Khu, chuẩn bị tinh thần để theo đuổi nghiệp cắt tóc cạo đầu của bố.

- Mày lấy con dao cạo và kéo của lão Phùng mà dùng. - Vừa nói, Mã Cạo Đầu vừa lục lọi đồ dùng của lão Phùng để lại - Lão Phùng đã dùng con dao này hơn ba mươi năm từ thời Đại Thanh cho đến thời kỳ Dân quốc, đầu ở lại thì tóc phải mất, tóc ở lại thì đầu phải mất... Lão đã cạo hàng vạn vạn cái đầu, giàu có nghèo có, có cao quý có bần tiện, có già có trẻ, kẻ chết người sống đều được lão cạo hết. Con dao này linh lắm.

Mã Đán nắm chặt lấy con dao của lão Phùng, trong lòng có chút lo lắng nên con dao có rung nhẹ, có điều cậu ta rất quyết tâm. Hơi ẩm bàn tay của lão Phùng hình như vẫn còn được giữ nguyên trên cán dao và hình như Mã Đán cảm nhận được gương mặt già nua đầy những vết nhăn của lão phảng phất ẩn hiện đâu đó trong lưỡi dao.

hang Khu ngồi bên cạnh để xem Mã Đán học cách cạo đầu. Cô ta ăn mặc khá giản dị, có đánh qua một lớp phấn nhẹ trên mặt và tô thêm chút son môi. Thoạt nhìn thì Khang Khu không khác với những người phụ nữ bình thường trong thị trấn là mấy nhưng nếu nhìn kỹ thì so với tất cả, nữ tính ở Khang Khu thể hiện rõ ràng hơn, một số đàn ông không nén được đã phải liếc trộm cô ta liên tục, tìm mọi cơ hội để có thể nói chuyện được với cô ta vài câu. Có thể khen đôi giày cô ta đang mang rất đẹp, cũng có thể tán dương chiếc vòng ngọc trên cổ tay cô ta sao mà quý giá...

- Có phải các ông đến tìm Mã Đán để cắt tóc cạo đầu? - Khang Khu nói - Nhân cơ hội tay nghề của Mã Đán chưa được cao lắm, các ông nên tranh thủ cắt tóc cạo đầu đi, chờ cho đến khi tay nghề của Mã Đán cao như bố anh ấy thì không có cái giá rẻ như bèo ấy đâu.

- Đầu của chúng tôi không phải là chỗ để Mã Đán tập luyện tay nghề. - Bọn đàn ông nói - Nếu Mã Đán không cẩn thận, tay nó run một cái là đầu chúng tôi bị cắt phăng, chúng tôi lấy cái gì để ăn cơm nữa?

Mã Đán đang cạo đầu cho một thằng bé con. Khang Khu nói:

- Các ông nhìn đi, Mã Đán đang cạo rất đẹp phải không? Chỉ mấy ngày nữa thôi là anh ấy sẽ đuổi kịp tay nghề của bố.

Đúng là Mã Đán cạo cái đầu cho thằng bé thật đẹp, nhưng cậu ta chỉ có thể ra dáng một người thợ trước trẻ con, còn khi cắt tóc hoặc cạo đầu cho người lớn, tay Mã Đán vẫn còn run lắm, hễ tay cậu ta run là người ta luôn có cảm giác nguy hiểm đang rình rập.

- Mã Đán, cậu đang sợ gì thế?

- Tôi không sợ... chỉ là con dao quá sắc...

Một người định quay lưng đi, Khang Khu kéo anh ta lại, nói:

- Mã Đán không thể làm xước da đầu anh đâu, nếu anh bị xước da, tôi sẽ bồi thường cho anh.

Người nọ ngồi xuống. Lưỡi dao lóe sáng đến độ chói mắt, Mã Đán lại đứng lặng rất lâu. Khang Khu lên tiếng động viên:

- Mã Đán à, có gì mà ngần ngại chứ? Anh cứ xem cái đầu của ông ấy là một quả dưa, bên trong quả dưa ấy chứa đầy cơm...

Người nọ nói với Khang Khu:

- Chúng tôi không tin Mã Đán, hay là cô cạo đầu cho chúng tôi vậy.

- Tôi là đàn bà con gái, không thể sờ lên đầu đàn ông các ông. - Khang Khu cười thẹn, nói.

Người nọ cười đều:

- Người khác thì không được sờ, nhưng Khang Khu cô thì có thể...

Khang Khu đứng bật dậy, lấy con dao trong tay Mã Đán, nói:

- Thế thì được, tôi sẽ cạo đầu cho các ông. Trong số các người, ai dám xung phong đầu tiên?

Mấy người đàn ông nhượng bộ, núp sau lưng Mã Đán cười hi hi:

- Đầu của chúng tôi không để cho đàn bà sờ mó, chúng tôi thà để cho Mã Đán cạo...

Khang Khu khoái chí cười thật rạng rỡ. Mắt của bọn đàn ông đều đổ dồn nhìn vào cô ta. Đúng là Khang Khu đẹp thật, khi cười lại càng đẹp thêm, có thể nói cô ta là người đẹp nhất ở thị trấn này. Dùng một cửa hàng gạo để có được Khang Khu, Mã Đán không hối hận tí nào, ít ra là cho đến lúc này, cậu ta vẫn thấy việc đổi chác như thế là hoàn toàn hợp với ý nguyện của mình.

Sau mười ngày, có thể nói là Mã Đán đã học thành thạo kỹ thuật cắt tóc cạo đầu, tay cầm con dao cái kéo không còn run nữa, có thể cắt một đầu tóc đúng nghĩa cắt tóc, cạo một cái đầu đúng nghĩa cạo đầu. Những người đàn ông được Mã Đán cạo đầu cho đưa tay sờ mó cái đầu trơn lóc trơn nhẵn và sáng loáng của mình đã rất tự nguyện nhét tiền vào tay Khang Khu. Có được tiền trong tay, Mã Đán chạy vội đến cửa hàng gạo của Hồng Xung, kêu lớn:

- Đong cho tôi mười cân gạo!

Hồng Xung cầm lấy đồng bạc còn dính mấy sợi tóc nhìn kỹ rồi nói với người làm công:

- Cân cho cậu ta mười cân!

- Gạo tốt một tí, đừng có lấy gạo đã quá cũ cho tôi. - Mã Đán yêu cầu.

- Bán gạo tốt cho cậu ta, đừng bán gạo cũ. - Hồng Xung ra lệnh.

- Từ nay về sau tôi còn cần rất nhiều gạo, ông phải mang gạo đến nhà cho tôi. - Trước khi ra về, Mã Đán còn nói thêm.

- Từ nay về sau, mày phải mang gạo đến tận nhà cho Mã Đán. - Hồng Xung nói với người làm công.

Hình như Mã Đán còn muốn nói thêm nữa, nhưng không biết phải nói cái gì, chỉ thở dài rồi xách túi gạo lên đi về nhà.

Mã Cạo Đầu rất vui vì cảm thấy con trai cuối cùng cũng đã thành người. Khang Khu cũng vui không kém, nói với Mã Đán:

- Mã Đán à, tôi ăn cơm do anh tự tay anh kiếm được thấy thơm ngon vô cùng. Tôi vui lắm, vui chẳng khác nào ăn cơm do chính tay mình làm ra.

- Cơm mà em ăn chính là cơm của chúng ta. - Mã Đán cười rạng rỡ.

Khang Khu thấy Mã Đán bận rộn đầu tắt mặt tối suốt ngày nên có một chút chạnh lòng, nói:

- Anh vất vả quá, nhưng có điều tôi cũng không ăn vạ cơm của anh. Anh thấy đấy, tất cả sức lực của tôi đều vung ra để vun vén cho cái nhà này...

Tiếp theo là Khang Khu kể lể hoàng loạt những công sức mà cô ta đã bỏ ra như cho gà ăn, xào rau, nhổ cỏ, quét dọn phân chuột trong nhà... Hình như sức lực của Mã Đán dùng cả ngày vẫn chưa hết nên muốn làm nốt những công việc của Khang Khu đang làm, nói:

- Anh cắt tóc cạo đầu chẳng mất bao nhiêu sức lực, cũng có nghĩa là, anh làm việc mà không hao phí bao nhiêu cơm; còn em động chân tay một tí là phải tốn rất nhiều gạo. Số gạo ấy so với những việc em làm còn có giá trị hơn nhiều, do vậy em chỉ cần làm ít thôi, như thế sẽ tiết kiệm được nhiều gạo đấy.

Nghe Mã Đán nói vậy, Khang Khu cảm thấy không vui, nói:

- Bề ngoài thì anh có vẻ tiếc gạo, nhưng thực tế thì anh đang dè bủi tôi, đúng không? Mã Đán, làm gì có người làm lụng mà không cần đến sức lực, làm gì có chuyện có sức lực mà không phải do cơm cung cấp.

Trước tiên là Mã Đán lắc đầu, sau đó lại gật đầu, phát hiện ra mình tự mâu thuẫn với chính mình nên chỉ biết cười trừ. Khang Khu lại nói:

- Mã Đán! Anh cười gì thế? Có phải là anh đã biết tôi mang thai rồi?

Khang Khu nói cho Mã Đán biết một chuyện ngoài mong đợi khiến cậu ta giật mình, nhưng sau đó thì vui lắm, cười càng lớn hơn, sáng khoái hơn.

- Tôi đã muốn nói cho anh biết, gần đây tôi ăn nhiều hơn bởi vì tôi đã có thai. Trong bụng tôi đã có đứa con của anh rồi, tôi ngủ với anh mấy lần là có ngay... - Khang Khu ngập ngừng - Có phải những người gan bé lại rất mạnh mẽ về chuyện này không nhỉ?

Lòng Mã Đán cuồn cuộn niềm vui, nín không được bật lên cười ha hả.

Đúng là Khang Khu có thai thật. Mã Cạo Đầu là người đầu tiên nhận biết điều này, tuy trong lòng lão cũng rất vui nhưng nỗi lo lại tăng lên nhiều lần. Lo là vì lão sợ gạo trong thùng không cung cấp đủ cho Khang Khu, do vậy mà mỗi bữa ăn, lão ăn rất ít. Mã Đán nhận thấy điều đó, nói:

- Bố à, bố không phải nhịn đói nhịn khát như thế.

- Bố no rồi. Già rồi, chỉ có ăn được thế. Đến lúc mày già như bố, mày cũng thế thôi, chỉ có thể ăn được thế.

Mã Đán biết bố ăn chưa bao giờ no nên cậu ta cũng ăn ít lại. Bữa ăn nào cũng diễn ra như vậy, hai bố con buông đũa ngồi nhìn Khang Khu ăn đến những hạt cơm cuối cùng, cùng nghe thấy tiếng ợ nấc nghẹn của cô ta. Khang Khu vừa ợ vì nấc nghẹn là cả hai cùng đứng dậy đi ra ngoài, lúc ấy bố con mới cùng nhìn nhau và cùng nở nụ cười hiểu ý nhau.

Mã Cạo Đầu không thể làm lụng được nữa, ngồi buồn không biết nói chuyện gì thì lại đem chuyện lão Phùng ra nói:

- Không biết lão Phùng đi đâu nhỉ?

- Chúng ta tạo ra nghiệp chướng rồi! Chúng ta đã đẩy lão đến bước đường cùng...

Mã Đán chỉ biết là bố mình cảm thấy có lỗi với lão Phùng nhưng không hề biết là từ số phận của lão Phùng, Mã Cạo Đầu nhìn thấy bóng dáng của chính mình và nỗi buồn của một kẻ biết mình đã gần đất xa trời.

Cả nhà sống chỉ dựa vào một tay Mã Đán, cũng tức là dựa vào một con dao cạo. Khi con dao được truyền đến tay Mã Đán thì không hiểu sao, người cạo đầu hằng ngày lại đột ngột tăng. Hình như mọi người tin tưởng cậu ta, thích cậu ta cạo đầu cho mình. Để tay nghề thuần thục hơn, đêm nào Mã Đán cũng luyện tập ở nhà. Khang Khu chìa cái đầu của mình về phía Mã Đán, bảo cậu ta có thể xem cô ta là khách, muốn cạo muốn cắt thế nào tùy ý. Mã Đán mặc sức tưởng tượng, đưa dao qua lại trên đầu Khang Khu và tưởng tượng ra muôn hình vạn trạng những cái đầu tóc sau mỗi đường dao của mình. Thi thoảng, Mã Cạo Đầu đứng bên cạnh chỉ bảo, còn phần lớn thời gian là lão bỏ về phòng mình khi nhìn thấy sự thân mật của Mã Đán và Khang Khu. Từ phòng mình, lão nói to để âm thanh xuyên qua bức vách:

- Cạo đầu không có bí quyết gì ghê gớm, quan trọng nhất là phải to gan! Đó chính là bí mật mà tổ tông chúng ta đã truyền lại.

Những đường dao của Mã Đán ngày càng nhanh hơn, nhanh hơn cả so với Mã Cạo Đầu khiến cho Hồng Xung phải tròn mắt mà nhìn.

Hồng Xung đã đứng sau lưng Mã Đán lâu lắm rồi. So với ngày xưa, hăn đã béo và trắng ra rất nhiều, thịt trên mặt nổi lên thành từng gờ. Hăn đang ợ vì ăn quá no.

- Mã Đán à, tao vẫn không dám để cho chú mày cạo đầu đâu, tao sợ chú mày nhân cơ hội tao không để ý mà cắt phăng cái đầu của tao mất. - Hồng Xung nói.

Giật mình vì bất ngờ, tay Mã Đán rung nhẹ, con dao rạch một nhát lên da đầu của người đang cạo đầu, máu rơm rớm rịn ra. Người nọ nhảy dựng lên, gào lớn:

- Cậu muốn cắt đầu tôi à?

- Cái tôi muốn cắt không phải là đầu của chú... - Mã Đán thanh minh.

- Thế thì cậu định cắt đầu ai?

Tay Mã Đán lại rung lên liên tục, chân cũng đã bắt đầu mềm.

Hồng Xung đã nghe thấy hết, nói:

- Mã Đán! Có phải chú mày muốn cắt đầu Hồng Xung tao phải không?

- Tôi nào dám. Ông thừa biết là tôi không dám mà.

Khang Khu chen ngang:

- Mã Đán nhà tôi không cạo đầu cho ông đâu, không dám làm hao tổn tiền bạc của ông.

- Mà nói thế nhưng tao lại muốn nó cạo đầu cho tao. - Hồng Xung nói.

- Mã Đán sẽ không cạo đầu cho ông. - Khang Khu khẳng định lần nữa rồi quay về phía Mã Đán, nói -

Mã Đán à, người này đã cướp ba cửa hàng gạo của nhà ta, so với thổ phí thì lão còn ác độc hơn gấp bội. Anh không cạo đầu cho kẻ cướp, đúng không? Anh có nghe thấy tôi nói gì không hả?

Mã Đán im lặng. Hồng Xung ngồi xuống chiếc ghế:

- Mã Đán à, cạo đầu cho tao nhé, tao trả cho mày mười cân gạo, cũng có nghĩa là, cái đầu của Hồng Xung tao có giá trị bằng mười cái đầu khác, cạo đầu cho tao có giá bằng mười cái đầu khác.

- Mỗi lần cạo ông trả công cho Mã Đán mười bao gạo cũng xứng đáng, bởi số gạo mà ông đang bán ấy vốn là của nhà họ Mã. - Khang Khu châm chích - Nhìn lại mình mà xem đi lão già, lão ăn nhiều gạo nên mặt trắng ra hơn so với trước rồi đấy. Tất cả là nhờ vào gạo của gia đình họ Mã, ông mới mặt trắng như ngày hôm nay đấy.

Hồng Xung ngồi im trên ghế, không lên tiếng, dáng vẻ chờ đợi Mã Đán cạo đầu cho mình. Mã Đán do dự, hình như cậu ta chờ lệnh của Khang Khu. Thái độ của Khang Khu hình như cũng đã mềm đi vì cô ta nghĩ đến mười cân gạo, đấu tranh rất lâu mới nói:

- Mã Đán à, anh là thợ cắt tóc nên cạo đầu là chức nghiệp của anh, là phận sự của anh. Ngồi trước mặt anh cho dù là một cái đầu chó, đầu lợn, đầu ngựa hay là đầu lừa, miễn là chủ của cái đầu ấy cần cạo thì anh cứ cạo thôi.

Mã Đán hít một hơi thở thật sâu, bắt đầu đưa con dao cạo nhát đầu tiên trên đầu Hồng Xung. Vẻ lo lắng bất an lộ rõ trên mặt Khang Khu, sợ là Mã Đán run tay sẽ làm da đầu Hồng Xung bị xước, bị chảy máu. Không gian im lặng đến độ có thể nghe thấy tiếng con dao xén tóc rất ngọt vang lên, tóc từ đỉnh đầu Hồng Xung bay lả tả xuống đất. Khang Khu cũng không dám lên tiếng, mồ hôi đã âm thầm túa ra đầy lòng bàn tay cô ta. Những người chung quanh cũng không ai dám lên tiếng, hình như ai cũng có vẻ lo lắng cho Mã Đán. Hơi thở Mã Đán nặng nhọc, mồ hôi túa ra đầm đề. Cho dù chân cậu ta đã muốn nhũn ra nhưng con dao trên tay vẫn tuyệt đối ổn định, từng đường dao sắc ngọt, thẳng băng gọt sạch chân tóc, để lộ da đầu trắng hếu. Hồng Xung nhắm mắt lim dim dựa vào thành ghế, gương mặt biểu lộ một sự nhàn nhã đến cao độ. Một con muỗi đậu xuống má, Hồng Xung đưa bàn tay phải đập thật mạnh lên má mình, con muỗi dính chặt vào lòng bàn tay hằn, Khang Khu kêu lên kinh sợ và đứng ngây người vì một vết cắt hiện rõ trên da đầu Hồng Xung, máu tươi đang rịn ra, cho dù rất ít nhưng dưới ánh nắng mặt trời, nó đột ngột lấp lánh một cách dị thường.

Sau tiếng kêu của Khang Khu, mọi người đứng quan sát chung quanh cũng há miệng hớp lấy một ngụm không khí. Ban đầu Hồng Xung cũng không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng ngay sau đó, hắn cảm thấy đỉnh đầu đau nhói, sắc mặt nhàn tản ngay lập tức biến thành nanh nọc độc ác.

Mã Đán cũng cứng đờ người, không nói được câu nào. Hồng Xung nói:

- Mày đã rạch trên đầu tao một dao, món nợ này nếu tính...
- Cháu không cố ý... Nhà cháu không còn cửa hàng gạo nào nữa để giao cho ông...

Hồng Xung hít thật sâu, từ tốn nói:

- Đừng lo lắng! Tiếp tục cạo đi!

Mã Đán có vẻ khố sở, nhưng đã cười lên lưng cọp rồi, tụt xuống đâu có dễ. Trong khi đang tiến thoái lưỡng nan thì có một ai đó chạy hộc tốc đến trước mặt mọi người, gào to:

- Bọn thổ phi đến!

Tay Mã Đán lại run mạnh hơn, tiếp tục rạch một vết nữa trên da đầu Hồng Xung, máu cũng đang rịn ra. Hồng Xung nói:

- Mày lại cho tao thêm một nhát nữa rồi à?
- Thổ phi đến rồi, cháu sợ... tôi sợ nên mới làm xước da ông...
- Mày sợ gì chứ? Chỉ cần Hồng Xung tao còn sống ở thị trấn Thượng Tân này, thổ phi làm sao có gan đến đây được. Mày cạo tiếp cho tao đi.
- Được rồi, cháu cạo tiếp đây...

Khang Khu ghé vào tai Mã Đán thì thầm:

- Anh cẩn thận một chút... Anh xem, anh đã làm gì trên cái đầu của người ta rồi, tôi thấy không ổn tí nào... Có lẽ chúng ta không cần mười cân gạo của người ta nữa.

Cái đầu chưa kịp cạo xong, Hồng Xung đã nghe thấy tiếng kêu hoảng loạn ở phía trước mặt. Những người đứng xem chung quanh cũng không đủ kiên nhẫn chờ xem cái kết cục ở đây nữa, co giò chạy tán loạn, ngay cả Khang Khu cũng đã bắt đầu run cầm cập. Hồng Xung nói:

- Mã Đán! Cạo xong tóc thì tiếp tục cạo râu cho tao. Râu của tao vừa cứng vừa dài, mày phải cẩn thận đấy.

- Tôi cầm máu lại cho ông đã...

Hồng Xung xua tay:

- Mày chỉ cần cạo râu thôi.

Mã Đán đưa mắt nhìn Khang Khu, cô ta gật đầu. Mã Đán bắt đầu đưa con dao cạo trên cằm Hồng



Xung. Lão ta liếc mắt nhìn Khang Khu.

- Ra sao rồi, Mã Đán?

Mã Đán không hiểu lão ta hỏi chuyện gì nên đáp bừa:

- Râu của ông như râu hùm...

- Tao muốn hỏi Khang Khu! Nó ra sao rồi? Mày bằng lòng chứ? Đáng giá với một cửa hàng gạo không?

Mã Đán không biết phải trả lời như thế nào. Hồng Xung ngửa mặt lên trời để cho con dao cạo đi lại tự do dưới cằm mình, trên cổ mình.

- Mã Đán à, mọi đứa đàn bà trên thế giới này đều không thể so bì được với Khang Khu. - Hồng Xung nói với giọng tiếc nuối nhưng khó lòng phân biệt là thật hay giả - Thế mà tao đã ngu ngốc đẩy nó ra khỏi nhà... Ngoài việc ăn hơi nhiều ra thì nó không còn chỗ nào để chê được cả. Mày chỉ cần dùng một cửa hàng gạo để đổi lấy nó, mày hời quá đấy, còn tao đã thua thiệt quá nhiều. Có lẽ đây là thiệt thòi lớn nhất trong cả đời tao rồi đấy.

Tay cầm dao của Mã Đán lại run lên, thêm một vết cắt nữa ẩn hiện trên da cổ Hồng Xung. Hắn kêu lên một tiếng “Ai da!!!” nho nhỏ. Trong khi Mã Đán cuống cuống tìm cách cầm máu, Hồng Xung lại thản nhiên nói:

- Không sao đâu, đừng lo lắng. Tiếp tục cạo đi!

- Nhà cháu không còn cửa hàng để bồi thường cho ông nữa... - Mã Đán nói mà gần như bật khóc.

- Tao không cần mày bồi thường cửa hàng gạo nữa... Tao ân hận rồi, tao cần đòi Khang Khu lại - Hồng Xung nói - Tao đã tính cả rồi, mày cắt tao năm nhát. Từ trước đến nay chưa có ai cả gan rạch năm nhát trên mặt tao... Nhưng chuyện đã lỡ rồi, mày trả Khang Khu về lại cho tao, coi như mày không nợ nần gì tao nữa.

Mã Đán không nghe thấy hết mấy lời cuối của Hồng Xung vì tâm trí của cậu ta đã loạn lên bởi những âm thanh quát tháo ở phía trước. Hồng Xung nhắm mắt, giục Mã Đán:

- Mày phải cạo cho xong hàm râu của tao trước đã!

Lúc này con dao của Mã Đán đã kề ngay cục yết hầu của Hồng Xung, chỗ này cũng có râu. Hồng Xung lên tiếng cảnh báo:

- Mã Đán! Mày phải cẩn thận đấy, đừng có nhân cơ hội này mà nhấn con dao vào yết hầu của tao đấy!

- Cháu không dám đâu. - Mã Đán run rẩy nói. Lúc này chân cậu ta đã mềm nhũn, răng va vào nhau lộp cộp.

- Tao cũng biết mày không to gan đến như vậy. - Hồng Xung cười nhạt.

Mã Đán lại đưa mắt nhìn Khang Khu, cô ta gật đầu có ý động viên cậu ta bình tĩnh. Nhưng Mã Đán lại hiểu sai ý nghĩa của cái gật đầu ấy, cho rằng Khang Khu đang bảo mình nhắm cái yết hầu của Hồng Xung ấn cho một nhát nên lắc lắc đầu. Khang Khu thở dài.


Đúng lúc ấy, một đội người ngựa xuất hiện ngay trước mặt mọi người, một số người trong thị trấn cũng đã kéo đến đứng ngay sau lưng Hồng Xung. Bọn người mới đến thoát trông không giống thổ phỉ, bởi họ đều mặc quân phục. Thổ phỉ thì không mặc quân phục, không có quần áo đồng bộ như thế, trên cổ áo cũng không có huy hiệu, trên ngực không có huy chương. Nhóm người này đến từ phía nam, không đông lắm nên chẳng rầm rầm rộ rộ gì, chỉ giống như một đội du kích thì phải. Lá cờ cũng rách bươm, quân phục cũng xác xơ, vết máu vẫn còn chưa kịp giặt sạch, những vết thương lở loét trên thân thể họ bốc mùi tanh nồng, còn khó ngửi hơn mùi chuột chết. Đây là nhóm người được phái vào thị trấn để do thám tình hình rồi sau đó đại quân mới tiến vào. Tuy sức lực của họ đã cạn kiệt, thậm chí còn có người vác không nổi cây súng nhưng tất cả mọi người trong thị trấn đều sợ họ, không ai dám tiếp cận, chỉ yên lặng nín thở đứng sau lưng Hồng Xung.

Mã Đán dừng công việc cạo râu. Khang Khu cũng sợ hãi bước lùi về sau mấy bước, đồng thời ra hiệu cho Mã Đán bước lùi về sau. Chỉ có Hồng Xung làm như không có chuyện gì xảy ra, lim dim mắt nhìn đám người ngựa, dựa người vào thành ghế, bảo Mã Đán:

- Đừng lo, tiếp tục cạo râu!

Mã Đán đành phải lú lú nghe lời, nhưng đường dao của cậu ta lúc này rất chậm, rất cẩn thận, mắt không ngừng liếc nhìn đám lính.

- Chúng tôi là lính của Lý Tông Nhân. - Một người trong nhóm hướng về phía mọi người vừa nói vừa chỉ tay vào một người đứng sau gã ta - Ông ấy chính là Trưởng quan Lý!

âu lẩm rồi không hề có quân đội ghé qua thị trấn Thượng Tân. Mọi người đưa mắt nhìn người đàn ông tuổi độ trung niên thấp lùn đang đứng đầu đội ngũ. Quần áo của người này cũng rách bươm, chiếc mũ trên đầu cũng bị cháy sém một nửa, trong tay chỉ có một chiếc gậy trúc, trên đó vẫn còn có vết máu. Xem ra người này cũng đang kiệt sức.

- Anh em chúng tôi thua trận, trên đường chạy qua vùng này mong nhận được sự ủng hộ giúp đỡ của bà con, cho chúng tôi bữa cơm cứu mạng. - Lý Tông Nhân bước lên vài bước, trên miệng nở một nụ cười nói với mọi người, nhưng hình như gã chỉ cố ý nói với Hồng Xung, bởi lão ta đang ngồi gần ông ta nhất, lại mặt đối mặt với nhau.

Không ai tự nguyện đối đáp với gã. Quan chức và nha dịch của thị trấn trốn đi đâu mất sạch, chỉ có duy nhất Đội trưởng Bảo an họ Phương đứng lẩn khuất trong đám người, không dám xuất đầu lộ diện để đối đáp với Lý Tông Nhân.

Mã Đán kinh sợ vô cùng, con dao dừng hẵn trên cổ Hồng Xung. Yết hầu của Hồng Xung động đậy, rõ ràng là hẵn định lên tiếng. Cuối cùng, Hồng Xung nói với Mã Đán:

- Mà nói với Lý Tông Nhân là, người trong thị trấn này ủng hộ Trần Quýnh Minh nên không thể nấu cơm cho họ ăn được.

Mã Đán không dám hé răng. Hồng Xung nói:

- Tao biết rõ bọn này, chỉ là một nhóm tàn quân, một nhóm quỷ đói gan bé như thỏ. Trần Quýnh Minh binh hùng tướng mạnh, Lý Tông Nhân không phải là đối thủ của ông ta... Trần Quýnh Minh lại có quan hệ ruột thịt với cậu ruột của tao, cũng có nghĩa là có quan hệ ruột thịt với mẹ tao, mà đã quan hệ ruột thịt với mẹ tao cũng có nghĩa là quan hệ ruột thịt với tao, quân đội của người có quan hệ ruột thịt với tao cũng có nghĩa là quân đội của tao... Lý Tông Nhân không chống thì chầy cũng bị Trần Quýnh Minh tiêu diệt thôi.

Mã Đán cẩn thận từng tiếng truyền đạt hết những gì Hồng Xung đã nói, không sai một chữ: Người trong thị trấn này ủng hộ Trần Quýnh Minh nên không thể nấu cơm cho họ ăn được...

Một trong số những binh sĩ ấy lên đạn lách cách rồi chĩa mũi súng nhắm ngay vào Mã Đán. Mọi người đồng thanh rú lên kinh hoàng. Khang Khu thấy rõ đũng quần Mã Đán đã ướt sũng nước...

- Mã Đán à, tôi đói rồi. Tôi cần phải ăn cơm ngay, chúng ta về thôi...

Khang Khu vừa nói vừa nắm lấy tay Mã Đán định lôi đi, trong đầu cô ta lúc này, cao chạy xa bay là thượng sách. Hồng Xung lên tiếng:

- Mà không được dừng lại, tiếp tục cạo râu cho tao. Tao gặp binh lính, thổ phỉ nhiều rồi, bọn thân tàn ma dại này thì có gì mà mày phải sợ. Rõ ràng là súng của chúng không còn đạn nữa, bởi vì không phải vì

không đạn không cơm thì liệu chúng có lịch sự với chúng ta như thế này không?

Hồng Xung quả đúng là người gan góc và có nhiều kinh nghiệm. Nghe đâu trước đây, hắn đã từng nộp đơn thi vào trường quân đội, có điều không đỗ, sau đó, trong khi lưu lạc giang hồ hắn đã từng đối mặt với đủ loại người trong xã hội, ngay cả A Phú là người đã từng huênh hoang là kinh nghiệm trường đời đầy mình, kiến thức như biển cũng chưa lần nào dám đứng mặt hắn khua môi múa mép.

Lý Tông Nhân lại lên tiếng:

- Hai ngày rồi chúng tôi không ăn cơm, các ông các bà trước tiên là cho chúng tôi mượn ít gạo nấu cơm, ăn xong cơm, sức khỏe hồi phục là chúng tôi rời khỏi chỗ này ngay, không làm phiền mọi người nữa.

Mọi người bán tín bán nghi trước lời của Lý Tông Nhân, do dự không quyết. Hồng Xung bảo Mã Đán:

- Mà nói với họ là, cơm thì có thể có, nhưng trước tiên họ phải nộp súng cho chúng ta đã.

Mã Đán nói lớn với Lý Tông Nhân:

- Cơm thì có thể có, nhưng trước tiên phải nộp súng cho chúng tôi!

Lý Tông Nhân lôi súng ngắn bên hông ra, đi đến trước mặt Hồng Xung rồi đưa khẩu súng cho Mã Đán. Cậu ta không dám nhận, trong lòng rất sợ hãi nhưng ngoài mặt cố giữ vẻ bình tĩnh, làm như không có chuyện gì xảy ra chăm chú cạo râu cho Hồng Xung.

Hồng Xung liếc nhìn khẩu súng ngắn của Lý Tông Nhân. Đó là một khẩu súng được sản xuất tại xưởng quân khí Hán Dương. Hắn vừa định đưa tay cầm lấy khẩu súng thì một người lính phía sau Lý Tông Nhân lên đạn lách cách rồi một phát súng nổ đùng. Viên đạn găm xuống đất đúng phía sau chân Mã Đán, khoảng cách không đầy một tấc khiến cậu ta hồn xiêu phách lạc, con dao trong tay sượt qua cổ Hồng Xung.

Hồng Xung đưa tay phải bụm lấy vết thương đang túa máu, đứng bật dậy, ánh mắt đờ đẫn sát khí, quát:

- Thằng quỷ bé gan Mã Đán kia! Tao đập vỡ đầu mày!

Tiếng quát của Hồng Xung vốn rất lớn, rất oai phong nhưng lúc này nó lại khàn khàn, dùng đục, giống như tiếng cạc cạc của một con vịt bị cắt cổ.

Sự việc diễn biến quá nhanh, quá đột ngột khiến cho mọi người đến đứng chờ dẫn, Khang Khu cũng không biết phải phản ứng như thế nào. Nghe tiếng súng nổ, Mã Cạo Đầu cuống cuống chạy tới, cái đầu tiên đập vào mắt lão là con dao cạo vấy máu trên tay Mã Đán, tiếp theo là gương mặt đang cười của Lý Tông Nhân. Trước tình thế ấy, Mã Cạo Đầu không biết phải xử trí như thế nào. Thấy bố, Mã Đán nằm phủ phục xuống đất, khóc rống lên:

- Bố ơi! Con giết chết Hồng Xung rồi!

Mọi người đều nghĩ rằng, cuống hòng của Hồng Xung đã bị Mã Đán cắt đứt lìa, cái chết sẽ đến với

hắn ngay thôi. Nhưng hắn đã trợn mắt nhìn Mã Đán, nói:

- Mẹ! Mày khóc cái gì! Tao vẫn còn sống đây. - Hắn loạng choạng muốn ngã, nhưng cuối cùng vẫn đứng vững - Mày có thể bồi thêm cho tao một nhát nữa không? - Vẫn không nhìn Lý Tông Nhân, Hồng Xung nói tiếp.

Nếu Hồng Xung mà còn sống, nhất định hắn sẽ không buông tha cho mình - Mã Đán nghĩ, có điều cậu ta không đủ can đảm để bồi thêm cho hắn một nhát dao nữa. Mã Cạo Đầu cũng không biết chắc là Hồng Xung sẽ còn sống nổi nữa hay không. Trong lúc quần bách, đột nhiên lão tỉnh ngộ:

- Chúng tôi ủng hộ Lý Tông Nhân, ủng hộ Trưởng quan Lý! - Mã Cạo Đầu hướng về dân thị trấn hô lớn  
- Chúng tôi ủng hộ Trưởng quan Lý!

Dân thị trấn do dự giây lâu rồi đồng loạt hô:

- Chúng tôi ủng hộ Trưởng quan Lý!

Có điều tiếng hô rất nhỏ, chẳng có khí thế gì cả, chẳng khác nào tiếng vo ve của ong ruồi.

- Các người hô to lên một tí, Trưởng quan Lý không nghe thấy!

Mã Cạo Đầu gào to, có điều mọi người hô xong một câu rồi rời khỏi hiện trường, tụ tập dưới mái hiên của xưởng xay sát gần đó, cố làm ra vẻ không có liên quan gì đến những sự việc đang xảy ra, đứng xa đưa mắt nhìn. Khang Khu đã tỉnh táo lại, nhẹ nhàng gỡ con dao cạo ra khỏi tay Mã Đán, nói:

- Mã Đán à, tôi đói rồi, chúng ta về nhà nấu cơm ăn nhé.

Rất khó khăn, Mã Đán đứng dậy. Phạm Đại, con trai của người thợ sắt họ Phạm là người đầu tiên ngửi thấy mùi phân trên người của Mã Đán, bật cười sảng sặc:

- Mã Đán sợ đến độ són cả phân ra ngoài rồi! Giày của nó toàn là nước đái! Đũng quần của nó toàn là phân!

Lý Tông Nhân đưa mắt nhìn gã. Phạm Đại tắt ngay tiếng cười, lùi mấy bước. Mã Đán nói với Lý Tông Nhân:

- Tôi cũng ủng hộ Trưởng quan Lý. Nhà tôi có ba cửa hàng gạo, tôi hoàn toàn tự nguyện trợ giúp cho quân đội của Trưởng quan Lý.

Mã Cạo Đầu vỗ tay lên trán mấy cái như nhận ra điều gì đó, nói với Lý Tông Nhân:

- Đúng rồi, nhà tôi có ba cửa hàng gạo đã bị Hồng Xung cướp mất. Chúng tôi tự nguyện đem toàn bộ số gạo ấy tặng cho ngài, hy vọng ngài đứng ra phân giải...

Nét vui mừng lộ rõ trên gương mặt Lý Tông Nhân. Gã hỏi:

- Ông muốn ta phân xử cái gì?

- Ông nhìn đây. - Mã Cạo Đầu chỉ vào Hồng Xung - Lão sắp chết này chính là Hồng Xung. Lão ủng hộ

đối thủ của ngài là Trần Quýnh Minh. Lão với Trần Quýnh Minh sẽ giết con trai tôi, mong ngài bảo vệ nó...

Hồng Xung gầm gừ trong cổ họng:

- Mã Cạo Đầu! Ông... ông sẽ hối hận...

Mã Cạo Đầu sợ hãi trốn sau lưng Lý Tông Nhân. Hồng Xung xiêu xiêu vẹo vẹo đi về nhà, đi đến đâu máu chảy đến đó, từng giọt lưu lại trên đất, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Mã Cạo Đầu nhìn Lý Tông Nhân hỏi:

- Ngài tha chết cho Hồng Xung?

- Hắn có đắc tội gì với ta đâu?

- Hồng Xung sẽ đưa Trần Quýnh Minh đến thị trấn Thượng Tân này để giết hết chúng tôi.

- Có ta ở đây Trần Quýnh Minh không đặt chân vào Thượng Tân được đâu. - Ngừng một lát, gã hỏi - Ba cửa hàng gạo của ông ở đâu?

- Tôi đưa các ngài đến đó - Mã Cạo Đầu nói.

Khang Khu kéo tay Mã Cạo Đầu, nói:

- Bố à, chúng ta nên giữ lại một cửa hàng.

Mã Cạo Đầu hất tay Khang Khu ra, chửi:

- Mày thì biết cái gì? Không giữ cái nào cả!

Lý Tông Nhân ra lệnh cho mấy người lính đi theo Mã Cạo Đầu rời khỏi hiện trường. Mã Đán muốn mời Lý Tông Nhân hút thuốc nhưng gã đã cười nói:

- Trước tiên là cậu về nhà thay cái quần đi đã. Lúc này người cậu còn thối hơn cả chúng tôi nữa.

Khang Khu dọn dẹp đồ đạc, đỡ Mã Đán đi về nhà.

Có người đã trông thấy Hồng Xung lên thuyền đi đâu đó ở bến thuyền phía nam, trông lão đã yếu lắm rồi, ngật ngà ngật ngưỡng trông rất tội nghiệp. Người này còn nói, trước khi rời khỏi bến thuyền, Hồng Xung còn nói là sớm muộn gì lão cũng sẽ quay lại Thượng Tân, sớm muộn gì lão cũng băm vằm cái thằng chó chết không biết trời cao đất dày Mã Đán ấy thành tương. Chiếc cổ của lão ta đã được quấn một lớp vải trắng nhưng nó đã bị biến thành màu đỏ.

Mã Cạo Đầu tuyên bố trước mọi người rằng, bắt đầu từ hôm nay, ba cửa hàng Hồng Nhất, Hồng Nhị và Hồng Tam được khôi phục lại cái tên cũ là Mã Nhất, Mã Nhị và Mã Tam. Lý Tông Nhân và binh lính của gã ở trong cửa hàng Mã Nhất. Mã Cạo Đầu đã thống nhất với Lý Tông Nhân là con trai lão, Mã Đán sẽ là người nấu cơm cho binh lính. Binh lính của Lý Tông Nhân đã mệt và đói lắm rồi, ăn xong thì ngủ, ngủ no thì dậy ăn. Chỉ có mấy ngày mà họ đã ăn cạn số gạo chứa trong ba thùng, cứ như thế này thì chỉ trong một

thời gian ngắn, số gạo có trong cửa hàng Mã Nhất sẽ sạch veo. Ban đầu thì Khang Khu xót của lắm nên lén lút xúc gạo đem giấu trong phòng mình. Lý Tông Nhân cũng đã từng nói với Mã Cạo Đầu rằng, binh lính của gã cũng không thể ăn không gạo của nhà họ Mã - nói đúng hơn là gạo của Hồng Xung nên đã đưa cho Mã Cạo Đầu mấy đồng bạc Đại Dương. Mã Cạo Đầu không dám nhận tiền của Lý Tông Nhân, thấy thế Khang Khu bèn đưa tay định nhận lấy bị Mã Cạo Đầu trừng mắt ngăn lại.

Mã Cạo Đầu đã sắp đặt sẵn kế hoạch trong đầu, lựa lúc nói với Lý Tông Nhân:

- Tôi không cần tiền của ngài, nhưng tôi có một lời thỉnh cầu, rất mong ngài đáp ứng.

- Bố con ông đã giúp đỡ ủng hộ quân đội tôi rất nhiều, có yêu cầu gì thì cứ nói ra.

- Tôi muốn mời quân đội của ngài đồn trú lâu dài tại thị trấn Thượng Tân - Mã Cạo Đầu cười hi hí nói

- tất nhiên là nếu ngài không hiềm Thượng Tân quá nhỏ. Thậm chí ngài còn có thể thành lập một quốc gia riêng ở đây do chính ngài làm hoàng đế.

Lý Tông Nhân cười ha hả sáng khoái, nói:

- Thượng Tân quá to rồi! - Gã đột ngột dừng tiếng cười, trầm ngâm một lát rồi nói tiếp - Lính của tôi còn phải đánh nhau, còn phải nam chinh bắc chiến, không thể nằm hưởng nhàn ở Thượng Tân được. Vả lại, lính của tôi nhưng tôi không có quyền quyết định, tôi còn phải nghe lệnh cấp trên. Thế này nhé, để báo đáp cho ông, tôi nhận con ông làm lính của tôi, tôi đưa nó đi náo động thiên hạ, lo cho nó ăn mặc, làm cho nó nổi tiếng, làm cho nó được hưởng vinh hoa phú quý.

Nghe thấy điều này, Mã Đán lập tức đánh tiếng:

- Tôi đi lính cũng được, nhưng tôi phải nhận hai phần lương... bởi vì mình tôi vẫn có thể đảm nhiệm được công việc của cả hai người.

Mã Cạo Đầu lập tức ngăn không cho Mã Đán nói lung tung, nói với Lý Tông Nhân:

- Mã Đán nhà tôi không làm lính được đâu, gan của nó bé lắm.

Lý Tông Nhân chăm chú nhìn Mã Đán như để thăm dò rồi nói:

- Xem bộ dạng của cậu cũng được đấy, khỏe mạnh, nhanh nhẹn, tay chân linh hoạt, lại thật thà chất phác... Có điều thoạt nhìn cũng biết ngay lá gan của cậu rất bé. Gan bé thì không thể làm lính được, nhưng đã làm lính rồi thì gan sẽ to lên ngay.

- Gan có thể luyện cho to lên, nhưng tôi không muốn đi lính, trừ phi ngài trả cho tôi gấp đôi lương.

- Tôi có thể cho cậu gấp đôi tiền lương, nhưng cậu phải chứng minh cho tôi thấy là cậu có thể đảm nhận công việc của cả hai người.

- Tôi đã từng làm công việc của hai người, ông chủ La của tiệm xoong nồi đã trả lương gấp đôi cho tôi.

Mã Cạo Đầu ngăn Mã Đán lại:

- Mày không đi lính được đâu! Quân đội của Trưởng quan Lý hằng hà sa số, thiên binh vạn mã, không khuyết thiếu chỗ nào để mày chen chân vào đâu. Mày cứ ở nhà, làm tốt công việc cạo đầu cắt tóc là được rồi, thị trấn Thượng Tân này chỉ còn có mỗi một mình mày làm công việc này.

Lý Tông Nhân nói:

- Ông đã thấy rồi đấy, quân đội của ta đang thiếu hụt nghiêm trọng, thiếu quân thiếu quan, tôi cần chiêu mộ tân binh, cũng cần tân binh làm thợ cắt tóc.

Mã Cạo Đầu lắc đầu, nói:

- Tôi đã cống hiến cho ngài ba cửa hàng gạo rồi, tôi không thể đem đứa con trai duy nhất này hiến luôn cho ngài được...

Lý Tông Nhân cũng nhìn thấu tâm can của Mã Cạo Đầu, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Chúng tôi không cần đến ba cửa hàng gạo của ông nữa. Đó là tài sản của các người, các người đã cho chúng tôi ăn ở mấy ngày rồi, anh em chúng tôi muôn phần cảm kích. - Ngừng một lát, gã nói tiếp - Con trai ông nhất gan, chúng tôi cũng khó lòng mà chiêu cố cho nó, nhưng ông có thể tuyên bố với toàn thể thị trấn Thượng Tân rằng, nó đã là người của chúng tôi rồi.

Mã Cạo Đầu định lên tiếng hỏi cho tường tận thì Lý Tông Nhân đã nói tiếp:

- Có thể xem Mã Đán là quân dự bị của chúng tôi, tức là không nhất thiết phải đi theo quân đội ngay bây giờ mà cứ ở lại thị trấn Thượng Tân, chờ cho đến khi lá gan của nó to lên chút nữa, nó sẽ đến chỗ chúng tôi đăng ký nhập ngũ.

Như trút được gánh nặng ngàn cân, gương mặt Mã Cạo Đầu tỏ vẻ mãn nguyện lẫn đắc ý. Có điều Mã Đán không vui tí nào, bởi vì Lý Tông Nhân không hề nhắc đến chuyện phát hai lần tiền công cho cậu ta khi phục vụ ăn uống cho quân lính của gã gần một tuần nay. Khang Khu thì lại quan tâm đến chuyện khác, kêu lên:

- Mã Đán có đánh nhau không? Đánh nhau thì có chết không? Mã Đán mà chết thì tôi làm sao sống được? - Nói xong thì kéo tay Mã Đán lôi về phía mình - Mã Đán à, anh không thể đi lính. Anh hứa với tôi đi, anh không đi lính! Anh hứa đi!

Mã Đán cười cười gật đầu, Khang Khu có vẻ yên tâm nói:

- Anh đã gật đầu, có nghĩa là anh không đi lính mà chỉ tiếp tục làm công việc cạo đầu cắt tóc. Chúng ta có đói cũng không chết được đâu.

Từ lúc mọi việc bắt đầu diễn ra, mồ hôi đã túa ra ướt đầm quần áo Khang Khu, mà hễ mỗi khi đổ mồ hôi là cô ta cảm thấy đói, cần phải có cơm nhét vào dạ dày ngay lập tức nên vội vã kéo Mã Đán chạy về



nhà.

Điều làm cho Mã Cạo Đầu cảm thấy không yên tâm nhất là, lão không biết quân đội của Lý Tông Nhân sẽ ở lại thị trấn Thượng Tân trong bao lâu. Nhờ vào mối quan hệ thân thiết giữa họ Mã với Lý Tông Nhân mà chỉ trong một thời gian ngắn, địa vị của Mã Cạo Đầu trong mắt toàn thể cư dân thị trấn Thượng Tân ngay lập tức được nâng cao, cảm giác tủi hổ vì bị mất ba cửa hàng gạo trước đây cũng không hề vương vấn trong lòng Mã Cạo Đầu nữa. Lúc này, cảm giác cơ bản của lão là vinh quang, là tự hào, làm như quân đội của Lý Tông Nhân đều là người nhà của lão vậy. Có điều, nhà họ Mã không phải là đại gia, không phải là nhà tư sản nên Mã Cạo Đầu không có cách nào để nuôi sống cả một đội quân trong thời gian dài, huống hồ về mặt danh chính ngôn thuận, ba cửa hàng gạo này rõ ràng không còn là của nhà họ Mã nữa mà là của Hồng Xung, bởi trước đây trước sự chứng kiến của nhiều cư dân thị trấn, Mã Cạo Đầu đã làm văn tự khế ước giao cho Hồng Xung rồi. Lúc này, Mã Cạo Đầu giật lại ba cửa hàng gạo từ tay Hồng Xung, xét ra thì không chỉ danh bất chính mà ngôn cũng bất thuận nốt. Ngay cả những người làm công ở ba cửa hàng gạo này cũng đều nói với Mã Cạo Đầu rằng, đó là cửa hàng gạo của Hồng Xung, Mã Cạo Đầu dùng gạo của Hồng Xung để nuôi sống quân đội Lý Tông Nhân, lão ta không sợ Hồng Xung quay lại giết cả nhà họ Mã hay sao? Trước những lời lẽ ấy, Mã Cạo Đầu vẫn cố làm ra vẻ cứng rắn, đường đường chính chính nhưng thực ra thì trong lòng rất lo sợ, nói:

- Hồng Xung cướp ba cửa hàng của nhà tôi, còn bạo ngược hơn cả thổ phi. May mà trời xanh có mắt, có Trường quan Lý đứng ra phân giải mới đưa được chúng trở về với họ Mã chúng tôi.

- Chúng tôi không tin là Lý Tông Nhân lưu lại thị trấn Thượng Tân này mãi mãi.

Dân trong thị trấn thì thầm với nhau như thế, và đó cũng chính là điều Mã Cạo Đầu lo lắng nhất và lão bắt đầu dự tính đến chuyện sau khi Lý Tông Nhân và quân đội của lão ta rời khỏi thị trấn, lão phải đối phó như thế nào.

Lính tráng của Lý Tông Nhân ăn no uống đủ xong thì bắt đầu đi vòng quanh thị trấn, mắt liếc đông ngó tây dường như có vẻ rất thích thú với bất kỳ những gì mà chúng bắt gặp trên đường phố, trong các cửa hàng. Thái độ của tuyệt đại đa số cư dân của thị trấn này nói chung là cực kỳ lãnh đạm với Lý Tông Nhân và binh lính của gã, bởi lâu nay họ không hề quan tâm đến chuyện chính trị, không hề có cảm tình gì với quân đội cũng như thổ phi. Mã Cạo Đầu vừa mong muốn Lý Tông Nhân và binh lính ở lại lâu dài trong thị trấn nhưng đôi khi lão lại ước ao chúng sớm rời khỏi nơi này, không chỉ vì chúng đã ăn sạch cửa hàng Mã Nhất mà còn vì, kể từ khi chúng đến Thượng Tân thì tâm trạng của cư dân thị trấn lúc nào cũng cảm thấy bất an, nơm nớp lo sợ sẽ có chuyện gì đó xảy ra. Ở đâu đó bên ngoài thị trấn, Hồng Xung lại đặt điều tuyên truyền rằng, quân đội của Lý Tông Nhân ngày nào cũng giết người phóng hỏa, cướp của hiếp dâm ở thị trấn Thượng Tân, cửa hàng gạo nhà ai bị cướp, con gái nhà lành của họ X họ Y bị cưỡng hiếp... Thương lái từ những vùng phụ cận chung quanh không ai dám bước chân đến Thượng Tân để buôn bán làm ăn nữa, ngay

cả thuyền buôn đi lại trên sông cũng vắng ngắt. Thượng Tân đột nhiên biến thành một ốc đảo lặng lẽ, một vùng đất cấm, có ai đó lên tiếng thầm oán trách, chửi bới bố con Mã Cạo Đầu công rắn về căn gà nhà, đưa sói hoang vào tận phòng ngủ khiến cho công việc làm ăn buôn bán của cả thị trấn lâm vào cảnh cùng đường. Nhưng nếu Lý Tông Nhân rời khỏi, Hồng Xung quay lại thị trấn, không những Mã Cạo Đầu lại một lần nữa phải giao lại ba cửa hàng gạo cho lão mà không khéo thì sinh mạng ba người của nhà họ Mã cũng khó lòng bảo toàn. Mã Cạo Đầu tìm gặp Lý Tông Nhân nói:

- Trưởng quan Lý à, con trai tôi bây giờ đã là người của ông rồi, liệu ông có cấp cho nó một khẩu súng được không?

- Ông xem quân lính của ta đây, lúc này đang thiếu súng khuyết gươm, nếu không như thế thì chúng tôi đã đánh tan Trần Quýnh Minh rồi. - Lý Tông Nhân nói - Ông chờ đây, đến khi chúng tôi có đầy đủ súng đạn, chúng tôi nhất định sẽ cấp cho ông.

- Nếu có súng, chúng tôi có thể bảo vệ thị trấn Thượng Tân, quân đội của Trần Quýnh Minh sẽ không dám đến quấy nhiễu Thượng Tân, nó sẽ trở thành địa bàn vĩnh viễn của ngài, Trưởng quan Lý à. Và như thế thì ngài và quân đội của ngài đã có thể yên tâm mà rời khỏi chỗ này rồi. - Mã Cạo Đầu nói.

Lý Tông Nhân hiểu được ý đồ của Mã Cạo Đầu nên ngoái đầu về phía sau, đưa mắt ra hiệu cho một binh sĩ đứng gần đó. Gã này cũng hiểu ngay cái nhìn của chủ tướng nên lấy một khẩu súng trường đưa cho Mã Cạo Đầu. Lão ta sướng đến phát cuồng, hai tay ôm lấy khẩu súng chặt cứng như sợ ai đó sẽ giật lại. Một trong số những người có mặt lúc ấy lên tiếng cảnh báo:

- Mã Cạo Đầu à, ông xem lại khẩu súng đi, còn dùng được không!

Lúc này Mã Cạo Đầu mới quan sát kỹ khẩu súng. Thì ra nó đã bị hỏng, thân súng đã hoen gỉ, nòng súng bị đứt một đoạn, không những không có đạn mà cả hộp tiếp đạn cũng không có nốt.

- Ngay cả quân đội của chúng tôi cũng không còn đạn nữa. - Lý Tông Nhân nói - Phải bổ sung đạn được ngay. Nếu lúc này mà Trần Quýnh Minh tấn công, chúng tôi cũng đành phải thúc thủ chịu chết thôi.

Mã Cạo Đầu hình như cũng chẳng quan tâm gì đến khẩu súng đã hỏng hay không, nói đúng hơn là lão chẳng hiểu gì về súng ống cả, đeo khẩu súng lên vai, ưỡn ngực về phía trước trông sao mà uy phong lẫm liệt, đi đi lại lại trên đường phố Thượng Tân, gặp ai cũng đem khẩu súng ra khoe và nói nhiều về những gì lão đã tưởng tượng trong đầu óc, đại loại như:

- Có súng là thành hoàng đế. Nếu được Lý Tông Nhân phê chuẩn, tôi sẽ thiết lập ở thị trấn Thượng Tân này một quốc gia do chính tôi làm hoàng đế.

Lão nói những câu này với một vẻ dương dương tự đắc, quên phắt mình là ai, quên phắt hoàn cảnh hiện tại của lão là như thế nào.

Đội trưởng Bảo an Phương rất thèm khẩu súng trên vai của Mã Cạo Đầu, đưa tay sờ thử nhưng không

được Mã Cạo Đầu đồng ý. Lão ta sợ gã họ Phương sờ vào sẽ làm cho khẩu súng phát nổ, sợ gã ta sẽ cướp mất súng của mình. Đội trưởng Phương nói:

- Chẳng qua nó cũng chỉ là một khẩu súng của xưởng quân dụng Hán Dương thôi mà. Phương tôi đây đã từng sờ tay vào đại pháo. Mã Cạo Đầu ông cần phải nhớ rõ là, tôi đây mới chính là đội trưởng Bảo an ở thị trấn Thượng Tân này!

- Đội trưởng Phương à, không phải là tôi không muốn cho cậu sờ khẩu súng, nhưng đây lại là khẩu súng mà Trưởng quan Lý đã tặng cho tôi nên tôi không thể đưa cho cậu xem được, bởi vì cậu là người của Trần Quýnh Minh!

Đội trưởng Phương hoảng sợ, thấp giọng nói:

- Tôi đã nói mình là người của Trần Quýnh Minh bao giờ đâu?

- Cậu không hô câu khẩu hiệu ủng hộ Lý Tông Nhân, cậu cũng chưa tặng cho Lý Tông Nhân lương thực hoặc tiền bạc, thế cậu không phải là người của Trần Quýnh Minh thì là của ai nữa...

- Tôi chỉ là một thằng sai vặt ở thị trấn này, chỉ muốn bảo toàn cái tính mạng nhỏ bé này thôi, không muốn chuốc phiền phức vào thân. Tôi không so bì được với ông, lá gan của ông quá to. Thế mà tại sao lâu nay tôi lại không nhìn ra lá gan của ông lại to đến như thế nhỉ?

Hình như Mã Cạo Đầu đã nhận ra một điều gì đó, hỏi:

- Lá gan của tôi đúng là quá to không?

Đội trưởng Phương không nói gì thêm, chỉ đằng hắng một cái rồi phui đít đứng dậy ra về. Sổng lưng Mã Cạo Đầu thoáng một chút lạnh. Ngày hôm đó, lão cảm thấy việc biểu dương danh dự như thế cũng đã đủ, mặt cũng đã vênh lên với thiên hạ rồi nên đưa khẩu súng cho Mã Đán, bảo cậu ta là đeo súng vào và đi trên phố giống như lão.

- Súng chính là lá gan của mày! Bắt đầu từ giờ trở đi, mày đã có một lá gan chân chính! Đừng bao giờ đánh mất lá gan!

Mã Cạo Đầu nói đi nói lại câu này rất nhiều lần. Cầm khẩu súng trong tay, Mã Đán cũng nhận ra rằng, đúng là lá gan của mình to hơn rất nhiều, làm như đằng sau lưng cậu ta đang có hẳn một đội quân sẵn sàng ủng hộ hoặc hy sinh vì mình vậy. Vác súng trên vai, Mã Đán ưỡn ngực thẳng lưng đi ngang qua nhà Hồng Xung, tuy vẫn biết rằng lão ta không có ở bên trong nhưng vẫn ngửa mặt nhìn lên lâu, gào lớn:

- Hồng Xung! Tôi đ. mẹ ông!

Gào đến mấy lần mà vẫn không có cái đầu nào ló qua cửa sổ. Ai đó đứng bên cạnh Mã Đán nói:

- Mã Đán à, Hồng Xung sợ mày lắm rồi, không dám ló mặt ra để đối đáp với mày đâu.

Mã Đán muôn phần đắc ý, lại ưỡn ngực chửi Hồng Xung một thôi nữa rồi mới ngật ngà ngật ngưỡng

rời khỏi cửa nhà Hồng Xung.

Từ đó, cư dân thị trấn cứ giương mắt lên mà nhìn Mã Đán lấm lét, lại tỏ ra muôn phần cung cung kính kính đối với cậu ta. Có người muốn sờ khẩu súng của Mã Đán thì bị cậu ta quát tháo la mắng om sòm nên tay chưa kịp chạm vào súng đã vội thụt về. Khang Khu vẫn còn đôi chút tỉnh táo, khuyên Mã Đán đem khẩu súng trả cho Lý Tông Nhân, còn nói:

- Dùng ba cửa hàng gạo để đổi lấy một khẩu súng nát, nhà họ Mã anh đã thiệt thòi quá rồi.
- Nhưng súng lại là lá gan của anh. Anh không thể không có lá gan!
- Có gạo là được rồi, có gan để làm gì!

Nhưng Mã Đán không đành lòng đem khẩu súng trả lại cho Lý Tông Nhân, khi ngủ vẫn ôm nó chặt cứng trong lòng.

Sau hơn một tuần nghỉ ngơi, quân lính của Lý Tông Nhân đã chữa lành các vết thương, sự mệt mỏi cũng đã biến mất, ai nấy đều vươn mình biến thành rồng thành cọp. Lý Tông Nhân tổ chức huấn luyện quân đội ngay tại quảng trường thị trấn trước rạp hát. Mã Đán trà trộn trong đám trẻ con xem quân đội luyện tập. Có người trông thấy Mã Đán liền đẩy cậu ta về phía trước, nói:

- Mã Đán à, mày cũng là lính của Lý Tông Nhân, tại sao mày không tham gia huấn luyện?

Mã Đán nghĩ việc huấn luyện cũng có cái hay là rất vui, cũng rất hào hùng, có điều cậu ta gạt bỏ ngay ý định tham gia vì nghĩ rằng, huấn luyện không được trả tiền, không việc gì phải hao phí sức lực và thời gian.

Buổi huấn luyện đã xong, Lý Tông Nhân trông thấy Mã Đán liền vẫy cậu ta lại gần, nói:

- Cậu cạo đầu cho lính của ta, ta sẽ trả tiền công cho cậu.

Mã Đán rất hào hứng trước lời đề nghị làm ăn này, ngay lập tức bày biện đồ nghề cạo đầu cho binh lính. Có người trong thị trấn hỏi:

- Mã Đán, cạo đầu cho lính có khác gì cạo đầu cho chúng tao không?

- Đầu của lính cũng chỉ là đầu, tóc cũng chỉ là tóc, không khác gì so với người bình thường. - Mã Đán nói - Chỉ là Trưởng quan Lý trả tiền công cho tôi cao hơn so với các ông, điều đó cũng có nghĩa là đầu của người làm lính có giá trị hơn đầu của các ông nhiều!

Cách trả lời của Mã Đán đã làm phật ý nhiều người trong thị trấn. Họ nói:

- Đi lính chẳng qua là cùng đường mạt lộ, gửi thân cho cát bụi, dựa vào cái gì mà mày dám nói cái đầu của họ có giá trị hơn đầu của chúng tao? Không lẽ tính mạng của dân đen lại rẻ mạt hơn bọn chúng?

- Vì họ có súng! - Mã Đán nói.

- Mã Đán! Mày là thằng quỷ sợ lính, sợ súng nhưng lại không sợ chuyện công răn về nhà, đưa sói

hoang vào buồng ngủ. Bố con mày không sợ thị trấn Thượng Tân bị bọn chúng cướp sạch, đốt sạch, giết sạch hay sao!

Hình như Mã Đán mó tay vào làm bất cứ chuyện gì đi nữa thì cư dân của thị trấn này đều cảm thấy không vừa lòng. Khang Khu cảm thấy phiền lòng, nói với họ:

- Mã Đán chẳng qua cũng chỉ làm cái chuyện cạo đầu cho bọn chúng thôi mà. Các ông bà cũng đã từng cung cấp lương thực, rau đậu, kể cả tiền bạc cho chúng đấy thôi. Đến bây giờ các người lại cho là mình ngay thẳng, quang minh chính đại mà chửi người khác sao?

Nói thì nói vậy nhưng về đến nhà, Khang Khu lại bảo Mã Đán:

- Mã Đán à, bây giờ chúng ta không thiếu gạo để ăn nữa rồi, anh không nhất thiết phải cạo đầu cho bọn lính nữa.

- Tại sao?

- Tôi cũng không biết tại sao, nhưng dù sao đi nữa tôi vẫn cảm thấy bọn chúng không phải là người của chúng ta. Anh thấy hình như anh đang cạo đầu cho Diêm Vương thì phải.

- Khang Khu à, người khác không nhận ra đã đành, nhưng em cũng không nhận ra sao? Anh đang luyện gan!

Hình như Khang Khu đã tỉnh ngộ nhưng vẫn cứ lo lắng:

- Anh luyện cái quái gì nữa? Anh luyện gan để làm gì?

Trong lòng Mã Đán hình như đã có ý đồ, thấp giọng nói:

- Đến lúc ấy sẽ biết!

Có tin đồn rằng, Lý Tông Nhân có ý định chiêu binh mãi mã ở thị trấn Thượng Tân. Rất nhanh sau tin đồn, quả nhiên có rất nhiều tờ giấy thông báo chiêu binh dán khắp nơi trên đường phố, địa điểm đăng ký ghi tên đi lính là cửa hàng Mã Nhất. Nhưng qua ba ngày, không có ai đến ghi tên cả, ngay cả những ai bình thường hằng ngày phải đi ngang qua cửa hàng Mã Nhất cũng phải đi đường vòng, không muốn rước vạ vào thân. Lý Tông Nhân đích thân đến rất nhiều những gia đình có máu mặt trong thị trấn với mong muốn là họ dùng uy tín của mình để ủng hộ gã. Những gia đình này tiếp đãi Lý Tông Nhân rất ân cần, trọng thể nhưng khi bàn đến chuyện chiêu binh thì họ chẳng chút khách sáo nào mà chối từ, thậm chí còn mời gã ra khỏi nhà một cách rất quyết liệt. Lý Tông Nhân không hề cảm thấy thất vọng, cũng không hề nổi giận, trên mặt vẫn giữ một nụ cười nhả nhặn tiếp tục gõ cửa những gia đình khác.

- Quân đội và thổ phi có khác gì nhau đâu. Thổ phi thì cướp đoạt công khai, quân đội thì hành động mờ ám. Mã Cạo Đầu à, không phải ba cửa hàng gạo của ông bị cướp một cách mờ ám đó sao? Trước đây là Hồng Xung, bây giờ là Lý Tông Nhân... Biết đâu rằng, sẽ có một ngày nào đó, nhà cửa chúng tôi cũng

sẽ bị bọn lính đến cướp đoạt một cách công khai cho mà xem.

Có người trong thị trấn đã thì thầm với Mã Cạo Đầu những lời trên và tất cả những gia đình có máu mặt ở Thượng Tân đã bắt đầu cất giấu tài sản để đề phòng lỡ có một ngày nào đó, quân đội của Lý Tông Nhân xông vào nhà cướp bóc thì cũng giảm thiểu được thiệt hại. Họ cũng bắt đầu giả trang ra vẻ là người nghèo khổ, thậm chí còn có người lén lút bán gia sản, nhà cửa âm thầm chuẩn bị rời khỏi Thượng Tân.

Khi đi trên đường, bất kỳ lúc nào Mã Cạo Đầu cũng nhận được những lời chửi bới, cảnh cáo đại loại như:

- Mã Cạo Đầu à, Thượng Tân chẳng qua cũng chỉ là một nơi buôn bán nhỏ, bố con nhà ông sớm muộn gì cũng biến nơi này thành bãi chiến trường cho quân lính phân tranh, sớm muộn gì thì Thượng Tân cũng bị hủy diệt bởi bàn tay của bố con ông mà thôi!

- Nếu nhà tôi không dâng ba cửa hàng gạo cho Lý Tông Nhân thì bọn chúng đã xông vào nhà các ông bà để cướp cái ăn từ lâu rồi... Tự cổ chí kim làm gì có chuyện quân sĩ lâm vào bước đường đói khát mà không làm chuyện giết người đốt nhà cướp của!

Mã Cạo Đầu dùng lý lẽ ấy để phản bác những lời chỉ trích mình. Không những người trong thị trấn này không đội ơn gia đình lão mà còn đem những tội ác có thể sẽ phát sinh ra để úp xuống đầu lão ta, đó là điều quá đổi bất công. Lão cảm thấy rằng, người Thượng Tân không dám đối diện với thực tế, kiến thức lại thiếu cặn, lấy oán trả ơn... có điều, trong thâm tâm Mã Cạo Đầu cũng đã mơ hồ nhận ra rằng sự tình đã diễn tiến đến mức nghiêm trọng rồi. Gương mặt tự đắc của lão không còn nữa, quày quả trở về nhà nói với Mã Đán:

- Con trai à, mày nói xem, chúng ta đã chịu thiệt thòi lại còn phải nhận lấy sự giận dữ nữa, đúng không?

- Hình như là thế. - Mã Đán gật đầu xác nhận.

- Khi Hồng Xung còn ở đây, không phải chúng ta cũng đã chịu thiệt thòi lại còn nhận lấy sự tức giận sao?

- Chúng ta chỉ thua thiệt và nhận lấy sự tức giận của Hồng Xung thôi, còn bây giờ chúng ta phải nhận lấy sự giận dữ của tất cả mọi người.

Mã Cạo Đầu ngẫm nghĩ rất lâu mới nói:

- Xem ra thì chúng ta đã vì một đám tàn quân mà đắc tội với toàn thị trấn rồi. Lý Tông Nhân không có cơ mủi cho chúng ta ăn đâu.

- Lão ta đưa cho con mấy đồng bạc, con đã cạo đầu cho mười hai người lính của lão ta. Mấy đồng bạc này cũng đủ để nuôi sống ba nhân khẩu của nhà ta trong năm ngày.

Mã Cạo Đầu gầm gừ chửi trong cổ họng:

- Lông dê thì mọc trên thân dê! Đúng là đến chết vẫn không hết ngốc! Sự tình đã đến nước này mà mày còn đặc ý cái gì nữa!

Đúng ngày ấy, khi Mã Đán đang tha thẩn trên phố thì gặp Trương Khuông, Lý Nhân, Phạm Đại. Cả ba đều cố ý dọa Mã Đán nên nói:

- Mã Đán! Mày còn nhàn nhã dạo phố được à! Lính của Lý Tông Nhân đang thay phiên nhau hăm hiếp Khang Khu ở nhà mày đấy!

Mã Đán không kịp suy nghĩ, co giò phóng về nhà, có điều cái mà cậu ta nhìn thấy đầu tiên là Khang Khu vẫn đang điềm nhiên ngồi nhai cơm, quần áo chỉnh tề, tóc tai suôn mượt, không có dấu tích gì chứng tỏ là vừa trải qua một trận ong bướm toir bởi ê chề nhục nhã. Mã Đán quan sát thân thể Khang Khu từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, vẫn chưa yên tâm nên sờ nắn bắp chân bắp tay, vẫn không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường. Khang Khu cảm thấy kỳ lạ, hỏi:

- Mã Đán, anh làm cái gì kỳ cục thế?

- Bọn Trương Khuông nói là em bị lính của Lý Tông Nhân thay phiên...

- Mẹ bọn chúng mới bị luân phiên... - Khang Khu chửi. Chửi chưa xong câu thì đứng dậy đi thẳng ra ngoài đường, nhìn con đường vắng lặng chửi tiếp. -

Mã Đán đột nhiên hiểu ra một điều: Bọn chúng đang oán hận mình!

Một đêm, khi Mã Đán đang ôm Khang Khu ngủ thì có ai đó đập rất mạnh lên khung cửa sổ phía sau nhà. Mã Đán giật mình kinh sợ, ôm chặt lấy Khang Khu. Khang Khu hạ giọng hỏi:

- Ai đấy?

Người ấy nhét một phong thư qua khe hở của cửa sổ. Mã Đán cùng Khang Khu châm đèn, mở phong thư ra. Thư của Hồng Xung viết cho Mã Đán. Chỉ cần đọc thấy cái tên Hồng Xung là Mã Đán đã bắt đầu run. Bình tĩnh đọc hết lá thư, Khang Khu nói:

- Anh sợ cái gì nhỉ? Lão ta không đòi lại ba cửa hàng gạo mà ngược lại, muốn giao chúng lại cho nhà ta.

Vẫn bán tén bán nghi, Mã Đán mở to mắt đọc hết lá thư. Trong thư, Hồng Xung viết rằng, lão ta đã trở thành thuộc hạ của Trần Quýnh Minh, bất kỳ lúc nào cũng có thể cầm đầu một đội quân ập về thị trấn Thượng Tân với mục đích là không để cho dân chúng Thượng Tân phải sống trong cảnh đau thương, tính mệnh mong manh. Lão ta muốn Mã Đán tìm cơ hội giết chết Lý Tông Nhân, chỉ cần với con dao cạo sắc bén ấy ấn vào cuống họng của Lý Tông Nhân, giống như ngày trước Mã Đán đã từng làm đối với lão ta. Lý Tông Nhân chết, bọn lính thân tàn ma dại ấy sẽ như rắn mất đầu, lúc ấy Hồng Xung chỉ cần vung tay là sẽ

tiêu diệt được bọn chúng, thị trấn Thượng Tân sẽ khôi phục lại cuộc sống thanh bình như xưa. Mọi việc hoàn thành, ba cửa hàng gạo sẽ trả lại cho nguyên chủ, lão ta sẽ không thêm truy cứu việc Mã Đán đã phạm tội với lão nữa.

Đọc xong lá thư, mồ hôi lạnh đã tuôn ra ướt đầm áo quần Mã Đán, chân tay run cầm cập. Khang Khu cầm chặt tay Mã Đán như cổ vũ, khích lệ, nói:

- Anh sợ cái gì nhỉ? Đây không phải là cơ hội để anh đoái công chuộc tội hay sao? - Khang Khu nghĩ đến chuyện ba cửa hàng gạo vĩnh viễn trở thành của mình nên tự tin hẳn - Thu hồi lại ba cửa hàng gạo, ba người nhà chúng ta có thể kê cao gối mà vô tư tận hưởng thái bình rồi.

Mã Đán nghĩ Khang Khu nói cũng rất có lý, bởi có ba cửa hàng trong tay, mình sẽ tiếp tục buôn bán gạo, sẽ mua gạo từ những thương lái khắp nơi đem về Thượng Tân bán lại cho mọi người, chỉ cần cần mẫn chịu khó một tí thì cuộc sống sẽ không đến nỗi nào. Có cửa hàng rồi, mình không cần phải cắt tóc cạo đầu cho người ta nữa, cũng không bao giờ sợ no bữa này đói bữa sau, ăn bữa trước nhịn bữa sau nữa. Lý Tông Nhân cũng chẳng phải là một vị tướng quân oai phong lẫm liệt gì, cũng chẳng phải là một dũng sĩ võ nghệ siêu quần tuyệt kỹ gì, chẳng qua cũng chỉ là một gã tiểu đầu mục vô danh tiểu tốt, thân xác cũng chẳng cao gì hơn Mã Đán mình, sức lực cũng chẳng khỏe hơn Mã Đán này là mấy, lá gan cũng chưa chắc đã to hơn Mã Đán ta đây. Giết thì giết, sợ gì chứ! Hồng Xung mà về đây thì thị trấn Thượng Tân này lại là của lão ta. Trần Quýnh Minh là thân thích của cậu lão, cũng là thân thích của lão, ai dám làm càn làm quấy trước mặt lão ta?

- Đây cũng là một cơ hội tốt để cho anh luyện lá gan đấy. - Khang Khu nói - Sau khi thành công, anh sẽ là anh hùng của thị trấn Thượng Tân, Hồng Xung cũng sẽ lấm lét nhìn anh, lão ta không bao giờ dám coi thường anh nữa... Quan trọng nhất vẫn là ba cửa hàng gạo lại quay về với chúng ta.

- Đúng rồi! Nhưng... - Mã Đán thì thầm - Lòng anh lại thấy rối như tơ vò...

- Cắt cổ Lý Tông Nhân xong, anh phải chạy trốn. Không ai đuổi kịp anh cả. - Khang Khu nói - Anh đừng lo cho tôi, anh chạy thoát là được rồi. Nếu có chạy đến tận Quế Lâm thì anh cũng đừng lo, chờ cho gió lặn mưa tan, anh hãy chạy về.

- Đúng! - Mã Đán gật đầu trong bóng tối.

- Lý Tông Nhân mà chết thì cây đổ chồn cáo cũng điêu linh, quân lính của lão ta cũng chẳng dám khinh suất mà làm bậy, bọn chúng mỗi đứa cũng chạy về một hướng mà thôi.

- Đúng! - Mã Đán lại gật đầu trong bóng tối.

- Mã Đán à, tại sao lúc nào anh cũng chỉ nói đúng thôi vậy? Có lẽ nào anh chưa hề nghĩ đến mức độ nguy hiểm khi làm chuyện này sao? Làm không khéo e là mất đầu đấy. - Khang Khu nói - Không chỉ anh mất đầu, bố anh cũng mất đầu, tôi cũng mất đầu nốt. Tôi mất đầu thì không sao, quan trọng là bố con anh



mất đầu thì coi như nhà họ Mã bị tuyệt tự mất.

Mã Đán lại gật đầu nói:

- Đúng!

- Anh có sợ bị mất đầu không? Tôi thì không sợ chút nào. Tôi đã chết mấy lần rồi.

- Anh cũng không sợ. - Mã Đán nói.

Khang Khu sờ tay lên ngực Mã Đán, kêu lên:

- Thế mà anh nói là không sợ mất đầu. Tim anh đang đập thùng thùng như trống đánh đây này. Anh phải dùng sức giữ nó lại trong ngực kéo nó nhảy tọt ra ngoài đấy, tôi không có sức, tôi giữ nó không được!

Mã Đán dùng tay giữ chặt bàn tay Khang Khu trên ngực mình. Qua bàn tay của Khang Khu, Mã Đán cũng có thể cảm nhận được trống ngực của mình đập như thế nào. Cậu ta nghĩ, chỉ cần trái tim nhảy ra ngoài, nó có thể văng xa đến vài chục thước.

- Anh không sợ rơi đầu, tôi không sợ rơi đầu nhưng có thể bố anh sẽ rất sợ đấy. - Khang Khu nói - Ông ấy không chịu rơi đầu một cách không minh bạch đâu. Có cần phải bàn luận với bố anh một tiếng không?

Thực ra thì trong lòng Khang Khu đang run sợ, có điều cô ta không dám nói ra mà thôi. Mã Đán nói:

- Không cần phải bàn luận gì cả. Khi anh tìm Hồng Xung để luyện gan, anh cũng chẳng bàn bạc gì với bố. Anh quyết tâm luyện gan thêm lần nữa!

Suốt đêm, Mã Đán lẫn Khang Khu đều không chợp mắt. Cả hai đều lo lắng hồi hộp đến độ toàn thân ướt đẫm vì mồ hôi, hai thân hình nóng hầm hập ướt dâm dấp ôm chặt lấy nhau. Trong đêm tối tiếng Khang Khu vẫn thì thầm bên tai Mã Đán:

- Vừa rồi tôi nói là không sợ rơi đầu chỉ là nói dóc thôi, ai mà không sợ rơi đầu chứ? Rơi mất đầu thì không thể đem chôn được. Hay là anh đem lá thư nộp cho Lý Tông Nhân để chiếm cảm tình của lão ta, đó là cách xử lý mà tôi thấy là hay nhất. Giết Lý Tông Nhân ư? Quá mạo hiểm. Chúng ta không đủ sức để làm một việc mạo hiểm quá sức như vậy. Đụng đến Hồng Xung chỉ mất ba cửa hàng, đụng đến Lý Tông Nhân chắc chắn là mất ba cái đầu...

Mã Đán thầm nghĩ, những lời Khang Khu xét ra vô cùng có lý, nhưng cậu ta cắn chặt răng, nói:

- Anh vẫn muốn thử một lần!

Sáng sớm hôm sau, Mã Đán vừa bò dậy là đã thấy Khang Khu chuẩn bị cơm nước sẵn sàng, bảo Mã Đán ăn bát cơm. Mã Đán lo lắng đến độ dạ dày hình như đã teo mất, chỉ thấy buồn nôn, không muốn ăn tí nào. Mã Cạo Đầu nhận ra ngay tinh thần Mã Đán có điều gì đó không ổn nhưng không nói năng gì, chỉ đến khi Mã Đán chuẩn bị rời khỏi nhà thì lão mới ngăn lại, nói:

- Còn sớm lắm, mày đi đâu thế?

Mã Đán ấp a ấp úng nói không rõ lý do, lúc thì nói là đi gặp những tay buôn gạo từ xa đến, lúc thì nói là muốn ra chợ dạo một vòng...

- Bình thường thì thế này, bố là người tiếp xúc với những người buôn gạo, Khang Khu thì ra chợ mua rau. Tại sao hôm nay mà lại nhận cả hai công việc này?

Mã Đán nghĩ không ra có gì mới hơn nữa. Khang Khu nói:

- Lý Tông Nhân đã có hẹn với Mã Đán là hôm nay anh ấy sẽ cạo đầu cho lão ta.

Mã Cạo Đầu bán tin bán nghi:

- Tay nghề của mày vẫn chưa hoàn toàn thuần thục, cái đầu của Trưởng quan Lý không phải là cái đầu bình thường, nó giống như quả măng cầu lẩn ngang rãnh dọc chẳng chặt. Hay là mày để bố làm thay mày vậy.

- Bố phải tin tưởng con. Cửa ải này nhất định con phải vượt qua, nếu không thì cả đời này con chỉ biết có cái đầu của những người bình thường thôi.

- Mày không muốn cạo đầu cho người bình thường, có lẽ nào mày chỉ muốn cạo đầu cho hoàng thượng thôi?

- Nếu mà Mã Đán dám động thủ trên đầu hoàng thượng, anh ấy sẽ không còn là kẻ nhu nhược nữa. Bố cứ yên tâm đi. - Khang Khu chen vào, nói.

Mã Cạo Đầu suy nghĩ một lát rồi nói:

- Mày nói cũng đúng. Thôi thì mày đi cạo đầu cho Trưởng quan Lý vậy. Nếu mày cạo tốt thì mai một mày cũng có thể cạo đầu cho cả hoàng thượng đấy.

Mã Đán đeo chiếc hòm đựng dụng cụ lên vai đi ra khỏi nhà. Trong đầu óc cậu ta lúc này chỉ có một vấn đề: làm thế nào để Lý Tông Nhân đồng ý cho mình cạo đầu đây? Bầu trời bữa nay có vẻ u ám, hình như sắp có mưa, từ những dãy núi trùng điệp chung quanh thị trấn thì thoảng vang lên những tiếng sấm ào ào như thú dữ đang kêu gào. Người đi lại thưa thớt, trên sông cũng chẳng có bóng dáng chiếc thuyền nào, quân lính cũng còn đang ngủ nướng nằm ngổn ngang trong gian nhà phía sau cửa hàng Mã Nhất. Nhưng Lý Tông Nhân đã thức giấc từ sáng sớm, đang đứng trước cửa hàng Mã Nhất luyện những động tác võ thuật, thoạt nhìn cũng có thể nhận ra tinh thần gã đang rất thoải mái, khí chất ngời ngời, tóc trên đầu vẫn không dài lắm, dưới cằm chẳng có một sợi râu nào. Vừa trông thấy Lý Tông Nhân, trống ngực của Mã Đán đã đánh thùng thùng, hồi hộp xen lẫn lo sợ, hai chân mềm nhũn như muốn khuỵu xuống. Cậu ta định tránh xa Lý Tông Nhân nhưng gã đã lên tiếng bảo cậu ta đứng lại.

- Mã Đán à, có phải cậu đang muốn cạo đầu cho ta không?

Mã Đán hoảng kinh. Tại sao Lý Tông Nhân lại biết mình muốn cạo đầu cho ông ta nhỉ? Trống ngực Mã

Đán như mạnh hơn, nhanh hơn, toàn thân phát run, chiếc hòm đựng dụng cụ rơi xuống đất, chiếc dao cạo văng ra, ánh sáng lấp lóa dưới nắng ban mai.

- Đúng thế ạ.

Mã Đán trả lời, vừa nói vừa run rẩy hoang mang thu nhặt các dụng cụ, cố gắng nhặt thật lâu để có thể cúi mặt che giấu sự hoảng loạn trong lòng và cả trên nét mặt.

- Đúng là ta đang muốn tìm cậu để cạo đầu đây. - Lý Tông Nhân nói - Thế thì đến đây. Cậu hãy gọt phẳng những loại khí uế tạp trên đầu ta đi.

Nói xong Lý Tông Nhân cười ha hả cực kỳ sáng khoái. Trong khi Mã Đán đang vẫn còn do dự thì Lý Tông Nhân đã ngồi xuống chiếc ghế gỗ cũ nát vẫn thường đặt trước cửa hàng rồi nghiêng đầu về phía cậu ta.

Mã Đán hít một hơi thở thật sâu, đứng ngay trước mắt Lý Tông Nhân, mở con dao cạo ra định đi vài đường đầu tiên trên đầu lão. Đúng lúc ấy Mã Cạo Đầu hồng học chạy đến, bám ngay sau lưng lão là Khang Khu. Nhìn dáng điệu của Khang Khu rõ ràng là có vẻ mệt mỏi, nặng nề hơn hẳn ngày hôm qua, dáng chạy cũng xiêu xiêu lạch bạch, sắc mặt lộ rõ vẻ căng thẳng và sợ hãi, mồ hôi đầm đìa trên trán, tiếng thở dốc ồ ồ đứng rất xa cũng có thể nghe thấy.

- Trưởng quan Lý à, con trai tôi tay nghề chưa tinh, tôi sợ nó cạo không tốt. Hay là để tôi có vinh dự được phục vụ ngài...

Mã Cạo Đầu vừa thở vừa nói. Nhưng Lý Tông Nhân lại có thái độ rất cương quyết:

- Cái đầu của tôi không đáng làm hao tổn sức lực của một người già như ông, cứ để Mã Đán làm.

- Không được, nó sẽ làm ngài bị thương...

- Không nên sợ điều đó, cần phải cho những người trẻ tuổi một cơ hội. - Lý Tông Nhân cười nhẹ - Đại đao, súng đạn của Trần Quýnh Minh cũng không làm tôi sút đầu mẻ trán thì con dao cạo bé xiu này của Mã Đán làm sao lại có thể làm cho tôi bị thương được chứ!

Mã Cạo Đầu định cướp lấy con dao trên tay Mã Đán nhưng cậu ta đã giữ chặt. Lão ta lừ mắt nhìn con trai, gằn giọng:

- Đưa đây cho tao! Để tao làm!

Mã Đán cho rằng nhất định Khang Khu đã nói về lá thư mà Hồng Xung đã gửi đến đêm qua với bố.

Mã Đán và Mã Cạo Đầu đang tay trong tay im lặng giằng nhau con dao ngay trên đỉnh đầu Lý Tông Nhân. Gã ngược mắt lên nhìn Mã Cạo Đầu, ánh mắt đầy vẻ trách móc rất nghiêm khắc khiến lão ta rụt tay lại. Nụ cười trên môi Lý Tông Nhân đã tắt, nói:

- Ta đã bảo Mã Đán cạo đầu thì cứ để cho cậu ấy cạo. Đây là quân lệnh! Quân lệnh không thể mang ra

làm trò đùa, sao lại có chuyện tranh chấp diễn ra ở ngay trên đầu của ta?

Mã Cạo Đầu rúm ró tránh sang một bên, liếc mắt nhìn Mã Đán đầy vẻ cảnh báo. Khang Khu cũng làm một động tác như ngầm thông báo với Mã Đán điều gì đó và cậu ta đã hiểu. Có điều, quan tâm đến những chuyện vặt làm gì cho mệt xác, Mã Đán bắt đầu ra tay đây!

Có mấy người dân thị trấn tụ tập đằng xa liếc mắt nhìn trộm những gì đang diễn ra, thì thoảng lại chụm đầu ghé miệng thì thảo bàn tán chuyện gì đó.

Đầu tiên, Mã Đán thấm ướt đầu tóc của Lý Tông Nhân, sau đó, theo thói quen, cậu ta liếc con dao vài đường lên ống quần vải bố của mình, nói:

- Tôi bắt đầu đây!

- Cậu cứ vững tâm mà cạo, đừng để sót bất kỳ sợi tóc sợi râu nào. - Lửa đồng đốt không hết, Gió xuân thổi cỏ lại mọc xanh!<sup>1</sup>

<sup>1</sup> Nguyên văn: *Dã hỏa thiêu bất tận, Xuân phong xuy hựu sinh - câu thơ của Bạch Cư Dị trong bài Phú đắc cổ nguyên thảo tổng biệt (ND).*

Lúc này nhìn kỹ, Mã Đán mới nhận ra rằng Lý Tông Nhân chỉ khoảng ba mươi tuổi, có điều gã đã tỏ ra vô cùng lão luyện, gương mặt lúc nào cũng điềm tĩnh, được tôn trọng hay bị coi thường đều không biểu lộ thái độ gì trên nét mặt mà thay vào đó luôn luôn có một nụ cười tức trực trên môi giống hệt với lão Vinh bán đậu phụ ngoài chợ, trong mắt chẳng có một tia sát khí nào, da thịt trên mặt mềm như đậu phụ non... nói chung là gã không giống một tướng lĩnh, không ra dáng một người chuyên đánh nhau, có phần giống với một người bình thường hơn. Mã Đán rất cẩn thận cạo đầu cho Lý Tông Nhân, những lọn tóc thì nhau rơi xuống đất.

Đứng bên cạnh, đôi mắt Khang Khu dán vào bàn tay phải cầm con dao của Mã Đán, điệu bộ ra vẻ sốt ruột lẫn lo lắng bất an. Đôi chân của Mã Đán, mặc dù đã được cậu ta cố gắng kiềm chế nhưng vẫn cứ run, cổ họng cậu ta khát đến phát cháy, giống như có mấy cục than đang đỏ hồng nằm trong đó, mồ hôi tay túa ra rơi từng giọt xuống da đầu Lý Tông Nhân. Hình như Lý Tông Nhân không hề phát hiện ra nguyên nhân của những diễn biến bất thường này ở Mã Đán và Khang Khu, lại không ngừng lên tiếng động viên Mã Đán là cứ bình tĩnh, đừng quá lo lắng, dù sao cũng chỉ là công việc cạo đầu bình thường chứ không hề là công việc cắt cổ giết người. Giọng của gã rất có hòa khí, lại luôn luôn kèm theo một nụ cười.

- Mã Đán à, đầu của ta có phải giống như sườn núi lởm chởm những đá, giống như một con đường đầy ổ gà trời lên trụt xuống?

Mã Đán không biết phải đối đáp với gã như thế nào. Mã Cạo Đầu lại liếc nhìn Mã Đán, ra ý bảo phải trả lời, cậu ta đành mở miệng:

- Đúng thế ạ!

Mã Cạo Đầu phát hoảng, vội vàng nói:

- Mã Đán nói không đúng rồi! Đầu của Trưởng quan Lý lóng lánh, tròn trịa, giống như đầu của bồ tát, là tướng mạo của đế vương!

Mã Đán lại lên tiếng đồng ý với nhận xét của bố. Lý Tông Nhân nói:

- Bố con các người đừng có tán dương tôi. Đầu tôi vì đội mưa dãi nắng quá nhiều nên mới lồi lồi lõm lõm như thế. Da đầu lồi lõm mới là người thông minh, giỏi giang, nhiều ưu điểm hơn hẳn so với người khác. Trận đánh sau nhất định tôi sẽ thắng, Mã Đán à, cậu có tin lời tôi nói không?

Mã Đán lại mở miệng lấp bấp: Đúng thế!... Đúng thế!...

Chỉ một lát sau, đầu của Lý Tông Nhân đã được Mã Đán cạo sạch veo, bóng loáng. Gã ngửa mặt ưỡn cổ lên để cho Mã Đán cạo râu. Mã Đán nói:

- Ông không có sợi râu nào cả...

Lý Tông Nhân đưa tay sờ cằm, quả đúng là không có rợi râu nào đâm ra khỏi da, tự trào:

- Râu của ta gan quá bé, không dám chui ra khỏi da, nhưng cậu cũng phải cạo cho ta, cạo cho lớp da mỏng đi, lỗ chân lông được thoáng, những khí độc tập trung dưới cằm ta mới có thể thoát được ra ngoài.

Mã Đán không nói thêm, cầm cúi cạo cạo dưới cằm của Lý Tông Nhân, con dao cạo sắc lẹm cứ đưa qua đưa lại trên làn da dưới cằm Lý Tông Nhân. Hình như Mã Đán cạo rất êm, rất đều tay nên Lý Tông Nhân đã ngủ lúc nào không biết, tiếng ngáy nho nhỏ đã vang lên rất đều đặn. Lúc này, Mã Đán đã có thể trở thành sát thủ bất cứ lúc nào, chỉ cần một đường dao quẹt ngang thì cổ Lý Tông Nhân đã dễ dàng phân ra làm hai. Khang Khu vươn người qua định kéo tay Mã Đán nhưng cậu ta đã tránh được. Xem ra thì Khang Khu đã quá sợ hãi, hạ giọng nói với Mã Đán:

- Chúng ta đừng tin Hồng Xung, ba cái đầu của nhà chúng ta...

Hình như Mã Cạo Đầu cũng cảm nhận được sát khí lớn vờn nên bước đến giật con dao trên tay Mã Đán.

- Kỹ thuật cạo râu của bố tốt hơn mày, để bố làm...

Tiếng nói của Mã Cạo Đầu khiến cho Lý Tông Nhân tỉnh giấc, nói:

- Cứ để cho Mã Đán làm! Vừa rồi cậu ấy cạo đầu cho ta rất êm, quá sức dễ chịu. Lâu lắm rồi ta ngủ không được ngon giấc, giấc ngủ vừa rồi có thể nói là ngon nhất của ta từ khi đến Thượng Tân đến giờ.

- Đúng thế. - Mã Đán nói.

Mã Cạo Đầu đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Mã Đán, thấp giọng cảnh cáo:

- Mày đừng có làm điều ngu xuẩn đấy!

Trong lúc do dự và thần kinh quá sức căng thẳng, lưỡi dao trong tay Mã Đán quẹt ngang yết hầu Lý

Tông Nhân, máu tủa ra ngay lập tức. Khang Khu ôm mặt rú lên:

- Mã Đán! Anh muốn làm thật...

Mã Cạo Đầu hồn vía lên mây. Lão định chạy qua để cướp con dao trên tay Mã Đán nhưng đôi chân đã nhũn, quy xuống trước mặt Lý Tông Nhân. Gã không để ý gì đến con dao của Mã Đán vẫn còn đang nằm ngang trên cổ họng mình, cúi người xuống đỡ Mã Cạo Đầu đứng lên. Lão rống to:

- Xong rồi!

- Xong cái gì? - Lý Tông Nhân nói - Vẫn chưa xong mà. Mã Đán, tiếp tục cạo râu đi chứ!

Đỡ được Mã Cạo Đầu đứng dậy, Lý Tông Nhân lại ngồi xuống ghế đúng như tư thế cũ, bảo Mã Đán tiếp tục cạo râu, nhắm mắt lại, cười nhẹ:

- Chừng này máu thì có đáng gì!

Thái độ thản nhiên làm như không có chuyện gì xảy ra của Lý Tông Nhân khiến Mã Đán cảm thấy gã đúng là một nhân vật có thể làm nên đại sự. Gặp phải chuyện vừa rồi mà chung quanh gã chẳng có lấy một người lính, không hề có một chút giận dữ, thậm chí chẳng có một sắc thái tình cảm nào biểu lộ thì quả là một con người đáng nể. Bắt đầu từ giây phút ấy, trong lòng Mã Đán đã nảy sinh sự kính trọng và nể phục đối với người đàn ông trẻ này, thừa nhận rằng gã là người đàn ông to gan nhất trên thế gian này, do vậy mà cậu ta không thể ra tay sát hại gã được.

Râu đã được cạo xong, Mã Đán xếp con dao lại, nói:

- Cạo xong rồi, thưa Trưởng quan Lý.

Mã Cạo Đầu giật lấy con dao trong tay Mã Đán, hạ giọng chửi:

- Lá gan chó của mày đã to bằng trời rồi đó!

Khang Khu muốn nhanh chóng thoát khỏi tình trạng căng thẳng này nên nói lớn:

- Mã Đán à, chúng ta về đi. Tôi đói rồi!

Lý Tông Nhân đứng dậy, vươn người cho thẳng lưng, làm như chẳng có chuyện gì xảy ra, vỗ vai Mã Đán, cười ha hả nói:

- Có người bảo cậu cắt cổ ta, cắt lấy thủ cấp của ta để lĩnh thưởng. Tại sao cậu không làm hả? Ta đáng giá với ba cửa hàng gạo lắm chứ!

Mã Đán kinh sợ, không biết đối đáp thế nào. Mã Cạo Đầu càng sợ hơn, lên tiếng biện hộ cho con trai:

- Trưởng quan Lý à, đó là tin đồn nhảm thôi. Mã Đán làm sao có được cái lá gan ấy!

Khang Khu lo sợ đến độ toàn thân ướt đầm mồ hôi, kéo chéo áo Mã Đán có ý bảo chạy trốn. Lý Tông Nhân nói:

- Con người Mã Đán không xấu, ta rất thích nó. Tuy gan nó nhỏ nhưng có thể làm nên đại sự đấy. Mã

Đán, cậu hãy đi theo ta, ta đưa cậu đi từ nam chí bắc để cậu làm nên một sự nghiệp lớn mà người Thượng Tân này chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Đầu óc Mã Đán hỗn loạn như có hàng trăm con ngựa phi nước đại trong đó, ừ ừ ừ ừ:

- Tôi không làm nổi chuyện lớn đâu. Ngoài việc cạo đầu, tôi không còn biết làm gì nữa... Mà việc cạo đầu cũng làm chưa tốt, ông hãy tha cho cái mạng này.

- Người anh em à, ngay cả cạo đầu mà cậu cũng làm được thì khẳng định việc lớn gì cậu cũng làm được cả. - Lý Tông Nhân cười ha ha - Cạo đầu là một việc lớn!

Mã Cạo Đầu cũng đã cười, nhưng nụ cười của lão gượng gạo lắm, cười đối phó là chính nên vẫn đầy nét thận trọng. Khang Khu thì bán tín bán nghi, còn Mã Đán thì nét mặt tỏ rõ sự hân hoan.

- Cậu cạo đầu rất tốt khiến cho những âm khí tối tăm trong đầu ta theo lưỡi dao của cậu mà bay cả ra ngoài rồi. - Vừa nói Lý Tông Nhân vừa đưa tay sờ cổ, máu dính dẫm dập trên tay gãi, Mã Cạo Đầu vội vàng lấy một nhúm thuốc lá đưa sang, Lý Tông Nhân nhận lấy rồi áp lên vết thương, khen ngợi Mã Đán với giọng rất chân thực - Đặc biệt là khí âm dưới cằm rất nhiều, rất nặng, bây giờ hầu như không còn nữa, tất cả đều biến thành khí dương, khí vui, khí cát tường rồi.

Lúc này có mấy người lính đi ra từ gian nhà sau, tiến đến trước mặt Lý Tông Nhân cúi chào, trông thấy máu me trên tay lão mới kêu lên đầy tức giận và cảnh giác:

- Ai đã làm Trưởng quan Lý bị thương?

Chân Mã Đán lập tức mềm nhũn, thiếu chút nữa thì đã quỳ xuống nhận tội nhưng Lý Tông Nhân đã nhanh tay kéo cậu ta đứng im rồi phẩy tay có ý bảo mấy người lính rút lui, nói:

- Không có gì cả, các cậu đi huấn luyện đi!

Nói xong thì thò tay vào túi áo lấy ra một nén bạc nho nhỏ nhét vào tay Mã Đán, nói:

- Đây là tiền công cậu cạo đầu cho tôi, cái đầu thứ mười ba.

Mã Cạo Đầu giật lấy nén bạc trong tay Mã Đán đưa lại cho Lý Tông Nhân, nói:

- Thưa Trưởng quan Lý, đó là việc Mã Đán phải làm, không phải trả tiền... Vả lại, ngài lại đưa quá nhiều...

Lý Tông Nhân lần nữa cầm lấy nén bạc nhét vào tay Mã Đán:

- Ta trả cho cậu gấp đôi tiền công, cậu xứng đáng được nhận nó.

Ngay buổi chiều hôm ấy, Lý Tông Nhân đột nhiên nhận được một công lệnh thăng chức thành Thống lĩnh, đồng thời phải hành quân gấp đến thị trấn Phàn Ly. Gã ngựa mặt lên trời cười sáng khoái, để lộ vết thương vẫn còn đang rướm máu ở cổ. Mã Đán cũng cười theo, nhưng chẳng lấy gì làm sáng khoái. Lý Tông Nhân nói:

- Mã Đán à, cậu đúng là phúc tinh của ta! Nhưng ta phải rời khỏi chốn này rồi để đến Phàn Ly, cậu có muốn đi theo ta không?

Thị trấn Phàn Ly cách Thượng Tân khoảng hơn trăm cây số, Mã Đán lắc đầu. Lý Tông Nhân phẩy tay, nói:

- Thôi được rồi, ép dưa chín non thì không ngọt, vả lại đi lính cũng rất nguy hiểm, có thể mất mạng bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu. Dù sao thì cạo đầu cắt tóc cũng an toàn hơn.

- Tôi muốn được an toàn. - Mã Đán lí nhí nói.

Lý Tông Nhân ra lệnh triệu tập toàn bộ quân sĩ, chuẩn bị khởi hành. Mã Cạo Đầu bán tín bán nghi hỏi Mã Đán:

- Có đúng là mày đã cạo hết những luồng khí độc trong người của Lý Tông Nhân không?

- Con cũng không biết nữa, nhưng xem ra thì con cũng sẽ tự cạo đầu mình thử xem. - Mã Đán nói.

Trước khi rời khỏi Thượng Tân, Lý Tông Nhân còn gặp bố con Mã Cạo Đầu nói đi nói lại những lời cảm tạ chân thành, lại còn nói với Mã Đán:


- Mã Đán à, ta đã xem cậu như lính mình, sau khi ta rời khỏi Thượng Tân, cậu phải thay mặt ta bảo vệ nó đấy!

Mã Đán còn đang lúng ta lúng túng không biết nói thế nào thì Lý Tông Nhân đã cười khà khà nói tiếp:

- Nhớ điều này, Mã Đán! Lá gan quyết định cương vực. Gan của cậu chừng nào thì cương vực của cậu cũng chừng ấy!

Mã Đán chưa kịp hiểu ý nghĩa câu nói của Lý Tông Nhân thì gã đã nhảy lên ngựa, thống lĩnh đội ngũ đi về hướng tây bắc.



ý Tông Nhân vừa rời khỏi Thượng Tân, Mã Cạo Đầu đã thở một hơi dài nhẹ nhõm. Thị trấn Thượng Tân đã có thể trở lại nguyên dạng như xưa, Mã Cạo Đầu nói với những người đã từng cảnh báo hoặc khinh khi lão ngày xưa rằng, cuối cùng thì Mã Đán đã đuổi được Lý Tông Nhân rời khỏi thị trấn. Có điều, những người đã từng tỏ ra coi thường bố con họ Mã vẫn không tin vào chuyện ấy, vẫn cho rằng họ đã mắc phải một sai lầm vô phương cứu chữa, vẫn còn nhìn họ với đôi mắt đầy kỳ thị và không hề đến mua gạo ở cửa hàng họ Mã. Khang Khu chịu không nổi những ánh mắt ấy, liên tục huyền thuyên những câu đại loại thế này:

- Chúng tôi phạm sai lầm gì? Lý Tông Nhân thay trời hành đạo, đã thu hồi lại ba cửa hàng gạo cho chúng tôi, vật quy nguyên chủ đó là đạo lý sáng rõ như ban ngày... Chúng tôi cũng giống như các người thôi, cũng cần có cái ăn, tôi lại ăn nhiều hơn các người... Tại sao các người lại có thể đổ kị với tôi nhỉ?

- Các người có mất mát gì đâu? Còn kho gạo của chúng tôi thì mất hết một nửa. Chúng tôi thay mặt các người cung phụng cho Lý Tông Nhân, tại sao các người lại không cảm ơn chúng tôi?

Kể từ ngày Lý Tông Nhân rời khỏi Thượng Tân, Khang Khu mới yên tâm ngẩng cao đầu, ưỡn cao ngực và mỗi bữa, cô ta nhét đến đầy bụng, nhét đến khi nào nấc nghẹn thì mới thôi. Cô ta còn cầm cả bát cơm ra đường, vừa dạo phố vừa nhai cơm, cố ý để cho những người lăm lờ tận mắt chứng kiến và hiểu ra sức ăn của cô ta như thế nào. Có điều, đó là bề ngoài thôi, cả ba người nhà họ Mã giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng họ đều âm thầm lo lắng vì ngày nào cũng thế, luôn luôn có một ai đó thì thầm bên tai họ rằng, Hồng Xung đã quay lại Thượng Tân. Nhưng cũng có người vội vàng chạy đến, cũng thì thầm rằng, Hồng Xung vẫn chưa quay lại...

Ngồi trong cửa hàng mà lòng Mã Cạo Đầu rối như tơ vò, luôn luôn cảm thấy bất an. Ba người họ mỗi người giữ một cửa hàng, có điều không có ai đến mua đến bán cả. Mọi người chẳng thà đến cửa hàng Phong Dụ để mua gạo, cho dù ở đó người ta thường cân thiếu, giá cả cũng có đắt hơn một chút cũng không đến cửa hàng họ Mã. Không có người bán kẻ mua, cũng có nghĩa là cửa hàng sẽ phải đóng cửa. Có ai đó đứng từ bên ngoài nói vọng vào trong:

- Mã Đán! Đây là cửa hàng của Hồng Xung, mà không được bán gạo của lão ta!

Mã Cạo Đầu không chịu nổi cách đối xử ấy, quyết định tạm thời đóng cửa cả ba cửa hàng, yên lặng ngồi chờ Hồng Xung quay lại.

- Bố muốn giành lại ba cửa hàng từ tay Hồng Xung một cách danh chính ngôn thuận. - Mã Cạo Đầu nói

- Mã Đán, mày đem khẩu súng ra lau chùi thật sạch cho bố!

Mã Đán nhận ra rằng, bố mình đã tính tới chuyện liều lĩnh. Cậu ta biết, bố mình không phải là một kẻ nhu nhược và mình không thể so sánh được với bố. Mã Đán cảm thấy tủi hổ, cảm thấy mâu thuẫn vô cùng.

Mã Cạo Đầu thấy Mã Đán có vẻ do dự nên lên giọng hối thúc:

- Mày sợ cái gì! Thằng đấy gia đình chúng ta đến đường cùng đã quay lại, bố muốn liều mạng với nó!

Cực chẳng đã, Mã Đán phải đi tìm khẩu súng, lôi khẩu súng trường ra khỏi gầm giường, dùng dầu chùi qua một lượt nhưng những vết hoen gỉ vẫn không thể nào xóa được. Nói chung là khẩu súng này không thể dùng được nữa nhưng có điều Mã Cạo Đầu vẫn xem nó là vật bảo vệ duy nhất và cuối cùng cho sự an toàn của gia đình lão.

Mã Cạo Đầu nhận khẩu súng Mã Đán đưa cho, đưa lên nheo mắt ngắm rồi hạ xuống đến mấy lần. Mã Đán nhìn bố, trong lòng vẫn không tin tưởng lắm, hỏi:

- Bố à, khẩu súng này còn dùng được không? Liệu có dọa được cái lão không sợ trời cũng chẳng sợ đất Hồng Xung không hả bố?

- Mày không được nói cho Hồng Xung biết là khẩu súng này không dùng được nữa, nhớ chưa?

- Toàn thị trấn đều đã biết là khẩu súng này đã hỏng...

- Nhưng Hồng Xung không biết!

Ngày nào cũng thế, Mã Đán đều đem khẩu súng ra lau chùi theo lệnh của Mã Cạo Đầu, lau mãi rồi thì những chỗ hoen gỉ cũng phải mờ, dần dần nó đã trở nên sáng loáng. Mã Cạo Đầu đặc ý nói:

- Lau súng với cạo đầu đều có một cái mục đích chung là gạt bỏ sự dơ bẩn để cho diện mạo thật của mọi thứ hiện ra!

Súng đã được lau chùi sáng loáng nhưng Hồng Xung vẫn không xuất hiện trước mặt họ. Mã Cạo Đầu trầm ngâm nói:

- Hồng Xung cũng là người thôi, cũng phải biết sợ chứ!

Ngoài việc lau súng ra, Mã Đán không còn việc gì để làm nữa, mới nghĩ đến chuyện đem đồ nghề ra cạo đầu. Có điều không có ai muốn ngồi xuống cái ghế để cho cậu ta hành nghề nữa. Đang khi Mã Đán không hiểu tại sao lại như vậy thì có ai đó nói cho cậu ta biết rằng, nhà họ Mã bội tín bội nghĩa, vi phạm khế ước chiếm lại cửa hàng của Hồng Xung, vi phạm điều cấm kỵ trong việc buôn bán...

- Chúng vốn là cửa hàng của họ Mã chúng tôi. - Mã Đán gân cổ tranh luận - Gạo mà các người ăn đều là từ cửa hàng chúng tôi, tại sao lại nói chúng tôi bội tín bội nghĩa?

Mã Đán không thể hiểu được, cho rằng cả thị trấn đang cố ý trù dập gia đình mình. Nhưng rồi có một ngày, cậu ta cũng đã hiểu ra, toàn thị trấn coi thường mình không phải đơn thuần là vì chuyện bội tín bội nghĩa trong buôn bán gì cả, nguyên nhân chủ yếu vẫn là chuyện cậu ta là một thằng nhu nhược. Không coi thường thằng gan bé thì coi thường thằng gan to à? Bị lão lưu manh Hồng Xung đứng trên đầu nhưng toàn thể cư dân thị trấn này vẫn cứ kính sợ lão ta là làm sao? Không phải tục ngữ đã có câu “Chết đói dành cho

kẻ bé gan. Bụng no dành cho kẻ làm càn” đó sao? Rõ ràng là toàn thể cư dân của thị trấn Thượng Tân đều tin vào câu tục ngữ này!

- Đúng thế gian này là đồ trứng thối! - Mã Đán chửi đồng.

Thùng gạo trong nhà đã cạn, Khang Khu lại đến cửa hàng đòi xúc gạo nấu cơm. Mã Cạo Đầu lên tiếng cấm đoán:

- Bắt đầu từ bữa nay trở đi, trước khi Hồng Xung công khai trước toàn thể thị trấn trả lại ba cửa hàng gạo cho nhà ta, không ai được quyền đụng đến một hạt gạo ở đó!

- Lẽ nào bố để tôi chết đói trên những đồng gạo ấy sao?

Mã Cạo Đầu xem chuyện Khang Khu vừa nói như là một chuyện hiển nhiên, không thể vi phạm, nói:

- Chúng ta phải đường đường chính chính khôi phục lại gương mặt cho nhà họ Mã.

Khang Khu vẫn ầm ức lắm nhưng cũng biết là không thể cãi cọ tay đôi với Mã Cạo Đầu được. Mã Đán lên tiếng an ủi:

- Phải chờ thêm một thời gian nữa, Hồng Xung nhất định sẽ quay lại. Lão ta quay lại là mọi chuyện sẽ được giải quyết nhanh thôi.

- Nếu Hồng Xung không quay lại thì phải làm thế nào? Lão quay lại nhưng không chịu trả ba cửa hàng lại cho chúng ta thì làm thế nào?

- Sao lại cứ hỏi anh làm thế nào nhiều đến thế! - Mã Đán bực bội gắt gỏng.

- Mã Đán à, có phải là anh đã cảm thấy phiền phức vì tôi quá rồi phải không?

- Không phải thế!

Ngày nào cũng thế, Mã Cạo Đầu nằm lì ở Mã Nhất để chờ Hồng Xung. Nhưng nửa tháng trôi qua vẫn không thấy bóng dáng Hồng Xung đâu cả. Khang Khu không nhẫn nại được nữa, rên rỉ trước mặt Mã Cạo Đầu:

- Mã Đán! Tôi sắp chết đói rồi. Tôi có chết đói cũng chẳng sao, nhưng đứa con trong bụng tôi là huyết thống của nhà họ Mã, nó mà chết theo tôi thì cũng xót thật!

Vừa nói, cô ta vừa cố ý ưỡn cái bụng thật cao lên như để thị uy. Thoạt trông cũng có thể nhận ra Khang Khu gầy đi nhiều lắm.

Mã Đán tìm được công việc khuân vác hàng cho những nhà buôn từ các nơi khác đến buôn bán ở Thượng Tân, có điều không ai chịu trả gấp đôi tiền công cả, cho dù cậu ta có làm công việc của một hay hai người. Mã Đán cũng chẳng kỳ kèo gì thêm. Nhưng chỉ mấy ngày sau, không ai thuê Mã Đán nữa cả vì hình như có ai đó đã đặt điều vu oan cho cậu ta là thường xuyên ăn trộm hàng hóa của họ. Đúng là oan uổng! Mã Đán van nài những người thuê mình có thể kiểm tra trên thân thể, thậm chí là kiểm tra nhà mình

để xem cậu ta có ăn trộm gì không nhưng không ai để ý đến những lời van xin của cậu ta, chỉ cương quyết không thuê nữa.

Mã Đán đã lâm vào bước đường cùng. Ngày ấy, có ai đó ghé sát miệng vào tai cậu ta thì thầm:

- Đêm qua Hồng Xung đã quay trở lại! Lão ta muốn lấy lại ba cửa hàng gạo của nhà mày.

Mã Cạo Đầu nghe tin ấy, gầm lên một tiếng rồi bắt đầu chụp lấy bất kỳ đồ đạc trong nhà mà tay lão có thể vớ được quăng loạn xạ, ầm ầm. Sau đó lão nốc đầy một bụng rượu, mặt mũi đỏ ngầu, say liếng xiếng, nôn thốc nôn tháo, chân mềm như bún, nói với Mã Đán:

- Tao đến tìm Hồng Xung nói lý đây!

- Con đi cùng bố! - Mã Đán nói.

- Một mình tao đi là đủ rồi! Liều mạng với Hồng Xung thì một mình tao cũng đã đủ rồi!

Mã Cạo Đầu vác khẩu súng trường cà tàng xiêu xiêu vẹo vẹo rời khỏi nhà, chân thì bước tới nhưng thân hình thì lại ngã ngửa lăn kèn ra đất đến mấy lần. Mã Đán chạy theo đỡ lão đứng dậy, vừa đứng dậy được là lão đã đẩy cậu ta quay trở lại. Khang Khu hạ thấp giọng bảo Mã Đán phải đi theo bố để đề phòng những chuyện có thể xảy ra ngoài ý muốn. Có điều, không biết sức mạnh từ đâu tới mà Mã Cạo Đầu cùng lúc đẩy cả Khang Khu và Mã Đán vào nhà, khóa chốt ngoài lại rồi bỏ đi, mặc cho cả hai ở trong nhà kêu réo đến khản giọng, lão không hề ngoái đầu nhìn lại. Khoảng nửa tiếng sau, Trương Khuông chạy hồng hộc đến đập tay lên cửa rầm rầm, kêu to:

- Mã Đán! Mã Đán! Mã Cạo Đầu chết rồi!

Mã Đán bảo Trương Khuông mở cửa, cùng Khang Khu chạy hộc tốc đến xưởng tương họ Phương, vạch đám đông và phát hiện ra Mã Cạo Đầu đang nằm dưới con mương thoát nước thối ỉnh. Mã Đán và Khang Khu khiêng Mã Cạo Đầu lên, toàn thân lão bị ngập trong nước làm đậu tương, bốc mùi kinh khủng, khẩu súng trường bị gãy làm đôi, một nửa nằm dưới lòng mương, một nửa găm thẳng vào ngực Mã Cạo Đầu, tuy không thấy máu nhưng rất sâu, Mã Đán dùng hết sức mới có thể rút nó ra được.

Khang Khu khóc rống, kêu tên Hồng Xung mà chửi. Có ai đó nói, Mã Cạo Đầu ngã xuống mương mà chết, không liên quan gì đến Hồng Xung. Khang Khu nói:

- Mã Đán! Anh đi giết Hồng Xung ngay! Hãy báo thù cho bố!

Mã Đán nhặt một hòn đá, gương mặt đăm đăm sát khí chạy về hướng nhà Hồng Xung, sau lưng cậu ta là một đám đông sôi động ồn ào và hiếu kỳ. Đến trước căn nhà lâu của Hồng Xung, Mã Đán réo gọi tên lão, có điều rất lâu cũng không thấy lão lộ mặt. Mã Đán đập mạnh lên cửa mà chửi, cũng chẳng có bất cứ một tiếng hồi đáp nào. Mã Đán ném hòn đá vào cửa sổ. Choang! Cửa kính vỡ toang hoác. Nghe thấy tiếng kính vỡ, Mã Đán đột nhiên cảm thấy sợ nhưng vẫn cố làm ra vẻ hung hăng, chửi:

- Hồng Xung! Hồng Xung!

Lúc này mới có ai đó nói, Hồng Xung vẫn chưa hề quay lại. Mã Đán cũng đã thoáng nghĩ là Hồng Xung không có trong nhà nhưng vẫn nói:

- Hồng Xung đang ở trong nhà nhưng lão sợ tôi, không dám ra mặt gặp tôi thôi.

Có ai đó nói:


- Tại sao Hồng Xung lại sợ mày?

- Lão sợ tôi vì lão là con rùa rụt cổ. Lão là một thằng bé gan! Lão mới là thằng nhu nhược nhất thị trấn Thượng Tân này!

Lại có ai đó cười châm chọc:

- Mã Đán! Nếu mày là thằng có lá gan, mày có dám đốt nhà Hồng Xung không? Nếu mày đốt nhà, nhất định lão sẽ chui ra gặp mày thôi!

Mã Đán do dự rất lâu. Không làm thì thôi, đã làm thì phải đến nơi đến chốn! Cuối cùng cậu ta tìm lá khô, củi khô chất thành một đống trước cửa nhà Hồng Xung, châm lửa. Lửa cháy càng lúc càng to và cuối cùng thì lửa khói đã trùm kín căn nhà. Mọi người sợ hãi đứng ngây như trời trồng, Mã Đán cũng cảm thấy có chút sợ, định tìm cách dập lửa, nhưng đã muộn quá rồi, căn nhà đã bị ngọn lửa nuốt gọn.

 a ngày sau, Mã Đán đã chạy đến thị trấn Phàn Ly.

Mã Đán trốn khỏi thị trấn Thượng Tân là do Khang Khu bắt buộc hòng lưu lại mạng sống cho cậu ta. Đốt xong nhà Hồng Xung, tinh thần Mã Đán như đang phiêu diêu trong khói lửa bụi bặm, cả đêm trằn qua trở lại, tim đập chân run, nằm trên giường mà răng va vào nhau lộp cộp nghe rất rõ. Nỗi sợ của Mã Đán đã lan sang cả Khang Khu khiến cô ta không thể chợp mắt, gắt trong đêm tối:

- Không phải là mùa đông, cũng không bị sốt rét, anh run là có làm sao?

Mã Đán bảo Khang Khu tìm ba thanh gỗ nêm thật chặt cửa phòng lại, đóng kín cửa sổ. Từ bên ngoài, tiếng chó sủa râm ran vọng vào phòng, Mã Đán nghĩ là Hồng Xung đang đến, sợ đến độ cuộn tròn người trong chăn, ôm chặt lấy bắp đùi Khang Khu. Khang Khu nói:

- Hồng Xung không có ở Thượng Tân, anh không nên tự làm khổ mình như vậy. Tôi là đàn bà mà tôi có sợ chết như anh đâu.

- Anh cũng không sợ chết, chỉ vì anh và em làm chồng vợ chưa bao lâu, muốn sống thêm vài năm nữa...

Khang Khu vừa giận vừa thương, dờ khóc dờ cười, nói:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, không việc gì phải sợ cả. Sáng sớm mai anh cứ đem đồ nghề đi cạo đầu cắt tóc như những ngày bình thường, làm như không có chuyện gì xảy ra, làm như thế người ta mới kính nể anh, không coi thường anh được.

Mã Đán cảm thấy Khang Khu nói rất có lý, nhưng trong lòng vẫn cứ lo sợ.

Thực tế thì Mã Đán không có đồng bạc nào để có thể tổ chức hậu sự cho Mã Cạo Đầu một cách tươm tất được, thậm chí là một tang lễ đơn giản nhất cũng khó lòng thực hiện được. Đầu tiên là cậu ta đến tìm lão Cung, chủ hiệu cầm đồ định chuộc lại chiếc quan tài mà Mã Cạo Đầu đã đem cầm cố ngày xưa, có điều lão Cung nói:

- Mã Đán à, cậu không phải không biết quy định của cửa hiệu cầm đồ, đúng không? Cậu đến đây chuộc lại đồ cầm cố bằng hai bàn tay không sao? Tôi rất thông cảm với cậu, nhưng tôi không thể làm trái với quy định của việc buôn bán.

Mã Đán không có lý do gì để đòi lão Cung phải trả chiếc quan tài lại cho mình, đành phải học theo A Phú, dùng một manh chiếu cói quấn chặt lấy xác Mã Cạo Đầu, sau đó vác lên vai đi qua các con phố rồi đi thẳng về sườn núi Mai Tử.

Khang Khu đi theo sau lưng Mã Đán, tiễn ông bố chồng không danh không nghĩa một đoạn đường cuối, gương mặt đầy vẻ bi ai. Mã Đán đi rất nhanh, hình như cậu ta không muốn nhiều người phải trông thấy cảnh

này. Khang Khu lúc thì đi, lúc thì chạy lúp xúp, thở hổn hển nói:

- Mã Đán à, bố tôi là thợ đóng quan tài, nhưng để sống, ông ấy cũng không cho không ai bao giờ. Đương nhiên, nếu tôi đến cầu xin, ông ấy cũng có thể bằng lòng cho bố anh một chiếc quan tài, có điều, tôi không thể về gặp ông ấy. Ông ấy không cần tôi nữa, ông ấy đã cho rằng tôi đã chết ở đâu đường xó chợ nào từ lâu lắm rồi. Lần này mà tôi về gặp bố e rằng tôi sẽ làm cho ông ấy sợ mà chết thôi.

- Không phải làm phiền bố em, như thế này cũng tốt, càng đơn giản thì càng dễ tính. Bố anh thích nằm chiếu cói, chiếu cói rất tốt. - Mã Đán nói - Thêm nữa, chiếc chiếu anh dùng để chôn bố anh vẫn còn tốt chán so với chiếc chiếu A Phú quần cho bố hẳn.

Khi đi ngang qua cửa hàng may mặc họ Mao, Mao Tuyết Hoa đang ngồi trước cửa hàng, trông thấy Mã Đán, cô ta chưa kịp nhìn thấy Mã Đán đang vác cái gì trên vai, bèn hỏi:

- Mã Đán à, anh đang vác cái gì thế? Trông rất giống bao gạo...

- Không có gì. - Mã Đán nói.

Khang Khu nhìn Mao Tuyết Hoa, tiếng nói như rít qua kẽ răng:

- Chị phải nhìn cho rõ rồi hãy nói gì thì nói. Thoạt nghe tôi đã nhận ra là chị đã biết mọi ngọn ngành nhưng vẫn cố ý hỏi như vậy. Đúng là loại đàn bà vỗ tay reo cười trước tai họa của người khác!

Mao Tuyết Hoa chăm chú nhìn kỹ mới nhìn thấy đôi bàn chân của Mã Cạo Đầu thì như người ngủ mê sức tỉnh, kinh sợ đến độ ủa ủa ớ không thành lời:

- Mã... Đán... à, anh... anh... đang vác người... người chết...

Mã Đán không nói không rằng, bước đi càng nhanh hơn, Mao Tuyết Hoa đứng im như trời trồng ngay tại chỗ. Khang Khu quay đầu lại nói với cô ta:

- Có gì mà kinh mà sợ đến như thế hả! Chưa bao giờ chị trông thấy người chết à?

Mao Tuyết Hoa cho rằng Khang Khu đang châm chọc mình, cơn tức đột nhiên nổi lên, nói:

- Khang Khu! Chồng tao chết rồi, nhưng tao không giống vợ chồng mày vác xác người chết đi dạo trên phố. Tao cũng không giống mày, người thân chết mà không nhỏ được lấy một giọt nước mắt, làm như người chết chỉ là một con chó không bằng!

Khang Khu định đứng lại để tiếp tục đôi co với Mao Tuyết Hoa nhưng khi thấy Mã Đán đi đã xa, liền co giò chạy theo.

Mã Đán đang lấp hố chôn Mã Cạo Đầu thì thằng Giang mù cũng lò dò tìm đường, lạch bạch xuất hiện báo cho Mã Đán biết là Hồng Xung hôm nay đã quay về thật. Mã Đán nói:

- Giang này, ngay cả mày mà cũng trêu đùa tao trong lúc này sao?

- Nếu tao lừa mày thì tao cũng sẽ chết thê thảm như bố mày vậy!

- Mày bị mù, có lẽ nào mày lại tận mắt thấy Hồng Xung trở lại?

- Tao ngửi thấy mùi Hồng Xung!

- Mày không lừa tao chứ?

- Tao vốn không muốn nói cho mày biết đâu, nhưng đột nhiên tao nhớ lại ba năm trước đây bố con mày đã cho tao mười cân gạo hai cân lập xưởng để ăn tết. Nói gì thì nói mày cũng đã từng đối xử tốt với tao, tao không đành lòng để mày bị Hồng Xung bóp chết như con gián.

Mã Đán tin thẳng Giang, nhưng không biết phải làm thế nào, trong lòng rối như tơ vò. Thằng Giang còn nói:

- Nghe đâu Hồng Xung còn ngồi mài dao trước ngôi nhà đã bị mày đốt, cả thị trấn Thượng Tân đều nghe thấy tiếng mài dao của lão, thanh đại đao chống lên trời còn cao hơn cả tao, ngay cả bị mù nhưng tao vẫn có thể thấy ánh sáng lóa mắt của nó...

Mã Cạo Đầu nằm dưới chiếc hố vẫn chưa được lấp đầy, mặt vẫn còn lộ rõ và không hiểu vì sao, cái mồm lão đột nhiên há to ra khiến cho Khang Khu sợ đến độ suýt ngất, có điều phản ứng của cô ta rất linh hoạt, sau cơn sợ, cô ta nói:

- Mã Đán à, bố anh đang muốn nói... nói rằng anh phải nhanh chóng trốn đi đâu đó! Anh đừng chôn bố nữa, anh hãy nghe lời bố anh, trốn nhanh đi!

Mã Đán cũng đã thấy cái mồm đang há ra của Mã Cạo Đầu. Khang Khu giật lấy chiếc xẻng trong tay Mã Đán, đẩy cậu ta chạy trốn.

- Tao đã nghe thấy rất rõ ràng tiếng chân Hồng Xung! Lão đang chạy tới đây! - Thằng Giang lên tiếng. Đúng là tai của người mù sao mà thính!

Mã Đán vẫn đang do dự, Khang Khu nổi điên đẩy một cái thật mạnh, gào to:

- Mã Đán! Anh mà không chạy trốn là tôi nhảy xuống hố ngay bây giờ. Anh hãy lấp tôi cùng với bố anh lại là xong!

Khang Khu dợm chân định nhảy xuống thật, Mã Đán chụp lấy cô ta giữ lại, nói:

- Anh chạy trốn thì em làm sao?

- Anh yên tâm đi. Hồng Xung chẳng dám làm gì tôi đâu. Tôi cũng không chết đói đâu, trời không dón người đến bước đường cùng đâu. Nếu ông trời muốn tôi chết đói thì ông ta đã bỏ mặc tôi chết từ lâu rồi!

Không kịp suy nghĩ gì nữa, Mã Đán cắn răng vừa chạy vừa bò lên đỉnh núi.

Trốn khỏi sườn núi Mai Tử, Mã Đán chạy thẳng một mạch về hướng tây bắc. Vừa chạy, cậu ta vừa nghĩ về Khang Khu. Hồng Xung có làm gì cô ấy không nhỉ? Từ nay về sau cô ấy sống như thế nào? Thực ra, nếu không đốt nhà Hồng Xung thì mình không việc gì phải chạy trốn như thế này. Lúc ấy, ai là người xúi



mình làm chuyện đại đột ấy nhỉ? Thực ra thì Mã Đán không hề biết ai đã xúi bẩy mình làm chuyện ấy, bởi lúc ấy cậu ta có quan tâm tiếng nói bên tai mình là của ai đâu, chỉ quan tâm đến hai tiếng bé gan và to gan thôi, lý trí của cậu ta đã biến mất hoàn toàn. Lúc ấy, đúng là gan mình quá to không? To đến độ quá quắt không? Đúng là Mã Đán đang hối hận về tất cả những gì mình đã làm.

Mã Đán nghĩ là đến lúc trời sập tối, mình sẽ đến được thị trấn Phàn Ly, nhưng cậu ta đã nhầm đường nên chạy thẳng đến thị trấn Quan Hà. Đến được thị trấn Quan Hà, chân của Mã Đán nhấc không lên nữa, nguyên nhân chính là vì cậu ta đã đói. Chuyện xảy ra ngoài dự kiến nên trong túi Mã Đán không có cắc bạc nào, cũng chẳng có chút lương khô nào. Mã Đán gõ cửa nhà những người không quen biết định xin chút gì đó cho vào bụng nhưng cái mà cậu ta nhận được là những câu chửi bới. Mã Đán nghĩ, người ở các vùng này sao mà khác với người Thượng Tân đến thế nhỉ? Ai đó sa cơ lỡ bước đến Thượng Tân xin ăn, người Thượng Tân không bao giờ chối từ. Ai mà chẳng có lúc sa cơ lỡ bước nhỉ? Nhưng, rõ ràng lòng dạ người vùng này đều là sắt và đá, không ai tỏ ra có một chút xúc động cả. Mã Đán cũng chẳng van nài, chờ đến tối thì ra đồng đào khoai tộm. Ăn được vài củ khoai thì bụng đã căng, cậu ta tìm đến trước hiên nhà chùa ra đường của ai đó ngủ một giấc. Sáng sớm hôm sau, cậu ta chạy thẳng đến thị trấn Phàn Ly, gần trưa thì đến nơi.

Mã Đán gặp ai cũng hỏi, có đội quân nào đang đóng tại thị trấn Phàn Ly hay không?

- Có!
- Là quân của Lý Tông Nhân phải không?
- Hôm kia thì đúng, nhưng bắt đầu từ hôm qua thì không đúng, đã đổi thành quân của Trần Quýnh Minh rồi.

Lúc này Mã Đán mới biết là đêm trước, một trận đánh đã diễn ra ở thị trấn Phàn Ly. Lý Tông Nhân đại bại, đã rời khỏi chỗ này hôm qua.

- Cậu định đi lính à? - Người lạ hỏi.
- Đúng thế!

Chỉ một lát sau đã có người đến tìm Mã Đán. Nhìn bộ dạng người ấy, Mã Đán nghĩ đó là một người giàu có, lão ta họ Trương, khoảng hơn sáu mươi tuổi.

- Nghe nói cậu định đăng ký đi lính?
- Đúng thế!
- Chúng ta làm một vụ giao dịch đi!

Trần Quýnh Minh đang tổ chức bắt lính ngay trong thị trấn, lão Trương muốn Mã Đán đi lính thay cho con trai lão.

- Nhưng tôi không làm lính của Trần Quýnh Minh. - Mã Đán nói.

- Cậu nghe tôi nói xong đã. - Lão Trương nói - Vừa trông thấy cậu, tôi biết ngay cậu là người vùng khác đến, không còn đường sống nữa. Đi lính chẳng qua là một cách kiếm miếng cơm nhét vô bụng, cậu lại còn có tiền nữa. Tôi sẽ đưa cho cậu mười lạng bạc. Đó là cái giá cao nhất rồi đó, ngoài tôi ra chẳng còn ai dám trả cho cái giá này đâu.

Mã Đán đã có chút dao động. Lão Trương nói tiếp:

- Người muốn đi lính thay cho con trai tôi nhiều lắm, chẳng qua tôi thấy cậu là người vùng khác, lại có vẻ thật thà mới lọt vào mắt của tôi. Nếu cậu không bằng lòng thì thôi vậy, tôi đi tìm người khác.

- Tôi có một điều kiện. - Mã Đán nói - Ông đem mười lạng bạc ấy mua gạo hết rồi đưa đến thị trấn Thượng Tân, giao cho một người con gái có tên là Khang Khu. Cô ấy là vợ tôi.

Lão Trương đồng ý, Mã Đán điếm chỉ lên tờ giấy giao kèo. Lão Trương ngay lập tức sai gia nhân đem mười lạng bạc mua gạo, chất đầy một chiếc xe ngựa nhỏ, đánh xe đến Thượng Tân. Mã Đán chứng kiến chiếc xe ngựa chở đầy gạo đi qua chiếc cầu, nặng nề treo lên sườn núi, rẽ ngoặt chỗ eo núi hướng thẳng về Thượng Tân mới thở phào yên tâm.

Mã Đán đi vào doanh trại quân đội với cái tên mới là Trương Hỏa. Một vị quân quan kiểm tra sức khỏe Mã Đán một cách sơ sài rồi gật đầu đồng ý. Một quân quan khác phát cho Mã Đán một khẩu súng trường, trông giống hệt khẩu súng mà Lý Tông Nhân đã từng đưa cho bố con cậu ta, có điều nó không bị gãy, bị hoen gỉ, rõ ràng là một khẩu súng còn dùng tốt.

Vị quân quan hỏi Mã Đán:

- Trước đây cậu đã từng cầm súng chưa?

- Đã từng cầm súng.

- Biết bắn không?

- Không.

- Ngay trong đêm nay cậu phải học cho được cách bắn súng, dùng dao. Ngày mai đã đánh nhau rồi. Cần phải chuẩn bị tinh thần là sẽ chết trận. Cậu có yêu cầu gì không?

- Tôi cần hai phần lương!

- Tại sao là hai phần lương?

- Vì tôi có thể làm công việc của hai người lính!

Vị quan quân nọ cười chế giễu:

- Ngay cả việc bắn súng mà cậu còn chưa biết thì nói dóc kiếu gì thế? Ở đây chưa có thằng lính nào dám nói là có thể làm công việc của hai người để lĩnh hai suất lương.

Mã Đán định lên tiếng tranh luận tiếp nhưng nhìn nét mặt khó chịu của người nọ, đành nín thin.

Mã Đán được đưa về một tiểu đội, một gã có thân hình thấp bé dạy cho cậu ta cách bắn súng. Luyện tập vài lần, Mã Đán nói là đã hiểu. Gã này lại dạy cho Mã Đán cách đâm dao, quơ quơ vài đường, Mã Đán lại nói là đã hiểu. Gã thấp bé này là người Quảng Đông, mọi người gọi gã là Cỗ Ngưu, hình như nhỏ tuổi hơn Mã Đán nhưng đã có ba năm thâm niên làm lính, đã từng đánh nhau vài lần.

- Ba năm rồi, lương của tôi tích góp lại cũng đủ để cưới vợ. - Cỗ Ngưu nói với vẻ tự hào không giấu giếm. - Trương Hỏa à, cậu tên Trương Hỏa phải không? Cậu có vợ chưa?

- Tôi cưới vợ rồi. - Mã Đán nói - Vợ tôi họ Khang, tên là Khang Khu.

- Trưởng quan Trần Quýnh Minh đã từng nói với tôi rằng, làm quan thì có thể cưới được vợ đẹp, có thể cưới được con gái đại phú ông ở thành phố Quảng Châu, thậm chí có thể cưới ba vợ... Cậu cũng có thể được như thế.

- Tôi không có mục tiêu cao như thế đâu, nuôi sống được một bà vợ là tốt lắm rồi. - Mã Đán cười nói.

Cỗ Ngưu cười nhạo, chê Mã Đán là người không có ý chí phấn đấu, chưa biết phải phô trương thế diện rồi nói:

- Trưởng quan Trần là người có chí lớn, sau này ông ta làm hoàng đế, chúng ta cũng có thể trở thành những kẻ nô tài mà ai ai thấy cũng phải kính nể, sợ hãi. Trương Hỏa à, cậu tên Trương Hỏa phải không? Cậu phải giống như tôi, phải can đảm, phải có chí lớn. Đã là người thì đừng để cho cả đời phải mang tiếng là nhu nhược, bé gan.

- Đúng thế. - Mã Đán gật đầu.

- Cậu chuẩn bị ngày mai sẽ giết bao nhiêu tên địch?

- Chưa nghĩ ra.

- Cậu phải nghĩ cho ra. Mỗi lần chuẩn bị đánh nhau, tôi đều nghĩ là mình phải giết được mấy tên, kết quả không hơn kém so với suy nghĩ của tôi là mấy, nhưng phần lớn là tôi giết được nhiều hơn mình nghĩ.

- Ai cũng phải nghĩ trước khi đánh nhau như cậu sao?

- Ai cũng phải nghĩ cả. Cậu mà không nghĩ ra là mình phải giết bao nhiêu đứa thì nhất định cậu sẽ bị chúng giết thôi.

- Thế thì tôi phải nghĩ một chút đây.

Có điều chưa kịp nghĩ ra thì Mã Đán đã ngáy pho pho. Nửa đêm, Cỗ Ngưu lay Mã Đán dậy, hỏi:

- Cậu đã nghĩ ra chưa?

- Tôi đang... nghĩ... - Mã Đán mơ mơ hồ hồ nói.

- Tôi đợi cậu cả đêm rồi mà cậu vẫn nghĩ chưa ra. Cậu tiếp tục nghĩ đi, có điều cậu không thể giết

nhiều hơn tôi đấy!

- Nhưng... lần này cậu định giết bao nhiêu tên địch?

- Không nói cho cậu biết được. Đó là bí mật của mỗi người, nói ra thì không thể thực hiện được đâu.

Hôm sau chuẩn bị đánh nhau thật. Mã Đán bị điều động đến huyện Giao. Quân đội của Lý Tông Nhân đang ở đó, nhiệm vụ của Mã Đán và đồng đội là phải tiêu diệt Lý Tông Nhân. Trước khi rời thị trấn Phàn Ly, Mã Đán muốn gặp lão Trương để lão bảo đảm là số gạo ấy sẽ đến được tận tay Khang Khu, nhưng không còn thời gian nữa, quân lính xuất phát từ rất sớm, khi trời còn lờ mờ tối, có điều họ hành quân rất chậm, đi một lát rồi lại dừng, dừng rồi lại đi. Hình như người chỉ huy đạo quân này đang sợ là quân số quá ít nên mỗi khi đi qua một địa phương nhỏ nào đó đều dừng lại để tuyển mộ thêm lính. Nói là tuyển mộ nhưng thực chất là bắt lính. Do vậy mà trên đường đi đã có không ít tân binh gia nhập, quân số mỗi lúc một đông, súng không đủ để cung cấp, vũ khí trong tay những người gia nhập muợn chỉ là một thanh đao lớn hoặc một cây gậy gỗ mà thôi. Lộ trình từ thị trấn Phàn Ly đến huyện Giao vốn chỉ cần hai ngày nhưng Mã Đán và mọi người phải tốn mất năm ngày. Khi đến huyện Giao, quân đội của Lý Tông Nhân đã chuyển đến Lộc Thành.

Mã Đán cảm thấy nhà mình càng ngày càng xa nên nghĩ, mình không thể tiếp tục đi đến Lộc Thành nữa. Cậu ta nhớ Khang Khu, nhưng càng nhớ thì càng lo lắng. - Không thể vứt Khang Khu ở nhà một mình mà chỉ lo cho cái thân của mình như thế - Mã Đán nghĩ. Khi xa cách, Mã Đán mới ý thức được rằng mình đã yêu Khang Khu đến nhường nào. Thực ra là sau khi rời khỏi thị trấn Phàn Ly, lòng Mã Đán luôn canh cánh ý định chạy trốn và luôn nghĩ đến chuyện chạy trốn như thế nào. Cậu ta không thể đánh nhau, chỉ vì vừa nghĩ đến chuyện đánh nhau bằng súng đạn là cậu ta đã thấy lạnh toát toàn thân, tay chân không lạnh mà cứ run cầm cập. Khi Cố Ngưu kể cho Mã Đán nghe một vài trận chiến thảm khốc mà gã đã từng tham dự, mồ hôi túa ra như tắm trên người cậu ta. Cố Ngưu chỉ nghĩ rằng Mã Đán bị nóng nên mới đổ mồ hôi, nhưng kỳ thực là cậu ta quá sợ. Khi ở huyện Giao, Mã Đán cũng đã từng có cơ hội để chạy trốn. Đó là lúc Cố Ngưu dẫn Mã Đán đi tuần, gã trông thấy một cô gái rất đẹp nên tìm cách bắt chuyện làm quen. Mã Đán nói với Cố Ngưu là mình bị đau bụng, sau đó lách vào một con hẻm nhỏ, khi quan sát chung quanh không có ai, cậu ta nhanh chóng cởi bỏ bộ quân phục, vứt súng, trèo qua tường, đi xuyên qua một cánh rừng nhỏ rồi nhảy xuống một dòng sông nhỏ cỏ lau rậm rịt rồi nương theo dòng chảy đi xuôi về phía hạ nguồn. Nhiều đoạn sông nước chỉ ngập đến thắt lưng, lau lách cắt lên mặt mũi tay chân Mã Đán, nhưng nói chung là cậu ta lúc thì bơi, lúc thì lội, rất thuận lợi đi thẳng về hướng nam. Khi cho rằng mình đã có thể trốn thoát, lòng Mã Đán cực kỳ hưng phấn, nhưng vừa vạch đám lau sậy để chuẩn bị leo lên bờ, cậu ta đã trông thấy một họng súng đen ngòm đã gí sát vào ngực mình.

Đó chính là Cố Ngưu. Gương mặt gã lạnh tanh, đặng đặng sát khí. Cây súng của Mã Đán được đeo trên vai gã, Mã Đán trông thấy rất rõ là khẩu súng cao hơn thân hình Cố Ngưu đến khoảng một tấc.

- Trương Hòa - Tên mày là Trương Hòa, đúng không? Tại thị trấn Quan Hà, tao đã nhận ra mày là một thằng lưu manh nhưng lại nhát gan. Tao đã bảo mày phải nghĩ trong một đêm để ngày mai giao chiến, mày phải tiêu diệt được mấy tên địch, mày nghĩ cả đêm mà vẫn không ra, điều đó chứng minh là trong lòng mày không hề có ý định giết địch mà chỉ nghĩ đến chuyện đào ngũ. Nếu mày đào ngũ trót lọt, tao phải gánh lấy trách nhiệm này. Mày muốn giết tao phải không? - Cỗ Ngưu quát lớn - Mày đã nhận của người ta mười đồng tiền gạo nhưng vừa quay mặt đi là mày đã nghĩ đến chuyện bỏ chạy là thượng sách rồi, mày còn có là con người nữa hay không?

- Tôi nhớ Khang Khu, nhớ lắm, nhớ lắm... - Mã Đán lắp bắp - Nhớ đến độ không chịu nổi nữa...

- Nhớ cái gì! Đã đi lính mà còn có tư cách nhớ vợ hay sao! - Cỗ Ngưu gầm lên - Căn cứ theo quy định đối với những kẻ đào ngũ, tao đủ tư cách để cho mày một viên đạn vào ngực để kết thúc cái mạng chó của mày. Nhưng tao nghĩ đến vợ mày, ban cho mày một ân huệ, tha cho mày lần này. Bây giờ mày phải đi theo tao về đơn vị. Mau lên!

Mã Đán đành phải theo chân Cỗ Ngưu quay về, sáng sớm hôm sau tiếp tục hành quân đến Lộc Thành.

Trên một ngọn đồi cách Lộc Thành khoảng mười lăm cây số, Mã Đán và đồng đội đã chạm trán với một cánh quân của Lý Tông Nhân. Những người lính đi ở tốp đầu đã lọt vào ổ mai phục của quân đội Lý Tông Nhân, cuộc giao chiến giáp lá cà diễn ra vô cùng khốc liệt. Mã Đán chạy bám theo và cố gắng nấp sau lưng Cỗ Ngưu. Đúng là không thể coi thường Cỗ Ngưu mặc dù gã thấp bé nhẹ cân, nhưng khi đánh nhau, cái thân hình lùn tịt của gã chẳng khác nào phượng vờn hổ chụp, lúc nhảy lên cao lúc nhào xuống thấp, nhắm trái bắn phải, lanh lợi trông chẳng thua gì một con khỉ, cũng chẳng có một biểu hiện nào của sự sợ hãi mà trái lại, gã tỏ ra rất hào hứng như đang biểu diễn một vở kịch trên sân khấu là đằng khác.

- Cậu bắn đi chứ! - Cỗ Ngưu quát lớn - Cái cậu đang cầm trên tay là súng chứ không phải là gậy gõ đầu! Sao cậu không bắn hả!

Mã Đán đang nấp dưới một chiếc hố nông choleh, vùi mặt xuống đất không dám ngẩng đầu lên. Cỗ Ngưu có vẻ rất thất vọng, bỏ mặc cậu ta nằm đó, nhòai người bò lê sang một bên. Mã Đán ngược mắt nhìn lên và nhận ra là có mấy người lính bên phía đối phương đang bò về phía mình, mũi súng trên tay họ cũng đang nhắm thẳng về phía mình. Cậu ta có cảm giác hình như đạn đã xuyên qua cơ thể, sợ và hoảng đến độ kêu rống lên:

- Khang Khu! Anh sắp chết rồi!

Tiếng rống vừa dứt, Mã Đán nhòai người lên khỏi chiếc hố, quăng khẩu súng trường trong tay sang một bên, quay đầu bỏ chạy. Chạy được một đoạn thì bị mấy người lính trong đơn vị chặn lại, có ai đó quát lớn:

- Mày dám chạy lui nữa là tao bắn nát óc!

Thông thường là khi đánh nhau, những binh sĩ bỏ trận địa, bỏ đồng đội chạy trốn sẽ bị chính đồng đội

của mình bắn chết mà không cần phải luận tội hay nghị án gì cả. Súng của Mã Đán đã mất, cậu ta đành phải tay không quay lại trận địa, mỗi khi nghe thấy tiếng súng, tiếng lựu đạn nổ dồn dập là cậu ta ôm đầu khóc rống lên... Một tiểu đội trưởng trông thấy tình cảnh của Mã Đán, đá vào mông cậu ta một cú trời giáng, chửi:

- Đồ hèn! Đứng dậy chiến đấu ngay!

Mã Đán vẫn khóc, mếu máo trong nước mắt:

- Súng... súng của tôi... mất rồi...

- Mày không dám đi cướp lấy súng của địch mà bắn sao?

Làm gì có chuyện Mã Đán dám đi cướp súng của địch! Nhưng rồi cậu ta phát hiện bên cạnh mình có một tên lính bên phía đối phương đã chết, trong tay vẫn còn ôm chặt khẩu súng. Khi Mã Đán đang phân vân là có nên nhào người về phía tên lính đã chết để giăng lấy khẩu súng trong tay hắn hay không thì một quả đạn pháo bắn thẳng bay sượt qua người cậu ta, nổ tung làm đất đá văng tung tóe ra bốn phía. Mã Đán lại nằm sấp xuống đất, một người lính đá đến bốn năm cú vào mông nhưng cậu ta vẫn không đủ to gan để đứng dậy nữa.

Mã Đán không biết trận chiến ấy cuối cùng thì bên nào thắng bên nào bại, chỉ biết là khi cậu ta đứng lên thì tiếng súng của cả hai bên đã dứt. Mã Đán thần thờ nhìn chung quanh, ngoài mười mấy cái xác nằm rải rác đó đây ra, toàn bộ ngọn đồi đã trở nên yên ắng một cách đáng sợ. Quá đổi sợ hãi, Mã Đán co giò chạy, ban đầu cậu ta định chạy về phía quân đội của Lý Tông Nhân nhưng trời xui đất khiến thế nào mà đôi chân lại đưa cậu ta quay về phía Trần Quýnh Minh.

Khi Mã Đán xuất hiện trong doanh trại, dường như không ai quan tâm đến sự có mặt của cậu ta. Mã Đán đi tìm Cố Ngưu. Gã đang nằm trên một chiếc giường đầy máu trong một trạm quân y dã chiến. Đỉnh đầu Cố Ngưu đã nhận một lưỡi đại đao phạt ngang qua, trông rất thảm không nỡ nhìn. Mã Đán tiến lại gần gọi tên Cố Ngưu, đôi môi gã mấp máy nhưng đôi mắt không còn sức để mở ra nữa. Mã Đán ghé tai sát miệng Cố Ngưu để nghe những lời thều thào của gã.

- Trương Hỏa... Tên cậu là Trương Hỏa đúng không? Bố tôi đã rất nhiều lần cảnh báo cho tôi biết rằng, kẻ nhu nhược bé gan lúc nào cũng sống lâu hơn người dũng cảm to gan. Tôi đã quên mất lời ông ấy vì hễ vào chiến trường là tôi quên hết tất cả. Cậu giúp tôi nhớ kỹ lời bố tôi, trước các trận đánh cậu nhắc cho tôi nhớ lại nhé... Tôi không nên bắt cậu quay trở lại, nhanh chóng chạy trốn đi... - Xem ra thì Cố Ngưu đã rất yếu, lời nói cứ ngắt quãng, sau mỗi câu nói là một búng máu tươi từ trong miệng gã ộc ra - Đời tôi không còn cơ hội để cưới ba người vợ nữa rồi, lúc này tôi đang nghĩ, cưới được một người cũng đủ rồi, tôi đủ sức để nuôi... đúng là tôi đủ sức...

Mã Đán nắm chặt tay Cố Ngưu, bàn tay gã đang lạnh dần và run rẩy.

- Tay cậu sao lại run bắn lên như đang đánh đàn thế? Cậu sợ cái gì nào?

Cố Ngưu lại tiếp tục ọc ra một búng máu. Mã Đán nói:

- Không phải tôi sợ... mà là anh đang sợ...

- Tôi không sợ... Tôi sợ cái gì nhỉ?

Mã Đán không muốn Cố Ngưu tiếp tục nói nữa, bởi máu trong cơ thể gã không còn bao nhiêu để mà ọc ra nữa. Nhưng Cố Ngưu vẫn lên tiếng:

- Tối qua tôi đã nghĩ rằng mình phải tiêu diệt cho được bốn thằng, nhưng chỉ kịp ba đứa... Còn cậu, cậu nghĩ là mình sẽ giết chết mấy thằng hả? Có phải là nhiều hơn tôi không?

- Những gì tôi nghĩ không giống với anh... Tôi chỉ nghĩ là phải làm thế nào để không bị chết dưới bàn tay của người khác...

- Trương Hỏa à... Cậu tên là Trương Hỏa, đúng rồi! Cậu đúng là một thằng không ra gì...

- Tôi là Trương Hỏa, Mã Đán cũng là tôi... - Cố Ngưu định há miệng nói nhưng Mã Đán đã lên tiếng - Anh không nên nói nữa. Lúc này trên thế giới chỉ còn có hai người đang nói chuyện là tôi và anh, tất cả đều đã ngủ.

Cố Ngưu có vẻ nghe lời, im lặng và sau đó một lát hình như đã ngủ. Nhưng gã đã chết ngay trong đêm ấy. Mã Đán rất buồn vì cái chết của Cố Ngưu, thậm chí cậu ta còn buồn hơn cả khi Mã Cạo Đầu chết, bởi cái chết của gã có vẻ đau đớn và thê thảm hơn nhiều so với Mã Cạo Đầu.

Sau khi Cố Ngưu chết, những người còn lại trong đơn vị không ai muốn nói chuyện với Mã Đán khiến cậu ta cảm thấy mình trở nên cô độc ghê gớm. Rất nhiều lần, Mã Đán đã định chạy trốn trong khi mọi người đang ngủ, có điều cậu ta không dám khinh suất thực hiện vì sợ bị bắt lại lần nữa rất có thể sẽ nhận một phát đạn vào đầu.

Hai ngày sau, một đội quân từ hướng tây nam đến chi viện và nhờ đội quân này mà khí thế của quân lính mới hồi phục trở lại, lợi dụng số đông và khí thế ấy, họ tổ chức tấn công Lộc Thành. Đơn vị của Mã Đán chạm trán với quân đội của Lý Tông Nhân ở núi Lộc Giác bên ngoài Lộc Thành. Núi Lộc Giác không cao lắm nhưng lại là yếu địa của Lộc Thành, nếu chiếm cứ được nó thì từ trên cao đánh xuống, chắc chắn Lộc Thành sẽ thất thủ. Quân số và hỏa lực của quân đội Trần Quýnh Minh rõ ràng chiếm ưu thế hơn hẳn so với Lý Tông Nhân cho nên chỉ khoảng nửa ngày, quân của Lý Tông Nhân đã bị bao vây trên đỉnh núi, bị tập kích bốn bề nên hoảng loạn giãy giụa hòng chạy trốn khỏi vòng vây, tán loạn khắp nơi. Sợ bị ăn đạn trong lúc hỗn loạn, Mã Đán lúc thì chui rúc trong bụi rậm, lúc thì dầm mình chôn trong bùn lầy trốn. Cậu ta nghĩ thế này, chờ cho trận đánh kết thúc, khi đơn vị tấn công Lộc Thành, cậu ta sẽ nhân cơ hội ấy mà chạy trốn. Nhưng hình như có ai đó đã trông thấy Mã Đán đang lẩn trốn nên hướng về phía cậu ta nã đạn liên tục, lại còn có một quả pháo rơi xuống và nổ tung cách cậu ta không đầy ba mét, đất đá rơi lên người cậu ta bồm

bộp rào rào đau đớn không thể tả. Mã Đán nghĩ, nếu trời cao có bảo hộ mình vượt qua cơn nguy nạn này, mình sẽ không bao giờ đi lính nữa, cũng không bao giờ rời khỏi Thượng Tân nữa, cũng không bao giờ rời xa Khang Khu nữa bước nữa. Còn Hồng Xung, lão ta muốn giết hay băm vằm lột da thì tùy ý.

Khi Mã Đán đang rì rầm khăn vái đạn pháo dừng rơi đúng người mình thì nghe thấy tiếng bước chân chạy hoảng loạn, thành thạch ngang trên cơ thể mình. Rồi có tiếng người nói:

- Trưởng quan Lý à, tôi chạy không nổi nữa...

Câu nói chưa kịp dứt thì đã có một thân hình đổ vật ra đất, trên lưng người ấy còn có thêm một người nữa cũng đồng thời lăn kènch mấy vòng, mặt ngửa lên trời, xem ra người này bị thương không hề nhẹ tí nào. Mã Đán quan sát kỹ gương mặt người này - Ông ta không phải là Lý Tông Nhân sao?

Bất chấp nguy hiểm, Mã Đán đứng bật dậy, chạy thẳng đến chỗ Lý Tông Nhân, đỡ gã dậy, nói:

- Trưởng quan Lý! Tôi là Mã Đán đây!

Lý Tông Nhân mở mắt, cố gắng nhìn Mã Đán và giật mình sửng sốt. Mã Đán nói:

- Tôi bị ép buộc phải đi lính cho Trần Quýnh Minh, nhưng tôi chưa bao giờ bắn một viên đạn nào về phía quân lính của ông cả... Tôi chỉ muốn chạy trốn... Nào, tôi công ông chạy trốn nhé...

Người lính đang nằm ngửa trên đất ngốc đầu dậy, thều thào:

- Nói ít thôi! Cậu công trưởng quan Lý chạy đi!

Chân và lưng Lý Tông Nhân đã bị trúng đạn, máu thấm đỏ cả bộ quân phục, không cử động được nữa. Mã Đán nhanh chóng cởi bộ quân phục của Lý Tông Nhân giấu vào bụi rậm, vốc đất bùn trát lên đầy mặt gã rồi công lên lưng, khật khưỡng bước đi. Vừa đi được mấy bước, Mã Đán đã nghe thấy tiếng truy hô ngay phía sau lưng:

- Đứng để Lý Tông Nhân chạy thoát!

Mã Đán chạy thực mạng. Trong khi chạy trốn, Mã Đán bị lăn xuống một sườn núi thoải thoải, cả hai rơi tọt vào một cánh rừng nhỏ mọc đầy gai góc. Nén những cơn đau do gai cứa vào da thịt, Mã Đán công Lý Tông Nhân tiếp tục chạy xuống chân núi. Vừa xuống đến chân núi thì chạm trán với một phân đội tuần tiểu của đơn vị cũ. Trông thấy Mã Đán, cả bọn chạy tới, một người lên tiếng:

- Trương Hỏa! Mày đang công ai thế?

- Là người mình. Cậu ta bị thương.

Mấy người lính bán tín bán nghi, hỏi tiếp:

- Sao tao chưa bao giờ thấy nó?

- Là viện binh, tôi cũng thấy người này lần đầu tiên. Cậu ta tên là A Giang.

Đúng lúc quần bách nhất, Mã Đán chợt nhớ đến thằng nhu nhược nhất, đáng khinh bỉ nhất thế giới là A



Giang. Một gã trong nhóm tiếp tục chất vấn:

- Bệnh viện dã chiến ở phía bắc, mày chạy về hướng đông là cứ làm sao?

- Tôi nhớ nhầm... - Mã Đán ấp a ấp ứng - Cứ cảm đầu cảm cổ mà chạy nên quên mất phương hướng.

Mã Đán bị buộc phải chạy về phía bắc, chạy một hồi thì đến bệnh viện dã chiến. Thương binh ở đây khá nhiều, tiếng kêu khóc gào rú gọi cha gọi mẹ loạn xạ bát nháo. Mã Đán tìm được một góc khuất, đặt Lý Tông Nhân xuống một chiếc băng ca. Một y tá đáng người thấp bé bước tới, hỏi Mã Đán:

- Thương binh bị thương ở chỗ nào?

Thực ra thì Mã Đán cũng chưa xác định được Lý Tông Nhân bị thương chỗ nào, đưa tay chỉ lung tung chỗ bắp đùi và sau lưng của gã. Y tá thấp bé nhìn thoáng qua, cầu nhàu:

- Máu ra nhiều quá, chết là cái chắc. - Vừa nói gã vừa ngược nhìn Mã Đán, trách - Cậu làm ăn cái kiểu gì thế, trong trận địa tại sao không băng bó tạm cho hẵn?

Mã Đán không biết phải nói thế nào. Gã y tá nói xong thì cúi xuống băng bó vết thương cho Lý Tông Nhân, vừa làm vừa nói:

- Vết thương rất nặng, phải mổ. Sau mổ thì cậu ta phải nằm viện ít nhất một tháng.

Mã Đán chỉ biết gật đầu liên tục.

Một lát sau có một người ra dáng là chỉ huy đến thăm thương binh. Mã Đán lo lắng đến độ mồ hôi túa ra ướt đầm sống lưng. Khi người này đi về hướng Mã Đán, cậu ta thầm kêu khổ trong bụng. Nhìn Lý Tông Nhân một lát, vị chỉ huy quay sang hỏi Mã Đán:

- Người này là lính cũ trong đơn vị chúng ta à?

Mã Đán gật đầu, vị chỉ huy nói tiếp:

- Trông mặt rất quen. Tôi đã gặp người này ở đâu nhỉ? Cậu ta ở đơn vị nào?

- Liên đội 3... Cậu ta tên là A Giang... - Mã Đán ú ớ - Cậu ta là lính chặn ngựa, lần đầu tiên tham gia đánh nhau...

- Cậu lau sạch bùn bám trên mặt của cậu ấy cho ta xem. - Vị chỉ huy nói như ra lệnh.

Kết thúc tất cả rồi! Lộ chân tướng rồi! Mã Đán nghĩ. Rất may, Lý Tông Nhân đột nhiên ộc ra một búng máu. Máu phun ra tung tóe như vòi suối phun, suýt chút nữa thì bắn vào mặt của vị chỉ huy. Y tá thấp bé vội vàng nói:

- Cậu ta bị trọng thương...

Vị chỉ huy lắc đầu, nhắc nhở vài câu chiếu lệ rồi đi ra chỗ khác. Mã Đán thở một hơi dài nhẹ nhõm. Viên y tá hạ giọng nói:

- Liên đội 3 không có người này... Tôi chính là quân y của Liên đội 3 - Mã Đán định lên tiếng phân

trần thì bị gã chặn lại, nói tiếp - Cậu mau đưa cậu ta đến khu vực phẫu thuật đi!

- Tôi sẽ đưa cậu ta đi ngay lập tức. - Mã Đán sốt sắng nói.

Nói xong, Mã Đán cõng Lý Tông Nhân lên lưng, thừa lúc viên y tá nọ không để ý, cậu ta lén qua một khung cửa nhỏ, vượt qua một đồng rác toàn là phế liệu y học cao quá đầu rồi chạy thẳng về hướng đông. Trên đường chạy cũng có người lên tiếng hỏi là chạy đi đâu, Mã Đán trả lời là đang cõng một xác chết, đem ra ngoài đồng chôn.

Rời khỏi bệnh viện dã chiến, Mã Đán men theo một con đường mòn lau lách rậm rạp chạy một mạch đến mười mấy cây số. Lý Tông Nhân thều thào trên lưng cậu ta:

- Đừng chạy nữa! Chạy nữa là đến thị trấn Thượng Tân đấy!

Mã Đán ngoái đầu nhìn lại. Quả thật là cậu ta đã bỏ núi Lộc Giác lại phía sau lưng khá xa. Lý Tông Nhân lại lên tiếng:

- Ta đã nghe người ta nói rất lâu rồi là kẻ nhu nhược chạy rất giỏi, đến nay mới tận mắt chứng kiến ta mới tin đó là sự thật.

Có điều, Mã Đán đã chạy quá xa và không hề để ý chung quanh nên lúc này, cậu ta không biết mình đang ở địa phương nào. Bốn bề là rừng cây rậm rạp, tối om, tiếng những loài cầm thú hoang kêu rú hỗn tạp, kỳ quái. Mã Đán nói:

- Chúng ta lạc đường rồi.

Lý Tông Nhân đã yếu lắm rồi, tiếng thở chỉ còn thoi thóp, đứt quãng. Mã Đán lại tiếp tục chạy về phía trước một đoạn nữa nhưng chung quanh chỉ là núi hoang sườn hiểm, không có bất kỳ ngọn khói nào lớn vờn. Cậu ta đã có chút hoảng sợ, ngoái đầu lại nói lớn:

- Ông không được chết đâu đấy! Nhất định không được chết!

Lý Tông Nhân không trả lời. Mã Đán quay ngược tay về phía sau sờ mũi gã, hình như không còn thở nữa. Mã Đán sợ đến độ khụy xuống, khóc rống lên, vừa khóc vừa kêu gào. Lý Tông Nhân từ trên lưng cậu ta lăn xuống đất, cú rơi cùng với tiếng khóc gào của Mã Đán đã làm cho gã tỉnh lại. Tiếng gào khóc của Mã Đán cũng làm vang động cả núi rừng khiến một thầy lang người Miêu đang đi hái thuốc cách đó khá xa nghe thấy. Lý Tông Nhân mở mắt ra hỏi:

- Vì sao cậu khóc?

- Tôi sợ! Tôi sợ ông chết trên lưng tôi.

- Thầy bói đã đoán số mạng cho ta rồi. - Lý Tông Nhân cười nhẹ - Cả đời ta phải chết đến chín lần, đến lần thứ chín mới chết thật. Đây mới chỉ là lần thứ sáu.

Mã Đán theo chân thầy lang người Miêu về bản, trời sắp tối thì đến nơi. Nhờ sự chăm sóc của thầy

lang, những vết thương của Lý Tông Nhân nhanh chóng được chữa lành, sức khỏe cũng đã khôi phục được đôi phần. Do tình hình cấp bách, Lý Tông Nhân không thể ở lại bản lâu dài để tĩnh dưỡng, chỉ đến ngày thứ tư là Mã Đán đã cõng gã lên lưng chạy đến Trạm Thủy, tìm đến thị trấn Đằng và cuối cùng đã tìm được đại bản doanh của quân đội Lý Tông Nhân. Mặc dù Lý Tông Nhân muốn lưu Mã Đán lại trong quân doanh của mình nhưng cậu ta nằng nặc đòi ra đi, bởi một lẽ đơn giản là cậu ta không thể yên tâm về Khang Khu.

- Thế thì, cậu hãy cạo đầu cho ta một lần vậy. - Lý Tông Nhân nằn nì.

Đầu tóc của Lý Tông Nhân vừa dài vừa rối, cũng đã đến lúc phải cạo rồi. Mã Đán rất thận trọng gọt phẳng đầu tóc ấy, phúi tóc dính trên quần áo, dứt khoát ra đi. Lý Tông Nhân đưa cho Mã Đán năm thỏi bạc nhưng cậu ta cương quyết chối từ.

- Tôi cứu ông không phải là vì tiền. Lão chủ Trương ở thị trấn Phàn Ly đã chở gạo đến cho nhà tôi rồi, chúng tôi không thiếu cái ăn. Chỉ cần không thiếu ăn là tôi không sợ gì hết.

Từ thị trấn Đằng về đến Thượng Tân phải mất đến mười ngày đường.

Mã Đán không ngờ là khoảng cách từ thị trấn Đằng đến Thượng Tân lại xa đến như vậy, cũng không ngờ là mình đã xa nhà lâu đến như thế. Đúng là thế giới bên ngoài sao mà to, sao mà mênh mông! Đường đi không khó khăn khổ cực là bao, có điều thường hay bị đói. Khi đói, Mã Đán thường ghé vào những ngôi nhà dọc hai bên đường xin cơm. Người hai bên đường thường hỏi: Cậu là một thằng đàn ông, cần tay thì có tay, cần chân thì có chân, tại sao lại phải rơi vào tình cảnh đi xin cơm dọc đường như thế? Cậu có thể đi lính, đi lính có thể ngày nào cũng có cơm trắng cho vào miệng, bữa ăn nào cũng có thịt lợn kho tàu. Những lúc ấy Mã Đán thường nói: Các người đừng bảo tôi đi lính nữa, tôi chỉ muốn về nhà. Lúc ấy mọi người mới vỡ lẽ: Thì ra cậu là một thằng lính đào ngũ? Mã Đán nói: Tôi không đào ngũ, tôi chỉ muốn về nhà. Tôi không yên tâm về Khang Khu.

Khang Khu là ai, mọi người đều không biết, Mã Đán cũng chẳng buồn giải thích thêm. Chỉ còn một chút sức lực trên người là cậu ta cầm đầu cầm cổ chạy về hướng Thượng Tân, có điều vừa chạy được vài chục bước là cái bụng trống rỗng đã réo lên ào ào. Cái bụng vừa réo lên là toàn thân Mã Đán như muốn lả đi, không còn một chút sức lực nào, lúc ấy trông cậu ta giống một con gà vừa bị cắt tiết nằm chờ chết, ngay cả ngược đầu lên cũng lực bất tòng tâm. Một khi cái bụng bắt đầu cảm thấy đói là ngay lập tức, Mã Đán lại thấy lo lắng cho Khang Khu. Chính vì vậy mà Mã Đán đánh bài liêu, mặt dạn mày dày gõ cửa nhà hai bên đường, van nài người ta cho mình nằm cơm thừa, ngay cả cơm để nuôi lợn, cậu ta vẫn không chối từ. Chỉ có no bụng mới có đủ sức lực để chạy về với Khang Khu, có điều những gì cậu ta thường nhận được từ những người không quen biết ấy là những cái nhìn khinh bỉ và một động tác đóng cửa đánh rầm. Họ đều cho rằng, Mã Đán cũng giống như bao kẻ ăn xin khác vẫn thường bước chân qua cổng nhà mình. Họ thường thở than:

- Ngày nào cũng có ăn xin, chúng tôi làm sao nuôi sống nhiều kẻ ăn xin như vậy!

Chính vì vậy mà trong bụng Mã Đán thường không có hạt cơm nào, toàn thân thường không có chút sức lực nào. Lòng thì nóng như lửa đốt, bảo chân phải chạy, nhưng hai cái chân lại không nghe lời, không nhích được lấy nửa bước. Mã Đán nghĩ mình đã bị ốm, có điều cậu ta không thấy mình bị sốt hay bị cảm lạnh gì cả, chỉ không có sức. Để gom góp sức lực, Mã Đán thường nằm xuống bên đường. Trước kia Mã Cạo Đầu đã từng dạy Mã Đán rằng: Mã Đán à, đàn ông không giống như đàn bà. Đàn ông lúc nào cũng phải có sức khỏe. Trong người mày có thịt có xương, có gân có cốt, ăn ít một tí cũng đừng quá lo lắng. Khi bụng đói không còn sức lực, mày có thể nằm xuống ngủ một giấc, tỉnh dậy sức lực sẽ hồi phục ngay, bởi trong xương thịt của mày, gân cốt của mày vẫn ẩn tàng sức lực, cũng giống như nước ẩn tàng trong nham thạch vậy, nó sẽ từ từ thấm thấu ra ngoài. Đây là cơ hội Mã Đán thực hiện lời dạy của Mã Cạo Đầu nên trên đường từ thị trấn Đằng về Thượng Tân, cậu ta thường tìm một chỗ yên tĩnh bên đường nằm xuống ngủ một lát để cho sức lực từ trong xương cốt thấm ta toàn thân, sau đó tiếp tục chạy. Nhưng có một lần, Mã Đán nằm trong đám cỏ cao lút đầu người ngủ vui, trong giấc ngủ cậu ta mơ hồ nhận thấy có cái gì đó đang cắn mình, rất đau, vội vàng mở mắt ra. Té ra đó là hai con chó hoang. Hoảng kinh, Mã Đán bật dậy. Rõ ràng là hai con chó này cũng quá đói, có ý định ăn thịt Mã Đán nên cho dù cậu ta đã đứng dậy, chúng vẫn không hề sợ, chuẩn bị tấn công. Trong tay không có một vật gì có thể dùng để tự vệ, Mã Đán chỉ biết chạy. Hai con chó cũng cương quyết không bỏ món mồi ngon nên lao theo sau bén gót. Mã Đán đã vắt đến chút sức lực cuối cùng trong người để chạy nhưng vẫn không thoát được sự truy đuổi của hai con chó. Mã Đán nghĩ trong bụng: Nhất định mình sẽ bị hai con súc sinh này phanh thây, người thị trấn Thượng Tân và Khang Khu vĩnh viễn không biết mình chết như thế nào, vùi xác ở nơi đâu rồi! May sao, đang lúc hai con chó dồn hết sức để thực hiện động tác phóng vèo lên xô ngã Mã Đán xuống thì trong khi lăn tròn trên đất, Mã Đán rơi xuống một cái hố. Hai con chó đã mệt lử, thở hồng hộc đứng trên miệng hố vươn đầu nhìn xuống. Đó là một cái huyệt mộ vừa sâu vừa hẹp đến độ Mã Đán không thể cựa quậy được, mấy vết thương bị chó cắn đang rỉ máu. Mã Đán nhón một chút bùn nhão đắp lên chỗ vết thương, nhận ra là hai con súc sinh ấy không hề có ý định bỏ đi, vẫn nằm trên miệng hố chờ mình. Vừa mệt vừa đói vừa khát, trời cũng đã sập tối, Mã Đán bất chấp mọi sự, nhắm mắt ngủ. Sáng hôm sau tỉnh dậy, Mã Đán mới bò lên khỏi huyệt mộ. Hai con chó đã bỏ đi rồi...

Cứ như thế, cuối cùng thì Mã Đán cũng về đến nhà. Nếu đem chuyện đại hỷ là về đến Thượng Tân để so sánh với những nỗi khổ cực trên đường đi thì những nỗi khổ cực ấy chẳng đáng là bao, là cái giá phải trả xứng đáng mà thôi.

Khi Mã Đán rảo bước trên đường phố Thượng Tân, rất nhiều người đều giương mắt nhìn cậu ta, làm như họ chưa từng quen biết với cậu ta bao giờ. Gặp ai, Mã Đán cũng gọi tên người ấy, có điều bọn họ đều không gọi được tên cậu ta. Mã Đán đến bờ sông soi mặt mình xuống mặt nước, không nhận ra mình khác lạ

lắm so với trước đây ngoài việc quần áo, mặt mũi tay chân quá bẩn thỉu và rất gầy, gầy đến độ chẳng khác một cây khuynh diệp, còn lại thì không có những thay đổi đến mức khiến người ta không nhận ra người quen đến như vậy, chân tay cũng lạnh lặn, không đui què mẻ sứt chút nào cả, vậy là có làm sao? Cuối cùng, Mã Đán phát hiện ra rằng, Thượng Tân đã thay đổi, thay đổi đến độ có thể nói là nhìn chỗ nào cũng thấy thương tích. Nhà may họ Mao, cửa hàng xoong nồi La Ký, xưởng thuốc lá Hoa Thịnh... chỉ còn sót lại những bức tường đổ nát. Mã Đán học tốc chạy đến cửa hàng Mã Nhất. Nó cũng đã bị san bằng, Mã Nhị, Mã Tam chỉ còn lại cái nền chơ vơ. Vừa sợ hãi vừa tức giận, Mã Đán chạy thẳng về nhà. Khang Khu đang ngồi trên ngạch cửa, tóc tai rối bù, trông thấy Mã Đán nhưng đôi mắt vẫn ngây đại thất thần, không nói được câu nào, hình như cô ta không hề nhận ra là Mã Đán đã quay về.

- Khang Khu! Anh về rồi! - Mã Đán nói to.

Khang Khu chỉ nheo mắt nhìn.

- Anh chui lên từ huyết mộ để chạy về với em đây!

Môi Khang Khu động đậy, mấp máy.

- Anh đã từng chết một lần rồi, bây giờ anh chẳng còn sợ gì nữa!

Khang Khu đứng thẳng người lên, nhưng ngay lập tức thân thể bỗng dừng mềm nhũn, khuỵu xuống.

- Khang Khu! Chuyện gì đã xảy ra vậy? Em nói gì đi chứ!

- Tôi sắp chết đói rồi! - Cuối cùng thì miệng Khang Khu cũng đã mở ra.

- Anh đi nấu cơm ngay cho em đây! Anh quay về là để nấu cơm cho em mà.

Đột nhiên Khang Khu khóc nức, đôi mắt ướm đầm đưa tay sờ sẫm lên xương bả vai và cơ thể gầy như que củi của Mã Đán, kêu lên đầy hoảng sợ:

- Mã Đán! Anh nói cho tôi biết, anh đã đem thịt trên người anh cho ai ăn hết mất rồi?

Sự tình là thế này: Một ngày sau khi Mã Đán nổi lửa đốt nhà Hồng Xung, lão ta đã trở lại thật, lúc ấy Mã Đán đang chôn xác Mã Cạo Đầu trên triền núi. Hắn không nói không rằng, đem thanh đại đao ra ngồi mài ngay trước nhà. Đến khi Khang Khu rời sườn núi Mai Tử về đến nhà, hắn vẫn còn ngồi mài dao.

- Hồng Xung! Có phải là ông sẽ giết Mã Đán không?

Hồng Xung chẳng thèm ngước đầu lên nhìn Khang Khu, cũng không nói năng gì, chỉ có tiếng mài dao rít lên có vẻ mạnh hơn, viên đá mài bị đè mạnh đến độ mòn vẹt. Hồng Xung dùng nước rửa sạch lưỡi dao, sống dao, một luồng ánh sáng lóe lên lạnh lẽo làm lóa mắt Khang Khu.

- Hồng Xung, tôi nói cho ông biết, Mã Đán đốt nhà ông cũng có cái sai, nhưng tôi không cho phép ông giết anh ấy. Anh ấy bây giờ đã là chồng tôi, ông muốn giết anh ấy trước tiên là phải giết tôi. - Khang Khu nói.

Hồng Xung xách dao đến trước mặt Khang Khu. Những người có mặt đứng chung quanh đều lo sợ thay cho Khang Khu. Hồng Xung nói:

- Tao thêm vào cái việc phải giết thẳng Mã Đán. Mà xem con dao này, giết Mã Đán phải cần dùng đến nó hay không?

- Thế ông mài nó sắc đến thế để làm gì? - Khang Khu thắc mắc.

- Mà không nhắc nhở thì tao cũng chưa nghĩ đến chuyện tìm Mã Đán để thanh toán sòng phẳng với nó. Bây giờ nó ở đâu?

- Mã Đán chạy trốn rồi. Anh ấy bảo tôi thay mặt anh ấy bồi thường cho ông.

Hồng Xung gầm gừ trong cổ họng, nói:

- Món nợ này mà bồi thường không nổi đâu. Nó chạy được hôm nay chứ không chạy thoát ngày mai, trừ phi suốt cuộc đời còn lại, nó không quay về Thượng Tân nữa.

- Mã Đán đi tìm Lý Tông Nhân rồi. - Khang Khu nói.

Hồng Xung chửi:

- Mà đừng đem Lý Tông Nhân ra dọa tao. Ngay cả cái mạng đất sét của Lý Tông Nhân hăn cũng khó lòng giữ được, Mã Đán còn cái mạng mà trở về đây cũng đã là may lắm rồi.

Khang Khu nghĩ là Hồng Xung sẽ đốt nhà mình, khiến cho mình không còn chỗ che thân nữa. Có điều, đúng là lần này Hồng Xung quay lại Thượng Tân không phải là để đối phó với Mã Đán mà là người khác. Cư dân ở Thượng Tân đều không biết ai là người mà Hồng Xung muốn đối phó, có điều thoạt nhìn thì ai cũng nhận ra là hăn đang lo lắng, tay chân lúc nào cũng run rẩy. Mọi người bắt đầu đoán già đoán non, có điều ai cũng nghĩ đối thủ sắp tới của Hồng Xung chắc chắn sẽ là một kẻ không vừa vặn gì, thậm chí còn vượt lên trên cả Hồng Xung. Nghĩ đến đó ai ai cũng đều cảm thấy lo lắng lẫn sợ hãi.

Chiều hôm ấy, khi ánh nắng mặt trời vừa tắt thì thổ phỉ trên núi Cảo Sơn đột nhiên kéo đến Thượng Tân. Nghe nói là chúng đến đây để tìm Hồng Xung báo thù, có điều là tất cả mọi người đều không biết Hồng Xung đã đắc tội với thổ phỉ Cảo Sơn từ lúc nào. Hồng Xung vừa nghe thấy tiếng ngựa hí, tiếng vó ngựa lộc cộc từ xa thì mặt mày đã xám như tro tàn, ba chân bốn cẳng chạy thẳng lên sườn núi Mai Tử. Vì quá đột ngột, tất cả cư dân Thượng Tân hầu như không kịp phản ứng, ngay cả việc chạy trốn cũng không hề nghĩ đến. Nói thực lòng, họ đều nghĩ là bọn phỉ cũng thấu được cái lý bình thường là oan có đầu nợ có chủ, chúng sẽ không làm khó dễ mình. Không ngờ, bọn thổ phỉ Cảo Sơn tìm không ra chủ nợ để báo thù, không cam lòng trở về núi với hai bàn tay không dính tội ác nên thuận tay làm cỏ hai mươi một cửa hàng, xưởng sản xuất, nhà ở trong thị trấn. Ba cửa hàng gạo nhà họ Mã cũng không may mắn thoát khỏi kiếp nạn này. Bọn thổ phỉ chở gạo đi không hết nên đã phóng hỏa đốt luôn cửa hàng. Lần này, bọn thổ phỉ đã giết chết tám người, chém bị thương hai mươi sáu người, cướp đi vô số tài sản của Thượng Tân, đốt trụi chín cửa

hàng, năm xưởng sản xuất. Căn nhà lâu của Hồng Xung bị phóng hỏa lần thứ hai. Bọn phi còn nhặt được thanh đại đao mà Hồng Xung đã ngồi trước nhà mài đến độ mòn vẹt phiến đá, nói với người Thượng Tân:

- Các người nói lại cho Hồng Xung biết rằng, chỉ cần hấn về đến Thượng Tân là ngay lập tức bọn ta sẽ có mặt.

Trong suốt quá trình thành lập làng rồi trở thành thị trấn, đây là lần đầu tiên Thượng Tân gặp phải tai ương khốc liệt và thâm trầm đến như vậy và cũng bắt đầu từ đây, Thượng Tân không thể khôi phục lại diện mạo cũ của nó nữa. Tất cả đều là do một Hồng Xung mà ra. Trước đây hấn vẫn thường huênh hoang rằng, đến quý thần cũng phải sợ hấn ba bốn phần thì bây giờ, hấn đã bộc lộ bản chất là một thằng nhát gan, bạc nhược. Có người còn thì thào rằng, cậu của Hồng Xung cũng chỉ là một gã thiến lợn, không có chút quan hệ nào với Trần Quýnh Minh cả. Trước đây Hồng Xung kích động Mã Đán giết Lý Tông Nhân chẳng qua là để nhận thưởng từ Trần Quýnh Minh mà thôi, đáng tiếc là chuyện lại không thành.

Khi bọn thổ phi chuẩn bị đốt phá cửa hàng Mã Nhất, Khang Khu cứ túm lấy từng tên mà cấu xé. Đây là trường hợp phản kháng duy nhất mà bọn chúng gặp phải trong tối hôm đó. Vừa cấu xé, Khang Khu vừa hét đến khản cả giọng:

- Tao là vợ Mã Đán!

Một số dân thị trấn đứng từ xa quan sát nghe Khang Khu nói vậy thì cảm thấy buồn cười. Tên thủ lĩnh lên tiếng hỏi:

- Mã Đán là thằng nào?

Bọn thổ phi đưa mắt nhìn nhau, đều cùng lắc đầu tỏ ý không biết Mã Đán là nhân vật đáng sợ như thế nào. Một tên đi thẳng đến chỗ lão Mao đang đứng nhìn, lúi lúi đến trước mặt tên thủ lĩnh, hỏi:

- Mã Đán là thằng nào?

- Nó là người của Lý Tông Nhân. - Lão Mao nói.

Tên thủ lĩnh nhìn Khang Khu, nói:

- Đáng ra chúng tao sẽ giết mày, nhưng mày đã là vợ của Mã Đán, chúng tao tha cho mày lần này, nhưng gạo thì chúng tao vẫn phải lấy vì gạo trên Cảo Sơn của chúng tao sắp hết.

Khang Khu tiếp tục cản trở bọn thổ phi, nói:

- Tao cũng cần phải ăn. Mỗi ngày tao phải ăn được năm bữa cơm, thiếu một bữa là không xong. Chúng mày không được cướp gạo của tao, nếu có Mã Đán ở đây thì chúng mày không dám làm càn như thế này đâu.

Tên thủ lĩnh nhìn lão Mao, hỏi:

- Mã Đán hung hấn, liều lĩnh hơn Hồng Xung à?

Lần này thì lão Mao nói rất thật, giọng lão có pha lẫn chút khinh miệt:

- Nó là một thằng gan thỏ đế!

Khang Khu vừa nghe lão Mao nói như vậy thì ngay lập tức sắc mặt biến đổi, chụp lấy một chiếc thùng rỗng chạy thẳng đến chỗ lão Mao. Lão ta sợ hãi co giò chạy lui về phía sau.

- Nếu lão Mao không nói như thế thì có thể bọn thổ phỉ đã không đốt phá cửa hàng của chúng ta. - Khang Khu kết luận - Tôi sắp chết đói, tội lỗi này là do lão Mao gây ra. Nào, chúng ta đến lão Mao Học Nông này đòi cơm ăn. Từ nay về sau, lão phải chịu trách nhiệm cho tôi ăn cơm. Ai bảo lão lảm mồm lảm miệng.

- Lúc này lão Mao cũng chẳng còn cơm để mà ăn nữa. Nhà may của lão cũng bị cháy rụi rồi. - Mã Đán nói.

- Mã Đán! Anh vừa trở về là đã nói đỡ cho lão Mao Học Nông rồi. Có phải là anh thương xót Mao Tuyết Hoa? Anh hối hận vì đã không lấy Mao Tuyết Hoa làm vợ, đúng không?

- Làm gì có chuyện đó. Trong lòng anh chỉ có em. Nếu không lo lắng cho em, anh đã không quay về đây.

- Anh đi ba bốn mươi ngày nay mà không lo là ở nhà tôi sẽ chết đói hay sao?

- Anh sợ em chết đói nên mới quay về. À, có một chuyến xe từ thị trấn Phàn Ly đến đây hay không? Trên xe chở đầy gạo, đó chính là gạo chở đến cho nhà ta.

- Không hề có. - Khang Khu nói rất quả quyết - Tôi chưa nhận gạo của ai cả.

Mã Đán kể lại cho Khang Khu nghe tất cả những gì đã xảy ra. Khang Khu nói:

- Cuối cùng thì anh đã bị người ta lừa. Người ta nghĩ rằng anh đi lính thì chắc chắn sẽ chết, cho nên người ta chở gạo đi được nửa đường thì đánh xe quay lại thôi.

Mã Đán nghĩ lời Khang Khu rất có lý, may mà mình không chết, nếu chết thì đã chết thay cho Trương Hỏa một cách không đáng chút nào.

- Anh sẽ quay lại đó tìm lão họ Trương ấy thanh toán cho đầu ra đấy - Mã Đán nói - Lão hại anh đến suýt chết, chí ít thì lão cũng phải giao gạo cho nhà ta chứ!

- Đã trở thành một kẻ đào ngũ thì anh còn lý do gì để tìm người ta thanh toán hả? Không chừng người ta lại tìm đến anh để thanh toán nữa đấy. - Khang Khu nói - Chúng ta muốn thanh toán sòng phẳng nhưng không phải đi tìm lão Trương mà chính là phải tìm Mao Học Nông. Nếu không có lão ta nói về anh trước mặt bọn thổ phỉ, cửa hàng gạo nhà ta không thể bị đốt được.

Mao Học Nông đang thở vắn than dài trên cái nền hoang tàn của cửa hàng may họ Mao. Người mà lâu lắm rồi Mã Đán không gặp là Mao Tuyết Hoa đang đứng sau lưng lão ta. Cô ta càng gầy hơn so với trước,



người tái xanh, yếu như một lá chuối non lay lắt trước gió.

- Mao Học Nông! Mã Đán nhà tôi đã về. Ông trả lại gạo cho chúng tôi. - Khang Khu lên tiếng từ xa.

Da trên mí mắt lão Mao động đậy:

- Mã Đán! Cậu về là tốt rồi... Nhưng cậu về làm gì vậy? Cậu muốn khôi phục lại cửa hàng à? Nhưng cậu lấy đâu ra tiền nhỉ?

- Ông chủ Mao à, tôi không có vốn, một hào một cắc cũng không có. - Mã Đán nói - Ông xây dựng lại nhà may đi, tôi sẽ giúp ông, nhưng với điều kiện là ông phải trả tiền lương gấp đôi cho tôi. Tôi ra chiến trường, đã từng đánh nhau, không giống như ngày xưa nữa, kinh nghiệm cũng nhiều... Cho nên một mình tôi làm công việc của hai người là thừa sức.

Mao Tuyết Hoa chen vào, nói:

- Bố à, Mã Đán cần phải nuôi đến hai miệng ăn, bố trả cho anh ta hai phần tiền lương nhé.

Khang Khu nói với Mao Tuyết Hoa:

- Chúng tôi đến đây là muốn thanh toán sòng phẳng với các người, nhưng các người lại thối tình đạt lý như vậy, tôi tạm thời không tính toán nữa. Nhưng nói cho hai người biết, Mã Đán sẽ cần đủ cơm để nuôi ba người trong nay mai thôi.

Khang Khu sắp sinh. Bụng cô ta đau chẳng khác nào bị Tôn Ngộ Không dùng gậy Như Ý chọc phá ở bên trong, lăn lộn rên rỉ trên chiếc giường chật, Mã Đán không thể nào giữ cô ta nằm im được. Mã Đán định đi tìm ai đó giúp đỡ nhưng Khang Khu không chịu, nói:

- Tôi không cần ai giúp đỡ cả, tôi tự biết mình sẽ đẻ thuận... Anh trói chặt tôi xuống giường đi, nếu không tôi sẽ lăn xuống đất mất.

Mã Đán do dự, không biết phải giải quyết thế nào. Khang Khu chửi:

- Tôi bảo anh trói tôi lại chứ không bảo anh xẻ thịt tôi, anh sợ cái gì?

Cực chẳng đã, Mã Đán phải trói chặt Khang Khu vào giường. Cô ta không thể lăn lộn được nữa, nhưng rõ ràng là cơn đau vẫn còn đang hành hạ cô ta, há miệng kêu gào không ngớt:

- Mã Đán! Tôi đói rồi... Tôi không đủ sức để sinh nó ra đâu!

Mã Đán chạy ngay xuống bếp nấu cơm. Cơm vừa chín, cậu ta xúc từng thìa từng thìa to đút vào miệng Khang Khu. Có điều, sau khi ăn tám lần cơm, Khang Khu vẫn chưa thể sinh được.

- Mã Đán! Anh tiếp tục nấu cơm đi chứ! Anh nấu thêm một lần nữa thôi là tôi sẽ đẻ được con cho anh!

Ban đầu, câu nói này gần như là một mệnh lệnh, rất mạnh, rất đanh, nhưng dần dần, khi sức lực cô ta không còn nữa, nó được nói ra với âm điệu năn nỉ, cầu khẩn. Có điều, trong nhà không còn hạt gạo nào nữa, Mã Đán đành phải mặt dạn mày dày chạy qua các con phố để gõ cửa nhà người ta mượn gạo.

- Khang Khu nhà tôi sắp sinh con, chỉ thiếu sức lực của một bữa cơm, ông bà cho vợ tôi mượn một chút sức...

Mã Đán mượn sức đến mấy lần, nấu đến năm nồi cơm mà Khang Khu vẫn không chịu sinh. Những người cho Mã Đán mượn gạo tỏ vẻ nghi ngờ, tự mò đến nhà cậu ta để xem có thật là nấu cơm cho Khang Khu ăn hay không. Quả đúng như vậy, họ đều đã tận mắt thấy trong nhà bếp của Mã Đán la liệt bốn năm chiếc nồi nấu cơm, chiếc nào cũng vẫn còn nóng hôi hổi. Họ đã tin, cười gượng ra về, sau đó lại lũ lượt quay lại với những bịch gạo trên tay. Mã Đán nấu bốn nồi cơm cùng một lúc và đôi bàn tay không ngừng đút cơm vào miệng Khang Khu.

Cuối cùng thì sau khi ăn hết gạo người ta đưa tới, Khang Khu cũng đã sinh được một đứa con trai mắt to mày rậm, rất khá khinh. Mã Đán bị kích động đến độ ngày nào cũng chỉ biết chạy đi chạy lại trong thị trấn giống như bị con chó nhà Hồng Xung đuổi trước kia. Khang Khu nói:

- Mã Đán à, anh không cần chạy như thế, anh cứ chạy qua chạy lại trước mắt khiến đầu óc tôi mụ mẫm choáng váng mất rồi. Anh đi nấu cơm nhanh lên, tôi đói lắm rồi, đói như thể kiếp trước, kiếp trước nữa đến giờ chưa được ăn bữa cơm nào vậy. Tôi phải ăn bù cho kiếp trước mới được.

Cuối cùng thì Mã Đán cũng đã có con, lại là con trai. Cậu ta đặt tên cho nó là Mã Hồ với hy vọng là nó sẽ có cái gan của hổ, thế hệ sau của cậu ta sẽ không còn mang tiếng là nhát gan nữa. Khi Mã Hồ được nửa tuổi, nhà may họ Mao cũng như những cửa hàng, xưởng sản xuất khác cũng đã dần dần khôi phục được cơ nghiệp, có điều chuyện làm ăn chưa thể phát đạt so với ngày xưa. Chiến tranh càng lúc càng trở nên khốc liệt hơn, những tin đồn thất thiệt về chiến sự diễn ra bên ngoài thị trấn Thượng Tân càng lúc càng nhiều khiến cho người ta không biết tin vào chuyện nào nữa, tinh thần luôn luôn cảm thấy lo lắng bất an. Có người nói Trần Quýnh Minh sắp sửa chiếm đóng Thượng Tân; có người thì thầm với nhau rằng Lý Tông Nhân cũng sắp sửa quay trở lại; lại có người rỉ tai nhau rằng bọn thổ phỉ Cảo Sơn đã hết lương thực, hết vải vóc, bọn chúng đánh tiếng là người Thượng Tân phải tự giác cống nạp, nếu không chúng sẽ kéo đến cướp sạch dốt sạch. Nhân tâm bất ổn, thương nhân từ các nơi khác đến Thượng Tân buôn bán trao đổi ngày càng thưa dần. Cửa hàng vắng khách, các ông chủ bà chủ thở vắn than dài, nghĩ đến quá khứ mà buồn cho hiện tại, ngay cả việc kiếm được miếng cơm nhét vào dạ dày cũng không còn là vấn đề nhỏ nữa. Gánh hát Phụng Tiên đã dọn dẹp đồ đạc rời khỏi nơi này, không có gì để xem nữa, người Thượng Tân càng buồn, cảnh Thượng Tân càng ảm đạm. Có điều nói thật lòng, nếu gánh hát không ra đi thì người hát và người xem hát cũng chẳng còn lòng dạ nào mà hát mà xem cả, cũng chẳng ai ở Thượng Tân còn tiền thừa để nuôi nổi cả gánh hát.

So với quang cảnh náo nhiệt lúc gánh hát đến Thượng Tân thì ngày ra đi, quang cảnh thật tiêu điều lạnh lẽo, không ai đến giúp đỡ họ thu dọn đồ đạc, cũng chẳng ai đến đưa tiễn hay nói lời chia tay. Khi lão chủ gánh hát và tất cả diễn viên đang ủ dột chuẩn bị lên đường thì ngược đầu lên, họ trông thấy Mã Đán đang

ôm con đứng trước mặt mình. Lão Hách, chủ gánh hát nói:

- Có phải là cậu vẫn muốn xem chúng tôi hát?

- Tôi không có tiền, cũng chẳng có gạo, không xem hát được. Tôi đưa con đến để chia tay mọi người.

Lão Hách thoáng một chút cảm động. Hai nữ diễn viên bước đến trước mặt Mã Đán đưa tay sờ nắn chân tay Mã Hổ. Mã Đán nói:

- Con trai tôi tên là Mã Hổ. Mọi người xem tướng mạo của nó này, sau này lớn lên nhất định gan của nó sẽ không nhỏ, đúng không? Ít ra thì nó cũng không nhu nhược giống như bố nó!

Lão Hách cũng bước đến, neho mắt nhìn Mã Hổ, nói:

- Con trai cậu chưa bao giờ xem hát. Thế này nhé, chúng tôi sẽ hát cho nó nghe vài đoạn.

Nét vui mừng hưng phấn lộ rõ trên mặt Mã Đán. Lão Hách vẫy tay gọi mấy diễn viên lấy trang phục biểu diễn vốn đã được gói ghém kỹ trong mấy chiếc rương ra, mặc vào rồi bước lên sân khấu, rất bài bản, rất trang trọng diễn một đoạn trích trong vở “Lâm Xung lên Lương Sơn Bạc trong đêm tuyết”. Lại thay, Mã Hổ lại xem với vẻ vô cùng chăm chú, ra chiều thích thú, không khóc không quấy, mắt nhìn không chớp lên sân khấu.

Mã Đán cảm động vô cùng nhưng không biết bày tỏ lòng cảm kích như thế nào đối với lão chủ gánh hát. Lão nói:

- Cậu đừng nói gì cả. Chúng ta đều chỉ là những kẻ nhu nhược, chúng ta đang bày tỏ sự thông cảm với nhau... Có điều cậu gặp may hơn tôi, có phúc hơn tôi một chút thôi. Tạm biệt!

Mã Đán cảm thấy lão Hách nói có lý. Kể từ khi có Khang Khu, cậu ta thấy ai nói gì cũng có lý; từ khi có Mã Hổ, cậu gặp ai cũng đều cảm thấy họ rất thân thiết, tình nghĩa với mình.

- Mã Đán à, hy vọng con trai cậu sau này có thể nắm lấy đại cục trong tay. - Lão Hách nói.

Mã Đán tiễn gánh hát ra đến bến thuyền, đưa mắt tổng tiễn họ lên thuyền và nhìn theo cho đến khi chiếc thuyền mất hút khỏi tầm mắt mình.

Mã Hổ đã đem đến cho Mã Đán một niềm hy vọng, một niềm vui sống. Khang Khu cứ ôm chặt lấy thằng cu trong lòng không rời xa nửa bước, mỗi khi nó chực khóc là cô ta đã vội vàng nhét cái núm vú hồng hồng vào miệng nó rồi. Những lúc đứng bên cạnh hai mẹ con, nhìn những cử chỉ nựng con của Khang Khu, Mã Đán cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trần gian. Khi cho con bú, Khang Khu trông càng đẹp, khuôn ngực no tròn còn trắng hơn cả phấn, làn da mặt hồng hào, sáng loáng hơn xưa và trong lòng Mã Đán, Khang Khu nhất định phải là người phụ nữ đẹp nhất thế giới.

- Mã Đán à, con trai anh chỉ biết mút sữa, anh xem này, nó ngậm đầu vú tôi chặt cứng, không chịu nhả ra đây này.

- Mã Đán à, anh có biết sữa của đàn bà từ đâu mà có không? Từ gạo mà chảy ra đấy. Ăn bao nhiêu gạo thì cũng sẽ có chừng ấy sữa. Ngày hôm nay tôi mới ăn được bảy bát cơm, theo lệ thường thì tôi phải ăn hai mươi bát mới đủ.

- Mã Đán à, anh nhìn tôi cho con bú làm gì. Anh đi tìm việc mà làm đi. Không có gạo, tôi chết đói cũng chẳng đáng lo lắm, con trai anh mà chết đói thì ông bố đã chết của anh cũng chẳng tha thứ cho anh đâu.

Khang Khu thường bông Mã Hổ đến những nhà lân cận để khoe, tất cả mọi người đều thành tâm thực ý khen nó mày rậm mắt to, đầu hổ tay vượn. Chỉ riêng có bà Tô - chủ quán rượu lại nói, đúng là Mã Hổ đẹp thật, nhưng xem kỹ thì chẳng giống Mã Đán chút nào mà càng ngày càng giống Hồng Xung. Sau lời nhận xét của bà Tô, người trong thị trấn mới giật mình và thấy có lý, một số người lên tiếng phụ họa với bà Tô. Ban đầu, Khang Khu ra sức tranh biện với họ, nói nào là sống mũi, nào là bàn chân, nào là mắt, nào là tóc của Mã Hổ đều giống hệt Mã Đán, nếu không tin thì mọi người có thể đối chiếu giữa hai bố con. Thậm chí, Khang Khu còn lôi Mã Đán đến trước mặt mọi người để họ nhận xét điểm giống nhau và khác nhau giữa cậu ta với Mã Hổ.

- Chúng tôi không nhìn ra điểm giống nhau nào giữa Mã Đán và Mã Hổ. - Không một ai trong số họ không lắc đầu - Nó chỉ giống Hồng Xung!

Khang Khu nói với Mã Đán:

- Anh nói đi! Mã Hổ có giống anh không?

- Anh cũng không biết nữa.

- Mã Đán! Anh đừng cố giả vờ dui mù như thế. Mã Hổ không giống anh chỗ nào nào? Anh không được để ý những nhận xét độc ác của họ, họ nói gì thì tùy ý họ, còn Mã Hổ là con anh. Nếu bố anh còn sống, ông ấy cũng sẽ nói Mã Hổ là cháu nội của ông ấy thôi.

Mã Đán cười méo xệch. Khang Khu nói:

- Mã Đán à, suy cho cùng thì Mã Hổ cho dù không giống anh mà giống ai thì cũng có gì to tát lắm đâu. Quan trọng nhất vẫn là, nó là con anh, gọi anh bằng bố. Anh thấy tôi nói có đúng không?

Mã Đán rất yêu Mã Hổ. Cho dù người trong thị trấn nói gì, cho dù Mã Hổ giống ai, với Mã Đán, Mã Hổ vẫn cứ là con mình. Mã Đán quan tâm không phải là vấn đề này mà chính là làm thế nào để bảo đảm cho sữa của Khang Khu lúc nào cũng có thể phun ra không ngừng nghỉ. Điều đó có nghĩa là, phải đảm bảo đến sáng ngày mai, gạo trong thùng ít nhất cũng đủ cho cả nhà ăn đủ một ngày.

Đây chính là điều Mã Đán lo lắng nhất, phiền não nhất. Cuối cùng, vào một sáng tinh mơ, Mã Đán nghe thấy tiếng Khang Khu kêu lên kinh hoàng:

- Mã Đán! Mã Đán! Hết gạo rồi!

Hết gạo trong thùng mà Khang Khu lại kinh hoàng như thể gặp phải rắn độc không bằng! Rõ ràng, đối với cô ta mà nói, gạo còn trong thùng hay không là chuyện trọng đại nhất trên đời, quyết định đến chuyện sống hay là chết. Chính vì vậy mà Mã Đán phải đi mượn gạo. Đi lê la suốt cả buổi sáng nhưng cậu ta chỉ mượn được khoảng hai cân, cũng có thể tạm qua được một ngày. Ngày ấy, thằng Giang nghe thấy Mã Đán đang hạ giọng năn nỉ ỉ ôi bà chủ cửa hàng gạo Phong Dụ cho mình mượn ít gạo, không những không mượn được gạo mà cậu ta còn bị bà chủ lên giọng dạy đời cho một phen. Thằng Giang lò dò bước tới, nói với Mã Đán:

- Mã Đán! Sao mày lại giống tao vậy? Mày xem, lúc này mày có khác tao chỗ nào đâu, chỗ khác duy nhất là trên tay mày không cầm cái bát mà thôi. Bây giờ thị trấn Thượng Tân nuôi một thằng ăn xin tao đây đã khó khăn lắm rồi, mày tranh đoạt với tao làm gì hả?

- Tao không tranh đoạt gì với mày cả. - Mã Đán nói - Tao chỉ mượn bà con một ít gạo thôi.

Hình như thằng Giang đã yên tâm, đã yên tâm thì động lòng trắc ẩn, nói:

- Nếu không ai cho mày mượn gạo nữa, tao có thể cho mày mượn một ít vậy.

Thằng Giang không phải người xấu, nó cũng chẳng có ác ý gì, có điều Mã Đán sao lại có thể mượn gạo của nó được, nói:

- Tao không đến nỗi vô sỉ đến độ đi mượn gạo của một đứa ăn xin!

Có điều, Mã Đán không thể mượn được gạo nữa. Thằng Giang nói:

- Mượn gạo của tao thì có gì mà xấu hổ nào? Dù sao cũng không mất thể diện bằng việc đi van xin người khác đâu!

Mã Đán vừa buồn bực vừa xấu hổ, thở dài thườn thượt rồi mở chiếc túi vải đeo trên vai thằng Giang, vốc mảy vốc gạo cho vào túi áo mình, nói:

- Tao mượn gạo của mày, tao sẽ trả cho mày gấp hai lần.

Nói xong thì chạy hộc tốc về nhà.

Mã Đán không có cách gì để mượn gạo được nữa, Khang Khu đành phải tự mình đi mượn. Cô ta gõ cửa khắp thị trấn nhưng không ai muốn cho cô ta mượn gạo cả.

- Khang Khu tôi đã đắc tội với ai? Người Thượng Tân sao lại thấy người ta sắp chết mà không cứu nhỉ?

- Ông trời không tuyệt đường sống của chúng ta đâu. - Mã Đán an ủi.

Quả nhiên, bà chủ cửa hàng gạo Phong Dụ đã tự tay mang mười cân gạo đến tận nhà Mã Đán. Người nổi tiếng keo kiệt xưa nay lại chủ động mang gạo đến cho Mã Đán khiến cậu ta vô cùng kinh ngạc. Bà ta

nói với Khang Khu:

- Gạo không thể cho không. Con dâu tôi vừa sinh con hôm qua. Đừng tưởng là cặp vú con dâu tôi to như hai quả dừa thì sữa nó sẽ nhiều, hóa ra chẳng có giọt nào. Khang Khu, tôi thấy cô nuôi thằng Mã Hổ mập mập trắng bóc như thế, cô hãy cho cháu nội tôi bú, tôi lo cơm cho cô ăn.

Khang Khu có vẻ do dự, nói:

- Bà bảo tôi làm vú nuôi à?

Bà chủ Tô nói:

- Cô suy nghĩ thật kỹ đi, nếu đồng ý thì mười cân gạo này tôi để lại đây, nếu không đồng ý tôi sẽ mang đến nhà Lý Tân Phương. Sữa của nó cũng nhiều chẳng kém gì cô, hơn nữa, thân thể của nó cũng sạch sẽ hơn cô nhiều.

Mã Đán nổi điên định lên tiếng chửi nhưng Khang Khu đã đẩy cậu ra khỏi cửa, nói:

- Bà để gạo lại đây, tôi tắm rửa sạch sẽ rồi sẽ qua nhà bà ngay.

Khang Khu vừa ra khỏi nhà, Mã Đán liền ôm Mã Hổ vào lòng. Nó đã biết đùa với người lớn, Mã Đán vuốt ve, nó cười rất xinh. Chơi trong nhà đã chán, Mã Đán ôm con qua nhà may họ Mao để nó chơi với Mao Tuyết Hoa.

Mao Tuyết Hoa đang học cắt may với bố. Nhìn thấy Mã Hổ cười với mình, gương mặt gầy nhom của Mao Tuyết Hoa cũng điểm một nụ cười khó lòng xác định được là vui hay buồn. Lão Mao nói:

- Nhà may của tôi nhỏ bé quá, vắng vẻ quá, không đủ sức để mời cậu về phụ việc. Cậu đã tìm được người có thể mời cậu hay chưa?

- Chưa ạ. - Mã Đán nói - Người ta không biết nhìn người, không biết hạch toán là thuê một người có lợi hơn thuê hai người. Nhưng Khang Khu nhà tôi đã tìm được việc rồi.

- Khang Khu thì có thể làm được gì? - Lão Mao hỏi.

- Bà chủ Tô của cửa hàng Phong Dụ thuê Khang Khu làm vú nuôi.

Không đợi lão Mao nói, Mao Tuyết Hoa đã lên tiếng:

- Mã Đán, sao anh lại có thể để cho vợ mình đi làm vú nuôi cho người ta? Mất mặt quá. May mà tôi không phải là vợ anh, nếu tôi lấy anh mà anh bắt tôi đi làm vú nuôi thì thà chết còn hơn.

Mã Đán muốn tranh luận với cô ta vài câu nhưng tìm không ra lời để nói. Mã Hổ thì vẫn cười với Mao Tuyết Hoa, cười rất tươi. Mao Tuyết Hoa nói với giọng châm chọc:

- Mã Đán à, anh đặc ý vì cái gì?

Mã Đán không hiểu thâm ý của Mao Tuyết Hoa như thế nào, nhưng cậu ta biết chắc chắn là cô ta không hề có ý tốt, nói:

- Mao Tuyết Hoa à, Mã Hổ rất dễ thương, tại sao tôi lại không vừa lòng, không đặc ý được? Nếu cô có khả năng thì cô hãy làm như Khang Khu nhà tôi, đẻ một đứa con trai cho tôi xem nào!

Nghe thấy câu này, Mao Tuyết Hoa nổi điên, buông cái kéo đang cầm xuống bàn, gào to:

- Mã Đán! Anh ôm con của Hồng Xung mà còn dương dương tự đắc đến thế được sao?

Mã Đán cũng điên chẳng kém, định lên tiếng đáp trả nhưng đã bị lão Mao đẩy ra khỏi cửa, nói:

- Mã Đán à, cậu to tiếng với Tuyết Hoa làm gì. Suốt ngày nó hối hận vì tại sao khi xưa không làm vợ cậu mà lại làm vợ một thằng đoản mệnh. Nó nói cậu là người sống rất thọ. - Giọng lão Mao đột ngột hạ thấp - Lấy chồng không cầu phú quý mà mong được bách niên giai lão. Làm đàn bà góa rất khổ! Trong lòng nó rất thích cậu nhưng ngoài miệng lại cố nói những câu khó nghe, thế thì đã làm sao nào. Nó nói Mã Hổ là con của Hồng Xung, cậu nghĩ đó là thật sao? Tôi thì cho rằng không phải thế, Mã Hổ rất giống cậu, không chừng lớn lên lá gan của nó cũng sẽ giống lá gan của cậu thôi.

Nghe lão Mao nói vậy, Mã Đán cũng cảm thấy nguôi giận. Lão Mao còn có ý bảo Mã Đán khuyên như Mao Tuyết Hoa. Bằng một thái độ hết sức bao dung và từ tốn, Mã Đán đến trước mặt Mao Tuyết Hoa, nói:

- Tuyết Hoa à, tôi không giận cô nữa, cô cũng đừng nổi điên với tôi làm gì. Tôi về đây. - Nói xong thì nựng Mã Hổ - Mã Hổ à, dì Hoa rất thương con, đối xử rất tốt với con. Con cười với dì Hoa cái nữa đi nào.

Mã Hổ nhìn Mao Tuyết Hoa cười rất tươi, nhưng ngay lập tức méo miệng khóc oa oa. Mỗi khi Mã Hổ khóc, Mã Đán biết ngay là nó đã đói.

Khang Khu quay về, nói với Mã Đán:

- Anh mau giúp tôi, tôi ăn quá no, bụng tôi sắp nổ tung ra rồi đây này.

Khang Khu không ngừng nắc nhen, nắc liên tục như pháo dây đang nổ, xem ra thì cô ta đang khổ sở với cái no của mình lắm, nhưng khi nghe thấy tiếng khóc của Mã Hổ, cô ta đã vội vàng ôm lấy và nhét đầu vú vào miệng nó. Nhưng lạ thay, ngấm vú mẹ trong miệng nhưng Mã Hổ đã vội vàng nhả ra, tiếp tục khóc, khóc đến vắn người lại. Khang Khu không hiểu vì sao, vội vàng bóp mạnh bầu vú của mình. Và ngay lập tức, cô ta hiểu được rằng, vì sao Mã Hổ lại khóc.

- Sữa của tôi đã bị thằng quỷ đói ở cửa hàng Phong Dụ mút hết rồi!

- Ngày mai em đừng đi cho con người ta bú nữa. - Mã Đán nói - Anh đến thị trấn Liên Hoa hoặc bất kỳ chỗ nào để tìm việc làm. Chẳng thà là anh lên Cảo Sơn làm thổ phi còn hơn để cho em đi bán sữa.

- Tôi bán sữa chứ không bán thân. - Khang Khu nói - Tôi không bán sữa thì chúng ta lấy gì ăn?

Mã Đán không biết phải đối đáp thế nào, nhưng cái tức thì không thể nguôi được, tức đến độ đỏ tía tai cả mặt mũi.

Dù sao thì Khang Khu cũng thông minh hơn Mã Đán. Ngày hôm sau, trước khi đi đến cửa hàng Phong Dụ, cô ta đã cho Mã Hồ bú một bụng căng tròn. Cô ta còn bảo Mã Đán gần trưa ôm Mã Hồ đến bên cạnh cửa hàng Phong Dụ, thừa lúc không ai để ý, lén ra ngoài cho nó bú tiếp một bụng nữa. Có điều, ngay hôm sau bà chủ cửa hàng Phong Dụ đã đuổi cổ cô ta ra khỏi cửa hàng, nói:

- Sữa cô không đủ cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm, nhưng mỗi bữa ăn, cô ăn bằng năm người nhà chúng tôi, mỗi ngày lại ăn đến năm bữa. Cứ theo cái đà này, cho dù là chúng tôi có mười cửa hàng gạo cũng không đủ sức mà nuôi cô nữa.

Khang Khu vừa tức giận vừa buồn bực, về nhà cầu nhàu với Mã Đán:

- Bán sữa cũng không xong, có lẽ nào tôi phải bán thân? Tay đồ tể chuyên mổ lợn họ Tống ngày hôm qua nói với tôi rằng, nếu tôi ngủ với hắn một lần, hắn sẽ trả mười cân gạo. Tôi không nói đi nói lại gì mà chỉ nhõ thẳng vào mặt hắn một bãi nước bọt. Mã Đán, cho dù tôi là đàn bà, tôi cũng có một chút khí phách, còn anh, anh là đàn ông, sao anh chẳng có một chút bản lĩnh nào cả thế?

Mã Đán xấu hổ đến độ không có cách gì để độn thổ.

Buổi chiều hôm ấy, một người lạ cưỡi một con ngựa rất to khỏe xuất hiện ở Thượng Tân. Gã này vào thị trấn từ hướng tây, trên lưng đeo một khẩu súng trường, hông lại lủng lẳng một thanh đại đao, khí thế rất hung mãnh khiến cho cư dân Thượng Tân ai nấy đều mặt xanh mày xám. Người này đi lại nghênh ngang trên phố, gặp những người mặt xanh mày xám đều lớn tiếng hỏi mà như quát nạt người ta:

- Mã Đán ở đâu?

Lại là thằng Giang mù chạy như bay đến nhà Mã Đán báo tin:

- Mã Đán! Có ai đó muốn giết mày! Không phải Hồng Xung, là người khác. Hắn sắp đến nhà mày rồi đấy!

Mã Đán kinh sợ đến độ không còn đủ sức mà chạy trốn nữa. Khang Khu rất nhanh, đẩy Mã Đán vào một chiếc thùng gạo trống, đập nắp lại, cố tình làm ra vẻ tỉnh bơ đi ra khỏi nhà, đến trước đầu ngựa, chặn lại. Mã Hồ vẫn nằm gọn trong lòng cô ta. Thằng bé vẫn không biết nguy hiểm đang ập đến với bố nó, nhoèn miệng cười rất đáng yêu. Người lạ lên tiếng, giọng rất hung dữ khiến người nghe phải run sợ.

- Mã Đán đâu rồi! Tôi muốn gặp Mã Đán!

- Mã Đán đi khắp nơi tìm gạo rồi. Nhà chúng tôi hết gạo rồi, ba ngày nay không nhen lửa!

Người lạ nhảy xuống khỏi lưng ngựa, thái độ đột nhiên thay đổi, cười rất thân thiện với Khang Khu:

- Cô chính là Khang Khu? À... chị dâu à, thất kính, thất kính! Tôi được Tư lệnh Lý Tông Nhân sai đến đây để nói với Mã Đán là cậu ấy phải lên đường đến gặp Lý tướng quân ngay lập tức!

Khang Khu thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, hướng vào trong nhà, gọi;



- Mã Đán! Tôi đói rồi, nấu cơm nhanh lên!

Mã Đán nhảy ra khỏi chiếc thùng, đến trước người lạ nói:

- Tôi không đi lính đâu! Trưởng quan Lý đã biết rồi, Mã Đán tôi là thằng nhu nhược, tôi không thể ra chiến trường, làm không được việc gì cả, lại còn làm khổ lây cho mọi người. Quan trọng hơn nữa là, nếu tôi chết đi thì vợ tôi, con tôi sẽ chết đói...

- Trưởng quan Lý có nói, cậu theo ông ấy nhưng không cần phải ra chiến trường, chỉ cần cậu cạo đầu. - Người lạ nói - Trưởng quan Lý còn nói sẽ phát cho cậu hai phần lương, cho dù cậu có lờ mà chết thì mỗi tháng vẫn cấp cho cậu hai phần lương.


Mắt Mã Đán đột nhiên sáng lên, định nói gì đó nhưng cổ nuốt xuống để chờ xem thái độ của Khang Khu. Khang Khu suy nghĩ rất lâu rồi chậm rãi nói:

- Mã Đán à, dù sao thì anh cũng chẳng mượn được gạo của ai ở thị trấn Thượng Tân này nữa. Thôi thì anh cứ mượn tạm của Lý Tông Nhân vậy.

Mã Đán nhìn người lạ, nói:

- Tôi còn một điều kiện nữa: Tôi muốn về nhà là được về nhà ngay!

- Điều kiện này thì cậu phải tự nói với trưởng quan Lý... Từ trước đến nay tôi chưa hề thấy một người lính nào ra điều kiện với trưởng quan Lý cả. Xem ra thì lá gan chó của cậu cũng chẳng nhỏ tí nào đâu.

ý Tông Nhân đang chỉ huy quân sĩ luyện tập trên thao trường. Mấy hàng người mặc quân phục, tay cầm súng đang đứng chỉnh tề trên cái sân nhớt nháp, đồ đạc vứt bừa bãi lộn xộn, tuy mặt mày họ có vẻ hốc hác vàng vố nhưng khí thế có vẻ rất hăng, ai nấy đều ưỡn ngực ngẩng cao đầu, thi thoảng lại có những tiếng cười rất khoáng đạt vang lên. Lý Tông Nhân đã hoàn toàn bình phục, quần áo chỉnh tề sạch sẽ, trên mặt đã có da có thịt, khi cười để lộ chiếc cằm chẻ rất ra dáng. Đã có người nói cho Mã Đán biết rằng, từ khi thất trận ở Lộc Thành, Lý Tông Nhân không những không bị cấp trên phê bình mà còn được thăng chức lên đến Tư lệnh. Gã không tìm được nguyên nhân để giải thích cho cái vận số hanh thông của mình, nhưng rồi sau một bữa uống rượu say, gã đã tỉnh ngộ, nói với thuộc hạ rằng, là do một người thợ cạo tên là Mã Đán đã cạo đầu cho gã, những khí uế tạp trong đầu gã đã được gột sạch nên vận khí trở nên hanh thông. Đương nhiên là Mã Đán biết Lý Tông Nhân nói đùa, nhưng sự mê tín của gã lâu nay đã lan truyền trong quân binh. Lý Tông Nhân thường hay tìm thầy bói đến đoán số mệnh, tin tưởng rằng trong số mệnh của mình có quý nhân phù trợ, tin tưởng vào thời vận. Mã Đán không quan tâm đến những chuyện ấy, cậu ta đến với Lý Tông Nhân là để kiếm tiền mua gạo thôi. Khang Khu đã từng cảnh báo Mã Đán rằng, đừng bao giờ tự xem mình là một người lính đúng nghĩa mà hãy nghĩ đến một chuyện duy nhất: Cả nhà đang chờ gạo của cậu ta để cho vào nồi.

Lý Tông Nhân đã trông thấy Mã Đán từ xa, chạy rất nhanh ra đón, đầu tiên là nắm chặt tay cậu ta, sau đó là ôm vai kéo sát vào mình, buông ra, đẩy cậu ta đến trước hàng quân, giới thiệu:

- Các huynh đệ, chiến hữu! Đây là kẻ nhu nhược Mã Đán mà tôi đã từng nói chuyện với mọi người. Quân đội của chúng ta không chỉ cần người dũng cảm mà cũng cần có người nhu nhược. Đôi khi công lao của kẻ nhu nhược còn lớn hơn nhiều so với người dũng cảm! Nhưng, trong đội ngũ của chúng ta chỉ cần một người nhu nhược thôi, một người nhu nhược là đủ rồi!

Mặt Mã Đán đỏ phừng phừng vì xấu hổ, không có cách gì để chui xuống đất, có điều đám binh lính ấy lại rất nhiệt thành vỗ tay vang dội khiến lòng cậu ta cũng thấy đỡ tủi hổ đôi chút. Lý Tông Nhân hạ giọng nói với Mã Đán:

- Bắt đầu từ hôm nay, cậu là quân nhân chính thức rồi. Nhưng cậu không cần phải luyện tập, bởi cậu không nhất thiết phải ra chiến trường đánh nhau.

- Có đúng là ông gọi tôi đến để cạo đầu không?

- Đúng thế. - Lý Tông Nhân nói chắc nịch - Đương nhiên là cậu cũng có thể kiêm chức nấu ăn hoặc chăm sóc ngựa.

- Có đúng là ông sẽ trả cho tôi hai phần lương?

- Đúng thế!

- Tôi có thể về nhà bất cứ lúc nào không?

- Không thể. Ngay cả ta cũng không có quyền về nhà bất cứ lúc nào!

Mã Đán có một chút thất vọng, thậm chí là hối hận, có điều nghĩ đến chuyện được ưu đãi đến mức nhận hai suất lương, cậu ta không kỳ kèo gì thêm nữa.

Mã Đán biết Lý Tông Nhân và Trần Quýnh Minh không còn là đối thủ của nhau nữa.

- Thế thì kẻ thù của chúng ta là ai? - Cậu ta thắc mắc.

- Chúng ta không có kẻ thù, chỉ có anh em bằng hữu! - Lý Tông Nhân nói rất tự tin.

Ngày hôm sau, Mã Đán đến Phòng Quân vụ để nhận lương, bị người ở đó chửi:

- Cậu mới đến hôm qua mà bữa nay đã lên đòi lương, có phải thần kinh của cậu có vấn đề không?

- Người nhà đang trông chờ vào đồng lương của tôi để mua gạo cho vào nồi!

- Gia đình của toàn bộ quân lính ở đây đều trông chờ vào đồng lương cứu đói của họ, không riêng gì cậu.

- Tôi không giống với họ. - Mã Đán nói - Người khác có thể cách hai ba bữa ăn một bữa không sao, nhưng Khang Khu của tôi thì không thể, mỗi ngày cô ấy phải ăn ba đến năm bữa, mỗi bữa ít nhất cũng phải từ bốn đến năm bát...

- Địa chủ cũng không dám ăn nhiều đến thế, người nhà nào đó của cậu dựa vào cái gì mà ăn nhiều đến thế?

Mã Đán định tiếp tục phân trần nhưng đã bị người của Phòng Quân vụ phẩy tay đuổi ra ngoài:

- Cuối tháng đến nhận lương, ngay cả Tư lệnh Lý cũng không có ngoại lệ! Vả lại, lương của quân đội cũng không giống như lương của quan lại làm trong nha môn, muốn có là có, đôi khi cả Tư lệnh Lý cũng không nhận được lương.

Lúc này Mã Đán mới nhận thức được nhiều điều mới nên trong lòng không khỏi chút bi quan đối với tiền đồ của mình.

Ngày nào Mã Đán cũng cạo đầu cho binh lính. Bọn họ thì lại lấy Mã Đán làm trò đùa.

- Mã Đán à, nghe nói cậu vừa nghe tiếng súng là vãi đầy quần phải không?

- Mã Đán à, nghe nói cậu có một cô vợ có thể ăn nhiều, đặc biệt nhiều, đúng không? Phụ nữ ăn nhiều có phải chuyện ấy cũng rất đặc biệt...?

- Mã Đán à, nghe nói cậu cống Tư lệnh trên lưng nhưng chạy vẫn còn nhanh hơn đạn...?

- Mã Đán à, ngày nào đó cậu ra chiến trường đánh nhau, anh em chúng tớ sẽ giúp cậu thay quần, thay tã lót nhé...

...

Theo chân hành quân của quân sĩ, Mã Đán đi khắp nơi, càng đi càng xa Thượng Tân. Hình ảnh Khang Khu và Mã Hổ lúc nào cũng xuất hiện trong đầu óc cậu ta. Mỗi lần bê bát cơm còn nóng hôi hổi nghi ngút khói trong nhà ăn ra, Mã Đán không nỡ ăn. Những người lính cảm thấy Mã Đán có phần kỳ lạ.

- Mã Đán à, sao cậu lại không muốn ăn cơm?

- Tớ không nỡ ăn. Tớ muốn dành bát cơm này đưa cho vợ tớ là Khang Khu. Tớ với các cậu không giống nhau, tớ là người đã có vợ có con. Khang Khu ăn không no thì đương nhiên là con trai tớ sẽ đói. Nếu mẹ con Khang Khu bị đói thì tớ nằm lì ở đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Những người lính cười cợt:

- Vợ cậu mẹ cậu con cậu có đi lính không?

- Họ không còn hạt gạo nào để bỏ vào nồi cả.

- Nhà không còn gạo cho vào nồi mà cậu còn ngồi đây để nói tư cách làm chồng làm bố suông sao?

Thời gian ăn cơm sắp hết, Mã Đán mới hạ quyết tâm ăn cơm, nhai nhai nuốt nuốt như hổ như sói, bát cơm nhanh chóng chui vào dạ dày nhưng cậu ta vẫn cảm thấy chưa no bèn hỏi nhà bếp còn cơm hay không. Họ nói còn, nhưng là còn cho bữa sau.

Rất nhanh sau đó, Mã Đán đã phát hiện ra rằng Lý Tông Nhân đã lừa mình. Lý Tông Nhân nói rằng chúng ta không có kẻ thù, chỉ có anh em bằng hữu nhưng chẳng bao lâu sau thì đã có đánh nhau. Cậu ta cũng không biết đối thủ là ai, cũng không nhất thiết phải quan tâm đến chuyện này. Toàn quân xuất trận, hành quân cả ngày lẫn đêm, đi ngang qua bất cứ địa phương nào ai nấy đều đề cao cảnh giác nhón nhác ngó trước ngó sau như thể mỗi ngọn cây mỗi ngọn cỏ đều có thể biến thành kẻ thù của mình vậy.

- Tại sao vẫn cứ đánh nhau? - Không kiềm lòng được, Mã Đán lên tiếng than thở.

- Ngu vậy! Đi lính mà không đánh nhau được à? Cậu cho rằng đi lính là để hưởng nhàn sao? - Mã Đán bị một người lính đi bên cạnh chửi - Trên thế gian này có đội quân nào không đánh nhau mà phải tốn kém tiền lương nuôi báo cô lính tráng hay không?

Trên tay Mã Đán không có súng, bởi cậu ta được ân sủng một cách đặc biệt là không phải ra chiến trường. Một người lính già nói với vẻ bất bình ra mặt:

- Mã Đán! Mà chỉ cứu Tư lệnh có một lần mà đã được đặc cách không tham gia chiến trường, còn chúng tao đã cứu ông ấy không biết bao nhiêu lần mà vẫn phải cứ xung phong trên trận địa là có làm sao? Hay là số mệnh của mày quá tốt?

Mã Đán đi lẫn lộn ở chính giữa đội ngũ cũng cảm thấy vô cùng mất mặt. Tất cả những người lính đều nhìn cậu ta bằng cặp mắt kỳ thị khiến Mã Đán càng thêm xấu hổ.

- Tại sao lại có một con đàn bà lọt được vào trong đội ngũ của chúng ta thế nhỉ? - Đây là câu nói châm chọc mà Mã Đán nghe thấy nhiều nhất trong khi hành quân.

Khi cánh quân đi ngang qua một địa danh được gọi là thôn Mậu thì đột nhiên bị đối phương đột kích. Trận chiến diễn ra ác liệt trong một hẻm núi vô cùng hiểm trở. Đây là một cuộc chiến đấu quá bất ngờ, lính của Lý Tông Nhân không hề có một sự chuẩn bị trước. Tiếng súng đầu tiên vừa nổ đã khiến Mã Đán hoảng kinh, thần hồn bay đầu mất, cậu ta bỏ chạy nhưng không biết chạy về hướng nào, trong lúc hoảng loạn, cậu ta chui vào một lùm cây rậm cuộn tròn dưới gốc cây.

Trận chiến diễn ra vô cùng ác liệt, tiếng hô xung phong, tiếng hô giết, tiếng kêu rú làm chấn động cả hẻm núi, làm thú hoang chim chóc cũng kinh hoàng chạy bay loạn xạ. Quân sĩ của Lý Tông Nhân chiến đấu rất dũng cảm, tiếng súng liên hồi, tiếng đao chan chát. Một chiếc đầu lâu lăn tròn trên đất rồi dừng lại trong lòng Mã Đán. Cậu ta kêu thét lên, sợ hãi rụng rời mồm cậu ta kêu lên hai tiếng “Khang Khu!”. Một người lính phía đối phương phát hiện ra Mã Đán liền xốc tới, lưỡi lê trên đầu súng của hắn lóe sáng. Mã Đán không thể trốn được nữa, lưỡi lê sáng quắc đã chuẩn bị cắm phập vào ngực cậu ta... Mã Đán sợ và... ngất xỉu...

Mã Đán tỉnh lại thì trận đánh cũng đã kết thúc. Khi quân lính Lý Tông Nhân dọn dẹp chiến trường, họ phát hiện Mã Đán đang nằm trong lùm cây bèn lôi ra. Ban đầu, họ nghĩ là Mã Đán đã chết, nhưng sau đó thì sờ vào mũi, thấy vẫn còn thở mới dốc ngược hai chân cậu ta lên trời, lúc ấy Mã Đán mới tỉnh lại.

- Thối còi thu quân chưa?

Mã Đán hỏi. Xem ra thì cậu ta vẫn còn muốn ngủ thêm chút nữa. Lúc ấy bọn lính mới nghĩ rằng Mã Đán đã làm một con rùa rụt cổ trong trận đánh vừa rồi, tức đến độ muốn cho cậu ta một phát đạn vào đầu. Mã Đán vội vã thanh minh:

- Tớ đâu có ngủ! Tớ sợ mà chết... Tớ chết rồi thì phải... - Vừa nói, Mã Đán vừa sờ nắm toàn thân, phát hiện không có vết thương nào, tất cả đều hoàn chỉnh, lúc này cậu ta mới tin là mình vẫn đang sống. Vấn đề chưa rõ ràng là người lính ấy đã giơ lưỡi lê lên định cắm phập vào ngực cậu ta, tại sao hắn lại dừng lại giữa chừng?

- Cậu không chết, nhưng chúng ta đã mất ba mươi hai người. Hừ! Toàn những anh em dũng cảm nhất đã chết!

- Tớ đã chết rồi! Đúng thế. Tớ đã nhìn thấy mình chết một cách rất rõ ràng. - Mã Đán còn cố phân giải.

Có người rất bất bình trước chuyện chưa lâm trận mà đã sợ của Mã Đán nên đề nghị Lý Tông Nhân phải xử lý kỷ luật quân đội một cách nghiêm khắc với những kẻ nhu nhược vừa lâm trận đã chạy trốn. Người này không nói rõ là phải xử lý ai nhưng qua cách ám chỉ của gã, rõ ràng là đang nói đến Mã Đán.

- Mã Đán không hề chạy trốn trước trận chiến. - Lý Tông Nhân nói - Tất cả chúng ta đều bám giữ trận

địa, Mã Đán cũng bám giữ trận địa, thậm chí là còn bám trụ ở vị trí trung tâm của trận chiến, các anh em không thấy sao? Huống hồ, cậu ấy không phải là một người lính chiến đấu mà chỉ là một người lính cạo đầu...

Binh lính không ai dám lên tiếng nữa. Nhưng cũng bắt đầu từ trận đánh ấy, Mã Đán còn có thêm một cái biệt hiệu mới: Mã Sợ Chết.

- Mã Sợ Chết à, nghe nói mày nằm mơ nghe thấy tiếng súng thì mày cũng đã vãi ra giường, đúng không?

- Mã Sợ Chết à, nếu tất cả kẻ địch của chúng ta mà giống như mày thì tốt biết mấy, chúng ta vừa ít việc vừa có chuyện để vui, không cần phải tốn viên đạn nào mà cũng có thể đánh đến tận thành Bắc Kinh...

- Mã Sợ Chết à, mày làm trưởng quan của chúng tao nhé, có mày chúng tao sẽ không phải hô xung phong ngoéo cò. Mày chỉ huy chúng tao làm thành một bày rùa rụt cổ cũng không tồi đâu, dù sao thì đến cuối tháng cũng nhận lương đầy đủ là tốt rồi...

- Mã Sợ Chết à, vợ mày tên Khang Khu đúng không? Tại sao cô ta lại chấp nhận làm vợ một thằng sợ chết như mày nhỉ? Cô ta đã thấy được chỗ tốt của mày là chỗ nào thế nhỉ?

...

Đã thấm thía nỗi xấu hổ, Mã Đán đi tìm Lý Tông Nhân.

- Tôi không thể làm một tên lính cạo đầu nữa! Tôi muốn được đánh nhau, nếu không đánh nhau tôi e rằng sẽ làm quân lính của ông bất mãn vì tôi được nhận hai phần lương, như thế sẽ làm ảnh hưởng không tốt đến khí thế của quân đội.

Lý Tông Nhân không giấu được vẻ kinh ngạc, cười ha hả đưa mắt đánh giá Mã Đán:

- Cậu cũng dám đánh nhau à?

- Tôi muốn thử, muốn luyện gan!

- Nếu cậu trúng đạn chết thì lấy ai cạo đầu?

- Tôi không chết được đâu. Bố tôi từng nói, kẻ nhát gan nhu nhược không bao giờ chết sớm!

- Thế thì cậu cứ đi sau chúng tôi. Cậu đừng sợ. Cậu chạy rất nhanh, đạn đuổi theo cậu không kịp đâu.

Đương nhiên là Lý Tông Nhân nói đùa. Lúc nào gã cũng có vẻ lạc quan, cười khơ khớ, thắng trận hay thua trận cũng cười khơ khớ giống nhau. Lý Tông Nhân còn nói thêm:

- Cậu đừng vội vàng đánh nhau. Muốn luyện gan thì cách tốt nhất là nên giao tiếp với người chết, tiếp xúc nhiều với thân ma thì lá gan sẽ lớn lên, không sợ chết nữa.

Trong suy nghĩ ấy, Lý Tông Nhân giao cho Mã Đán công việc dọn dẹp chiến trường sau khi im tiếng súng, mai táng người chết trận, cạo đầu cho những binh sĩ đã chết, thậm chí có khi phải thu dọn chiến

trường, vận chuyển hoặc chôn cất thầy ma vào lúc nửa đêm. Có một đêm, ban đầu có khoảng mười mấy người cùng chung tay dọn dẹp, nhưng cuối cùng, khi Mã Đán ngược đầu lên thì mới nhận ra là còn mỗi một mình giữa đồng xác chết, tất cả đều mất dạng không biết từ bao giờ. Chung quanh toàn mùi chết chóc, không có ánh trăng, thi thoảng lại có tiếng rên khe khẽ của những người chưa chết hẳn khiến xương cốt con người đồng loạt nổi gai. Mã Đán hoảng kinh, nhưng cậu ta không bỏ chạy, không ngừng tát mạnh vào má mình để tỉnh táo, không để cho lá gan của mình teo lại mà phải càng ngày càng to lên. Vừa thu dọn xác chết, Mã Đán không ngừng chửi thành tiếng: “Hong Xung! Tao đang chửi cả tổ tông nhà mày!”. Vừa cầm cuì đào hố, Mã Đán cũng vừa chửi Hong Xung với những câu đại loại như nhau. Hố càng đào càng sâu, đột nhiên có mấy xác chết động đậy rồi tự động lăn xuống hố. Mã Đán sợ đến độ chân tay mềm nhũn, muốn bò lên khỏi hố nhưng hố đã quá sâu, không thể lên được. Lúc này cậu ta đành phải kêu cứu, có điều chẳng có ai đến cứu cậu ta cả. Đúng lúc ấy trời đổ mưa. Mưa càng lúc càng to, nước đã gần ngập chiếc hố, không mấy chốc nữa mà nhấn chìm Mã Đán. Trong lúc thập tử nhất sinh, bỗng dưng Mã Đán lại thông minh. Cậu ta kéo mấy cái xác chất chồng lên nhau rồi giẫm lên trên. Độ cao đã vừa đủ cho Mã Đán bấu vào vách hố bò lên khỏi hố, đứng trên miệng hố há miệng khóc gào thật thỏa thích, vừa khóc vừa lúi từng cái xác quăng xuống hố, lấp kín đất rồi mới quay về. Bắt đầu từ đêm đó trở về sau, đồng đội của Mã Đán mới nhìn cậu ta bằng ánh mắt khác.

Binh lính rất thích được Mã Đán cạo đầu khiến cậu ta bận bịu đến tối tắm mặt mũi.

- Mã Đán à, cậu cạo đầu giúp tớ một lần, có lẽ là lần cuối rồi đấy, bởi tớ sắp ra chiến trường đánh nhau rồi...

Người van nài Mã Đán cạo đầu cho đã được cậu ta ra tay, và quả nhiên, sau trận đánh ấy, anh ta không quay lại nữa. Bởi thế, rất nhiều binh sĩ khi được Mã Đán cạo đầu luôn luôn cảm thấy bất an, hỏi:

- Mã Đán à, cậu nói đi, liệu tớ có chết không?

- Không thể chết - Mã Đán khẳng định.

- Nhưng... mấy anh em được cậu cạo đầu cho đều đã chết...

- Bởi vì... bởi vì... - Mã Đán ngập ngừng suy nghĩ - Vì tớ cạo cho họ chưa được đẹp...

- Thế thì cậu phải cạo cho tớ thật đẹp đấy nhé!

- Yên tâm đi. - Mã Đán phóng khoáng nói - Tớ là người thợ cạo đầu đẹp nhất thế giới.

Còn có một binh sĩ khác nói với Mã Đán:

- Chờ tớ đánh xong trận này sẽ nhờ cậu cạo đầu, cậu phải cạo cho tớ đấy nhé!

Kết quả là người lính này đã bị một viên đạn vỡ nát đầu. Khi xác gã được khiêng về, Mã Đán cầm lấy con dao cạo cẩn thận, tỉ mỉ từng đường dao gọt sạch những chỗ tóc còn lành lặn của gã, công việc hoàn thành, đầu người lính ấy trông giống như quả dưa đã bị vạt mất một góc.

Cuối cùng thì cũng đã đến ngày lĩnh lương, tất cả những chiếc cổ của binh sĩ đều vươn dài ra chờ đợi. Phòng Quân vụ chỉ phát cho Mã Đán hai thỏi bạc nhỏ. Mã Đán đến chỗ nhà bếp hỏi người lính nấu ăn là với hai thỏi bạc này, cậu ta có thể mua được mấy cân gạo, Khang Khu có thể ăn được trong bao lâu. Người lính nấu ăn nói cho Mã Đán biết là, giá gạo bây giờ mỗi ngày mỗi tăng, còn nếu cho là giá không tăng thì với hai thỏi bạc này, với sức ăn của Khang Khu cũng chỉ đủ cho cô ta ăn trong nửa tháng. Mã Đán liếc nhìn chung quanh, thì ra tất cả binh sĩ đều nhận được hai thỏi như cậu ta. Mã Đán chất vấn người ở phòng Quân vụ:

- Tư lệnh Lý đã nói là sẽ cấp cho tôi hai phần lương, tại sao các người chỉ cấp cho tôi một phần?
- Cậu nghĩ mình là ai hả? Cậu chưa bắn viên đạn nào, dựa vào đâu mà được nhận gấp đôi lương? Nếu Tư lệnh Lý nói trả cho cậu hai phần lương thì cậu cứ đến tìm ông ấy mà hỏi.

Mã Đán đi tìm Lý Tông Nhân thật. Lý Tông Nhân lấy từ trong túi mình ra hai thỏi bạc nhỏ nữa đưa cho Mã Đán, nói:

- Ta dùng tiền lương của ta trả cho cậu, như thế là cậu nhận được hai phần rồi đấy nhé.

Mã Đán cũng chẳng thèm từ chối lấy lệ nữa, cầm lấy bạc gửi ngay về Thượng Tân.

Lĩnh lương gấp đôi, Mã Đán rất mong được có cơ hội cạo đầu cho Lý Tông Nhân, thậm chí ngày nào cũng có thể cạo đầu cho gã. Nhưng Lý Tông Nhân lại không muốn cậu ta cạo đầu, bởi vì mỗi khi gặp chuyện trọng đại, gặp thời khắc trọng đại, gã mới cho phép Mã Đán cạo đầu cho mình. Chẳng hạn như, sáng ngày mai có trận đánh lớn thì hôm nay Lý Tông Nhân mới gọi Mã Đán đến cạo đầu. Do vậy, mỗi khi được Lý Tông Nhân gọi đến, Mã Đán vừa vui mừng vừa lo lắng, thậm chí là sợ hãi. Sợ là vì cậu ta biết ngày mai mình có thể đối mặt với chuyện sống chết ngoài chiến trường.

Ngày ấy, Lý Tông Nhân gọi Mã Đán đến cạo đầu cho gã. Mã Đán biết ngay là ngày mai phải tấn công một ngôi thành cổ mà quân địch cố thủ trong đó đông gấp ba lần quân số của Lý Tông Nhân. Lệnh của cấp trên là đợt tấn công này chỉ có chiến thắng, không được chiến bại. Sẽ là một trận tử chiến! Quân lính trong doanh trại đều tỏ ra rất lo lắng, một không khí trầm mặc đặc quánh bao phủ lên tất cả. Mã Đán cũng cảm thấy lo sợ. Lý Tông Nhân hỏi:

- Mã Đán à, không phải là cậu đã nói là muốn ra chiến trường sao?

Mã Đán đang run. Cả giọng nói và tay cầm dao đều run:

- Hay là... hay là để lần sau...

- Nói để cậu biết, lần sau càng khó khăn hơn nhiều... Bắt đầu từ nay về sau, những trận đánh mà chúng ta tham gia đều lớn, càng ngày càng lớn, càng đánh càng hiểm ác, càng hiểm ác càng bi thảm. Mỗi binh sĩ đều có thể chết bất kỳ lúc nào, bất kỳ ở đâu. Ta cũng không hề ngoại lệ!

Lá gan Mã Đán bỗng dưng teo lại, lạnh ngắt; tim cũng như ngừng đập. Lý Tông Nhân đã cảm nhận



được tay Mã Đán đang run.

- Thế thì cậu không phải ra trận nữa, cậu vẫn là lính cạo đầu, nhận hai phần lương, sống lâu trăm tuổi, con cháu đầy nhà, phúc lộc song toàn vậy. - Giọng Lý Tông Nhân có vẻ coi thường, châm biếm.

- Tôi... tôi rất xấu hổ...

- Việc thắng hay bại trong trận chiến ngày mai sẽ quyết định đến mệnh vận của ta. Tất cả binh sĩ đều phải dốc toàn tâm toàn lực, thề giết tan quân địch, ngay cả lính nấu cơm cũng không ngoại lệ.

Mã Đán đã hiểu vấn đề. Nếu không ra chiến trường, cậu ta sẽ trở thành mục tiêu chỉ trích, thành đối tượng để trút phần nộ của mọi người. Suy nghĩ đến nửa đêm, Mã Đán bò dậy mò mẫm đi tìm Lý Tông Nhân. Gã vẫn chưa ngủ, đang đứng ngoài cửa doanh trại hút thuốc, tinh thần xem ra có vẻ nặng nề.

- Tôi cũng phải ra chiến trường. Con người cũng đến lúc phải chết, nhưng không thể chết một cách quá nhu nhược.

Lý Tông Nhân lại cười khơ khớ:

- Ta chỉ chờ câu nói này của cậu thôi! Ngay cả thắng nhu nhược là Mã Đán cũng xưng phong giết địch thì vì lý do gì mà chúng ta không thắng trận này nhỉ? Tốt quá! Cuối cùng thì ta cũng đã có thể ngủ ngon giấc rồi đây!

Nói xong, Lý Tông Nhân ngẩng mặt cười một tràng dài rồi đi vào trong lều.

Lý Tông Nhân vừa quay người đi vào là Mã Đán đã cảm thấy hối hận. Cậu ta cũng không hiểu lý do vì sao mà mình lại hối hận nhanh đến như vậy mà đáng ra là cậu ta không nên hối hận. Có điều trong đầu Mã Đán lúc này toàn là những hình ảnh rừng rợn như rừng đao núi đạn, thân ma nằm co quắp trên đồng, là một viên đạn xuyên qua ngực, là một quả đạn pháo xé thân hình cậu ta thành hàng trăm mảnh, là một thanh đại đao chém phẳng cái đầu lâu lẩn lôn lốc như một quả bóng bị chân của binh lính đá qua đá lại... Nếu chết thì vĩnh viễn không thể gặp lại Khang Khu và Mã Hổ. Mã Đán vẫn còn không kịp báo cho họ biết là mình sẽ ra chiến trường, rất có thể sẽ chết, sao mà xót xa, sao mà thê thảm!

Mã Đán lại dao động nữa rồi. Vì quá lo lắng và căng thẳng, bụng Mã Đán lại trướng lên, vội vàng chui vào lùm cây rậm để xả, xả xong thì không muốn quay về trại tí nào, bèn chờ đợi lúc lính gác không chú ý quan sát, cậu ta nhanh chóng lén vào rừng cây, cởi bộ quân phục ra và bắt đầu chạy về hướng nam, tức là chạy về hướng Thượng Tân. Mã Đán chạy rất nhanh, bước chạy không hề có chút do dự ngập ngừng nào, vừa chạy vừa ngoái đầu lại nhìn vì sợ có binh sĩ đuổi theo. Trong đêm tối vắng lặng, dưới ánh trăng nhờ nhờ, một mình Mã Đán lạng lẽ chạy. Cậu ta nghĩ rằng, cứ chạy thế này không ngừng nghỉ thì chẳng mấy chốc mà cậu ta sẽ về đến Thượng Tân. Có điều, đến gần sáng thì một con sông nhỏ đã chặn mất đường chạy của cậu ta.

Con sông này khá hẹp, nước cũng không sâu lắm, suy cho cùng thì nó chẳng thể ngăn được bước chạy

của Mã Đán. Nhưng Mã Đán lại do dự, ngay cả chính cậu ta cũng không hiểu vì sao mình lại do dự.

Mã Đán không lội qua sông mà bước chân bỗng dừng lại một cách vô thức, đưa mắt nhìn chung quanh. Màn đêm vẫn chưa bị đẩy lùi, chung quanh tối mù, yên lặng tuyệt đối. Không gian cao rộng mà uy nghiêm, Mã Đán cảm thấy mình nhỏ bé như một hạt cát trong không gian của màn đêm ấy, giữa sự sống và cái chết chỉ cách nhau có một con sông nhỏ. Mã Đán ngồi xuống bờ sông, trong mơ mơ hồ hồ cậu ta hình như có nghe thấy một tiếng nói rì rầm từ dưới dòng nước vọng đến, ban đầu cậu ta cứ ngỡ đó là tiếng gió nhưng lắng nghe thật lâu thì thấy không giống tiếng gió mà hình như là tiếng kêu của một ai đó. Mã Đán hoảng sợ, da gà ngay lập tức nổi khắp toàn thân, vận dụng hết can đảm kêu lên một tiếng “Ai?” nhưng không có tiếng trả lời.

“Thằng hèn!”. Đột nhiên, âm thanh ấy đập mạnh vào màng nhĩ Mã Đán, mạnh lắm, nhọn sắc lắm, vừa có ý khinh thường, lại vừa có ý thương hại. Chung quanh chẳng có ai, vạn vật im lìm, có điều hình như có một cơn gió lạnh thoảng qua.

Trong cái không gian không có lấy một làn khói này lại có kẻ nào đó lên tiếng chửi Mã Đán là “thằng hèn” sao? Đột nhiên Mã Đán cảm thấy xấu hổ. Cậu ta đứng dậy, gào:

- Ai?

Nhưng hình như âm thanh không thoát ra được cuống họng Mã Đán. Gào thêm tiếng nữa, âm thanh càng yếu ớt chẳng khác nào tiếng gió thổi qua lau lách, tiếng thứ ba cũng là tiếng cuối cùng chỉ giống như tiếng muỗi vo ve.

Một cách vô thức, chân Mã Đán hình như không thuận theo ước vọng của trái tim, bắt đầu chạy ngược lại với hướng đã chạy vừa rồi. Trở về đến doanh trại thì mệnh lệnh tập hợp vừa vang lên. Làm như không có chuyện gì đã xảy ra, Mã Đán nhanh chóng chạy tọt vào giữa hàng ngũ.

Lý Tông Nhân đã trông thấy Mã Đán, nói to để tất cả binh sĩ đều nghe:

- Trận đánh ngày hôm nay ta giao cho Mã Đán làm nhiệm vụ cầm cờ hiệu. Mã Đán sẽ là người dẫn đầu để toàn thể chúng ta xung phong chiến đấu!

Toàn quân đồng loạt dậy lên tiếng hoan hô:

- Thằng nhu nhược dẫn đầu chúng ta chiến đấu! Hoan hô! Hoan hô Mã Sợ Chết!

Mã Đán nhận quân kỳ bước ra phía trước đội ngũ, ưỡn ngực, thẳng người trong ánh sáng ban mai. Sau lưng cậu ta, tiếng bước chân rầm rập, hùng tráng vang lên. Âm thanh này khiến cho Mã Đán tạm thời quên đi nỗi sợ hãi, thậm chí cậu ta cũng đã tạm thời quên đi Khang Khu và Mã Hổ.

Sau đó là một trận kịch chiến được xưng tụng nhất về mức độ bi hùng, nhất về mức độ oanh liệt trong quá trình hình thành, tồn tại và phát triển của quân đội của Lý Tông Nhân bắt đầu.

Mã Đán hầu như không có bất kỳ một chút kinh nghiệm chiến đấu nào. Cuộc tấn công bắt đầu, cậu ta dùng một vuông vải đỏ bịt mắt, dùng bùn nhét vào hai lỗ tai, cúi khom người vác lá cờ chạy một mạch về phía trước mặt, đến khi đầu đụng vào chân tường thành mới mở vuông vải bịt mắt ra. Cuộc tấn công diễn ra thuận lợi ngoài sức tưởng tượng của mọi người, chỉ cần không đầy ba mươi phút, thành của địch đã bị chiếm đóng, bắt sống gần một nửa quân số của địch. Lá quân kỳ trong tay Mã Đán bị hàng trăm viên đạn bắn nát. Trong lúc Mã Đán đang tự chúc phúc cho mình là “không mất một sợi lông” thì Lý Tông Nhân đã bước đến, nói:

- Máu thấm ướt vai trái của cậu rồi kìa!

Đến lúc này Mã Đán mới nhận ra một viên đạn đã xuyên qua vai trái mình, máu thịt bầy nhầy. Cậu ta quá sợ, ngất xỉu.

Đây là trận đánh đúng nghĩa đầu tiên mà Mã Đán tham gia.

Mã Đán đã nổi tiếng. “Thắng nhu nhược dẫn đầu chúng ta chiến đấu” trở thành một câu nói lan truyền nhanh chóng trong quân sĩ Lý Tông Nhân. Lý Tông Nhân nói với Mã Đán:

- Quả nhiên cậu xứng đáng với việc nhận hai suất lương! Theo ta nghĩ thì cậu không chỉ xứng đáng với hai người!

Mặc cho người ta tán tụng gì thì cứ tán tụng, trong lòng Mã Đán không hề quan tâm. Những điều mà cậu ta quan tâm nhất là làm sao gửi được bốn nén bạc về cho Khang Khu một cách nhanh nhất; có phải là gạo ở Thượng Tân đã lên giá rồi không? Những người ở Thượng Tân mà cậu ta đã mượn gạo có nhân cơ hội này mà đòi nợ Khang Khu hay không?

Mã Đán đang suy nghĩ về chuyện, người chủ cậu ta là “thằng hèn” sáng sớm hôm nay ở bên bờ sông là ai?

- Trưởng quan Lý, là ông phải không?

Câu trả lời của Lý Tông Nhân rất mơ hồ:

- Đúng! Nhưng cũng không đúng! Cậu nói về chuyện gì?

Mã Đán nghĩ thầm: Đánh nhau cũng chẳng có gì đáng sợ như trong tưởng tượng của mình, cũng không phải nói chết là chết. Nghĩ đến đây, bỗng nhiên Mã Đán có cảm giác lá gan của mình đang to dần lên, cứng cáp lên, so với trước đây hoàn toàn khác.


Khi Mã Đán trải qua năm thứ năm trong quân ngũ, Lý Tông Nhân đã thống nhất hoàn toàn tỉnh Quảng Tây. Gã nói với Mã Đán:

- Không phải là ta muốn cậu đánh nhau suốt đời mà chỉ muốn cậu có cơ hội để luyện gan. Sau này trở về Thượng Tân, nhất định cậu sẽ là người gan dạ nhất ở đó, Hồng Xung chỉ cần nghe đến tên cậu là đã kinh

hồn táng mật. Nếu có thể làm cho Hồng Xung chỉ nghe thấy tiếng Mã Đán thôi mà đã kinh hồn mất vía thì đời của cậu cũng đáng sống lắm rồi, bố cậu cũng đã có thể ngậm cười nơi chín suối rồi.

Nghe thấy câu này, Mã Đán vỗ ngực bảo đảm với Lý Tông Nhân:

- Tôi muốn đến tận Bắc Kinh để luyện gan. Tôi sẽ luyện cho đến khi ông ngồi trên ngai vàng làm hoàng đế mới thôi.

úng là Mã Đán thật kỳ quái hết chỗ nói. Có khi, lá gan của cậu ta to bằng trời, có khi lại biến thành gan chuột trong nháy mắt. Cũng giống như nhiều người thường nói, có lúc Mã Đán ra dáng là một người đàn ông đỉnh đặc, có lúc lại biến thành một mụ đàn bà. Ngay cả Mã Đán cũng không thể phân định được là lúc nào thì gan của mình bao trùm cả trời đất, lúc nào thì biến thành gan chuột nữa. Do vậy mọi người thường cho rằng, khi gan Mã Đán là gan chuột nhắt thì cậu ta lại có thể làm được những chuyện kinh thiên động địa, ngược lại, khi gan Mã Đán bao trùm đất trời thì cậu ta lại hành động như một người có lá gan chuột nhắt. Và cũng vì vậy mà Lý Tông Nhân đã từng có rất nhiều lần muốn giao trách nhiệm lớn cho Mã Đán nhưng cậu ta lại chối đây đẩy, trong những thời khắc quan trọng thì cậu ta lại tỏ ra khiếp sợ trước bất cứ việc gì.

Mã Đán còn phát hiện được rằng, lá gan của mình càng to thì mình càng thành công; khi lá gan của mình nhỏ thì mình phải trả giá rất đắt. Có một lần, đơn vị bộ binh của Mã Đán nhận lệnh mai phục trong một đám lau sậy rậm rạp bên cạnh doanh trại một đơn vị của Ngô Bội Phù để chờ khi quân chủ lực tấn công sẽ xuất kỳ bất ý tiến công tiêu diệt địch. Mã Đán và đồng đội nằm phục trong lau lách hết cả buổi sáng thì một phân đội kỵ binh của địch được trang bị đến tận chân răng xuất hiện ngay trước mắt họ. Quân số cũng như sức chiến đấu của địch rõ ràng là nổi trội hơn so với phía Mã Đán, tuyệt đối không thể chính diện giao chiến. Tất cả đều nín thở nằm im và nếu như cứ như thế, án binh bất động thì đối phương không thể phát hiện ra họ. Có điều, viên chỉ huy của phân đội kỵ binh này hình như nghĩ thấy cái gì đó, hô lên một tiếng rồi rút phăng thanh kiếm chỉ huy sáng loáng ra khỏi vỏ. Ánh sáng từ thanh kiếm chiếu thẳng vào mắt Mã Đán, cậu ta đột nhiên hoảng loạn. Viên chỉ huy nhìn Mã Đán bằng ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc để ngăn ngừa hành vi xuẩn ngốc của cậu ta, nhưng tất cả đã quá muộn. Trong lúc hoảng loạn, ngón tay của cậu ta đã bật chốt an toàn của khẩu súng một cách vô ý thức. Một cuộc chiến đáng ra không cần phải phát sinh đã buộc phải phát sinh. Hai bên đánh giáp lá cà, chủ yếu là bằng đao và lưỡi lê. Trận này, quân đội phía Mã Đán tổn thất nghiêm trọng, khi quân tiếp viện đến giải cứu thì quân số chỉ còn một phần ba, chỉ huy đơn vị đã hy sinh trong lúc chiến đấu. Đôi mắt của gã trờ trờ nhìn cậu ta! Gã chết mà không nhắm mắt. Mã Đán hoảng sợ đến độ thần trí mê muội, may mà nhờ có ai đó lôi chạy ra khỏi trận địa mới thoát chết.

Căn cứ vào kỷ luật quân đội, phó chỉ huy đơn vị có thể xử tử Mã Đán, nhưng người này đã giao Mã Đán lại cho Lý Tông Nhân để quan Tư lệnh xử lý. Kết quả là một lần nữa, Lý Tông Nhân tha mạng cho Mã Đán với lý do là cậu ta không hề cố ý vi phạm, tất cả đều do cậu ta là một thằng nhu nhược.

Mã Đán rất ân hận về chuyện vì nhu nhược mà gây nên hậu quả nghiêm trọng này nên nhiều lần bày tỏ ý định muốn chết, mấy ngày liền không ăn không uống, nằm cuộn tròn im lìm trong trại chẳng khác nào đã chết.

- Mã Đán! Thắng mười trận không đủ để bù lại tổn thất trong trận thảm bại này!

- Một thằng nhu nhược có thể cướp đi sinh mệnh của một nghìn dũng sĩ!

- Mẹ mày! Mày cứ nghĩ mình là mẹ người ta à? Mày thích làm gì thì làm à? Ngoài chiến trường, sự tùy tiện của mày chính là hành vi giết người đấy, mày biết không?

Còn những chiến hữu thân thiết của Mã Đán không ngừng lên tiếng chửi cậu ta câu này: Nếu vợ cậu con cậu biết cậu là một thằng ngu xuẩn đến như vậy thì cậu còn mặt mũi nào mà nhìn họ nữa!

Lý Tông Nhân đến thăm Mã Đán, có điều, lần này trên mặt gã không xuất hiện nụ cười nào.

- Nhu nhược cũng có thể trở thành anh hùng. - Lý Tông Nhân nói - Nhưng cậu đừng bao giờ tin tưởng rằng, nhu nhược tất yếu sẽ trường thọ. Ta đã từng gặp nhiều đứa nhu nhược, ngoài cậu ra tất cả đã chết sạch!

Mã Đán tin rằng, mình là thằng nhu nhược cuối cùng trên trái đất này.

Mã Đán đã nghĩ ra rồi, lá gan không thể luyện to trong một ngày. Cậu ta cần phải luyện nhiều hơn nữa.

Trong thời gian tham gia chiến tranh chinh phục phương bắc, Mã Đán đã có một cơ hội luyện gan nguy hiểm nhất nhưng cũng thành công nhất.

Trong cái đêm trước khi cuộc chiến Thịnh Tứ Kiều diễn ra, song phương đều có ý định thủ thế chờ đợi. Quân lính nằm chờ đánh nhau đã tỏ ra lười biếng. Không có việc gì làm, Mã Đán lại lấy đồ nghề ra định cạo đầu cho đồng đội, nhưng lần này lại bị tất cả mọi người từ chối. Bọn họ muốn cá cược với Mã Đán:

- Mã Đán à, nếu cậu dám ôm một quả lựu đạn ném thẳng vào Bộ tư lệnh của Ngô Bội Phù thì chúng tớ không còn gọi cậu là Mã Sợ Chết nữa mà sẽ gọi cậu là Mã Gan Cọp đấy.

Không thèm suy nghĩ gì cả, Mã Đán chấp nhận thách thức. Nhưng có điều rất nhanh sau đó, cậu ta đã tỉnh ngộ: Chuyện này có khác nào tự đi tìm cái chết!

Có điều, Mã Đán không còn có cơ hội để sửa sai nữa. Nếu không thực hiện cá cược, đồng đội sẽ túm lấy cậu ta mà quăng xuống hố phân, đồng thời sẽ gọi cậu ta là Mã Sợ Chết vĩnh viễn.

Mã Đán trần trọc suốt một đêm. Sáng hôm sau, Mã Đán cải trang thành một gã cạo đầu dạo ngây ngây ngô ngô, vượt qua dòng sông không có tên, đi xuyên qua đầm lầy, rất thuận lợi tiếp cận với doanh trại của Ngô Bội Phù. Khi Mã Đán chỉ còn cách trại của tư lệnh Ngô Bội Phù khoảng vài trăm mét thì bị quân lính của hắn chặn lại.

- Mày là ai? Làm gì ở đây? - Một người lớn tiếng quát.

- Tôi là thợ cạo đầu, tôi vừa ở bên doanh trại của Lý Tông Nhân qua đây, có sự việc quan trọng muốn báo cáo với Ngô tướng quân.

Quân lính của Ngô Bội Phù bán tín bán nghi:

- Trông mày có vẻ ngờ nghệch, e không phải là thợ cạo đầu. Nào, đưa tay mày cho chúng tao xem.

Mã Đán chìa cả hai bàn tay ra cho chúng xem. Một gã nói:

- Bàn tay này trông có vẻ như chưa từng cầm súng cầm đao.

Một người lính khác sờ sẫm toàn bộ cơ thể Mã Đán để kiểm tra. Ngoài một con dao cạo trong chiếc túi vải ra thì không còn gì cả.

- Tôi sống bằng nghề cạo đầu ở thị trấn Thượng Tân. - Mã Đán giải thích thêm - Ở Thượng Tân tôi là thợ cạo đầu giỏi nhất, có người còn cho rằng tôi là thợ lành nghề nhất thế giới.

Đám lính có vẻ vui vẻ, nói:

- Ngô tướng quân đang cần cạo đầu, nhưng người thợ của chúng tao vừa mới trúng đạn chết cách đây mấy ngày. Nhanh lên! Tao đưa mày đến gặp Ngô tướng quân!

Đi qua không biết bao nhiêu là quân cảnh vệ, cuối cùng thì Mã Đán cũng đã gặp được Ngô Bội Phù. Thân hình hăn to cao, đầu cũng to, mặt đầy thịt, nói năng rồn rảng, mắt sáng mày rậm. Vừa trông thấy Mã Đán, hăn đã lớn tiếng:

- Ta chưa hề gặp mặt mày. Có phải mày được Lý Tông Nhân phái đến đây để giết ta hay không?

Mã Đán hơi hoảng, nghĩ rằng kế hoạch của mình đã bị bại lộ, chắc chết. Có điều, khi cái chết đã cận kề, Mã Đán lại tỏ ra rất bình thản một cách lạ thường:

- Đúng là tôi vừa từ bên Lý Tông Nhân đến đây. Tôi có quen biết với Lý Tông Nhân, nhưng tôi không đến để giết ông. Tôi có việc quan trọng muốn báo cho ông biết.

- Chuyện gì?

- Người của Lý Tông Nhân đã gài lựu đạn trong trại của ông. - Giọng Mã Đán rất đanh, gọn và tự tin.

Ngô Bội Phù cười nhạt:

- Không thể có chuyện ấy. Quân cảnh vệ của ta đông như kiến, phòng vệ rất nghiêm ngặt, ngay cả một con dán cũng khó lòng chui vào đây, đừng nói là thích khách.

Mồ hôi đã túa ra ướt đầm dấp trên sống lưng nhưng Mã Đán vẫn cố giữ vẻ mặt bình tĩnh và lãnh đạm, nói:

- Nếu ông không tin thì thôi vậy, tôi phải về đây. Ngày mai tôi phải về đến Thượng Tân để làm việc, nếu không cạo đầu thì vợ con tôi không có gạo bỏ vào nồi, cả nhà tôi sẽ chết đói.

Nói xong thì quay lưng đi ra.

Ngô Bội Phù ra lệnh cho mấy tên cảnh vệ vào trong trại mình để kiểm tra, kết quả là chỉ phát hiện ra

mấy con dân, ngoài ra không còn gì nữa. Một người lính chạy theo gọi Mã Đán quay lại để gặp Ngô Bội Phù.

- Màyl chỉ là một thợ cạo đầu. Màyl đến đây cạo đầu cho ta. - Ngô Bội Phù nói.

Mã Đán do dự một chút rồi nói không dám.

- Tại sao lại không dám?

- Nghe nói tóc trên đầu của Ngô tướng quân rất cứng, tôi sợ khi cạo phải dùng lực khiến ông bị thương.

- Tóc cứng thì da đầu cứng, da đầu cứng thì mệnh lớn. - Ngô Bội Phù nói - Cậu không thừa cơ hội này mà lấy mạng ta chứ?

Mã Đán sợ sệt nói:

- Nào dám! Nào dám! Tôi còn phải giữ lấy cái mạng hèn này mà về nhà chứ. Trong nhà còn vợ còn con, tôi còn nợ rất nhiều gạo... Tổ tông nhà tôi đều là thợ cạo đầu, thợ cạo đầu cũng có những quy định riêng, đó là không thừa cơ hội mà lấy mạng khách cạo đầu!

- Ta thích cái quy định này của tổ tông nhà cậu! Làm đi!

Nói xong thì hần ngồi xuống ghế. Mã Đán lấy con dao cạo trong túi vải ra, cẩn thận cạo đầu cho Ngô Bội Phù. Một lát sau, Ngô Bội Phù đã ngủ ngon lành.

Khi Ngô Bội Phù tỉnh dậy thì Mã Đán đã biến mất. Lính canh vệ nói với hần là gã thợ cạo đã rời khỏi doanh trại. Ngô Bội Phù đưa tay sờ đầu sờ trán sờ cằm... tất cả đều làm hần vừa ý, có điều sau đó hần phát hiện trong túi áo ngực của mình có gì đó nặng nề, đưa tay sờ thử. Té ra là một quả lựu đạn!

Ngô Bội Phù kinh sợ, toàn thân toát mồ hôi lạnh, nhảy chồm chồm, vừa nhảy vừa hét toáng lên. Chỉ huy quân canh vệ hô hoán quân lính đuổi theo Mã Đán. Có điều, Mã Đán đã quay về được nửa đường. Cậu ta chạy rất nhanh, ngựa của quân truy đuổi lại bị sa vào đầm lầy nên không thể đuổi kịp, bọn chúng chỉ có thể hướng theo cái bóng mờ mờ tỏ tỏ của cậu ta nã vài viên đạn hù dọa mà thôi.

Trở về doanh trại, Mã Đán nói cho đồng đội biết là mình đã lấy quả lựu đạn giấu trong đũng quần ra bỏ vào túi áo của Ngô Bội Phù. Đồng đội không tin là Mã Đán đã có thể làm một chuyện kinh thiên động địa như vậy, nếu ngày hôm sau Lý Tông Nhân không đến trại của họ để chứng thực chuyện này thì họ tuyệt đối không tin Mã Đán lại trí dũng song toàn như vậy.

- Tin tình báo từ phía Ngô Bội Phù hẳn về nói, ngày hôm qua có một người lính làm nghề cạo đầu của chúng ta qua đó ám sát Ngô Bội Phù, đã nhét một quả lựu đạn vào túi hần. Tuy quả lựu đạn không nổ, Ngô Bội Phù không chết nhưng đã khiến cho hần kinh hồn táng mật. - Lý Tông Nhân nói - Mã Đán! Có phải là cậu đã làm chuyện này không?



- Tôi... tôi chỉ muốn... luyện gan thôi. - Mã Đán ấp úng.

Nụ cười biến mất trên mặt Lý Tông Nhân, giọng gã đột nhiên nghiêm trang:

- Từ nay về sau, không có sự đồng ý của ta, không ai được làm những việc nguy hiểm như thế này!

Tất cả binh sĩ đồng thanh hô vang: Vâng!

Lý Tông Nhân lại cười lớn, nói với Mã Đán:

- Mã Đán à, đầu của Ngô Bội Phù có dễ cạo không?

- Khó cạo lắm. Da đầu của ông ta còn cứng hơn cả đất nồi, không cẩn thận là máu sẽ tứa ra liền...

- Cậu cũng không được liều lĩnh nữa. - Lý Tông Nhân nói - Cậu mà chết thì ai cạo đầu cho ta.

- Tư lệnh yên tâm. Bố tôi nói kẻ nhu nhược không bao giờ chết non!

- Ai dám nói cậu là kẻ nhu nhược hả?

Đồng đội của Mã Đán đồng thanh nói to:

- Mã Đán! Từ nay về sau chúng tớ không gọi cậu là Mã Sợ Chết nữa!

- Nhưng dù sao tôi vẫn cảm thấy mình vẫn là một kẻ nhu nhược. Lá gan của tôi thùng lỗ chỗ hàng trăm chỗ, tôi vẫn cứ sợ chết. Tôi mà chết thì Khang Khu làm sao sống được?

Lý Tông Nhân vừa có vẻ bức bối lại vừa thân thiết vỗ vào ngực Mã Đán rồi ghé miệng sát vào tai cậu ta nói:

- Thực ra thì lá gan cậu không hề nhỏ, nhưng tiểu tử cậu rất giỏi ngụy trang. Người khác nhận không ra nhưng có lẽ nào ta cũng nhìn không ra?

Mã Đán muốn tiếp tục tranh luận nhưng Lý Tông Nhân đã nghiêm sắc mặt lại, hô lớn:

- Toàn quân tập hợp, chỉnh đốn kỷ luật!

Mã Đán vẫn không hiểu ý tứ của Lý Tông Nhân thế nào, cảm thấy mình đúng là oan ức, tự thề trong lòng là mình không hề giả vờ hay ngụy trang, bằng chứng là mình thường hay rút đầu rút cổ giống như một con rùa, thường hay kêu mẹ kêu cha, ôm đầu trốn chui trốn nhủi... Những chuyện ấy liệu có giả vờ hay ngụy trang được không? Có điều, từ đó về sau, Mã Đán đã bắt đầu thấy tự tin hơn. Cậu ta hạ quyết tâm phải vứt bỏ cho bằng được cái biệt danh “thằng nhu nhược” quái ác mà cậu ta vẫn mang bấy lâu nay. Dần dần, Mã Đán từ một thằng nhu nhược sợ chết đã dám ra chiến trường, dám nghênh địch, dám bắn súng, dám xung phong trong rừng đao mưa đạn. Nói chung là lá gan của Mã Đán càng ngày càng to, đến khi cuộc chiến Bắc phạt lần thứ hai kết thúc, cái danh xưng “Mã Sợ Chết” đã bị đồng đội lãng quên, thay vào đó là biệt danh “Mã Gan Cọp”, Mã Đán trở thành Đoàn trưởng Đoàn Quân Độc lập số 7 hoạt động ở vùng Quế Lâm. Đại đoàn độc lập số 7 nổi tiếng toàn quốc với biệt danh “Đoàn quân thép số 7”. Đây là đoàn quân cảm tử trong cuộc chiến Bắc phạt, nổi tiếng ngang với đoàn quân cảm tử chiến đấu độc lập của Diệp Đình.

Mã Đán nổi tiếng nhất trong đoàn nhờ vào sự gan góc, không sợ chết. Mỗi trận đánh, cậu ta là người xung phong đầu tiên, suất lĩnh sĩ binh chiến đấu, khi lui quân thì trở thành người cuối cùng. Mã Đán nghĩ, chết trong chiến đấu là cái chết chính danh nhất. Trong chiến tranh Bắc phạt, cậu ta đã bị thương đến mười ba lần, trong đó có năm lần chết đi sống lại. Có một lần, Mã Đán bị một quả đạn pháo nổ sát bên cạnh, hôn mê bất tỉnh, không thở được nữa. Đồng đội ngỡ cậu ta đã chết nên quăng xác cậu ta xuống hố, chuẩn bị lấp đất. Đúng lúc ấy, Mã Đán tỉnh lại.

- Bố tớ gọi tớ tỉnh dậy đây. - Mã Đán nói - Ông ấy nói, gan của mày mới luyện lớn lên được một tí, vừa mới bỏ được cái biệt danh “thăng nhu nhược”, mày vội vàng chết để làm gì? Mày phải làm một anh hùng, làm tướng quân!

Sau cuộc chiến Bắc phạt lần thứ hai, Lý Tông Nhân và Tưởng Giới Thạch trở mặt với nhau. Tưởng Giới Thạch tấn công địa bàn của Lý Tông Nhân. Trong quân doanh của Lý Tông Nhân lại có kẻ phản bội nên tình hình chiến sự càng ngày càng trở nên bất lợi. Đối mặt với thất bại không thể tránh khỏi, Lý Tông Nhân quyết định dùng tất cả quân tinh nhuệ quyết một trận sống còn với Tưởng Giới Thạch. Đêm trước khi diễn ra trận chiến cuối cùng trên đất Quảng Tây, Mã Đán trần trọc bất an, tìm gặp Lý Tông Nhân. Cậu ta muốn cạo đầu cho gọn. Lý Tông Nhân nói:

- Lần này không cần cạo đầu, khỏi phải ảnh hưởng đến thanh danh của cậu.

Mấy năm nay, mỗi khi Mã Đán cạo đầu cho Lý Tông Nhân, gã đều thắng trận, chức quan cũng thường thăng lên ít nhất một cấp. Lý Tông Nhân thường nói Mã Đán chính là phúc thần của gã. Mã Đán cũng mơ hồ nhận thấy là mệnh vận của mình luôn luôn gắn chặt với Lý Tông Nhân. Do vậy mà một tướng lĩnh đại mê tín như Lý Tông Nhân thường mang Mã Đán theo mỗi khi chuẩn bị đánh nhau. Điều này thì trong quân đội của Lý Tông Nhân ai ai cũng biết.

Lần này thì không còn nghi ngờ gì nữa, Lý Tông Nhân đã biết trước là trong trận chiến ngày mai, gã nhận lấy thất bại là một điều gần như tất yếu. Mã Đán cũng biết điều này, nói công bằng thì hầu như tất cả binh sĩ đều biết điều này, có điều không có bất kỳ người nào có ý thoái lui.

- Mã Đán à, có lẽ mai là ngày cuối cùng của chúng ta rồi đây. - Lý Tông Nhân nói - Trong từ điển của Lý Tông Nhân ta không có hai chữ đầu hàng. Nếu có chết trên chiến trường ta cũng không chịu khuất phục, nhưng cậu có thể rời khỏi ta...

- Tôi thề là có chết cũng đánh đến cùng!

Lý Tông Nhân nhìn Mã Đán rất kỹ như đang muốn đánh giá cậu ta:

- Cậu không giống một kẻ nhu nhược tí nào cả. Kẻ nào dám gọi cậu là nhu nhược, ta bóp chết kẻ ấy, kể cả chính cậu!

- Trưởng quan Lý, tôi nhớ nhà lắm. Lá gan của tôi vẫn còn để ở nhà. - Mã Đán nói - Nhưng ông cứ yên

tâm, tôi càng nhớ nhà thì càng dừng cảm.

Cuộc chiến diễn ra tại chiến tuyến số 3. Lúc này Mã Đán đang ở phía tây thành phố Quế Lâm. Đây là vùng chiến sự diễn ra ác liệt nhất, bi tráng nhất. Hai chiến tuyến còn lại sớm đã bị phá vỡ, chỉ còn có Mã Đán kiên trì giữ đến phút giây cuối cùng. Trận chiến đã về cuối, quân số của Mã Đán chỉ còn sót lại khoảng ba mươi người nhưng vẫn kiên trì bám trụ trận địa cuối cùng, sẵn sàng tử chiến. Nếu trận địa này mất nốt, Tướng Giới Thạch sẽ dễ dàng tiến vào Quế Lâm. Quế Lâm mà mất thì cả tỉnh Quảng Tây cũng sẽ rơi vào tay Tướng Giới Thạch. Do vậy mà Mã Đán cùng với ba mươi binh sĩ thề là sẽ tử chiến. Sư đoàn trưởng Ngô Kiến Thành ra lệnh cho lính cận vệ khiêng đến trận địa một sọt bạc thỏi, nói:

- Quân đội chi viện sẽ đến ngay thôi. Chúng ta cố thủ được đến cuối cùng, những thỏi bạc này là của tất cả anh em!

Trông thấy những thỏi bạc lấp lánh, lòng Mã Đán cảm thấy ngứa ngáy. Nếu tất cả số bạc ấy thuộc về mình thì tốt biết bao. - Cậu ta nghĩ - Mình có thể dùng số bạc ấy để mua được rất nhiều gạo để cho Khang Khu ăn cả đời mà không phải lo lắng gì. Có điều, không chỉ có một mình Mã Đán có suy nghĩ như thế, tất cả suy nghĩ của binh sĩ đều giống nhau. Họ đều xuất thân từ tầng lớp cùng khổ, tham gia đánh nhau chẳng qua là để nuôi sống người thân trong gia đình. Họ đang đánh cược với số mệnh của chính mình.

Đại pháo của địch đã làm cho đất đá trên trận địa của Mã Đán và đồng đội nhuyễn như cháo bột, có điều cháo bột thì trắng, còn bùn đất đã bị máu trộn đều và tất cả biến thành màu đỏ, có thể vốc bất kỳ một nắm bùn đất trong tay, bóp nhẹ, máu đã tứa ra các kẽ ngón tay. Quân địch tấn công điên cuồng. Sư đoàn trưởng Ngô Kiến Thành hứng trọn một trái pháo, tan xác. Hai người cuối cùng còn lại là Mã Đán và người lính nấu cơm Liễu Đình. Lần ấy, Mã Đán không liều mạng như đồng đội, không phải vì sợ hãi mà chỉ vì muốn sống, muốn bảo toàn sinh mệnh, do vậy mà rất thận trọng. Mã Đán bị thương nhưng vết thương không nặng lắm, còn Liễu Đình hình như bị thương khá trầm trọng. Thừa lúc địch tạm ngưng tiếng súng, Liễu Đình nắm lấy tay Mã Đán nói:

- Mã Đán à, trận này cậu không liều mạng, khi nấp bên đông lúc ẩn phía tây. Tớ biết mục tiêu của cậu rồi. - Vừa nói Liễu Đình vừa chỉ vào sọt bạc - Cậu mang nó trốn đi, đừng để nó rơi vào tay quân địch, phí lắm!

Đúng là đi guốc trong bụng! Mã Đán cũng đang có ý định ấy, bởi chỉ còn có hai người, có cố thủ trận địa thì cũng bị tiêu diệt trong chốc lát nữa mà thôi. Nhưng ngoài miệng thì Mã Đán lại nói:

- Đừng có nói bậy! Tớ không thể biến thành kẻ bất nghĩa như thế!

- Hừ! Cậu giả vờ cũng được mà thành thực cũng tốt. - Liễu Đình nói - Lần này cậu không cần phải quan tâm đến danh dự cũng chẳng sao đâu, cứ vác sọt bạc lên mà chạy đi... Đây là bạc của quân đội Quế Lâm chúng ta, là bạc của tư lệnh Lý Tông Nhân, sau này cậu dùng nó để phục vụ cho quân đội Quế Lâm,

phục vụ cho Lý tướng quân.

Quân địch lại tổ chức tấn công. Mã Đán vẫn còn đang do dự bất quyết, Liễu Đình nổi khùng, chĩa mũi súng vào giữa ngực cậu ta, quát lớn:

- Mã Đán! Cậu mà không chạy là tớ bóp cò đấy! Chúng ta cùng chết với nhau, cùng biến thành tro bay khói tản!

- Tớ có thể bỏ chạy, nhưng cậu không thể xem tớ là thằng hèn. Cậu đồng ý không?

- Được. Tớ đồng ý với cậu là khi đến gặp Diêm Vương, tớ sẽ bảo với lão ta là trong số tất cả anh em ở đây, Mã Đán không phải là thằng hèn, không phải là đồ nhu nhược mà là anh hùng là Trương Phi, là Triệu Tử Long!

Mã Đán nhanh chóng vác sọt bạc lên, men theo một con đường nhỏ chạy khỏi trận địa.

Rất nhanh sau đó, tiếng pháo đã tắt hẳn, sau lưng Mã Đán cũng đã lặng lẽ như tờ. Điều này chứng minh, trận địa đã bị quân địch chiếm lĩnh, Liễu Đình đã tử trận. Mã Đán sợ quân địch truy kích nên cầm đầu cầm cổ chạy thực mạng, men theo một con đường núi đến một khoảng rừng rậm rịt, nấp trong đó ba ngày, chờ cho đến khi có cảm giác an toàn mới cẩn thận bò ra khỏi khu rừng, mua một con lừa của một người dân miền núi, lấy tất cả số bạc bỏ vào hai túi vải rồi dắt lừa đi thẳng về hướng nam.

Đến huyện Liễu, Mã Đán mới biết toàn bộ quân đội Quế Lâm đã bị Tướng Giới Thạch đánh cho tan tã, toàn tỉnh Quảng Tây cũng đã nằm trong sự khống chế của họ Tướng. Lý Tông Nhân, Bạch Sùng Hy trốn ra nước ngoài. Cây đổ thì chồn cáo cũng ly tán, thuộc hạ và quân lính của hai người này cũng tan rã và trốn tránh mỗi người mỗi nơi.

Mã Đán chỉ còn biết về Thượng Tân. Thấm thoát mà đã rời Thượng Tân gần bảy năm, cậu ta cũng nên quay về rồi, huống hồ trong người cậu ta còn có cả hai túi bạc căng đầy.

Mã Đán nhặt một ít rơm nhét vào hai túi bạc, cố ý để cho một ít cọng rơm lòi ra ngoài. Trên đường đi, có người vô tình nói:

- Anh bạn, hai chiếc túi của anh bạn thiếu điều làm cho con lừa khuyu xuống, nhất định trong túi không phải là rơm. Cuối cùng trong đó có gì?

- Không có gì cả - Mã Đán nói - Có một ít khoai, một ít đậu thôi. Nhà tôi không còn gạo, mua một ít khoai đậu đem về nhà cứu đói.

Lại có người hình như phát giác ra điều khả nghi, nói:

- Người anh em à, tôi ngửi thấy mùi trong hai chiếc túi vải tỏa ra, nhất định không phải là mùi khoai mùi đậu mà hình như là mùi bạc nén.

- Bạc nén làm gì có mùi!

Mã Đán phủ nhận. Người ấy lại nói:

- Tôi ngửi thấy mùi máu tanh. Chỗ nào có máu tanh là chỗ ấy có bạc. Do vậy mà hai chiếc túi vải của cậu chứa đầy bạc.

Mã Đán cười khàn khạch rất bình tĩnh:

- Không phải đâu. Khoai đậu của tôi mua từ chiến khu về. Ở đó tất cả mọi thứ đều bị máu nhuộm qua ít nhất một lần, ngay cả sông cũng không có nước mà chỉ toàn là máu. Cho nên các người ăn cá đều có mùi máu, đúng không?

Người ấy vẫn chưa chịu thôi, nói:

- Tôi nghe thấy tiếng kêu rồn rảng của bạc trong túi của cậu. Bạc đang nói chuyện, đang chửi nhau, rất rõ ràng chẳng khác nào một đám đàn bà đang chõ mồm vào nhau.

- Ông nghe nhầm rồi. - Mã Đán nói - Đó là tiếng nói của đậu của khoai. Bọn chúng muốn đến Thượng Tân. Tất cả bọn chúng đều là những kẻ tha hương, xa con ly vợ nên đang khóc hu hu đấy...

- Thế người anh em cho tôi sờ một cái, xem có phải là đậu là khoai không.

- Khoai là vợ tôi, đậu là con tôi. Họ đang rất đau lòng, ngay cả tôi cũng chẳng dám sờ dám đụng đến, ông lại dám sao?

Nói chung là những kẻ nghi ngờ hai chiếc túi và những kẻ chẳng có ý tốt gì với hai chiếc túi rất nhiều, Mã Đán mỗi ngày gặp phải ít nhất cũng năm sáu người. Nhưng khi trông thấy những vết thương vẫn còn chưa khép miệng khắp nơi trên cổ, trên đầu, trên vai... lại thêm khẩu súng trường trên vai Mã Đán, họ đều có thái độ “kính trọng nhưng phải tránh xa”, không dám tự tiện vươn tay sờ hai chiếc túi.

Mã Đán về đến Thượng Tân đúng vào lúc giữa trưa. Cậu ta vào thị trấn từ cửa phía tây, men theo con phố ven bờ sông hướng về nhà, người trước lừa sau. Cho dù đã kiệt sức nhưng khi đặt chân lên đất Thượng Tân, tinh thần của Mã Đán cực kỳ hưng phấn, gật đầu cười chào liên tục với những ai gặp phải trên đường, quen biết hoặc không quen biết không thành vấn đề.

- Mã Đán! Cậu về rồi đấy à!

- Mã Đán! Đánh nhau xong rồi phải không?

- Mã Đán! Cậu lại đào ngũ nữa phải không?

...

Mã Đán rất vui vẻ trả lời tất cả những câu hỏi của họ.

- Tôi về rồi!

- Tôi đánh nhau xong rồi!

- Tôi không đào ngũ. Nhưng Lý Tông Nhân chạy trốn ra nước ngoài rồi. Quân đội tan rã cho nên tôi

mới về đây.

Mã Đán cảm thấy mình là người thắng cuộc, do vậy ngực cậu ta mới ưỡn về phía trước, đầu cậu ta mới ngẩng cao đến như vậy. Trong lúc cao hứng, cậu ta còn cởi cả bộ quân phục rách bươm trên người ra, để lộ những vết thương đủ hình thù để cho họ thấy.

- Đây là do lựu đạn, còn vết này là bị đao chém. À, đây là chỗ bị lưỡi lê đâm... Còn cái lỗ sâu hoắm là do bị cắn...

- Mã Đán, người cậu đã thành viện bảo tàng các loại vết thương rồi. Xem ra thì biết cậu đã chiến đấu thật. Gan cậu đã được luyện to lên rồi!

- Nói thế nào cho đúng nhỉ? Gan to hay nhỏ là do luyện tập ... - Mã Đán nói - Ở bên ngoài chẳng có ai gọi tôi là thằng nhu nhược cả... Các ông các bà có biết Ngô Bội Phù không?

- Chúng tôi không biết Ngô Bội Phù nào cả. Có phải là cậu đã làm đến tướng quân?

- Quân đội đã tan rã rồi, còn tướng quân tướng cướp gì nữa? Nhưng, nếu các ông các bà gọi tôi là tướng quân thì tôi chính là tướng quân.

- Này Mã Đán, lưng con lừa sắp gãy rồi. Trong hai cái túi ấy chứa thứ gì mà nặng vậy?

Lần này thì Mã Đán lớn tiếng trả lời:

- Trong túi toàn là bạc nén! Bạc trắng xóa, trắng đến lóa mắt!

Mọi người không mấy tin tưởng:

- Cậu lấy ở đâu ra nhiều bạc đến như vậy? Chắc bên trong toàn là khoai chứ gì?

- Người ở các nơi đều ngửi thấy mùi bạc nén, nghe thấy bạc nén nói chuyện với nhau, các ông các bà sao lại không ngửi không nghe thấy nhỉ? Có phải là bạc của tôi đã ngủ rồi không?

Vừa nói, Mã Đán vừa dùng sức đập lòng bàn tay thật mạnh lên hai chiếc túi. Tiếng lạo xạo vang lên. Mã Đán nói:

- Nghe thấy chưa? Bạc đã ngủ dậy rồi!

Mọi người vẫn không tin. Mã Đán nói:

- Không tin thì các người sờ thử xem.

Có một vài người bước đến gần con lừa, đưa tay sờ soạng, nói:

- Không giống khoai, nhưng chưa chắc đã là bạc.

Họ yêu cầu Mã Đán mở miệng túi ra để họ tận mắt chứng kiến. Mã Đán nói:

- Không được! Làm gì có chuyện khoe giàu giữa đường phố? Các ông các bà muốn xem thì đi theo tôi về nhà. Có lẽ suốt cuộc đời các người cũng không thấy được nhiều bạc thế này đâu.

Mọi người lũ lượt kéo theo Mã Đán về nhà. Mã Đán nhận ra Mao Tuyết Hoa đang chen lẫn giữa đám người. Thân hình bé nhỏ của cô ta lọt thỏm giữa đám đông rất khó phát hiện, có điều Mã Đán vừa lướt ánh mắt qua đã thấy một đôi mắt ươn ướt đang nhìn nhìn. Trong thoáng chốc, trong lòng Mã Đán xuất hiện một cảm xúc muốn ôm lấy cô ta. Cậu ta dừng lại, nhìn Mao Tuyết Hoa cười nhẹ. Mao Tuyết Hoa cũng cười đáp trả, có điều nụ cười của cô ta có vẻ u uất, buồn thảm. Mã Đán thấy môi Mao Tuyết Hoa động đậy như đang nói gì đấy, có điều khoảng cách giữa hai người quá xa nên cậu ta không nghe thấy gì. Mã Đán muốn nói với Mao Tuyết Hoa vài câu, nhưng những người muốn xem bạc đã chen lấn và cô ta biến mất khỏi tầm mắt cậu ta.

Mã Đán đã về đến nhà. Một thằng bé đứng chắn ngang trước mặt Mã Đán, dáng vẻ rất mạnh mẽ cứng cáp. Mã Đán nhận ra ngay thằng bé ấy. - Chính là Mã Hổ. Thằng bé đã cao đến ngang ngực Mã Đán, trông thấy rất nhiều người chen vai thích cánh ập vào nhà mình nhưng không hề sợ hãi mà còn ra vẻ giống như người ta vẫn thường nói: Một người giữ cửa ải vạn người khó qua.

- Ông là ai? - Mã Hổ là người lên tiếng trước tiên.

Đám đông đi theo sau đồng loạt cười ồ. Ai đó nói:

- Cậu ấy là bố mày. - Mã Đán!

- Người này không phải bố cháu - Mã Hổ nói - Bố cháu bé gan. Ông ấy trông thấy cháu mà không sợ, cho nên ông ấy không phải bố cháu!

Mọi người đều cười ha hả. Một người nói với Mã Hổ:

- Bây giờ thì bố mày đã làm tướng quân, đã phát tài rồi! Ngày xưa bọn ta đều gọi bố mày là Mã Đán, bây giờ phải gọi là Mã tướng quân, ông chủ Mã... Mày tránh sang một bên để Mã tướng quân vào nhà nào.

- Cháu không biết ông ấy. - Mã Hổ nói - Không có sự đồng ý của mẹ cháu, không ai được vào nhà!

- Đây là nhà bố. - Mã Đán cười - Sao con lại không cho bố vào nhà?

- Ông đúng là bố cháu thật à?

- Đúng thế! Bố nhận ra con ngay. Khi con mới một tuổi, bố đã rời nhà đi lính, bây giờ thì bố đã về rồi.

- Người trong thị trấn đều nói bố cháu là kẻ nhu nhược. Ông có đúng là kẻ nhu nhược không?

- Ngày xưa thì đúng, bây giờ thì không.

Đột nhiên Mã Hổ có vẻ giận dữ, nói:

- Tại sao cháu lại có một người bố là kẻ nhu nhược được?

Khang Khu từ trong nhà bước ra, trông thấy Mã Đán, đột nhiên ôm mặt khóc ngất. Mã Hổ chạy đến, hỏi:

- Mẹ à, sao mẹ lại khóc?

Khang Khu vừa gầy vừa đen đúa, già nua và tiêu tụy đến độ Mã Đán gần như không nhận ra. Cô ta đưa hai tay sờ mó cơ thể Mã Đán từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, nói:

- Anh không cụt tay què chân chứ?

- Nguyên vẹn! - Mã Đán cười nói.

- Tôi nghĩ anh đã chết rồi... Tôi thường nằm mơ thấy anh bị lựu đạn nổ làm cho tan xác...

- Anh cũng thường nằm mơ thấy mình bị lựu đạn làm cho tan xác nhưng tỉnh dậy mới biết mình vẫn đang còn sống. Sống là vì phải về nhà. Cuối cùng thì anh cũng đã về đây rồi!

- Nghe người ta nói rằng anh ở ngoài ấy tham gia chiến đấu, đánh nhau rất hăng, rất dũng cảm, không coi tính mạng đầu vào đầu cả. Tôi là lá gan của anh, trong mơ tôi thường sợ hãi mà tỉnh dậy. Làm lá gan của anh đúng là chẳng dễ dàng gì!

Mã Đán ôm lấy Khang Khu. Cậu ta muốn khóc nhưng lại cười rất tươi. Khang Khu đã ngừng khóc, đưa mắt chăm chú nhìn con lừa đang đứng sau lưng Mã Đán với vẻ ngạc nhiên lẫn hiếu kỳ:

- Con lừa ở đâu ra vậy? Cái gì trong hai túi vải trên lưng nó thế? Trông không giống gạo. Có phải là khoai không? Khoai cũng tốt, nấu một lát là ăn được ngay!

- Không phải khoai, là bạc nén! - Mã Đán nói.

Nói xong, cậu ta nhấc hai chiếc túi xuống, mở miệng túi, đổ toàn bộ số bạc ra đất. Vô số những nén bạc sáng lấp lánh khiến những người có mặt đều cảm thấy hoa mắt. Mã Hổ cực kỳ hưng phấn ngồi bệt xuống đồng bạc, nói lớn:

- Bố cháu giàu rồi! Bố cháu không phải là kẻ nhu nhược! Bố cháu là ông chủ giàu nhất Thượng Tân!

- Số bạc này mua được bao nhiêu gạo nhỉ? - Khang Khu vừa thu nhặt bạc vừa lẩm nhẩm, nhưng ngay lập tức cô ta ngược đầu lên chất vấn - Số bạc này của ai?

- Của chúng ta. - Mã Đán nói.

- Lâu lắm rồi anh không gửi bạc về cho mẹ con tôi. Có phải số bạc này do anh tích góp lâu nay để đưa về nhà một thế?

Mã Đán có vẻ ngạc nhiên, nói:

- Lâu nay cứ khoảng một tháng là anh gửi bạc về nhà, sao em lại không nhận được?

Nước mắt Khang Khu đột nhiên rơi lã chã xuống đồng bạc nén. Những người đứng chung quanh đều than thở không nguôi, đồng thời cũng biểu lộ sự kính trọng và hâm mộ đối với Mã Đán. Khang Khu cũng nhận ra là mình phải bày tỏ bản lĩnh trước mặt mọi người, nói:

- Mã Đán! Anh biết mấy năm nay mẹ con tôi sống như thế nào không?

- Sao anh biết được!



- Tôi có hàng trăm lần suýt chết vì đói, hàng chục lần gục ngã trên đường phố vì đói, anh có biết không?

- Không!

- Có bao nhiêu thằng đàn ông ở Thượng Tân này muốn dùng gạo để dụ tôi lên giường với nó, anh có biết không?

Mã Đán đưa mắt nhìn qua một lượt những người đàn ông đang đứng vây quanh, nói:

- Không!

Có mấy người đàn ông có vẻ xấu hổ lảng lạng thối lui mấy bước.

- Tôi chưa bao giờ đồng ý với bọn chúng. Tôi thà chết chứ không bán thân. Trước kia tôi có thể làm điều như nhục, vì một bữa cơm tôi có thể bán thân. Nhưng sau khi về với anh, tôi không bao giờ làm chuyện ấy nữa. Tôi không thể hủy hoại danh dự của anh, tôi phải sống trong sạch, anh cũng phải sống thật trong sạch, anh biết không?

- Biết!

Khang Khu nhìn những người chung quanh, nói:

- Mã Cạo Đầu khi còn sống đã từng nói, kẻ nhu nhược sống lâu hơn những người dũng cảm, kẻ nhu nhược thường có phúc hơn so với những người bình thường. Các ông các bà đều thấy cả rồi đấy. Ông ấy nói không hề sai. Ba cửa hàng gạo của Mã Cạo Đầu không hề mất trắng!

- Mẹ, Mã Cạo Đầu là ai? - Mã Hổ hỏi.

- Là bố của bố con, tức là ông nội con. Ngày ấy, bố con luyện gan đến nỗi mất cả ba cửa hàng gạo, toàn thị trấn đều cười chê ông nội con sinh ra một thằng con nhu nhược. Chỉ có mẹ là không bao giờ coi thường bố con, có chết đói mẹ cũng theo bố con, đến nay cuối cùng cũng đã có sự báo đền.

Những người chung quanh vây lấy Mã Đán. Trong số họ có không ít những người còn khá trẻ, Mã Đán nhận ra một vài người, còn lại phần lớn đều không hề quen biết. Bọn chúng cười hi hi đưa tay lên làm một vài động tác biểu thị ý đồ gì đó, Mã Đán hiểu ngay là bọn chúng muốn ám chỉ hai túi bạc, hỏi:

- Mấy đứa chúng mày muốn phát tài à?

- Tôi rất thích bạc. - Một trong số bọn chúng lên tiếng.

- Được! Tôi cho cậu, chia cho cậu vài nén.

Một vài người khác bước ra khỏi đám đông:

- Mã Đán! Chúng tôi cũng thích bạc!

- Tôi đều chia cho các người. Sau này các người nên theo Lý Tông Nhân đánh đến thành Bắc Kinh, lúc ấy tiền của Lý tư lệnh cấp cho, mọi người có thể mua cả thị trấn Thượng Tân này.

Tiếng hoan hô vang dội. Mã Đán nói:

- Có điều, các người phải nghe theo sự sai bảo của tôi. Bây giờ tôi là trưởng quan của các người. Các người gọi tôi trưởng quan đi nào!

Mọi người đồng thanh hô:

- Mã trưởng quan!

Nhưng có một người từ trong đám đông tách ra, hô lớn:

- Đồ nhu nhược!

Mã Đán nhìn về phía phát ra tiếng hô ấy. Thì ra là lão Mao!

- Tôi đã từng đánh hàng trăm trận, lại mang bao nhiêu bạc về đây, tại sao ông vẫn cứ gọi tôi là đồ nhu nhược?

- Gan của cậu nhờ nói dóc mà biến thành to thôi, chỉ cần chích một mũi kim, hơi bay ra hết thì cậu quay lại nguyên hình là một thằng nhu nhược!

- Đến chết tôi còn không sợ, vậy tôi còn sợ cái gì?

- Trong lòng cậu vẫn còn sợ một người!

- Ai?

- Hồng Xung!

Này đây, Mã Đán đang chỉ huy mấy người thợ sửa lại nhà, có ai đó học tốc chạy tới báo với cậu ta là Hồng Xung đã trở lại.

Căn nhà đã rách nát. Mã Đán vốn đã nghĩ đến chuyện xây một căn nhà mới, nhưng Khang Khu nói:

- Ở như thế quen rồi, không cần phải xây nhà mới, những đồng bạc ấy không nên tiêu phí vào chuyện xây nhà. Chúng ta có thể sống đến trăm tuổi, do vậy phải nghĩ đến chuyện chuẩn bị lương thực cho bảy mươi năm còn lại.

Nghe lời Khang Khu nhưng có điều Mã Đán cũng thuyết phục được cô ta chấp thuận sửa lại ngôi nhà. Khang Khu lại đề xuất làm một nhà kho thật to để tích trữ gạo, đảm bảo là suốt đời này không bị đói, đời con cháu cũng không bị đói. Mã Đán cho rằng đề xuất này của Khang Khu rất đúng, bèn đào một cái hang rất lớn trong sườn núi ngay phía sau nhà, dùng đá tảng và gỗ gia cố thật chắc, lại dùng xi măng tô trét chung quanh và dưới sàn để đảm bảo tường không bị đổ sập hoặc thấm nước. Làm xong căn nhà kho, Khang Khu mua rất nhiều gạo chất trữ vào trong đó, mỗi ngày đều tự đến ghé mắt nhìn vào trong qua lỗ thông hơi trên cửa để xem liệu có ai vào lấy trộm gạo hay không. Chỉ khi nào bận việc không thể ghé qua kho, Khang Khu mới nhờ Mã Hổ đến giữ kho hộ mình.

- Mã Hổ à, con hãy nhớ điều này. Cái gì cũng có thể mất, riêng lương thực thì không thể để mất. Mất lương thực cũng có nghĩa là mất mạng.

Mã Hổ nói:

- Con biết rồi. Con thà mất mạng chứ không để mất gạo!

- Nói rất đúng!

Sau lưng Hồng Xung còn có mấy người nữa, nhìn về mặt ngoại hình thì bọn chúng chẳng khác người trong thị trấn là mấy, nhưng nhìn kỹ thì mới phát hiện trong lưng của chúng có giấu các loại vũ khí, khí chất của bọn thổ phỉ vẫn không thể che giấu hết trên gương mặt. Người trong thị trấn hầu như ai cũng nhận ra chúng. Chính là thổ phỉ Cảo Sơn, mấy năm trước từng làm cỏ thị trấn Thượng Tân. Cách đây ba năm, Hồng Xung đã trở thành đầu lĩnh của bọn chúng, nhưng xem ra thì hắn vẫn còn sót lại một chút lương tâm, chưa về làm cỏ Thượng Tân bao giờ, bù lại thì người Thượng Tân mỗi tháng phải cung cấp lương thực cho chúng, gọi là “phí bảo hộ”. Bình an vô sự là tốt rồi, còn việc nộp tiền nộp gạo mọi người đã quá quen. Có điều, bọn thổ phỉ ngày càng đông, Hồng Xung yêu cầu người Thượng Tân nộp “phí bảo hộ” ngày càng nhiều. Chuyện làm ăn buôn bán ở thị trấn Thượng Tân lâu nay vốn bết bát, áp lực và tiếng oán thán của mọi người càng ngày càng nhiều. Hồng Xung đã từng lên tiếng cảnh cáo mọi người rằng, nếu không nộp đầy đủ “phí bảo hộ”, hắn không thể kiềm chế được bọn đàn em của mình, bọn chúng có thể tắm máu Thượng Tân bất cứ lúc nào.

Lần này, mục tiêu của bọn thổ phỉ Cảo Sơn chính là Mã Đán. Những người hiếu kỳ thích chuyện vui trong thị trấn đã kéo đến nhà cậu ta, nấp xa xa để xem vì sợ những chuyện sắp phát sinh sẽ vấy vào mình.

Cái uy của Hồng Xung vẫn còn, có điều vẻ hung ác đã có phần giảm bớt trên mặt lão ta. Từ xa Hồng Xung đã trông thấy Mã Đán nhưng rất lâu mà hắn vẫn chưa dám tiếp cận. Khang Khu chính là người đầu tiên trông thấy Hồng Xung.

- Hồng Xung! Ông lại quay về à? Mã Đán nhà tôi đã trải qua rừng đao mưa đạn, số đầu lâu đã bị Mã Đán chặt xếp lại e rằng còn dài hơn cả phố Thanh Kiều. Bây giờ ông đã là thổ phỉ nhưng anh ấy không sợ ông đâu! Mã Đán à, anh nói đi, tôi nói có đúng không?

Mã Đán ngược đầu lên nhìn Hồng Xung.

- Ta muốn nói vài câu với cậu. - Hồng Xung nói.

Mã Đán bước đến, trong lòng tuy có một chút hoang mang nhưng tuyệt đối không hề sợ hãi. Hồng Xung có vẻ rất khách khí, trên mặt điểm một nét cười nhưng không hề thân thiện chút nào:

- Mã Đán! Chúng ta giảng hòa nhé.

- Được thôi!

- Ta trả lại cho cậu ba cửa hàng gạo...

Khang Khu chen ngang lời Hồng Xung:

- Ba cửa hàng gạo đã tiêu ma mấy năm rồi, chúng tôi lấy chúng lại để làm gì?

- Tôi cần lấy lại ba cửa hàng ấy. - Mã Đán nói to.

- Cậu đốt trụi nhà ta, chúng ta tính toán cho sòng phẳng nhé. Món nợ này đáng ra phải được thanh toán lâu rồi, thanh toán muộn không bằng thanh toán sớm.

- Được, thanh toán thế nào?

- Trong tay cậu có hai túi bạc nén, cậu có thể giao cho ta một túi - Hồng Xung nói - Cậu biết đấy, Hồng Xung ta lúc nào cũng nói và làm theo lẽ phải, ta không lấy hết của cậu.

- Những nén bạc ấy là do Lý Tông Nhân giao phó cho tôi bảo quản, tôi không thể đưa cho ông.

- Quân đội đã giải tán, Lý Tông Nhân cũng đã trốn rồi, cậu cũng đã về nhà, số bạc ấy cũng nên phân chia thôi.

- Lý Tông Nhân sẽ quay lại!

- Nếu là Lý Tông Nhân đốt nhà ta thì hắn cũng phải bồi thường.

- Thổ phỉ Cảo Sơn các người đã từng thiêu rụi Thượng Tân, đốt nhà giết người cướp của. Món nợ này chúng ta thanh toán với nhau thế nào?

Hồng Xung cười nhạt:

- Cứ làm theo ý cậu.

Mã Đán nói:

- Tôi cũng định thử xem sao.

Thủ hạ của Hồng Xung định động thủ nhưng đã bị lão ngăn lại, nói:

- Ta muốn giải quyết mọi chuyện một cách công minh chính trực, nhưng cậu không tiếp nhận hảo ý của ta, cho rằng lá gan của mình đã to lên rồi, cánh cũng đã cứng rồi. Được lắm! Cậu cứ chờ mà xem. Ba ngày sau, ta quay lại. Khi ta quay lại, cái mà ta cần không phải là một túi mà là hai túi bạc.

- Hồng Xung! Chúng tôi không sợ ông. - Khang Khu gào to - Mã Đán, anh nói với lão là anh không sợ lão đi. Hồng Xung! Ba ngày sau chúng tôi sẽ đặt hai túi bạc ngay trước cửa, mở cửa ra để nghênh đón ông. Ông có bản lĩnh thì cứ đến mà lấy!

- Được lắm!

Hồng Xung nói một cách đầy hăm dọa, nói xong thì phẩy tay bảo bọn thủ hạ quay về núi.

Mã Đán vẫn đứng lặng trước cửa. Mã Hổ cầm tay Mã Đán lay lay:

- Bố à, chúng ta không sợ lão.

Mã Đán đưa tay sờ đầu Mã Hổ, nói:

- Dù sao thì bố vẫn còn có một chút sợ...

Ba ngày sau. Đúng giữa trưa.

Hồng Xung dẫn một đội khoảng mấy chục người ngựa tiến vào thị trấn Thượng Tân từ phía nam. Lão cười một con ngựa rất cao to, lăm lăm một thanh đại đao trong tay. Thanh đại đao được mài sáng quắc, sáng như một chiếc gương soi có thể phản chiếu toàn bộ cảnh vật thị trấn trong đó. Nhóm thổ phỉ nổi đuôi phía sau lưng Hồng Xung, mặt mày đứa nào đứa nấy đều đăm đăm sát khí, nhìn thấy cửa hàng nào cũng muốn ra tay đốt phá.

Sự xuất hiện của nhóm thổ phỉ Cảo Sơn không hề làm ảnh hưởng gì đến cảnh vật và con người Thượng Tân. Tất cả đều bình thường, cuộc sống vẫn diễn ra một cách bình lặng, trật tự. Các cửa hàng vẫn mở cửa đón khách, thậm chí người mua kẻ bán hầu như không hề có ý tránh né nhóm thổ phỉ, kể cả những đứa trẻ con vẫn tự nhiên nô đùa trên các con phố... Tất cả những gì diễn ra trước mắt khiến Hồng Xung cảm thấy vô cùng kinh ngạc và nghi ngờ. Khi cả đội tiến đến chợ bán rau, hăn ra lệnh cho tất cả dừng lại.

- Có gì đó lạ lắm...

Hồng Xung nói với bọn thủ hạ. Nhưng khi hăn nói ra câu này thì chung quanh vẫn bình thường, không có bất kỳ một biểu hiện gì gọi là đặc biệt. Cả bọn đứng tần ngần trước chợ rau khá lâu mới tiếp tục đi về

phía cầu Hưng An, vừa đi vừa quan sát chung quanh với vẻ cảnh giác cao độ. Nhưng, bọn chúng không dám đi qua cầu. Có vài tên thổ phỉ có vẻ hung hăng định phóng ngựa vượt qua nhưng đã bị Hồng Xung ngăn lại.

Đứng bên bờ nam cầu Hưng An quan sát khá lâu, cuối cùng Hồng Xung định tể ngựa qua cầu, nhưng khi ngược đầu nhìn sang đầu cầu phía bên kia, hắn đã phát hiện Mã Đán đang đứng sừng sững ở đầu cầu bên kia. Tay Mã Đán cầm một cây gậy dài vắt ngang ngực, ưỡn người ngẩng cao đầu, dáng đứng rất uy nghiêm, gương mặt biểu hiện rõ ý tứ coi cái chết nhẹ tựa lông hồng. Chỉ có Mã Hổ đứng bên cạnh cậu ta. Thăng bé chưa biết thế nào là sợ hãi nên vẻ thách thức thể hiện rõ trên gương mặt nó.

Hồng Xung định bật cười trước cảnh tượng trước mắt. Nhưng hắn chưa kịp cười thì một đội người ngựa rất đông đã xuất hiện sau lưng Mã Đán. Tất cả đều thắt một dải lụa đỏ ngang trán, trong tay họ có đại đao, trường kiếm và có cả súng. Đám người ngựa này tập hợp phía bên kia sông, ngay sát đầu cầu thành mấy hàng, sẵn sàng nghênh chiến. Xem ra số lượng của họ dễ gấp mười lần bọn thổ phỉ.

Hồng Xung thoáng một chút khiếp đảm. Trong hàng ngũ thổ phỉ đã có một chút rối loạn.

Đứng giữa cầu, Mã Đán quát lớn:

- Hồng Xung! Ông qua đây để lấy bạc của tôi nào!

- Mã Đán! Mày huy động nhiều người đến thế đứng sau lưng mày để hỗ trợ cho lá gan của mày đấy à? Có bọn chúng thì mày nghĩ mình không còn là một thằng nhu nhược nữa phải không? Tao không thèm đếm xỉa vào chuyện đó, mày dù sao cũng chỉ là một thằng nhu nhược!

- Họ không phải là lá gan của tôi. Lá gan của tôi chính là Khang Khu và Mã Hổ!

Hồng Xung nheo mắt nhìn Mã Hổ, nói:

- Nói gì thì nói, Mã Hổ cũng là con tao. Mã Đán! Mày cho rằng có thể dùng nó để uy hiếp được ta sao?

Mã Đán quay sang nói với Mã Hổ:

- Mã Hổ à, con nói cho gã thổ phỉ đang đứng phía trước mặt chúng ta biết, ai là bố của con đi!

- Mã Đán là bố tôi! - Mã Hổ nói lớn.

Hồng Xung vung thanh đại đao trong tay lên chém vào không khí mấy nhát. Ánh sáng lạnh lẽo của thanh đao rọi thẳng vào mặt khiến Mã Đán thầm run trong lòng.

- Bố! Đừng sợ! Bố phải giết chết tên thổ phỉ này!

- Đây là cuộc chiến giữa tôi và ông. - Mã Đán nói - Chúng ta không cần thiết phải biến Thượng Tân thành chiến trường. Thế này nhé, tôi với ông đấu tay đôi. Nếu ông giết chết tôi, ông cứ đường hoàng đến nhà tôi đưa toàn bộ số bạc đi. Nếu tôi đập chết ông, ông sẽ chết một cách vô ích đấy.

- Dựa vào sức lực của mày và cây gậy trong tay mày sao?

Hồng Xung cười lớn. Bọn phi cũng hòa theo tiếng cười của thủ lĩnh, đồng loạt cất lên những tràng cười hô hố. Ngay cả phía sau Mã Đán cũng đã có những tiếng cười rộ.

Nhưng rõ ràng là Mã Đán đang rất nghiêm túc. Cậu ta cầm gậy, đi đến giữa cầu. Tiếng cười của Hồng Xung đã tắt. Hắn thúc ngựa vung đao nghênh đón Mã Đán.

Đây là cơ hội đầu tiên và chắc cũng là duy nhất để người Thượng Tân chứng kiến một cuộc đấu tay đôi không hề cân tài cân sức. Họ không thể lên tiếng gọi Mã Đán dừng lại hay cổ vũ cho cậu ta, bởi ai nấy đều đã ngừng thở. Chỉ có Khang Khu chen lấn đám đông bước lên phía trước, gọi lớn:

- Mã Đán! Mã Đán!

Nhưng Mã Đán vẫn không ngoái đầu nhìn lại. Khang Khu định nói gì đó nhưng Mã Đán đã bước đến giữa cầu.

- Chị không cần nói gì cả, cứ để Mã Đán làm những gì mà anh ấy muốn... - Có ai đó nói bên tai Khang Khu. Ngoái đầu nhìn lại, Khang Khu nhận ra đó là Mao Tuyết Hoa.

- Mã Đán không phải là chồng cô, đương nhiên là cô không lo lắng, không thương xót anh ấy. Có phải là cô cũng muốn tôi trở thành quả phụ như cô?

Mao Tuyết Hoa không muốn tranh luận với Khang Khu trong lúc này. Khang Khu còn muốn nói thêm nhưng lúc ấy Mã Đán và Hồng Xung đã bắt đầu động thủ. Cuối cùng thì Mã Hổ cũng đã biết thế nào là sợ, khóc thét lên và quay đầu chạy thẳng về phía sau, nhảy bổ vào lòng Khang Khu.

Hồng Xung vung đại đao nhắm ngay đầu Mã Đán chém xuống. Mã Đán rất nhanh nhẹn, lúc tránh qua trái lúc né qua phải, Hồng Xung chém đến bốn năm nhát nhưng không hề trúng cậu ta. Lúc này, tiếng reo hò đã vang lên từ hai bờ sông. Mao Tuyết Hoa lo lắng đến độ mồ hôi túa ra, ôm chặt lấy cánh tay Khang Khu một cách vô thức. Khang Khu liếc nhìn cô ta nhưng không nói năng gì, cũng không gỡ tay cô ta ra khỏi tay mình.

Mã Đán nhảy ra phía sau Hồng Xung. Cây cầu quá hẹp, con ngựa của Hồng Xung không thể quay ngược trở lại. Mã Đán vung gậy đánh mạnh vào chân sau của con ngựa. Nó kêu lên đau đớn. Hồng Xung muốn quay người lại để chém Mã Đán nhưng cậu ta đã kịp luồn xuống bụng ngựa, dùng đầu gậy chọc thẳng vào bụng nó. Bốn chân con ngựa tung lên cao, khi rơi xuống nó đứng chưa kịp vững, Mã Đán đã dùng toàn lực chọc mạnh một nhát gậy ngang thân khiến con ngựa, kể cả Hồng Xung trên lưng bị đẩy đổ ập vào thành cầu. Thành cầu bằng gỗ vừa yếu vừa mục nát không chịu nổi sức nặng đột ngột, gãy gọn, Hồng Xung không kịp nhảy từ trên lưng ngựa xuống nên cả lão và con ngựa cùng rơi xuống sông.

May mà nước con sông nhỏ khá cạn, Hồng Xung giãy giụa quẫy đạp một lát cũng đã đứng lên được, bèo bám đầy người trông thật thảm hại. Con ngựa lặn lộn trong bùn nước một lát cũng đã đứng lên, tung vó

vọt lên bờ rồi chạy biến. Mấy tên thổ phỉ vội vàng lao xuống sông kéo Hồng Xung lên. Tiếng hò reo, hô hoán từ phía bên kia bờ sông như núi gầm biển gào khiến bọn thổ phỉ thần hồn nát thần tính, không biết hành động ra làm sao. Hồng Xung đưa tay bịt chặt vết thương trên trán do đầu bị đập vào đá dưới dòng sông, khí thế ban đầu hoàn toàn biến mất, nhảy lên lưng một con ngựa của bọn thuộc hạ bỏ chạy. Bọn thủ hạ của hắn cũng chẳng còn lòng dạ nào để đánh nhau nữa, lũ lượt chạy theo thủ lĩnh.

Hồng Xung vừa quay ngựa bỏ chạy, Mã Đán cũng mềm oặt ngã ngựa xuống lòng cầu. Khang Khu và Mã Hổ xông đến.

- Mã Đán! Anh đánh thắng Hồng Xung rồi. - Khang Khu nói - Để tôi xem cái lá gan của anh xem sao. Nó nằm bên ngực phải hay ngực trái hả?

- Đầu anh vẫn còn trên cổ chứ?

- Vẫn còn.

- Em xem anh có... ra quần không?

Khang Khu sờ sẫm đũng quần Mã Đán nói:

- Vẫn còn sạch sẽ lắm.

- Khang Khu, em đỡ anh đứng dậy...

- Tôi đói rồi, không còn chút sức lực nào. Anh tự mình đứng lên đi.

Mã Đán sửa sang lại ba cửa hàng gạo, bắt đầu xây dựng lại cơ nghiệp, bận tíu tít trong một thời gian. Khang Khu rất hưng phấn phân công công việc:

- Mã Đán à, anh trông coi Mã Nhị nhé. Còn Mã Hổ, con chịu trách nhiệm về Mã Tam. Riêng Mã Nhất không thể để cho bố con anh phụ trách, tôi phải tự mình kinh doanh ở đây mới yên tâm.

- Được thôi... Nhưng còn kho gạo thì ai trông? Người ta lén lút vào xúc trộm kho gạo phía sau nhà ta thì làm thế nào?

Khang Khu suy tính có vẻ khó khăn lắm, nói:

- Xem ra thì ba người nhà chúng ta không đủ. Tôi phải sinh thêm một đứa nữa mới được.

Mã Đán quay về Thượng Tân chưa bao lâu thì đột nhiên, người ta phát hiện bụng của Mao Tuyết Hoa đã có sự thay đổi. Thiên hạ bàn tán xôn xao. Lục Què chết đã mấy năm rồi, Mao Tuyết Hoa chưa đi bước nữa, vả lại cũng chẳng mấy khi lộ mặt ra ngoài đường, lúc này lại mang thai, không biết là ai đã làm chuyện động trời này. Thị trấn Thượng Tân được dịp sôi động, người ta chụm đầu vào nhau đoán già đoán non bố đứa trẻ trong bụng Mao Tuyết Hoa là ai.

Lão Mao cảm thấy mất mặt vô cùng. Mất mặt thì sẽ nổi điên. Lão ta cương quyết tìm tra cứu đến cùng. Nhưng Mao Tuyết Hoa sống chết cũng không nói ra người làm cho cô ta có chửa là ai, thậm chí là cô ta



còn nói là mình chẳng có quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào hết.

- Tôi vẫn trong sạch! Tôi vẫn xứng đáng với Lục Què, cũng không có lỗi với chính tôi! Ai dám đặt điều vu khống cho tôi, người ấy chết chẳng nhắm mắt!

Tuy Mao Tuyết Hoa nói những lời khẳng khái như vậy nhưng chuyện chường ra trước mắt mọi người, mấy ai tin? Có người nghĩ đến anh chàng làm công trong cửa hiệu là A Tín. Ngoài lão Mao ra thì chỉ có A Tín là người thường xuyên trông thấy và tiếp xúc với Mao Tuyết Hoa. A Tín cũng đã đến tuổi nghĩ đến chuyện cưới vợ, có điều gã hầu như chẳng hề nghĩ đến chuyện này, những người có hảo ý giới thiệu mấy đứa con gái cho gã nhưng gã đều cự tuyệt. Từ đó mà mọi người đều nghĩ là gã đã thích Mao Tuyết Hoa, muốn cưới Mao Tuyết Hoa, mai sau đương nhiên gã sẽ là ông chủ nhà may họ Mao. Người ngoài nói có lý, ông chủ Mao tức giận càn hông tím mặt, gọi A Tín đến căn vặn tra khảo. A Tín một mực kêu oan, thậm chí gã còn nói muốn tìm đến cái chết để chứng minh cho sự trong sạch của mình. Mao Tuyết Hoa cũng thừa nhận là đứa con trong bụng của mình không phải là giống của A Tín:

- Tôi không có chút quan hệ nào với thằng Tín... Nó là một thằng đàn...

- Thế thì ai? - Lão Mao gầm lên.

- Không ai cả!

Lão Mao giơ tay lên định tát mạnh vào mặt con gái, có điều bàn tay của lão cuối cùng lại rơi vào chính mặt mình. Những lời ong tiếng ve trong thị trấn âm ỉ không ngớt khiến cho lão không biết để cái mặt của mình ở đâu cho phù hợp nữa, gặp ai cũng thở vắn than dài. Người trong thị trấn cũng rất thông cảm cho lão nên khi gặp nhau, họ cố tình lảng tránh chuyện này. Nhưng khi thấy Mao Tuyết Hoa thì lại khác, đặc biệt là cánh đàn bà. Họ giả vờ như quan tâm, ân cần, giương đông kích tây để nhằm mục đích khiến Mao Tuyết Hoa nói ra tên của thằng chó chết ấy.

Mao Tuyết Hoa nhất định không nói. Không nói thì tốt nhất là không ra khỏi nhà, không mở miệng. Lâu lắm không thấy Mao Tuyết Hoa, người ta bèn hỏi lão Mao:

- Mao Tuyết Hoa đi đâu rồi? Có chuyện gì đã xảy ra với nó?

- Ông chủ Mao à, đừng bao giờ để Mao Tuyết Hoa tìm đến cái chết nhé.

- Cho dù vải trong nhà ông có nhiều đến bao nhiêu đi chăng nữa cũng không che lấp được tiếng xấu đâu! Mặt mũi người nhà họ Mao sao còn có thể ngược nhìn người khác được nữa!

- Chúng tôi không dám đến nhà may của ông để mua vải may đồ nữa đâu, sợ người khác ngửa miệng nói ra nói vào...

- Cuối cùng thì đã có chuyện gì vậy? Ông phải nói cho người ta biết với chứ...

- Mười năm trước con gái của Trương Chính Ân đã mang nghiệt chủng, kết quả là bị cho vào sọt nhất

Lợn ném xuống sông Thượng Tân chìm cho chết. So với Mao Tuyết Hoa nhà ông, con gái lão Trương thật oan uổng...

...

Lão Mao nghĩ, con gái mình không chỉ làm nhục cho cả gia tộc mà còn làm cho cả thị trấn Thượng Tân ai ai cũng cảm thấy mất mặt vô cùng, do vậy mà gặp bất kỳ ai, lão đều cúi đầu khom lưng tỏ ý xin lỗi. Dân Thượng Tân mặc nhiên chấp nhận những lời xin lỗi của lão Mao, xem như đó là một việc đương nhiên, thậm chí có người còn thuận mồm nhắc lại những câu hỏi, những câu chỉ trích mà chính họ đã từng nói ngày trước.

Ngày ấy, Mã Đán đến cửa hàng họ Mao để mua vải. Khi cậu ta vừa đến cửa ngoài, lão Mao đã hồ hởi nghênh đón, đồng thời tỏ ý lấy làm tiếc:

- Mao Tuyết Hoa nhà lão đã làm cho cậu mất mặt...

- Làm sao mà cô ấy khiến tôi phải mất mặt nào? - Mã Đán tỏ thái độ không chấp nhận lời xin lỗi của lão Mao, cố ý nói to để cho những người đang có mặt ở đó nghe thấy - Ông chủ Mao việc gì mà phải xin lỗi nhỉ. Đứa con trong bụng Mao Tuyết Hoa là của tôi!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến độ kêu lên những tiếng “A!”, “Ô!”, “Ôi!”... vô nghĩa.

- Sao lại là của cậu? - Lão Mao cũng kinh ngạc đến độ đôi mắt tròn tròn lên.

- Tôi nói là của tôi thì là của tôi. - Mã Đán nói - Những gì mà đàn ông đại trượng phu đã làm thì phải dám nhận, cứ che che giấu giấu đến chết không nhận thì là cái giống gì!

Lão Mao nặng nề trút ra một hơi thở thật dài, nói:

- Mã Đán à, có lẽ cũng nên là cậu. Lần này thì tôi yên tâm rồi.

Gương mặt tiều tụy của Mao Tuyết Hoa hiện ra sau tấm rèm cửa sổ, nói:

- Mã Đán à, anh ăn nói hồ đồ gì thế...

Có điều, tiếng nói của cô ta hình như không có chút lực nào, không kịp đến tai Mã Đán đã bị không khí và gió làm cho tan biến trong không gian.

A Tín như được giải oan, mừng đến độ vút chiếc kéo trong tay xuống đất, xông thẳng ra đường, ra sức gào:

- Bụng của Mao Tuyết Hoa bị Mã Đán làm cho to lên! Bụng Mao Tuyết Hoa to lên không có quan hệ gì đến tôi!

Mã Đán cười khơ khớ nói vọng ra ngoài để A Tín nghe:

- Cậu nói đúng! Là tôi làm! Lúc này, tôi thích làm gì ở Thượng Tân này thì tôi sẽ làm cho bằng được.

Mã Hồ chạy hộc tốc về nhà nói với Khang Khu:

- Mẹ à, ngoài đường người ta đang nói ầm lên rằng, cái bụng của Mao Tuyết Hoa là do bố làm cho to lên. Nhà ta sắp có thêm một người nữa!

Khang Khu không tin, chạy ra đường để nghe ngóng. Quả đúng thế thật. Ai gặp cô ta cũng nói: Nhà cô sắp có thêm một nhân khẩu nữa. Khang Khu rã rời chân tay chạy đi tìm Mã Đán. Cậu ta vẫn còn đang ở trong cửa hàng vải, đang nói chuyện trên trời dưới đất một cách rất vui vẻ, hào hứng với lão Mao.

Mã Đán đã nhìn thấy bộ dạng hung hãn của Khang Khu thì hít một hơi thở thật sâu, chưa để Khang Khu kịp mở miệng đã chủ động thú nhận:

- Đứa con trong bụng Mao Tuyết Hoa là của anh!

Không một chút do dự, Khang Khu giơ tay lên giáng cho Mã Đán một cái bạt tai. Một tiếng “bốp!” nặng nề vang lên. Lão Mao bỗng nhiên cảm thấy mặt mũi mình nổ đom đóm, bỏng rát. Lão nghĩ, bàn tay của Khang Khu đã giáng xuống mặt mình, nổi khùng, lên tiếng:

- Màý đánh tao vì cớ gì?

Khang Khu nhìn lão Mao một cách khinh bỉ:

- Ông tránh qua một bên cho tôi nhờ!

Mã Đán muốn khuyên bảo và an ủi Khang Khu nhưng cô ta đã đẩy cậu ta ra, bắt đầu kể lẽ tràng giang đại hải:

- Mã Đán, anh là một thằng trứng thối, một con rùa đen! Anh là một thằng nhu nhược. Anh chết mà chẳng còn mặt mũi nào! Nói cho anh biết, anh đừng tưởng rằng lá gan của anh đã to bằng trời nên thích gì thì làm nấy, không ai cai quản được anh. Tôi có thể quản anh! Lương tâm anh đã bị chó gặm rồi sao? Anh giấu tôi, lén lén lút lút mò lên giường của Mao Tuyết Hoa. Anh không nhớ lại chuyện năm ấy nhà họ Mao đã khinh bỉ anh như thế nào sao? Cuối cùng thì anh đã nhận thấy điểm tốt nào ở Mao Tuyết Hoa chứ? Anh cũng không nghĩ đến chuyện bao nhiêu năm nay ai đã kề vai sát cánh cùng anh, ai đã lo lắng cho anh. Mao Tuyết Hoa có lo lắng gì đến anh không? Chồng nó chết rồi nên nó mới lôi kéo những thằng đàn ông khác, mai một anh chết đi thì cô ta lại leo lên giường thằng khác mà thôi. Không biết bao nhiêu lần tôi suýt chết đói, nhưng tôi đã leo lên giường với thằng đàn ông nào ngoài anh đâu. Còn Mao Tuyết Hoa, tại sao cô ta lại leo lên giường với thằng đàn ông khác dễ dàng như vậy? Loại đàn bà ấy không có nhiều đâu! Mã Đán à, tại sao anh lại không giữ mình, không yêu quý cái danh dự của chính mình hả? Anh muốn mẹ con tôi phải giấu mặt vào đâu cho đỡ xấu hổ đây? Có phải là anh không muốn cho tôi sống ở Thượng Tân này nữa phải không?

Kể lẽ xong với Mã Đán thì Khang Khu quay sang chửi Mao Tuyết Hoa. Mao Tuyết Hoa trốn tiệt trong nhà không dám lộ mặt, cũng không dám lên tiếng, lẳng lặng chấp nhận những lời chửi cay độc của Khang Khu. Lão Mao cũng cảm thấy mọi việc không quá đổi khó xử nữa, tuy vẻ mặt vẫn nặng trĩu nhưng

trong lòng thăm khoan khoái, pha một ấm trà rồi ngồi xuống ghế bành nhâm nhi. Mã Đán liên tục lên tiếng khuyên nhủ Khang Khu, muốn lôi cô ta về nhà. Có điều Khang Khu cần phải tiếp tục chửi, dường như cô ta muốn lôi hết những uất ức dồn nén bao lâu nay để tuôn ra hết. Mã Đán bất lực, không thềm quan tâm nữa, cứ để cho Khang Khu chửi, còn mình thì đến chỗ lão Mao rót một tách trà ngửa cổ uống sạch.

Chửi đã đủ, cũng không còn ai để chửi nữa, Khang Khu ra ngồi giữa đường phố, bắt đầu khóc. Cô ta khóc thật bi thiết, vừa đau khổ vừa tuyệt vọng, kêu trời kêu đất. Mã Đán làm như không có chuyện gì, đề nghị mọi người giải tán. Một số người bày tỏ sự bất bình thay cho Khang Khu, nói với Mã Đán:

- Cậu đúng là đồ to gan lớn mật, ngay cả Khang Khu mà cậu cũng không sợ sao?

- Tôi chẳng sợ ai cả. - Mã Đán khẳng định - Các ông các bà có biết Ngô Bội Phù không? Hẳn chuyên ăn thịt người, thường moi tim đối thủ để ăn. Nhưng tôi chẳng sợ gì hắn, nhét vào túi hắn một quả lựu đạn...

Mọi người không tin, nói:

- Mã Đán à, cậu đang nói dóc phải không? Nói dóc không phải nộp thuế, có điều bọn ta rất thích nghe cậu nói dóc, bởi vì cậu đã phát tài... Không phải là cậu đã luyện được gan, mà vì chính vì cậu có tiền. Nếu có tiền như cậu, lá gan của bọn ta cũng sẽ to bằng trời thôi.

Mã Đán bèn nhân cơ hội này kể lại những trận đánh mà cậu ta đã trải qua, kể về Lý Tông Nhân, nói về chuyện cậu ta vào sinh ra tử như thế nào. Có lẽ mọi người đã thấy tin Mã Đán nên họ nghe rất chăm chú và thú vị, tiếng cười, tiếng thở dài thán phục. Rõ ràng là họ đã quên phắt có một Khang Khu đang ngồi khóc than ỉ ôi bên cạnh mình, Mã Hổ đến trước mặt Khang Khu kéo dậy nhưng cô ta không chịu.

- Mẹ à, mọi người không ai rảnh rỗi để mà quan tâm đến mẹ đâu. - Mã Hổ nói - Họ đều tập trung nghe bố nói dóc, sao mẹ không đứng lên mà về cho rồi?

- Con trai à, con cần phải nhớ kỹ điều này, sau này Mao Tuyết Hoa sinh ra đứa nghiệt súc nào đó thì nó cũng chẳng phải anh em gì với con. Chúng ta không cho phép nó bước chân vào nhà mình. Ba cửa hàng gạo, sau này còn có thể có nhiều hơn, đất đai, nhà cửa đều không có liên quan gì đến nó. Bắt đầu từ hôm nay, Mao Tuyết Hoa là kẻ thù của nhà ta. Nếu bố con mà ở chung với cô ta, bố con cũng sẽ là kẻ thù của chúng ta.

- Biết rồi. Ông chủ Mao cũng là kẻ thù của chúng ta!

- Ông chủ Mao không phải là kẻ thù của chúng ta. - Khang Khu phủ nhận - Nhưng có điều ông ấy không nên sinh ra Mao Tuyết Hoa, nếu lỡ sinh rồi thì cũng không nên không dạy dỗ gì khiến cô ta trở thành một đứa cướp chồng người khác như thế. Bây giờ thì quá tốt rồi, một Mao Tuyết Hoa đã đem mặt mũi của mười tám đời họ Mao họ Mã vứt cho chó ăn cả rồi, tiếng xấu còn lưu truyền đến mười tám đời sau.

- Mẹ đứng lên đi...

- Con đồng ý với những lời mẹ vừa nói, mẹ mới đứng lên.

- Con đồng ý.

Khang Khu định đứng lên, nhưng hình như cô ta không còn chút sức lực nào, nói với Mã Hổ:

- Mẹ đói rồi, đứng lên không nổi. Hễ chửi người ta là mẹ thấy đói ngay. Để tiết kiệm gạo, bao nhiêu năm nay mẹ có chửi ai đâu.

Nửa đêm hôm ấy, Mã Đán và Khang Khu bị một tiếng động mạnh làm cho tỉnh giấc, không thấy Mã Hổ đâu cả. Nó đi đâu nhỉ? Cả hai vội vàng ra khỏi nhà đi tìm Mã Hổ, vừa ra đến đường đã nghe thấy tiếng người ta hô hoán chữa lửa.

Nhà họ Mao đang cháy. Ngọn lửa càng lúc càng lớn. Xóm giềng học tốc chữa lửa. Mã Đán và Khang Khu nhận ra tai họa, vội vàng gia nhập vào đám đông để chữa lửa.

A Tín sợ đến độ tay chân run lẩy bẩy nói:

- Ông chủ Mao đã được mọi người khiêng ra, nhưng Mao Tuyết Hoa thì vẫn còn ở trong nhà!

Không kịp nghe gì thêm, Mã Đán xông vào biển lửa, lâu lắm mà không thấy quay ra, mọi người đều nghĩ là cậu ta đã bị cháy thiêu. Khang Khu ôm mặt khóc ngất. Có điều, Mã Đán không chết, cậu ta đang ôm Mao Tuyết Hoa chạy ra.

Mã Đán ho khùng khục vì bị sặc khói. Đầu tóc cậu ta cháy sém, toàn thân bốc lên mùi khét lẹt. Mao Tuyết Hoa không bị xây xước gì. Khang Khu định mở miệng chửi nhưng có ai đó kêu lên:

- Ông chủ Mao không xong rồi!

Lão Mao không kịp thấy nhà mình được dập lửa thì đã về với ông bà! Nhà may họ Mao trải qua rất nhiều tai họa, tưởng như lần này có thể ngóc đầu lên được nhưng cuối cùng thì cũng không thể thay đổi được số phận.

Chuyện Mã Đán chẳng quan tâm sống chết xông vào lửa cứu Mao Tuyết Hoa khiến Khang Khu rất bất mãn, vừa khóc vừa chửi. Mã Đán cũng chẳng quan tâm gì đến cô ta. Cậu ta đang quan tâm đến chuyện ai là người phóng hỏa đốt nhà họ Mao, càng nghĩ càng bí. Đúng lúc ấy, lão Phương - đội trưởng Bảo an đến gặp Mã Đán và Khang Khu nói, kẻ đốt nhà lão Mao không ai khác hơn chính là Mã Hổ. Cả hai đều cả kinh thất sắc. Mã Hổ khẳng khái thừa nhận là mình vốn chỉ muốn đốt chết Mao Tuyết Hoa, nhưng người chết lại là ông chủ Mao, có điều cũng không có gì phải tiếc nuối, vì dù sao đi nữa người chết cũng là một trong những kẻ thù của nhà họ Mã!

Mã Đán và Khang Khu đều ý thức được rằng, Mã Hổ đang gặp đại họa, nhất thời tâm thần bất loạn, không biết phải xử trí như thế nào. Đội trưởng Phương nói:

- Mao Tuyết Hoa nói, cô ta không truy cứu trách nhiệm của Mã Hổ, cũng chẳng yêu cầu các người phải bồi thường, có điều từ nay trở về sau cô ta không biết sống bằng cách nào, chỉ còn cách là về sống bên này

để kiếm miếng cơm.

- Sao lại như thế được? - Mã Đán nói.

- Nếu hai người không đồng ý thì tôi chỉ còn cách là xét xử theo công lý thôi - Đội trưởng Phương nói

- Công lý sẽ truy cứu trách nhiệm của các người. Các người suy nghĩ đi. Nên nhớ rằng đây là một vụ án mạng!

Mã Đán do dự, đưa mắt nhìn Khang Khu. Cô ta nói:

- Tôi không thể rước hổ về nhà. Thà là tôi chấp nhận xử lý theo việc công. Đội trưởng Phương, ông bắt cả ba chúng tôi giam vào ngục đi!

Mã Đán ngăn Khang Khu lại, nói:

- Chúng tôi chỉ mới bắt đầu những ngày tốt đẹp, không thể bắt giam chúng tôi. Không phải là chúng tôi không nuôi nổi Mao Tuyết Hoa, cô ấy ăn uống có đáng gì đâu, chúng tôi chỉ thêm một cái bát một đôi đũa là xong tất. Mã Hồ đã can tội giết người, việc này có thể tính toán...

- Tính toán cái gì. - Khang Khu cướp lời - Vấn đề không phải là một cái bát một đôi đũa. Tôi đã nhận ra từ lâu rồi, anh và Mao Tuyết Hoa mắt qua mày lại, anh còn truyền giống vào bụng của cô ta. Cái nợ này so với việc phóng hỏa giết người còn to hơn, suy cho cùng thì người phải chấp nhận thua thiệt chính là tôi. Tôi thua rồi...

- Ngày ấy Lục Què đã tặng cho em một chiếc vòng ngọc, chúng ta vẫn còn nợ anh ta một món nợ ân tình, em quên rồi sao?

Khang Khu nhìn chiếc vòng đang đeo trên cổ tay mình, suy nghĩ gì đó, cuối cùng cúi đầu thờ dài.

Sau khi Mã Đán chôn cất lão Mao hai ngày, Mao Tuyết Hoa đã về nhà cậu ta, gương mặt đượm vẻ buồn thảm nói với Khang Khu:

- Tôi không cướp chồng cô, tôi đến đây chỉ vì kiếm miếng cơm. Cửa hàng may của nhà tôi đã cháy trụi, không còn chút tài sản nào nữa, bố tôi cũng đã bị thiêu chết, tôi không còn bất kỳ người thân nào nữa, tôi cùng đường rồi. Chỉ trong nháy mắt mà tôi đã trở thành kẻ đáng thương nhất Thượng Tân. Cô không thể để tôi đi ăn xin như thằng Giang, cũng không thể để tôi chết đói trong một xó xỉnh nào đó. Trước kia, cô đã có lần đói sắp chết, tôi đã tặng gạo cho cô, cô không thể quên nhanh như thế được.

Khang Khu đã biết mình thất thế, cũng rất hiểu những ẩn ý đằng sau những lời của Mao Tuyết Hoa, cũng biết là mình chịu trách nhiệm chính trong việc làm của Mã Hồ. Nhưng có điều, Khang Khu không thể gạt bỏ được những đổ kỵ với Mao Tuyết Hoa, đừng nói là trước đây cô ta đã từng có hôn ước với Mã Đán, chỉ nói hiện tại, cô ta đang bơ vơ khổ cực, như người sắp chết đuối đang cần một cọng rơm cứu mạng, Mã Đán lại là người cô ta yêu. Khang Khu thấy mình khó xử trăm bề. Mao Tuyết Hoa lại nhìn cô ta bằng đôi mắt ướt đẫm, nói:

- Khang Khu à, có phải là cô đang khinh bỉ tôi? Có phải là cô đang lo lắng là tôi sẽ ăn nhiều, tranh mất phần ăn của cô? Có phải là cô nghĩ tôi sẽ nằm lì ở nhà cô mà không đi nơi khác? Nếu cô sợ những điều ấy thì thôi vậy, cứ cho là tôi có chết đói thì tôi cũng chẳng đến nhà cô để xin cơm đâu.

Nói xong thì khóc ngất, quay người định đi. Khang Khu nắm tay cô ta kéo lại, nói:

- Tôi đã đồng ý với Mã Đán rồi. Chuyện cơm nước tôi không tiếc gì với cô, nhưng tôi chỉ lo cơm, không lo chuyện ngủ được cho cô, ăn xong đi đâu thì đi. Nhà tôi so với ổ mèo còn nhỏ hơn, không chứa được một người đàn bà nữa.

Mao Tuyết Hoa cười trong nước mắt:

- Cô yên tâm đi, tôi ăn rất ít. Cô nuôi tôi cũng giống như nuôi một con mèo thôi.

Đúng là Mao Tuyết Hoa ăn rất ít. Khang Khu vừa mới bê bát cơm lên là cô ta đã buông đũa nói đã no. Khang Khu nói:

- Không cần làm khách khi ăn cơm đâu, cũng không cần phải vờ vịt mãi như vậy, ăn được bao nhiêu thì cứ ăn.

- Lâu nay tôi chỉ ăn được chừng ấy là đã no. - Mao Tuyết Hoa nói.

- Sao cô lại ăn ít thế nhỉ, chẳng khác một con mèo. Biết sớm chuyện này, tôi đã không phải lo đến chuyện là nhà tôi có thể nuôi sống được cô hay không.

Bữa nào cũng thế, Mao Tuyết Hoa ăn cơm xong là đứng dậy, không lưu lại thêm một phút nào, quay lưng ra khỏi nhà ngay lập tức. Khang Khu thường tiễn cô ta ra đến cửa. Nhìn theo dáng đi xiêu vẹo có thể đổ sụp trước gió mạnh của Mao Tuyết Hoa, từ trong sâu thẳm, lòng Khang Khu cũng cảm thấy có gì đó bất nhẫn, thương xót.

- Hai người cũng phải quan tâm quản lý Mã Hổ. Lá gan của nó quá to, cố gắng làm sao để nó teo lại một chút... - Mao Tuyết Hoa nói với Mã Đán và Khang Khu đầy thiện ý - Gan mà to quá cũng không tốt, sớm muộn gì cũng gặp tai họa thôi. Nếu gan nó mà nhỏ như bố nó thì tốt quá...

Tuy Khang Khu chẳng thích gì Mao Tuyết Hoa, có điều cô ta cũng nhận thấy lời khuyên của Mao Tuyết Hoa là rất có lý, liền đem chuyện này ra thương lượng với Mã Đán.

- Anh chỉ biết gan bé có thể luyện thành to, không biết gan to luyện cho bé lại như thế nào cả. - Mã Đán nói.

- Anh nghĩ cách đi. - Khang Khu nói.

Mã Đán cho Mã Hổ nghe những câu chuyện ma chuyện quỷ, nó nghe mà cứ há miệng cười sằng sặc. Mã Đán lại nói về những cảnh chiến trường đầu rơi máu chảy mà cậu ta từng trải nghiệm, có thêm mắm thêm muối cho lâm ly bi đát, rùng rợn tột cùng khiến Khang Khu nghe nổi da gà, xương sống rét run nhưng

Mã Hồ lại càng thích thú muốn thử nghiệm, tiếc là không được ra chiến trường ngay lập tức.

- Năm ấy Hồng Xung đã chặt đứt lìa chân của ba người từ nơi khác đến, ai ai trông thấy cũng kinh hồn táng mật, ban đêm nằm thấy ác mộng, chính vì vậy mà bố sợ Hồng Xung đến hơn hai mươi năm... - Mã Đán nói - Trên thế gian này có một số người khiến ta phải sợ, một số chuyện không thể làm...

- Con không sợ ai cả. - Mã Hồ nói lạnh tanh - Sớm muộn gì thì con cũng giết chết Hồng Xung!

Mã Đán há miệng hớp một ngụm không khí, buồn rầu nói:

- Không biết mày lấy đâu ra lá gan to đến như vậy...

Khang Khu lo lắng vì cái tính cách không sợ trời cũng chẳng sợ đất của Mã Hồ. Mã Đán khuyên nhủ:

- Chờ nó lớn lên chút nữa, gặp phải chuyện không may thì nó mới biết lá gan không phải càng to thì càng tốt như những thứ khác.

Vì ăn quá ít nên Mao Tuyết Hoa càng ngày càng suy sụp, chỉ sau hai tháng ăn cơm ở nhà Mã Đán mà cô ta đã thực sự biến thành da bọc xương, Khang Khu trông chẳng vừa con mắt tí nào.

- Cô có thể ăn nhiều lên một tí không? Người ta nhìn thấy cô như vậy sẽ nghĩ rằng Khang Khu tôi không cho cô ăn cơm, rằng Khang Khu tôi đang bạc đãi cô. Nhà tôi có đủ gạo, cô có thể ăn tùy thích mà.

- Tôi ăn một chút cũng đã đủ sống rồi, các người không phải lo lắng gì cho tôi. - Mao Tuyết Hoa nói.

- Nhưng tôi thì lại lo cho cái sinh mệnh bé xiu trong bụng cô. Sao cô lại có thể để cho Mã Đán truyền giống trong bụng cô được nhỉ? Mai này cô sinh nó ra, đó là chuyện của cô, không có quan hệ gì với chúng tôi cả, nhưng có điều cô phải ăn nhiều một tí, nếu không thì e rằng cô không chết đói mà cái sinh mạng trong bụng cô lại chết đấy.

- Tôi cũng muốn ăn lắm, nhưng ăn không được.

- Tôi dạy cô cách làm cho mình thèm ăn nhé.

- Cô là cô, tôi là tôi. Tôi mà ăn nhiều một tí thì bụng sẽ căng lên rất khó chịu. Thầy lang nói cô mắc bệnh thèm ăn, còn tôi lại mắc phải bệnh chán ăn, hai chúng ta là một cặp tương phản. Có điều tôi không phải mắc bệnh chán ăn, chẳng qua là tôi ăn ít mà thôi.

- Gan có thể luyện cho to, bao tử cũng có thể luyện cho to. Thế này nhé, chúng ta đánh cược với nhau cũng được, thách đấu với nhau cũng xong, cô ăn một bát tôi sẽ ăn ba bát, nói chung là một thi đấu với ba, xem thử chúng ta ai sẽ thắng.

- Tôi không đánh cược, không thi đấu gì cả.

Khang Khu nổi cơn tức:

- Trận đấu này nhất định cô phải tham gia. Cô phải nghĩ đến đứa con trong bụng mình, do vậy nhất định cô phải tham gia đấu với tôi, không đấu thì đừng bước chân vào nhà tôi nữa!



Mao Tuyết Hoa đành phải đánh cược với Khang Khu.

Ngày đầu tiên, Mao Tuyết Hoa ăn nửa bát cơm, ngày thứ hai, gắng hết sức đã có thể ăn hết một bát. Ngày thứ năm, một kỳ tích đã xảy ra: Mao Tuyết Hoa ăn hết ba bát cơm. Mười ngày sau, mỗi bữa Mao Tuyết Hoa đã có thể ăn hết sáu bát!

Ngày ấy, Mã Đán đang nói chuyện phiếm với mọi người ở ngoài phố, Mã Hồ hồng hộc chạy đến kêu to:

- Mẹ sắp chết rồi!

Mã Đán hộc tốc chạy về nhà, nhận ra Khang Khu đang nằm trên nền nhà, hai mắt trợn trừng nhìn lên trần nhà, miệng trào bọt mép, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Mao Tuyết Hoa đang kinh hoàng ngồi bên cạnh Khang Khu, chỉ biết khóc. Mã Đán không biết chuyện gì đã xảy ra. Mao Tuyết Hoa nói:

- Khang Khu đánh cược ăn cơm với tôi. Tôi ăn hết sáu bát khiến cô ấy phải ăn hết mười tám bát!

Mã Đán dùng ngón tay móc hết những hạt cơm còn nằm trong miệng, chưa kịp nuốt xuống dạ dày của Khang Khu, đổ vào miệng cô ta một ngụm nước nhỏ rồi dùng tay xoa bụng cô ta. Nhưng Khang Khu hầu như không có phản ứng gì, hình như đã chết. Mã Đán đã cảm thấy sợ. Mã Hồ chạy đi tìm thầy lang. Thầy lang chẩn đoán một đổi, lắc đầu nói:

- Mã Đán ơi là Mã Đán! Tôi chưa từng nghe nói trên thế gian này lại có người có thể ăn nhiều đến thế này. Thôi thì còn nước còn tát vậy, cậu còn nuôi con lừa cậu dùng để thồ bạc về không?

- Vẫn còn!

- Cậu đặt úp Khang Khu vắt qua lưng lừa rồi dắt nó chạy, chạy càng nhanh càng tốt ba vòng quanh thị trấn Thượng Tân. Nếu cô ta có thể tỉnh lại thì tốt, nếu không tỉnh dậy thì cậu cứ dắt lừa thẳng đến sườn núi Mai Tử chôn luôn cho khỏe!

Mã Đán cứ theo lời dặn của thầy lang mà làm. Mã Đán đi trước dắt lừa, Mã Hồ chạy theo sau vung roi đánh vào mông nó. Hai bố con một trước một sau chạy thực mạng. Như một xác chết, Khang Khu nằm vắt vẻo trên lưng lừa chân tay đung đưa, thân hình trôi lên thụp xuống theo nhịp chạy của con lừa. Họ chạy theo con phố ven sông thẳng về hướng đông, chạy ngang qua nhà may họ Mao, tiệm xoong nồi La Ký, cửa hàng lụa Chu Thị, xưởng thuốc lá Hoa Thịnh, tửu quán Tô Gia, hiệu vàng bạc trang sức Kiềm Điền, cửa hàng gạo Phong Dụ, Hội quán Áo Đông, rạp hát Phụng Tiên... Cứ như thế chạy đi chạy lại mấy vòng, đến vòng thứ ba thì nghe thấy Khang Khu nấc lên một tiếng rồi bắt đầu nôn mửa. Cơm từ trong bụng cô ta tuôn ra tung tóe trên đường, ba con chó to dùng chạy bám theo sau tranh nhau ăn, con nào con mấy cái bụng căng tròn mà vẫn chưa ăn hết những gì Khang Khu đã nôn ra, cuối cùng chúng cũng bất lực nhìn những đồng cơm vẫn còn rơi vãi trên đường, nằm phịch xuống đất thờ hồng hộc.

Nôn hết những gì có trong bụng ra xong, Khang Khu đã hồi tỉnh, tuột xuống khỏi lưng lừa, vừa ợ vừa

nắc liên tục, vừa lu loa với Mã Đán:

- Mao Tuyết Hoa muốn lấy oán báo ân, trong lòng lúc nào cũng có ý định giết chết tôi mới hả dạ...

Bố con Mã Đán vẫn còn đang thở hồng hộc, mệt đến độ ngã soài ra đường. Mã Hổ nói:

- Mẹ à, mỗi bữa ăn mẹ ăn hết bao nhiêu vậy? Mẹ thì ăn với Mao Tuyết Hoa, những gì cô ấy ăn đều là gạo của nhà ta, mẹ có biết không!

Mã Đán nằm trên đường bầm đốt ngón tay, Khang Khu nói:

- Có phải là anh đang tính tôi ăn hết bao nhiêu gạo đúng không? Sao anh không tính Mao Tuyết Hoa ăn hết bao nhiêu?

Nửa tháng sau, đang lúc ăn cơm, Khang Khu nhận ra gương mặt Mao Tuyết Hoa đã hồng hào lên trông thấy, trên gò má đã có thấy một ít thịt. Có điều khiến người ta không hiểu được là bụng cô ta đột nhiên xẹp đi. Khang Khu kinh sợ hỏi:

- Có phải cô đã bị hư thai?

Mao Tuyết Hoa im lặng, chỉ cắm cúi ăn. Khang Khu quan sát Mao Tuyết Hoa thật kỹ, nhận ra thần thái cô ta không có gì khác thường, hình như vẫn chưa có chuyện gì xảy ra cả.

- Có phải cô đã bị hư thai? Tại sao cô không nói cho Mã Đán biết? Cô thấy sức khỏe mình thế nào? Cô cởi váy ra cho tôi xem nào...

Khang Khu hỏi liên tục, lại có ý định đưa tay ra cởi váy Mao Tuyết Hoa. Cô ta đẩy tay Khang Khu ra, nói:

- Làm gì có chuyện tôi có thai? Từ trước đến nay tôi chưa hề nói là mình có thai!

- Thế tại sao bụng cô lại to lên như thế?

- Thầy lang nói tôi ăn uống không đầy đủ nên bụng tôi bị phù thũng, to lên như mọi người đã thấy. Bây giờ tôi ăn được rồi, chất dinh dưỡng đã đủ, không bị phù thũng nữa, cái bụng cũng xẹp đi mà thôi.

- Thế Mã Đán cũng chưa hề ngủ với cô?

Mao Tuyết Hoa khinh bỉ nói:

- Anh ta dám không?

Không kịp nghĩ ngợi gì nữa, Khang Khu đứng bật dậy giáng cho Mao Tuyết Hoa một cái bạt tai:

- Cô lừa mọi người để được ăn, được uống, được thương xót lâu nay! Trời đất chứng giám, suýt chút nữa thì cô đã hại chết tôi!

- Sao cô lại đánh người vô cớ thế hả? - Mao Tuyết Hoa vẫn rất bình thản - Mã Hổ đốt nhà tôi, giết bố tôi, tôi không ăn cơm nhà cô thì biết ăn ở đâu?

- Ngay ngày mai tôi sẽ giúp cô xây dựng lại cửa hàng vải. - Khang Khu nói - Cô về bên đó mà buôn bán làm ăn!

- Thế cô có thể làm cho bố tôi sống lại được không?

- Tính mạng của bố cô do tôi bồi thường. Cô cứ lấy mạng tôi. Dù sao thì tôi cũng đã chết đi sống lại mấy lần rồi!

Mao Tuyết Hoa rất từ tốn, đứng dậy nói:

- Thời gian này tôi ăn quá nhiều rồi, tôi phải từ từ mà ăn ít lại thôi. Nếu ăn theo cái đà này, tôi với cô sẽ ăn hết tài sản của Mã Đán mất.

- Từ nay về sau cô còn mặt mũi nào đến nhà tôi ăn cơm nữa không?

- Tôi muốn đến thì sẽ đến.

Mao Tuyết Hoa vừa đi ra thì Mã Đán cũng vừa về đến. Khang Khu cúi gầm mặt không nhìn cậu ta nhưng tiếng chửi thì không nén lại được:

- Anh thể hiện cái kiêu anh hùng gì thế? Anh giả vờ làm người tốt khi khô gì thế? Có phải là toàn thể đàn bà Thượng Tân này chữa hoang anh đều vợ vào mình cả không? Đều nhận là anh gây giống cả không? Anh nghĩ mình là con lợn giống à?

Mã Đán cười nhạo:

- Có lẽ trong mơ anh thấy mình ngủ với Mao Tuyết Hoa...

- Trong mơ mà thấy ngủ với cô ta thì anh hùng cái gì? Có gan thì leo lên giường ngủ thật với cô ta đi!

Mã Đán đưa cho Mao Tuyết Hoa một ít bạc để cô ta xây dựng lại cửa hàng. Một tháng sau, cửa hàng vải họ Mao bắt đầu hoạt động trở lại. Vợ bé của lão Mao đã bị Mao Tuyết Hoa quấy phá nên đã bỏ nhà đi từ lâu lắm rồi, A Tín trở về Liễu Châu nhưng đã được gọi lại và làm ông chủ tạm thời. Lúc này, Mao Tuyết Hoa đã trở thành một trong những người đàn bà béo nhất Thượng Tân, đi trên đường mà cặp mông cứ núng na núng nính khiến cho cánh đàn ông vừa kinh ngạc vừa liếc nhìn thèm muốn. Lần nào gặp Mao Tuyết Hoa, Khang Khu cũng nói:

- Suốt cả cuộc đời này cô nên ghi nhớ, cô vốn gầy như một con yêu tinh, một nắm xương khô tu luyện ngàn năm, nhờ có cơm nhà tôi nên cô mới mập mạp trắng trẻo như thế này. Nói cách khác, chúng tôi đã thay da đổi thịt cho cô. Cô cũng nên kiếm cho mình một tấm chồng đi. Chúng tôi không còn nợ gì cô cả, cũng đã thấy mình không còn mắc nợ Lục Què vì anh ta đã tặng vòng đeo tay cho tôi nữa. Từ nay về sau cấm cô không được tơ tưởng gì đến Mã Đán nhà tôi nữa. Anh ấy là người làm chuyện đại sự, bị cô quẩn lấy thì anh ấy chẳng làm nên trò trống gì đâu.

Nửa năm sau, nhà may họ Mao được trang hoàng đèn lồng chữ đỏ rực rỡ. Mao Tuyết Hoa và A Tín đã

thành một đôi chim liền cánh, cây liền cành.

Mao Tuyết Hoa vẫn chưa nhận thấy Mã Đán làm nên chuyện đại sự gì, tất cả cư dân Thượng Tân cũng đều không thấy. Suốt ngày cậu ta cứ tối mắt tối mũi trong cửa hàng gạo, có điều chuyện buôn bán gạo hình như cũng chẳng phát đạt lắm. Qua năm sau thì việc buôn bán đã lâm vào bước đường cùng. Khang Khu đã kết luận rằng, chuyện làm ăn thua lỗ không phải là vì mình ăn quá nhiều mà chính là vì thế gian đã thay đổi, không giống với những năm trước khi Mã Cạo Đầu còn sống. Bên ngoài thì chiến loạn vẫn chưa dứt, thậm chí càng ngày càng ác liệt, người qua lại Thượng Tân càng ngày càng ít, thu nhập của người thị trấn càng ngày càng ít nên người ta đành phải tiết kiệm ăn uống, gạo cho vào nồi vốn đã giảm từ lâu, nay càng giảm nhiều hơn, ai ai cũng buộc thắt lưng chặt hơn một tí. Ngay cả địa chủ, người buôn muối cũng không còn dám ăn con cá miếng thịt to nữa, nói gì đến dân thường. Khang Khu vẫn thường nói với Mã Đán, nếu tình hình này tiếp tục diễn ra thì e là cửa hàng gạo không duy trì nổi đến sang năm. Mã Đán tính toán lại mới nhận ra rằng, năm ngoái bận rộn suốt cả năm nhưng việc buôn bán vẫn thua lỗ đến gần một trăm đồng bạc.

- Mã Đán à, buôn bán không ra gì nhưng anh không thể trách tôi. Bên ngoài ba ngày thì đã có hai ngày đánh nhau, rồi sẽ có ngày đánh đến Thượng Tân, những gì anh nhận được trong chiến tranh thì sớm muộn gì anh cũng phải trả lại cho chiến tranh thôi.

Ngày nào Mã Đán cũng cân đong đo đếm số bạc còn lại trong nhà, nghĩ rằng nếu cứ để trong nhà thì miệng ăn núi lở, sau này khó ăn nói với Lý Tông Nhân, lại mắc tội với những huynh đệ đã chết. Lòng cậu ta vừa xấu hổ vừa lo lắng, lại sản sinh ra một chút nhớ nhung đối với chiến trường.

Ngày ấy, có người từ xa đến nói với Mã Đán, Lý Tông Nhân sắp quay lại, đang tiến hành chấn chỉnh nội bộ, đang tìm kinh phí để tiếp tục chiêu binh mãi mã, chuẩn bị quật khởi ở Đông Sơn.

Nghe thấy tin này, Mã Đán hưng phấn cực kỳ, ngay ngày hôm ấy tuyên bố bán gọn ba cửa hàng gạo để đi tìm Lý Tông Nhân xây dựng lại sơn hà. Khang Khu ngăn cản, nói:

- Tại sao anh lại có thể bán tất tần tật ba cửa hàng? Tôi không phản đối anh đi lính vì vận may sẽ đến rất nhanh, nhưng anh bán cửa hàng thì mẹ con tôi lấy gì ăn?

Mã Đán thì thào:

- Ngày ấy, những nén bạc mà anh mang về đây vốn là quân phí của Lý Tông Nhân. Bây giờ ông ta cần dùng đến nó, anh phải trả lại cho ông ta, may mà tính toán lại, so với ban đầu chúng không bị mất mát bao nhiêu.

- Tôi đã sớm đoán rằng, số bạc này không phải của anh, quả nhiên là không ngoài suy đoán của tôi. Đã như thế thì tôi cũng chẳng ngăn cản anh nữa. Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ chuẩn bị tinh thần thật tốt để chờ chết đói.

Mã Đán đi lại trên đường phố Thượng Tân gọi to:

- Ai muốn phát tài thì đi theo tôi khôn phò Lý Tông Nhân!

Thợ rèn Phạm hỏi Mã Đán:


- Đi lính có đúng là kiếm tiền nhanh hơn làm thợ sắt không?

- Đương nhiên! Thắng trận càng nhiều thì tiền vào tay mình càng nhiều bấy nhiêu. Các người đều thấy cả rồi đấy, ngay cả một thắng nhu nhược như tôi đây mà khi trở về cũng có đến hai túi bạc nặng ời là nặng!

Thợ rèn Phạm cảm thấy Mã Đán nói rất có lý nên đẩy bốn đứa con trai ra khỏi xưởng rèn:

- Làm thợ rèn không ra gì, mấy đứa bọn mày đi lính đi!

Bốn đứa con trai không làm thợ rèn nữa, quyết tâm theo Mã Đán kiếm tiền. Mã Đán lại đi khắp nơi hô hào quảng cáo, không chỉ ở Thượng Tân mà trai tráng các vùng xung quanh cũng nô nức tham gia, chỉ trong vòng năm sáu ngày mà số người đăng ký tòng quân đã lên đến hơn một trăm. Mã Đán phát tiền cho gia đình họ, nói đó là tiền “ổn định gia đình” rồi sau đó dẫn đầu đoàn người lên đường tìm Lý Tông Nhân.

 uối cùng thì Mã Đán cũng đã gặp Lý Tông Nhân ở Liễu Châu.

- Lý trưởng quan, khi trước tôi đã mang hai túi bạc của ông về nhà, bây giờ tôi đưa đến cho ông một đội quân. - Mã Đán nói với Lý Tông Nhân với vẻ đắc ý không che giấu.

Lý Tông Nhân đang thiếu quân khuyết tướng, khó khăn chông chất nên thấy Mã Đán dẫn quân đến gia nhập thì vui mừng khôn xiết, bảo Mã Đán cạo đầu cho mình.

- Từ khi bại trận lần cuối cùng cho đến nay, ta chưa bao giờ cạo đầu, tóc của ta đã có thể tết thành bím rồi. Nhưng nếu ta tết thành bím, người ta sẽ cho rằng ta thuộc đảng Bảo hoàng. Cậu gọt hết tất cả khí độc trên đầu ta đi, từ nay trở về sau chúng ta không thể tiếp tục thua đến như thế.

Mã Đán lấy dao ra, nói:

- Từ sau khi ông bỏ trốn, tôi cũng không dùng đến con dao này để cạo đầu cho ai nữa, gỉ mất rồi.

Lý Tông Nhân hỏi thăm tình hình của Mã Đán, cậu ta nói:

- Kể từ khi thất trận, tôi tự hào trở về Thượng Tân, chứng minh cho mọi người thấy hai sự thật: một là, lá gan của tôi đúng là đã to lên, hai là lá gan của tôi còn có thể to lên hơn nữa.

Có điều mấy ngày sau đó, Lý Tông Nhân không hề cắt cử Mã Đán làm công việc gì cả, chỉ ra lệnh cho cậu ta cạo đầu cho mọi người. Những anh em đi theo Mã Đán nhìn thấy tình cảnh của Mã Đán đâm ra nghi ngờ, nói:

- Mã Đán à, không phải cậu đã nói mình là tướng quân sao? Thì ra chỉ là một tên lính cạo đầu!

- Khi rời khỏi Thượng Tân, cậu đã nói là đưa anh em chúng tôi đi đánh nhau, có đánh nhau mới phát tài. Nhưng Lý Tông Nhân bảo chúng tôi vận chuyển lương thảo, chăm sóc ngựa, ngay cả cây súng chúng tôi cũng chưa được sờ lấy một lần. Nếu cứ tiếp tục thế này, chúng tôi sẽ trở về Thượng Tân thôi.

Mã Đán tìm Lý Tông Nhân nói cần phải đánh nhau.

- Cậu hãy tự lượng cái lá gan của mình xem, có thể đánh nhau được mấy trận?

- Tôi đã cân đong đo đếm rồi, bây giờ gan của tôi đủ để tham gia đại chiến thế giới.

- Cậu tự lượng sức mình xem, cậu có khả năng chỉ huy bao nhiêu binh mã?

- Tôi có thể chỉ huy cả một binh đoàn!

Lý Tông Nhân cười ha hả, ngay lập tức điều động Mã Đán về đoàn Cảm tử quân làm Đoàn trưởng, đồng thời ủy quyền cho cậu ta có thể tổ chức chiêu binh mãi mã bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu.

- Khi đội quân cảm tử của cậu đủ quân số mười nghìn người, ta sẽ phong cậu làm sư đoàn trưởng. - Lý Tông Nhân nói - Đến lúc ấy, cậu đương nhiên đã là tướng quân!

Trong quân ngũ rộ lên một tin tức chấn động: Một kẻ vốn bị xem là nhu nhược lại làm Đoàn trưởng Cảm tử quân! Nói thực, trong lòng Mã Đán cũng cảm thấy có một chút khiếp hãi, tuy nhiên trước mặt những quân lính xuất thân từ Thượng Tân, cậu ta vẫn cố làm ra vẻ uy phong đỉnh đạc, cố tạo ra một tư thế khẳng khái, sẵn sàng chết bất cứ lúc nào.

- Các anh em! Những người đổ kỵ gọi ta là thằng nhu nhược, nói những thủ hạ của ta lại càng nhu nhược hơn ta, gan bé hơn ta. Họ còn nói Cảm tử đoàn của chúng ta là “chờ chết đoàn”, là “nhu nhược đoàn”. Ta không tin như thế. Các anh em nói xem, ngay cả Hồng Xung cũng còn đại bại dưới tay ta thì ta còn là một kẻ nhu nhược không? Người Thượng Tân có nhu nhược không?

Tất cả đều nói: Không!

- Thế thì đơn vị của chúng ta sẽ được gọi là “Thượng Tân binh đoàn”. Chúng ta thà chết chứ không làm mất mặt người Thượng Tân!

Mã Đán còn nói:

- Ta đảm bảo với anh em, khi chiến tranh kết thúc, mỗi người trong số anh em sẽ có một con ngựa, trên lưng con ngựa ấy là hai túi bạc nặng. Đội người ngựa của chúng ta khi về quê thì nhìn hết tầm mắt cũng chưa dứt, bạc mà chúng ta mang về sẽ chất thành núi ngay tại Thượng Tân!

Tinh thần của mọi người như được tăng lên hàng trăm, hàng nghìn lần, vỗ tay reo hò, mong cho đến ngày được đánh nhau. Trong khi huấn luyện, họ là những người chịu đựng gian khổ giỏi nhất. Nhiều người mệt đến độ chỉ còn có thể bò nhưng khí thế vẫn cứ hùng hực, tiếng hô “Giết! Giết!” trên thao trường vang như hổ gầm khiến người ta đình tai nhức óc.

Nửa năm sau, chiến tranh cũng đã tái diễn. Điều khiến người ta khó tin nhất là, “binh đoàn” Thượng Tân của Mã Đán lại là binh đoàn bách chiến bách thắng. Lý Tông Nhân liên tục nghe tin thắng trận và không lâu sau, Tướng Giới Thạch bị đánh bật khỏi Quảng Tây.

Lính của “binh đoàn” Thượng Tân không ngừng gửi tiền về cho người nhà, người Thượng Tân cũng không ngừng đến đầu quân cho Mã Đán. Hai năm sau, quân số của Mã Đán đã đạt đến năm trăm người. Khi đơn vị tiến đến gần Thượng Hải thì Mã Đán đã trở thành người chỉ huy đến một nghìn quân.

Mã Đán đến Thượng Hải là để tham gia kháng chiến. Đây là lần đầu tiên Mã Đán chính thức đối đầu với người Nhật Bản. Cậu ta hỏi quân lính của mình:

- Các cậu có sợ không?

- Không sợ!

“Không sợ” là câu nói thường trực trên miệng toàn bộ chiến sĩ của Mã Đán.

Nhưng trong lòng Mã Đán vẫn rất sợ. Trước khi đánh nhau, cậu ta đã tự cạo đầu cho mình.

- Cạo sạch tóc trên đầu, cứ cho là bọn Nhật chém đứt đầu của ta, không có tóc, trơn bóng, bọn chúng không xách đi được. - Mã Đán nói.

Sau khi nghe câu nói này của chỉ huy Mã Đán, binh sĩ cũng bắt chước tự cạo tóc của mình.


Trời vừa hừng sáng, trận chiến đã khai hỏa. Trận đánh này sau đó được báo chí gọi là “Trận Tùng Hồ”, ca tụng là “vừa mới bắt đầu đã vô cùng oanh liệt và bi thảm”. Quân đội Nhật được trang bị đầy đủ và hiện đại, lại được huấn luyện rất bài bản nên thế tấn công của chúng không có gì có thể ngăn cản khiến cho binh đoàn của Mã Đán tơi tả, tốc độ và số lượng thương vong khiến người ta phải kinh sợ. Mã Đán đẩy lùi được mười hai lần tấn công điên cuồng của lính Nhật nhưng cuối cùng, binh đoàn Thượng Tân chỉ còn một người duy nhất. Đó chính là Mã Đán. Cậu ta ôm một khẩu súng máy cố thủ trận địa, vỏ đạn chất thành một đống cao ngều bên cạnh, nòng súng bị bắn đến đỏ rực, mùi kim loại bị đốt nóng khét lẹt. Bảy viên đạn, mảnh đạn của quân Nhật đã găm vào người Mã Đán, trán, mặt, cổ đều bị máu che lấp, vai bị một viên đạn xuyên qua thành một cái lỗ lớn, nói chung là không còn hình thù gì nữa. Có điều, lính Nhật vẫn không thể nào phá được trận địa cuối cùng này, cho đến khi nhận được mệnh lệnh lui quân, Mã Đán mới nhận ra là toàn thể anh em Thượng Tân từng theo mình đi chinh chiến đã không còn một ai sống sót để trở về nữa.

- Ta còn mặt mũi nào mà về để gặp bà con Thượng Tân nữa đây!

Mã Đán gọi tên từng đồng đội thân quen, ôm đầu khóc ngất. Sau đó cậu ta tìm đến Lý Tông Nhân, nói:

- Ông phải phát cho mỗi người bọn họ mười phần lương, bởi trong chiến đấu, bất kỳ trận đánh nào mỗi người anh em của tôi đều phải chống chọi với mười tên lính phía đối phương. Ông cũng phải cấp cho tôi một trăm con ngựa để tôi dùng chúng chở hài cốt của anh em chúng tôi về lại Thượng Tân...



 người trong thị trấn hỏi Khang Khu:

- Nghe người ta kháo nhau rằng binh đoàn Thượng Tân bị đặt cho cái biệt danh là “binh đoàn nhu nhược”. Có đúng thế không? Thật là mất mặt!

- Không đúng. - Khang Khu nói - Ngay cả Mã Đán còn không sợ chết thì người Thượng Tân còn có ai sợ chết nào?

Lại có người nói:

- Mã Đán đã bị người Nhật dọa cho sợ mà chết rồi, cô không cần phải đợi cậu ta nữa, nhân lúc chưa chết đói lấy chồng khác đi thôi.

- Không thể như thế. - Khang Khu nói - Mã Đán không sợ người Nhật. Gan của anh ấy còn to hơn cả Hồng Xung, làm sao mà chết vì bị dọa được chứ!

Lại có người nói:

- Mã Đán chết trận rồi. Trong danh sách niêm yết những người đã chết trận trên huyện có tên cậu ấy.

- Không thể như thế. - Khang Khu nói - Trong thế gian này có hàng trăm hàng nghìn người tên là Mã Đán, sao lại có thể là Mã Đán của nhà tôi?

- Từ khi nhà họ Mã dùng cái tên Mã Đán thì người trong thiên hạ đều không muốn dùng cái tên này nữa. Cái tên Mã Đán trong danh sách chết trận chính là thằng nhu nhược Mã Đán!

Khang Khu nghĩ rằng, ngoài Mã Đán của mình ra thì trên thế gian này chẳng còn ai xứng đáng với cái tên này nữa, nhưng cô ta không nói ra, bởi vì nói đi nói lại, cuối cùng những người lắng chuyện này đã nói ra một sự thật:

- Tất cả con em Thượng Tân đi theo Mã Đán đầu quân đều đã chết cả rồi, dựa vào cái gì mà Mã Đán lại không chết cùng. Cậu ta mà không chết thì còn mặt mũi nào mà về Thượng Tân nữa!

Khang Khu bấm đốt ngón tay tính toán. Từ xã Thượng Tân ra đi dễ có đến năm sáu trăm người, đều nói là đi theo Mã Đán, chỉ riêng ở cái thị trấn bằng lỗ mũi này đã có đến gần bốn mươi người, cả xã Thượng Tân thì năm sáu trăm người là cái chắc. Mỗi lần tin tức chết trận truyền về là Khang Khu giật mình sợ hãi, đặc biệt là khi tin tức về cái chết của bốn đứa con trai họ Phạm vừa lan đến, cả thị trấn Thượng Tân đều chấn động, người thợ sắt họ Phạm hóa điên, cầm búa sắt đập cái gì nện cái nấy, cổng nhà Khang Khu cũng bị lão ta quai búa đập vỡ tan tành, lại còn xông vào nhà đập vỡ vò đựng gạo nữa. Vò trống trơn, chẳng có hạt gạo nào, những mảnh sành bị vỡ văng tứ tung. Khang Khu không hề nổi giận, lại còn lôi mấy cái vò trống để trong nhà ra để lão ta đập tiếp. Mã Hồ nói:

- Mẹ à, vò gạo đã bị đập vỡ hết rồi, từ nay về sau chúng ta lấy gì để đựng gạo?

- Không có từ nay về sau nữa rồi.

Lão Phạm mò mẫm đi suốt cả đêm khắp thị trấn, đôi khi lão lại đến trước nhà Khang Khu vào lúc nửa đêm, đặt một thanh sắt lên tảng đá bên cạnh cổng nhà, nện búa choang choang liên tục khiến cả thị trấn không thể ngủ được, ai cũng cảm thấy vô cùng phiền lòng. Mã Hổ nhiều lần định ra đuổi lão Phạm nhưng đều bị Khang Khu ngăn lại.

- Thăng nhu nhược Mã Đán đã hủy diệt cả thị trấn này rồi!

Lão Phạm vừa nện búa vừa gào, Khang Khu nằm trong nhà nghe thấy hết nhưng cố nén lòng, không đáp trả lấy một câu.

Mã Hổ nằm cuộn tròn trùm chăn kín mít bên cạnh Khang Khu, thân thể rung lên từng đợt. Khang Khu hỏi có chuyện gì mà con run lên như thế, cậu ta đáp:

- Con biết sợ rồi!

Khang Khu hy vọng chiến tranh sớm kết thúc, có điều tin tức về người chết trận không ngừng chuyển về khiến cô ta càng ngày càng cảm thấy áy náy trong lòng. Đôi khi Khang Khu nghĩ, Mã Đán chết thì món nợ với người Thượng Tân mới có thể trả được.

Từ khi người Nhật tiến vào Quảng Tây, chuyện làm ăn của tất cả dân chúng Thượng Tân càng ngày càng tẻ đi trông thấy. Các cửa hàng vắng khách, thậm chí người ta không nghĩ đến chuyện mở cửa nữa. Ngày nào cũng nghe tin người Nhật chuẩn bị chiếm đóng Thượng Tân khiến ai ai cũng sống trong phập phồng lo sợ, ngày nào cũng có một vài nhà đóng cửa chuyển đi nơi khác tị nạn, ngay cả địa chủ Bàng Tứ tháng trước cũng đã đưa cả gia đình chạy sang Quý Châu, bỏ lại căn nhà trống hoác. Những ai không có chỗ để đến đành lòng lưu lại Thượng Tân, mặc cho số phận an bài. Khang Khu hỏi Mã Hổ là có nên chạy tị nạn không, Mã Hổ lắc đầu nói không thể bỏ chạy, bỏ chạy là sẽ biến thành kẻ nhu nhược, cậu ta không muốn người khác gọi nhà họ Mã toàn những kẻ nhu nhược. Khang Khu thấy lời con trai có lý, huống hồ nhà ông ngoại của Mã Hổ cũng chưa chắc đã an toàn vì nghe đâu là người Nhật đã chiếm đóng ở đó, Khang Khu cũng đang rất lo lắng cho bố mẹ và anh em mình. Ngày nào Mã Hổ cũng chạy ra khỏi thị trấn, chạy thẳng về phía nam, nói là đi cảnh giới cho toàn thị trấn, nếu trông thấy quân Nhật đến thì sẽ chạy về báo cho người trong thị trấn biết. Có điều, ngày nào cậu ta cũng chỉ thấy những đội thu gom lương thực của chính phủ đến thị trấn, đến huyện. Chiến sự ngoài tiền phương ác liệt và liên tục, lương thực càng ngày càng trở nên cạn kiệt, những người ở hậu phương dốc hết những gì mình có trong nhà để chi viện cho tiền phương - Chúng ta nộp lương thực cho chính phủ nhưng thực ra là để cho chúng ta ăn thôi - Ai ai cũng nghĩ như thế, Khang Khu cũng hiểu như thế, nhưng có điều cô ta không đem toàn bộ số gạo đang tích trữ ra nộp cùng một lúc, ai cũng biết là trong nhà cô ta vẫn còn rất nhiều gạo.

- Khang Khu à, cô nên đem toàn bộ lương thực ra nộp đi!

- Cô không nộp, chúng tôi cũng không nộp...

- Khang Khu à, chờ cho đến khi chiến tranh kết thúc, Mã Đán sẽ dắt đội ngựa chở bạc về dài đến độ nhìn hút tầm mắt...

Khang Khu không sợ chết nhưng lại sợ đói. Cô ta có chết cũng chẳng có gì phải quá lo lắng, nhưng Mã Hổ không thể chết đói được. Xem ra thì sức ăn của Mã Hổ cũng chẳng kém cạnh gì Khang Khu, thậm chí càng ngày ăn càng nhiều, cần phải có gạo dự trữ. Mã Hổ nói:

- Mẹ à, kho gạo của chúng ta chuẩn bị sạch veo rồi, không thể nộp nhiều hơn nữa cho chính phủ.

Khang Khu trần trọc suy nghĩ suốt đêm, nói:

- Nếu chúng ta đem toàn bộ số gạo hiện còn tặng cho chính phủ, chắc chắn là con không bằng lòng, đúng không?

- Đúng thế!

- Nhưng nếu mẹ bảo con chuyển gạo đến tận tay bố thì con nghĩ sao?

- Con đồng ý... Mẹ à, gan của con đủ to rồi, mẹ cũng buông con ra để con đi nhé.

- Chính là mẹ đang lo lắng vì lá gan con quá to. Con không nghe lời ông nội và bố con nói sao, kẻ nhu nhược sống lâu hơn người dũng cảm.

- Con không tin lời họ nói. Con không chấp nhận làm một thằng nhu nhược!

Khang Khu lắc đầu thở dài, nói:

- Được rồi, nhất định con phải chuyển gạo đến tận tay bố con.

Mã Hổ mới mười bốn tuổi nên vẫn còn bông bột, muốn đi ra ngoài để thử thời vận. Người trong thị trấn đều khen Khang Khu khẳng khái nhưng ai cũng lo lắng thay cho Mã Hổ. Họ nói, lần đầu tiên Mã Hổ rời khỏi Thượng Tân, một mình đi qua bao nhiêu dặm đường, mỗi dặm đường có biết bao hiểm nguy, liệu Khang Khu có yên tâm không? Khang Khu nói:

- Mã Đán đang cần sự giúp đỡ, cứ để cho Mã Hổ đi!

Khang Khu mua ba con ngựa, đem tất cả gạo cho vào những chiếc túi đặt lên lưng ngựa. Mã Hổ chuẩn bị khởi hành. Nhưng đúng lúc ấy, người Nhật đã đến Thượng Tân, nhưng chỉ có một người duy nhất. Cuối cùng thì người Thượng Tân cũng tận mắt trông thấy kẻ mà lâu nay họ vẫn thường nghe đồn đại là ác ma. - Người Nhật, có điều họ nhận ra là người này chẳng khác gì với mình là mấy. Người Nhật này còn có vẻ rất lo lắng, mỗi khi gặp ai đầy vẻ cảnh giác.

Một người Nhật thì có gì là đáng sợ! Nhưng... đi theo sau hắn là cả một đội kỵ quân, dẫn đầu lại là Hồng Xung! Nghe đâu là chúng vừa giết chết đội trưởng Phương ở phía nam thị trấn bởi lão ta không cho phép người Nhật và Hán gian vào thị trấn. Lão Phương với tuổi tác chất chồng và một cơ thể suy nhược

gậy còm đã cầm một cây gậy đứng chắn ở cửa nam thị trấn, tuy có cái khí thế anh dũng của một người giữ ải chống lại vạn người nhưng kỳ thực là châu chấu đá xe, trứng chọi với đá, bị Hồng Xung “tặng” cho hai cú đá đã vong mạng. Những tên ngụy quân đi theo Hồng Xung đều là một lũ đầu trâu mặt ngựa, hùng hù hống hống như sẵn sàng ăn tươi nuốt sống những ai cản đường chúng. Hồng Xung dẫn đầu nhóm ngụy quân ấy, nói với người thị trấn:

- Bắt đầu từ hôm nay, quân đội Nhật Bản sẽ chiếm lĩnh Thượng Tân. Quân đội của Thiên hoàng cần có lương thực, chỉ cần lương thực. Họ sẽ lấy tất cả lương thực và rời khỏi nơi đây, ủy thác cho ta tiếp quản Thượng Tân. Ta là người chốn này, ta quản lý Thượng Tân so với người Nhật sẽ tốt hơn rất nhiều. Sau này, ta sẽ thành lập Thượng Tân quốc, không phụ thuộc vào Đại Thanh quốc của hoàng đế, cũng không theo Thái Bình Thiên quốc, cũng không phục tùng Trung Hoa Dân quốc. Quốc gia của ta sẽ giống như “Phạn Đế Phong”... - Lão ngật ngừng - Ta chẳng biết Phạn Đế Phong là cái quái quỷ gì nữa, nghe nói thì hình như là quốc gia trong quốc gia, chỉ nhỏ bằng đầu móng tay, cũng giống như Thượng Tân quốc của ta vậy. Thượng Tân quốc sẽ do ta làm tổng thống, các người gọi ta là hoàng đế cũng được. Nếu các người thần phục ta, Thượng Tân quốc sẽ là một đất nước thái bình thịnh thế, muốn có cái ăn là sẽ có cái ăn...

Ngay lập tức, người Thượng Tân đã hiểu. Hồng Xung - lâu lắm rồi không gặp đã không còn là thổ phi nữa mà đã đầu hàng người Nhật, trở thành Hán gian. Lão ta đầu hàng người Nhật cũng chẳng lấy gì làm kỳ, sau này có thành lập một quốc gia bé bằng móng tay nào đó cũng chẳng có gì làm kỳ, vấn đề trước mắt là lão muốn cướp tất cả lương thực của người Thượng Tân, thậm chí còn muốn lấy đi sinh mạng của họ mới là điều đáng nói.

Mã Hổ đang dắt ba con ngựa xuất phát, đi đến con phố lát đá xanh thì bị Hồng Xung và người Nhật chặn lại. Người Nhật vung khẩu súng trường có gắn lưỡi lê lên, nhe nanh múa vuốt khiến người Thượng Tân không dám đến gần. Gã ra hiệu bảo Hồng Xung kiểm tra mấy túi vải trên lưng ngựa của Mã Hổ.

- Mã Hổ! Ngựa mày đang thồ bạc à?

- Không!

- Thế thì là cái gì?

- Ông đừng quan tâm! Không có quan hệ gì với ông!

- Thằng tiểu tử này lá gan không nhỏ, dám nói với quân đội của Thiên hoàng như thế à?

- Ông là một thằng Hán gian mà có mặt mũi để nói chuyện với tôi sao?

Hồng Xung chụp lấy vai Mã Hổ, nói:

- Có phải là mày muốn học theo thằng bố Mã Đán khốn kiếp của mày lấy ta để luyện gan?

Mã Hổ dùng sức giãy giụa thoát khỏi tay Hồng Xung. Gã người Nhật gí cái lưỡi lê nhọn hoắt vào cổ cậu ta. Mã Hổ không hề tỏ ra sợ sệt, đưa ánh mắt giận dữ lẫn căm thù nhìn hằm.

Khang Khu thấy tình thế đã nguy cấp, chạy đến nói với Hồng Xung:

- Mã Hổ cần phải đem gạo đến thị trấn Liên Hoa. Bên ấy có một nhà đại phú đang tổ chức đám tang, cần phải có nhiều gạo.

- Bỏ gạo xuống. - Hồng Xung hô lớn - Quân đội Thiên hoàng cần rất nhiều gạo!

- Chúng tôi làm ăn buôn bán cần phải giữ chữ tín, gạo phải được đưa đến đó.

Hồng Xung đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cười nhạt:

- Khang Khu! Ba cửa hàng gạo nhà mày đã bán lâu rồi, tất cả cửa hàng gạo ở Thượng Tân đều đã đóng cửa rồi, chúng mày đem gạo đến cho ai?

Khang Khu muốn biện bạch nhưng Hồng Xung đã lục soát túi áo của Mã Hổ và lấy ra một tấm bản đồ. Trên bản đồ chỉ rõ điểm đến là An Huy. Hồng Xung nói:

- Mã Hổ! Có phải mày muốn đưa gạo đến An Huy cho bố mày?

Khang Khu lắp bắp:

- Không phải... không phải...

Có điều Mã Hổ đã phủ nhận lời Khang Khu, nói:

- Đúng thế! Đây là gạo mang đến cho binh đoàn Thượng Tân, là mang đến cho quân đội Quốc dân đảng đánh Nhật, không phải gạo dành cho người Nhật ăn!

Gã người Nhật cũng nghe hiểu lời Mã Hổ, ấn mạnh lưỡi lê vào ngực không cho cậu ta cử động được nữa. Hồng Xung vừa định lôi mấy túi gạo trên lưng ba con ngựa xuống thì Mã Hổ đã nói:

- Hồng Xung! Ông không được lấy! Ông lấy gạo của tôi, tôi sẽ liều chết với ông!

Hồng Xung móc khẩu súng ngắn đeo ở thắt lưng ra, lên đạn, nhắm thẳng vào thái dương Mã Hổ, đưa ngón tay vào cò súng. Khang Khu đẩy mạnh tay lão, đồng thời la lên:

- Hồng Xung! Ông xem lại cho kỹ đi, Mã Hổ là con ai?

Hồng Xung lặng người, nói:

- Nó là con Mã Đán, con của một thằng nhu nhược.

- Con trai của Mã Đán liệu lá gan có to như thế không?

Hồng Xung đột ngột ngẩng mặt lên trời cười lớn:

- Rõng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của thằng nhu nhược...

Có điều, tiếng cười và tiếng nói của Hồng Xung tắt nửa chừng, cái miệng đang há của lão dừng lại trống hoác, không khép lại được. Mọi người lúc này mới nhận ra là, Mã Hổ thừa lúc lão không để ý, móc một con dao sắc lẹm giấu trong người ra, đâm thẳng vào bụng lão. Gã người Nhật chưa kịp phản ứng gì thì

cậu ta đã gạt mũi lưỡi lê sang một bên, co giò chạy về phía bờ sông. Súng của gã người Nhật đã nổ, viên đạn găm vào lưng Mã Hổ. Cậu ta loạng choạng chạy tiếp. Tiếng súng lại nổ và lần này thì thân hình Mã Hổ khựng lại giãy lắt rồi rơi xuống dòng sông.

Khang Khu khóc rống lên chạy về phía bờ sông để tìm Mã Hổ nhưng chỉ thấy máu loang với nước sông dập dềnh, không thấy xác Mã Hổ đâu cả.

Hồng Xung đã ngã sõng soài ra đường, máu từ bụng tuôn ra ồng ộc. Gã người Nhật không ra lệnh cứu chữa cho Hồng Xung, để mặc lão kêu la thảm thiết. Một tên ngự quân bước đến định băng bó vết thương cho Hồng Xung thì đã bị gã người Nhật găm lên bảo vệ chỗ, chuẩn bị đối phó với những tình huống xấu có thể phát sinh. Đám ngự quân có vẻ sợ hãi trước đám đông dân chúng vây quanh càng ngày càng nhiều, tất cả đều lên đạn, hướng mũi súng về phía họ, gào lớn:

- Tất cả trật tự!

Tiếng gào của bọn chúng rõ ràng không mấy uy mãnh, thực ra thì bên ngoài chúng làm ra vẻ hung hăng nhưng trong bụng chúng đều rất sợ hãi.

Người Thượng Tân đã nhận ra rất nhiều trong số ngự quân ấy vốn là thổ phỉ Cảo Sơn. Một tên cần thận dắt ba con ngựa đi, lại còn cố làm ra vẻ hùng hùng hổ hổ nói với dân chúng:

- Ngày mai còn có rất nhiều quân sĩ của Thiên hoàng sẽ đến Thượng Tân trưng thu lương thực, mỗi nhà mỗi người phải nộp ít nhất ba cân. Nếu các người to gan kháng cự, giết ngay không cần bàn cãi... Quân đội Thiên hoàng đã nói, bữa nay chúng ta đến chỉ để thám thính và báo cho các người biết thôi, cho nên chúng ta mở lượng hải hà, lấy chùng này thôi.

Máu của Hồng Xung đã đọng thành vũng, tiếng kêu la, tiếng thở của lão càng lúc càng yếu dần. Một tên ngự quân đến định đỡ Hồng Xung dậy nhưng lão đã mềm oặt như một cọng bún, ngay cả cái đầu cũng không thể ngước lên được nữa. Gã người Nhật cúi xuống xem xét vết thương của Hồng Xung, lắc đầu nói:

- Vết thương quá nặng, không cứu được nữa. Thôi thì để hản chết trên chính quê hương của mình vậy.

Một tên lính đặt Hồng Xung xuống đất như củ rồi theo chân gã người Nhật kéo nhau rời khỏi thị trấn, đi về phía nam.

Hồng Xung vẫn còn đang thoi thóp, miệng rên rỉ kêu cứu mạng. Một người bước đến vùng chân vùng tay đá dẫm loạn xạ như muốn biến thân hình lão ta thành một đồng thít mới thôi. Khang Khu kéo tay mọi người lại như muốn ngăn cản cơn cuồng nộ của họ rồi lôi từ trong người ra một vuông vải, quấn quanh vết thương của Hồng Xung. Mọi người lấy làm lạ, khó hiểu trước việc làm của cô ta.

- Trước đây lão hại Mã Đán, vừa rồi lại hại chết Mã Hổ, cô còn cứu lão làm gì?

- Khi tôi vừa mới đến Thượng Tân sắp chết vì đói, chính người này đã cho tôi một nắm cơm cứu mạng.

Mọi người thờ dài, gọi nhau ra về. Bảng bó cho Hồng Xung xong, Khang Khu cùng với mấy người nữa ra bờ sông, đi dần về phía hạ lưu để tìm Mã Hồ nhưng cậu ta vẫn bật vô âm tín.

Không có gạo, Khang Khu vẫn có thể sống, nhưng không có Mã Hồ, Khang Khu sống cũng như chết. Hàng xóm đến thăm hỏi an ủi, thấy Khang Khu không thiết gì đến chuyện ăn uống, bèn nấu cơm đem đến nhưng cho dù khuyên nhủ thế nào, cô ta cũng không đụng đến một hạt cơm.

- Tôi ăn như thế cũng đủ rồi, đã ăn hết những gì để dành cho đời sau rồi, tôi không thể tiếp tục ăn được nữa. - Khang Khu nằm trên giường, mỗi ngày một vồ vàng trông thấy.

Mao Tuyết Hoa cũng ghé đến thăm Khang Khu, nói:

- Cô không ăn gì cả thì sẽ chết đấy. Cô không muốn sống để chờ Mã Đán về sao?

- Đêm qua tôi đã nằm mơ thấy Mã Đán rồi, anh ấy nói nay mai sẽ về thôi. Nhưng tôi không thể chờ anh ấy được nữa!

- Đêm qua tôi cũng mơ thấy Mã Đán. Anh ấy nói với tôi, Khang Khu là lá gan của tôi, cô ấy mà chết thì tôi không còn gan nữa, mà không còn gan thì tôi sẽ quay lại là một kẻ nhu nhược. Anh ấy còn nói, chưa đánh thắng được người Nhật, tôi làm sao lại có thể cho phép mình biến thành kẻ nhu nhược như xưa.

- Mao Tuyết Hoa! Những lời cô vừa nói đều là thật cả phải không?

- Thật. Là chính miệng Mã Đán đã nói với tôi như thế.

- Thế Mã Đán có nói là anh ấy đã từng yêu cô không?


- Không. Nhưng có điều, cô là lá gan của anh ấy, còn chính anh ấy lại là lá gan của tôi. Anh ấy chính là sức mạnh, là dũng khí để tôi sống đến hôm nay.

- Còn A Tín thì sao?

- Tôi chính là lá gan của A Tín...

Khang Khu bỗng nhiên mỉm cười, nhảy từ trên giường xuống, nói:

- Cô có mang cái gì ăn được tới không? Tôi đói rồi!

 trận chiến Tùng Hồ chính là mốc đánh dấu Mã Đán thực sự trưởng thành. Lý Tông Nhân vô cùng thán phục và tán dương sự chiến đấu cực kỳ anh dũng của Mã Đán nên đã cấp cho cậu ta một chiếc huân chương. Binh đoàn Thượng Tân hầu như đã bị diệt vong hoàn toàn, nhưng trong đội ngũ của cánh quân Quế Lâm, ai ai cũng cảm phục và đều gọi họ là những “cảm tử quân anh dũng” một cách kính trọng. Mã Đán trở thành “danh tướng” trong toàn quân. Nhưng cũng có người bất phục Mã Đán, bởi vì họ nghe phong phanh là trong khi chiến đấu, những từ ngữ như “anh dũng”, “cảm tử” vân vân chẳng qua đều là do cậu ta tự nguyện trang cho mình, còn thực chất thì cậu ta rút đầu rút cổ như một con rùa, chỉ lo tìm muôn nghìn cách để cho tính mệnh của mình được bảo toàn. Trong quân đội trước đây đã từng có một vị tướng cực kỳ nhu nhược, đến bây giờ người ta lại dùng cái danh hiệu “tướng hèn” để ám chỉ cho Mã Đán. Đương nhiên là Mã Đán rất bức bối, muốn chứng minh chính mình. Lý Tông Nhân đã cấp cho Mã Đán một đội quân mới, tuy không phải tất cả binh lính đều là người Thượng Tân nhưng vẫn được gọi là “Thượng Tân binh đoàn” như xưa, bởi lẽ đơn giản chỉ huy đơn vị là người Thượng Tân.

- Ta không qua tâm cậu là “hèn tướng” hay “dũng tướng”, chỉ quan tâm đến chuyện có thể đánh nhau hay không mà thôi. - Lý Tông Nhân nói.

Tuy tin tức về chiến sự và người chết trận liên tục truyền về Thượng Tân nhưng hầu như những sự khốc liệt và chết chóc ấy chẳng ảnh hưởng gì đến việc trai tráng Thượng Tân và các vùng phụ cận đua nhau đến đầu quân cho Mã Đán, ngay cả A Tín ở cửa hàng vải họ Mao cũng đã đến gặp Mã Đán. A Tín nói:

- Một số người nói binh đoàn Thượng Tân là binh đoàn nhu nhược. Tôi không phục, tôi đến đây là để chứng minh cho bọn chúng thấy người Thượng Tân không phải như thế.

Mã Đán không ngờ một người bình thường rất đỗi hiền lành ít nói như A Tín lại có thể nói được những lời khẳng khái đến thế.

- Anh không sợ chết sao? - Mã Đán hỏi.

- Không sợ! - A Tín nói rất sáng khoái.

- Mao Tuyết Hoa đồng ý để anh đến đây tìm cái chết sao?

- Chính cô ấy động viên tôi đến đây đấy. Cô ấy nói, cô ấy là lá gan của tôi, tôi phải đến đây để giúp cậu. Người ta đều nói Mã Đán cậu là kẻ nhu nhược, nhưng Mao Tuyết Hoa lại tin rằng cậu là một anh hùng. - A Tín nói - Cậu cũng phải chỉ huy tôi để tôi trở thành một anh hùng!

Có điều Mã Đán cần phải trở về Thượng Tân. Cậu ta đã thật sự chán ghét chiến tranh, không muốn làm anh hùng. Lúc nào Mã Đán cũng nhớ Khang Khu, nhớ Mã Hồ. A Tín nói:

- Chưa đuổi được người Nhật ra khỏi đất nước mà cậu đã về nhà, cậu sẽ là một thằng đào ngũ. Khang



Khu sẽ chửi cậu. Chúng ta sẽ quay về một cách đường đường chính chính.

Ngay cả A Tín mà còn nói được những lời có cánh như vậy khiến cho Mã Đán không phải biết ăn nói làm sao nữa. Lý Tông Nhân hiểu ý định của Mã Đán nên nói:

- Đánh xong bọn Nhật Bản là cậu có thể về Thượng Tân. Đến lúc ấy, ta sẽ cấp cho cậu hai túi bạc thật to!

Thật ra lúc ấy, bạc không phải là vấn đề quan trọng nữa, thậm chí danh dự cũng đã trở thành vấn đề thứ yếu. Về nhà mới là quan trọng nhất. Nhưng về nhà rất khó. Mã Đán ngày nào cũng nghĩ đến chuyện đánh đuổi người Nhật ra khỏi Trung Quốc để sớm được về nhà, về một cách quang minh chính đại, ngẩng đầu ưỡn ngực mà về nhà. Chính vì vậy, Mã Đán chỉ còn có thể liều mạng đánh nhau với hy vọng là nhanh chóng đuổi được bọn Nhật về nước.

Dưới sự chỉ huy của Mã Đán, “Thượng Tân binh đoàn” trở thành một mũi nhọn của cánh quân Quế Lâm, lập được rất nhiều công lao trong chiến đấu. Khi chiến dịch Đài Nhi Trang bắt đầu, quân số của “Thượng Tân binh đoàn” đã lên đến hơn ba trăm. Lính Nhật nghe nói trong quân đội Quốc dân đảng có một “binh đoàn nhu nhược” thì phao tin lên rằng, chúng sẽ bắt gọn cả binh đoàn này để làm lễ tế cờ. Có một lần, Mã Đán đang vận chuyển lương thực về quân doanh thì chạm trán với một cánh quân Nhật, hai bên triển khai trận thế chuẩn bị cho một trận tử chiến. Trận chiến bắt đầu, pháo đạn hai bên trao qua trả lại bên tám lạng người nửa cân, nhưng do lần này, Mã Đán chủ yếu làm nhiệm vụ vận chuyển quân lương nên chỉ trang bị vũ khí gọn nhẹ, so ra là quá đơn giản so với lính Nhật đã được chuẩn bị đầy đủ để giáp chiến. Được khoảng hai mươi phút thì quân sĩ bên Mã Đán sắp hết đạn, đề nghị Mã Đán hạ lệnh vứt bỏ lương thực lại để đột phá trùng vây, giữ lấy tính mạng. Mã Đán quát lớn:

- Ta cần lương thực chứ không cần mạng sống! Tuyệt đối không được để mất lương thực!

Có điều, đạn dược đã hết sạch, lính Nhật lại ập đến, thấy Mã Đán và quân lính đã hết đạn, bèn khuyên họ đầu hàng. Mã Đán nhìn đồng đội, hỏi:

- Anh em có đồng ý đầu hàng không?

Không ai trả lời, chỉ lặng lẽ bật lưỡi lê. Lính Nhật thấy quân sĩ của Mã Đán chuẩn bị đánh giáp lá cà thì tinh thần thượng võ và khí khái của kẻ đại trượng phu nổi lên, không ngoéo cò súng nữa mà cũng bật lưỡi lê lên, cũng có tên rút kiếm, rút đao ra cầm nơi tay. Chỉ trong nháy mắt, lưỡi lê, đại đao, kiếm đồng loạt vung lên cao. Những làn ánh sáng lạnh làm lóa mắt lẫn nhau. Mặt đối mặt, đầu đối đầu, đúng nghĩa một trận cận chiến. Mã Đán hô lớn:

- Tấn... công...! Xung... phong!

Đúng là hùng tráng! Đúng là bi thảm! Phía Mã Đán bằng mọi cách phải đánh bật vòng vây, lính Nhật cũng chẳng muốn tha con mồi trong tầm tay, sát khí làm mặt ai nấy đỏ tía, tiếng hô “Giết! Giết! Chết này!

Chết này!...”.. Lưỡi lê của Mã Đán đã bị đao chém đứt lìa, nhặt lấy một thanh đại đao trong đồng xác chết vung vù vù rồi xông thẳng vào giữa đám lính Nhật, tả đấm hữu chém một cách điên cuồng. Cậu ta nghĩ, không còn nghi ngờ gì nữa, nhất định đây là trận chiến cuối cùng trong đời, bởi mình sẽ chết, đó là điều chắc chắn. Chết thì chết, chẳng có gì đáng sợ cả. Cậu ta đã chuẩn bị đón nhận cái chết, thậm chí còn nghĩ đến chuyện là sau khi chết, mình có thể gặp lại bố, gặp lại rất nhiều anh em đã chết trước đây... Thanh đại đao trong tay Mã Đán đã chém gục mười mấy lính Nhật, lưỡi đao sứt mẻ chẳng khác nào một lưỡi cưa, bắp đùi cậu ta cũng bị kiếm đâm một nhát xuyên thấu nhưng hình như cậu ta chẳng thấy đau đớn gì cả. Cuối cùng thì lính Nhật cũng phải tháo lui bỏ chạy, thực ra thì bọn chúng bỏ chạy vì thấy khí thế của Mã Đán và quân lính của cậu ta quá hung tợn, quá liều mạng. Lính Nhật đã bỏ chạy nhưng Mã Đán vẫn chưa thôi, còn đuổi theo truy kích vung đao chém tới tấp, vừa quất vừa chém cho đến khi bị thuộc hạ giữ lại. Khi thuộc hạ băng bó vết thương cho mình, Mã Đán mới nhận ra là bắp đùi của mình đã bị kiếm xuyên qua, may mà chẳng chạm tới xương.

- Lương thực vẫn còn đầy chứ? - Mã Đán hỏi.

- Vẫn còn, không mất một hạt gạo. - Một người lính nói.

- Thế thì ta không hề bị mất mặt với Khang Khu. - Mã Đán hồ hởi nói.

- Nhưng một vành tai của anh không thấy đâu nữa cả. - Một người lính khác nói.

Mã Đán đưa tay sờ tai. Đúng là vành tai phía bên phải của cậu ta đã biến đi đâu mất. Mã Đán lò dò định tìm vành tai của mình, nhưng xác chết chất chồng trên chiến trường, hai chiếc đầu lâu chết mà không nhắm mắt làm cho cậu ta hoảng hồn. Mã Đán đứng nghiêm trước những xác chết của đồng đội khóc ngất, đưa tay vuốt mắt cho từng người đến khi mắt họ khép lại mới thôi.

Sau khi nghe tin thắng lợi ở Đài Nhi Trang báo về, Lý Tông Nhân liền tặng cho Mã Đán một cái biệt hiệu mới - Mã To Gan. Đối với Mã Đán, đây là một kiểu tán dương cao nhất, vinh dự nhất lúc ấy, so với tất cả những huy chương huân chương mà cậu ta đã nhận được, biệt hiệu này khiến cậu ta cảm thấy đặc biệt kiêu hãnh. Lý Tông Nhân nói:

- Mã Đán à, lúc này trong cơ thể cậu, ngoài da ra thì còn lại toàn là gan... Lá gan của cậu to như thế là đủ rồi đấy, không thể to hơn được nữa, vì nếu to hơn nữa thì cậu sẽ trèo lên đầu ta mà ngồi mất.

Hình như Mã Đán chẳng quan tâm lắm đến những gì Lý Tông Nhân vừa nói, lầm bầm:

- Tôi làm gì có gan, tôi chỉ có “sợ”!

Lý Tông Nhân hiểu rất rõ tâm lý Mã Đán, nói:

- Cậu “sợ” gì chứ? Chờ đến khi chiến tranh kết thúc, gạo trong kho quân nhu còn bao nhiêu cậu cứ lấy bấy nhiêu, rồi dùng chiến mã của chúng ta chuyển tất tần tật về Thượng Tân. Ta nghĩ là đoàn ngựa sẽ kéo dài đến vô tận đấy.

Mọi người đều giật mình trước câu nói của Lý Tông Nhân và càng tỏ ra hâm mộ Mã Đán, có điều Mã Đán chỉ cười nhẹ, không hiểu cậu ta đang nghĩ gì.

Lý Tông Nhân giao cho Mã Đán một nhiệm vụ mới: Huấn luyện tân binh. Gã vỗ vai Mã Đán, nói một cách ý vị sâu xa:

- Cậu giới thiệu cho các tân binh biết cách làm thế nào để gan bé biến thành to nhé!

Tân binh rất hào hứng trông ngóng, chờ đợi Mã Đán sẽ trực tiếp truyền thụ những bí quyết cho mình, có điều, không ai biết được ý chí chiến đấu của cậu ta là có từ đâu, cho nên tất cả đều thầm chửi Lý Tông Nhân là kẻ lừa đảo, thậm chí có người còn cả gan chửi thành tiếng câu này. Từ trước đến nay thuộc hạ của Lý Tông Nhân chưa ai có gan mở miệng chửi trưởng quan của mình như vậy nên tất cả đều mắt lăm mày lét nhìn nhau, chỉ có Lý Tông Nhân là cười khơ khớ, nói:

- Không hề gì, không hề gì. Có điều các người không học được cách luyện gan của Mã Đán nên mới nói ta là kẻ lừa đảo thôi!

Sau khi vết thương đã lành hẳn, Mã Đán còn theo chân Lý Tông Nhân đánh nhau không biết bao nhiêu trận mà ngay cả cậu ta cũng không nhớ nổi nữa. Chiến tranh đã biến Mã Đán trở thành một cục thịt biết đi, chỉ biết đánh nhau mà không còn một suy nghĩ nào khác, đôi khi lại biến thành một kẻ điên cuồng trông chẳng khác nào một con dã thú. Lý Tông Nhân chỉ cần cái tinh thần không sợ chết của cậu ta. Không chỉ Mã Đán, “không sợ chết” còn là “quân hồn” của toàn bộ quân đội Quế Lâm. Ngược lại, “sợ chết” lại là điểm yếu chết người của quân đội Nhật Bản, lấy cái sở trường để đối phó với cái sở đoản của địch khiến Lý Tông Nhân mau chóng thành công, cũng là chỗ dựa cơ bản nhất để gã nhanh chóng khẳng định vị trí của mình trên diễn đàn chính trị, quân sự Trung Quốc lúc bấy giờ.

Mỗi sáng sớm sau khi ngủ dậy, thói quen của Mã Đán là hỏi người bên cạnh là mình vẫn đang còn sống hay đã chết. Nhận được lời khẳng định là mình vẫn đang còn sống, Mã Đán mới chịu ăn cơm. Mỗi khi ăn cơm cũng không bao giờ quên việc kể huyền thuyên về Khang Khu. Kết thúc những chuyện huyền thuyên ấy thường là câu này:

- Nếu hôm nay ta chết trong lúc đánh nhau, các cậu nhất định phải thay mặt ta chuyển gạo về cho chị dâu nhé.

Thuộc hạ của Mã Đán nghe mãi câu này nên cũng chẳng cần phải cảm thấy phiền lòng, họ cũng đã từng nhận lời Mã Đán làm việc này hàng nghìn vạn lần rồi. Có điều, tất cả những người đã từng nhận lời với Mã Đán đã lần lượt lần lượt từng người một ra đi vĩnh viễn. Do đó mà khi nhận thêm những lính mới, Mã Đán lại tiếp tục ủy thác cho họ làm công việc chuyển gạo về cho Khang Khu nếu chẳng may mà cậu ta không kịp quay về nữa.

Khi người Nhật tuyên bố đầu hàng, Mã Đán đã là thiếu tướng, chính Lý Tông Nhân là người tự tay đeo

quân hàm cho cậu ta. Bắt đầu từ đó, cái danh “Mã thiếu tướng” trở nên vang lừng thiên hạ lúc ấy. Có điều, ngoài việc dũng cảm, không sợ chết ngoài chiến trường ra, quả thật là cậu ta không hiểu gì về chiến lược chiến thuật, cũng chẳng giỏi chỉ huy đánh nhau, thậm chí xem bản đồ quân sự mà chẳng hiểu gì cả. Khi không đánh nhau, công việc mà cậu ta thích nhất là cạo đầu cho quân lính để giết thời gian, tìm một niềm vui nho nhỏ khi nhìn thành quả của mình. Do vậy mà trong quân đội, từ quan chức cấp cao cho đến anh lính binh nhì đều không gọi Mã Đán là “Mã tướng quân” mà thường gọi là “Mã To Gan” hoặc “Tướng quân cạo đầu”.

Câu chuyện gần như là truyền kỳ về Mã Đán đã vang đến tai Tướng Giới Thạch. Ngoài việc phong quân hàm ra, họ Tướng không còn biết phải ban thưởng như thế nào cho xứng đáng với người của Lý Tông Nhân nữa. Có điều, Tướng Giới Thạch cứ nghĩ mãi về chuyện này, phải làm thế nào để ban cho Mã Đán một cái vinh dự mà người khác khó lòng có được. Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng Tướng Giới Thạch cũng đã nghĩ ra một cách - Cho người gọi Mã Đán đến Nam Kinh để cạo đầu cho mình. Mã Đán không hiểu chuyện gì đang xảy ra, bèn thỉnh thị ý kiến của Lý Tông Nhân. Lý Tông Nhân nói:

- Đi đổ bộ cho Ủy viên trưởng Tướng Giới Thạch cũng là một vinh dự cao quý trong đời một con người rồi. Cậu không biết à, có bao nhiêu là tướng lĩnh sắp hàng chờ đến lượt được đổ bộ cho ông ấy đấy. Đi đi! Cố gắng cạo đầu thật đẹp cho ông ấy.

- Đánh nhau tôi không sợ, nhưng tôi lại sợ cạo đầu cho Ủy viên trưởng lắm.

- Rừng đao mưa đạn, vào sinh ra tử đều đã trải qua thì việc cạo đầu là cái quái gì! Cậu cứ xem cái đầu của ông ấy chẳng khác gì một quả dưa là được chứ gì, năm ấy không phải là cậu đã nghĩ đầu ta là một quả dưa sao?

Mã Đán đến Nam Kinh cạo đầu cho Tướng Giới Thạch thật.

Tướng Giới Thạch đang chờ Mã Đán trong dinh thự của mình. Khi Mã Đán đến, ông ta đang đọc báo, tờ báo che lấp cả người, chỉ có cái đầu không to lắm nhô lên khỏi tờ báo. Tóc trên đầu rất ngắn, ngắn đến độ không nhận ra là có tóc, đã lốm đốm bạc. Khi Mã Đán đi đến gần Tướng Giới Thạch khoảng cách độ mười mét thì bị cảnh vệ gọi lại, kiểm tra đồng quần của cậu ta. Đây là lần thứ ba Mã Đán bị quân cảnh vệ mò vào đồng quần.

Tướng Giới Thạch đặt tờ báo xuống, nói với cảnh vệ:

- Không cần kiểm tra. Cậu ta từ một gã thợ cạo biến thành tướng quân đấy!

Mã Đán cúi chào Tướng Giới Thạch. Ông ta gật nhẹ đầu, nói:

- Cậu đừng trách cứ quân cảnh vệ nhé. Bọn chúng đều biết năm ấy cậu giấu lựu đạn trong đồng quần để nhét vào túi Ngô Bội Phù. Ta không phải là Ngô Bội Phù, đầu của hân to hơn đầu của ta nhiều, đáng ra hân phải trả gấp đôi tiền công cho cậu.

Mã Đán lấy con dao cạo trong chiếc túi đeo bên hông ra. Con dao này theo Mã Đán từ khi cậu ta rời Thương Tân cho đến bây giờ, đã từng cạo cho hàng nghìn cái đầu. Tưởng Giới Thạch đứng dậy, đi ra một gốc cây to ở ngoài sân ngồi xuống để cho Mã Đán cạo đầu.

Thoạt nhìn có thể nhầm tưởng rằng da đầu Tưởng Giới Thạch rất láng bóng và bằng phẳng, nhưng thật ra là nó lồi lõm và có nhiều sẹo mờ, nếu là một thợ cạo không có kinh nghiệm, xem nó như bao cái đầu khác cứ thế mà ra tay thì nhất định sẽ gây ra hậu quả khôn lường. Nhưng Mã Đán không hề lo lắng, bởi loại đầu như thế này cậu ta đã gặp quá nhiều, thậm chí còn có nhiều cái đầu khó cạo hơn. Mã Đán nhớ kỹ lời Lý Tông Nhân, không xem cái đầu của Tưởng Giới Thạch là cái đầu mà xem là một quả dưa, cạo theo sở thích của riêng mình, vừa cạo vừa ngâm nga một khúc dân ca Thương Tân.

- Khi cậu cạo đầu, ta trông thấy rõ là thần thái của cậu nhẹ nhàng, tinh thần rất ổn định, không lo không lắng, không vội không chậm, đúng là khí độ của một đại tướng. - Tưởng Giới Thạch nhận xét rồi hỏi - Sao cậu luyện được trình độ này?

- Cạo đầu cũng giống như chiên trứng vậy, trứng gà hay trứng vịt cũng như nhau, chiên nhiều thì trứng không còn là trứng nữa.

Tưởng Giới Thạch chưa rõ ý tứ trong câu trả lời của Mã Đán, lại hỏi:

- Đầu của ta so với đầu của Lý Tông Nhân tiên sinh có gì khác nhau?
- Đầu của trưởng quan Lý giống trứng gà, đầu của Ủy viên trưởng Tưởng giống như trứng vịt.
- Thế ai hơn ai kém?

Mã Đán suy nghĩ một lát rồi nói:

- Không thể phân định hơn kém hay đẹp xấu được, nhưng nếu hai cái trứng đập vào nhau thì tất yếu cả hai sẽ bị vỡ. Tôi muốn hai ngài dĩ hòa vi quý.

Tưởng Giới Thạch cười ha hả nói:

- Một gã thợ cạo mà nói năng cực kỳ lý lẽ súc tích. Cả ta lẫn Lý Tông Nhân tiên sinh đều tận trung báo quốc, đoàn kết chặt chẽ. Nghe nói là mỗi lần cậu cạo đầu cho Lý tiên sinh là ông ta sẽ thắng trận, điều thần kỳ ấy có thật không?

- Làm gì có chuyện ấy! Chẳng qua là người ta đơm đặt thế thôi. Tôi không phải là pháp sư, chỉ là một gã thợ cạo thôi.

- Thợ cạo đầu của ta bị người Nhật bắn chết, từ đó đến nay ta chưa được ai cạo đầu mà cảm thấy vừa ý cả. Cậu có đồng ý lưu lại bên ta, làm thợ cạo đầu cho ta không? Ngày nào ta cũng muốn cạo đầu. Dao không mài thì không sắc, đầu không cạo thì không linh hoạt. Nếu không cạo đầu, Lý Tông Nhân tiên sinh làm sao có thể lợi hại hơn ta được?

- Tôi không muốn đánh nhau nữa. Tôi muốn về quê để cạo đầu cho bà con hàng xóm, làm một gã thợ cạo bình dân thôi.

- Ta cũng không muốn có chiến tranh. Đầu tiên là đánh nhau với Lý Tông Nhân, rồi đánh nhau với cánh quân phiệt lớn nhỏ, đánh nhau với người Nhật. - Tướng Giới Thạch thở dài nói - Bây giờ ta chỉ muốn hưởng thái bình... Nghe đầu trước kia lá gan của cậu bé như gan chuột, đánh nhau thì sồn đầy quần bị người ta cười. Nhưng ta lại không thấy nó đáng cười tí nào cả. Ai lại không sợ chết chứ? Năm ấy Lý Tông Nhân tiên sinh cũng đã bị chúng ta đánh cho thất điên bát đảo, kêu cứu liên tục đấy thôi. Tướng Giới Thạch ta cũng sợ chết, lần đầu tiên ra trận đánh nhau cũng sồn đầy quần, kêu cha khóc mẹ, tiếc là không đào được một cái hang mà chui tọt vào như một con chuột để mà trốn. Nói cho cậu biết, người sợ chết mới có thể sống lâu.

Mã Đán cho rằng những lời Tướng Giới Thạch đã nói đều có lý, cũng giống như ngày xưa bố mình đã từng nói, nói cách khác là cách nhìn người, nhìn đời của Tướng Giới Thạch với bố mình có rất nhiều điểm tương đồng.

- Cạo đầu an toàn và dễ chịu hơn nhiều so với đánh nhau, vả lại, cậu lại được cạo đầu cho Tướng Giới Thạch ta. - Tướng Giới Thạch nói.

- Tôi vẫn cứ muốn về nhà cạo đầu cho bà con ở quê.

Tướng Giới Thạch có một chút thất vọng:

- Có phải là cậu cho rằng, làm công việc cạo đầu bỏ vốn thì ít mà lãi nhiều chẳng?

- Không phải thế, chỉ là tôi muốn về nhà thôi. - Mã Đán nói rất cương quyết.

Nói đến hai tiếng “về nhà” không hiểu vì sao Mã Đán chợt thấy xúc động trong lòng và một cách vô thức, cổ tay đang cầm con dao cạo như bị tăng một chút sức. Tướng Giới Thạch kêu “Á!” lên một tiếng theo bản năng vì da đầu của ông ta đã bị lưỡi dao rạch một đường, máu đang rỉ ra. Mã Đán nhận ra là mình đã thất thố với Tướng Giới Thạch. Một cảnh vệ chạy đến nhìn Mã Đán một cách giận dữ nhưng không nói gì với cậu ta, lớn tiếng gọi bác sĩ. Tướng Giới Thạch ngăn gã cảnh vệ lại, nói:

- Có gì mà thất kinh nên như thế, chỉ là xước da thôi mà, việc gì phải làm phiền đến bác sĩ?

Gã cảnh vệ cúi xuống quan sát vết thương, định nói gì thêm nữa nhưng nín lại. Tướng Giới Thạch nói:

- Mã Đán à, đừng quá lo lắng như thế, tiếp tục cạo đi!

Mã Đán hít một hơi thở thật sâu, tiếp tục cạo. Rất may là nhát dao vừa rồi không quá mạnh nên da đầu Tướng Giới Thạch chỉ bị xước một đường nhẹ, lúc này đã cầm máu.

Đầu của Tướng Giới Thạch được Mã Đán cạo đi cạo lại, một sợi tóc cũng không bỏ qua, cạo cho đến khi nó trở nên láng bóng như có thể soi mặt được mới dừng tay. Tướng Giới Thạch đưa tay sờ đầu, tỏ vẻ

vô cùng vừa lòng. Ông ta đứng dậy, nói:

- Mã Đán này, ta có cảm giác là trong khi cạo, hình như là cậu đã dùng con dao viết chữ trên đầu ta, đúng không?

Trong lòng Mã Đán định lên tiếng phủ nhận, nhưng miệng lại nói:

- Ủy viên trưởng đúng là thần nhân!

- Thế thì cậu đã viết chữ gì trên đầu ta?

- Ba chữ “Hòa vi quý”!

Tưởng Giới Thạch vỗ vai Mã Đán, nói:

- Ta cũng cảm nhận được ba chữ này. Cạo đầu cũng thiện nghệ mà viết cũng rất hay!

Mã Đán thu dọn đồ đạc cáo từ. Tưởng Giới Thạch nói:

- Đúng là cậu phải đi sao?

- Đúng thế. Từ nay về sau thiên hạ đã thái bình, tôi vẫn còn cơ hội để cạo đầu cho Ủy viên trưởng nữa mà.

- Cậu sẽ nhanh chóng nhìn thấy Trung Quốc thái bình thôi. - Tưởng Giới Thạch nói một cách bóng gió sâu xa.

Từ Nam Kinh trở về, Mã Đán nghĩ rằng mình đã có thể trở về Thượng Tân- .

Nghĩ vậy, Mã Đán cương quyết ra đi. Lý Tông Nhân hỏi:

- Lại sợ chết rồi phải không?

- Không! Tôi chỉ không biết là chiến tranh bao giờ mới kết thúc thôi.

- Nếu muốn thiên hạ thái bình thì dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình. - Lý Tông Nhân nói - Những gì Tưởng Giới Thạch không làm được thì Lý Tông Nhân ta có thể làm được tất!

Lý Tông Nhân yêu cầu Mã Đán chờ đợi trong ba năm. Gã nói:

- Ba năm sau, quân đội Quế Lâm sẽ thống nhất thiên hạ, Trung Quốc sẽ thái bình, nhân dân sẽ an cư lạc nghiệp, đất nước sẽ đi theo con đường tự cường. Đến lúc ấy, cậu muốn làm gì thì làm.

- Thấm thoát mà tôi đã đánh nhau hơn hai mươi năm rồi. - Mã Đán nói như đinh đóng cột - Tôi không muốn đánh nhau nữa.

Rõ ràng Lý Tông Nhân cũng nhận ra là Mã Đán thật sự không muốn tham gia quân đội nữa. Trên người cậu ta lúc này không còn một chút nhuệ khí hay sát khí nào nữa.

- Cậu không muốn đánh nhau nữa thì thôi, cậu cứ ở lại đây cạo đầu cho ta vậy. - Lý Tông Nhân xuống nước.

- Nếu chỉ cạo đầu mà không cầm súng đánh nhau, người ta sẽ lại gọi tôi là thằng nhu nhược. Tôi đã khó khăn lắm mới vượt được cái danh hiệu đáng sỉ nhục này, có gì tôi lại phải vác lấy nó?

- Chiến tranh vẫn chưa kết thúc, nếu trước khi chiến dịch mới diễn ra mà lại bỏ về quê, cậu vẫn mang tiếng là thằng nhu nhược đấy!

Thế đấy! Chỉ vì không muốn người ta gọi mình là thằng nhu nhược mà Mã Đán lại phải tiếp tục đánh nhau! Không còn cách nào khác, cậu ta lại phải đặt hành lý xuống, cầm lấy súng và tiếp tục lao vào lửa đạn.

Đánh nhau với ai thì những gì diễn ra trên chiến trường cũng tương tự như nhau thôi, cũng đao kiếm sáng lòa, cũng rừng gươm mưa đạn, không có một chút ý vị mới nào cả, cái có thật chỉ là sự sống chết, sự tồn tại hay không tồn tại nữa mà thôi. Mã Đán lại tham gia vô số trận đánh lớn nhỏ, thân thể tiếp tục nhận những vết thương mới. Chiến công cũng khá nhiều, cũng vinh dự lắm nhưng suy cho cùng thì Mã Đán cũng đã là một cựu binh với hàng trăm trận đánh đã đi qua đời cậu ta, những gì gặt hái trong chiến tranh sau này không làm cho cậu ta quá vinh dự, quá tự hào nữa. Cuối cùng thì Mã Đán cũng cố gắng đến mùa xuân năm 1949. Lúc này, Lý Tông Nhân chuẩn bị trở thành tổng thống của Trung Hoa Dân quốc. Trước khi nhậm chức, Lý Tông Nhân gọi Mã Đán đến bảo cạo đầu cho mình.

- Cạo xong cái đầu lần này, thiên hạ Trung Quốc sẽ an hưởng thái bình, vĩnh viễn không còn chiến tranh nữa. - Lý Tông Nhân nói với vẻ rất đặc chí.

- Lý trưởng quan à, lúc này ông sắp sửa là tổng thống, tôi phải về quê thôi.

- Cậu bằng lòng với việc đem quãng đời sống một chết mười trong hơn hai mươi năm qua để đổi lấy một chuyện tầm thường là về quê cạo đầu như thế hay sao?

- Tôi chỉ muốn về nhà!

- Được thôi! Ngày đầu tiên tuyên bố thiên hạ thái bình ta sẽ lập tức phê chuẩn để cho cậu về quê!

Không lâu sau đó, hai bên đảng phái lại tiếp tục thất bại trên bàn đàm phán. Cuối cùng thì lòng kiên nhẫn của Mã Đán cũng đã hết, chạy thẳng lên vùng Giang Bắc đầu hàng quân đội Cộng sản. Và cậu ta đã xin được về quê.

- - - - -

Ngày ấy sương mù dày đặc, khó lòng phân biệt được là sáng sớm hay hoàng hôn, trời và đất cũng khó mà phân định được một cách rạch ròi, người Thượng Tân đột ngột nghe thấy một tiếng đau đớn khóc xé lòng len lỏi và tản ra trong sương mù, nghe như gần như xa, lúc dứt lúc nổi. Tiếng khóc như những nhát búa nện vào tâm can người Thượng Tân khiến người ta khó lòng nén được nỗi thương cảm. Họ rời khỏi nhà, căng mắt nhìn trong sương mù, nhận ra có một đoàn ngựa xuất hiện mờ mờ tỏ tỏ từ phía bắc, dài dằng dặc. Trước tiên, người ta nhìn thấy đầu ngựa, đến mình ngựa, trên lưng mỗi con ngựa là hai chiếc túi nặng trĩu



trịch.

Đoàn ngựa có vẻ cô độc vì chẳng thấy bất kỳ ai dẫn dắt chúng cả. Khi đoàn ngựa sắp đến trung tâm thị trấn, người ta mới phát hiện một gương mặt hình như rất xa lạ nhưng nhìn kỹ, té ra là Mã Đán.

Mã Đán lại trở về. Toàn thể mọi người trong thị trấn đều tập trung ra đường phố để đón Mã Đán và đoàn ngựa của cậu ta. Mã Đán dắt đoàn ngựa lặng lẽ đi trên phố, không chào hỏi ai, mọi người cũng không mạo muội chào hỏi cậu ta. Họ chỉ lặng lẽ đếm số lượng ngựa, thận trọng chú ý đầu ghé tai thềm thì với nhau. Khang Khu là người xuất hiện trước mặt Mã Đán cuối cùng. Cô ta đã gầy đến độ chẳng còn ra hình hài gì nữa, đi đến trước mặt Mã Đán mà chẳng khác nào một cây ma đang di động. Khang Khu ôm lấy Mã Đán gào khóc:

- Tất cả mọi người ở thị trấn Thượng Tân này đều cho rằng anh đang cùng hưởng vinh hoa phú quý với Lý Tông Nhân mà không trở về nữa... Nhưng tôi không tin chuyện ấy. Anh đã trở về, cuối cùng thì tôi đã có thể yên tâm mà chết rồi.

- Em phải sống, bởi vì em là lá gan của anh. Ba cửa hàng gạo của nhà ta còn không? Chúng ta đã có thể sống những ngày kê cao gối mà nằm rồi.

Khang Khu đưa tay sờ sẫm cơ thể Mã Đán từ trên xuống dưới, không nhận ra là thiếu chân mất tay nhưng lại mất hẳn một vành tai, kêu lên kinh sợ:

- Tại sao anh lại mất đi một vành tai như thế?

- Làm gì có chuyện vành tai anh bị mất? Chẳng qua là một vành tai của anh nó mọc lặn vào trong óc thôi. Anh nghe vẫn còn rõ lắm.

Những người chung quanh đều bất giác đưa tay sờ tai của mình, có người cười nói:

- Mã Đán không có một vành tai, tôi lại thêm một vành tai mới!

Khang Khu chỉ vào đoàn ngựa hỏi:

- Trong các cái túi kia là thứ gì? Là khoai hay là bạc nén?

Mã Đán chậm rãi trả lời:

- Không phải khoai mà cũng chẳng phải bạc, là xương!

Khang Khu đưa hai tay sờ một túi, quả nhiên là từng cục từng cục cứng ngắt, hoảng sợ la lên:

- Mã Đán không mang bạc về mà là xương!

Là xương của binh đoàn Thượng Tân! Mọi người chột hiểu, tiếng khóc ai oán mà họ nghe thấy trong sương mù phát xuất từ những chiếc túi vải này!

Gương mặt Mao Tuyết Hoa đã lộ vẻ già nua trước tuổi, tách khỏi đám đông, ngập ngừng đi đến trước mặt Mã Đán hỏi:

- A Tín có về không?

- Trên lưng con ngựa thứ ba!

Mao Tuyết Hoa đi đến chỗ con ngựa thứ ba, sờ sẫm hai chiếc túi trên lưng ngựa, áp mặt vào đó nhưng không hề khóc, hỏi Mã Đán:

- A Tín sợ mà chết à?

- A Tín không hề sợ hãi, ngược lại rất dũng cảm. Anh ấy buộc thuốc nổ đầy người rồi xông thẳng vào doanh trại lính Nhật... - Mã Đán nói lớn - Binh sĩ người Thượng Tân không ai hèn nhát, không ai sợ chết trên chiến trường cả, ai cũng gan dạ, ai cũng chết một cách anh hùng!

- A Tín chết là do tôi. Tôi bảo anh ấy đi tìm cái chết. - Mao Tuyết Hoa nói - Chắc chắn là A Tín rất oán hận tôi!

- Anh ấy không hề oán hận. Từ khi đến chỗ tôi, anh ấy rất vui vẻ. A Tín còn may cho Lý Tông Nhân một bộ quần áo nữa. Khi không đánh nhau, Lý Tông Nhân thường mặc bộ quần áo mà A Tín may cho.

Đang lúc Mã Đán nói thao thao bất tuyệt thì lão Phạm xách chiếc búa tạ trong tay xông thẳng đến chỗ cậu ta. Mọi người chưa có bất kỳ phản ứng nào thì lão đã đến trước mặt Mã Đán, giơ búa lên và chuẩn bị đập thẳng xuống đầu cậu ta. Mã Đán cũng không có ý tránh chiếc búa ấy. Khang Khu kêu lên kinh hoàng, cho rằng chiếc búa đã nện xuống sọ Mã Đán, một cách bản năng, cô ta nhắm mắt lại. Nhưng khi Khang Khu mở mắt ra thì chiếc búa trong tay lão Phạm vẫn còn đang khựng lại giữa không trung. Mã Đán không hề tỏ ra sợ hãi, bình tĩnh đến độ khó tin trước chiếc búa có thể đập vỡ sọ mình bất cứ lúc nào. Mọi người mở to mắt, ngây người nhìn Mã Đán. Cậu ta từ tốn lấy trong túi ra một chiếc huân chương rồi cũng rất từ tốn, gắn nó lên ngực lão Phạm, nói:

- Chiếc huân chương này do Lý Tông Nhân tặng cho chú!

Nói xong, Mã Đán chỉ tay về cuối đoàn ngựa, nói:

- Các con trai chú ở trên bốn con ngựa cuối đoàn, bốn đứa, rất nặng. Tôi đã mang về toàn bộ trả lại cho chú...

Lão Phạm vứt chiếc búa, chậm rãi đi về phía cuối đoàn ngựa. Sương mù dần dần che lấp thân hình lão ta.

Mã Đán đào một chiếc hố rất lớn trên sườn núi Mai Tử, đặt tất cả xương cốt vào một huyệt mộ chôn chung, dựng một tấm bia, ghi: “Binh đoàn Thượng Tân chiến tử chi mộ”. Phía sau tấm bia ghi chi chút tên tuổi của những người đã chết.

Mã Đán ném chiếc huân chương mà Lý Tông Nhân đã cấp cho mình xuống dòng sông, tất cả quân trang quân dụng cũng bị cậu ta đốt sạch, chỉ giữ lại một thanh đại đao là vật duy nhất đã theo cậu ta bao nhiêu

năm nay. Mã Đán nói với người Thượng Tân:

- Từ nay về sau, Mã Đán tôi không còn một chút quan hệ nào với chiến tranh nữa. Tôi đã có thể làm một người bình dân, làm một thợ cạo đầu rồi. Chỉ cần có gạo, chúng tôi không còn thiếu gì nữa.

Mã Đán mua lại ba cửa hàng gạo. Mã Nhất, Mã Nhị, Mã Tam đã được phục hồi, lại thuê ba người làm công trông coi công việc ở ba nơi.

Ngày ấy, Mã Đán đang ngồi ngáp vặt trước cửa hàng Mã Nhất thì đột nhiên nghe thấy tiếng ai đó la lên:

- Mã... tướng quân!

Mã Đán nghĩ là mình đang ngủ mơ, không trả lời. Nhưng cậu ta lại tiếp tục nghe thấy “Mã tướng quân” lần thứ hai. Mã Đán ngược đầu nhìn lên, không có ai cả! Khi nghe thấy tiếng gọi lần thứ ba, Mã Đán đứng dậy, lúc này cậu ta mới nhận ra là có ai đó đang ngồi ở ngoài cửa, nhìn kỹ, té ra là Hồng Xung!

Hồng Xung đang bò lê trên đất, hai chân của lão đã liệt, đi lại bằng cách dùng hai cùi tay chống trên đất và bò lê, toàn thân đầy đất bùn. Vẻ nanh ác trước đây đã hoàn toàn biến mất trên mặt lão. Thấy Mã Đán bước đến, hình như Hồng Xung có vẻ sợ, chống tay quay người định bò đi. Mã Đán nói:

- Có phải là ông muốn đòi lại cửa hàng gạo mà đến đây?

Hồng Xung gập đầu lạy sát đất, nói:

- Không phải, không phải... Chẳng qua là lâu rồi không gặp cậu, muốn nói vài câu không phải về chuyện cũ với cậu thôi.

- Thế thì ông hãy vào trong nhà.

Vẻ mặt Hồng Xung rất thảm hại, đôi mắt đầy vẻ sợ sệt. Khi Hồng Xung bò lên thềm nhà, Mã Đán định đưa tay ra đỡ nhưng lão đã từ chối. Mã Đán hỏi:

- Sao ông lại có thể biến thành bộ dạng thế này?

- Bị bọn chúng đánh!

Mã Đán không biết “bọn chúng” mà Hồng Xung nói đến là ai, chợt nhớ lại Hồng Xung của năm xưa rồi lại nhìn Hồng Xung của hiện tại, trong lòng không ngăn được sự cảm khái.

- Cảm ơn Khang Khu của nhà cậu. Cô ấy đã cứu lão. Không có cô ấy có lẽ lão đã chết đói lâu rồi.

Một mùi thối khăm khăm bốc lên từ thân thể Hồng Xung. Trong lúc nhất thời, Mã Đán khó lòng chấp nhận một Hồng Xung đang ở ngay trước mắt mình, đang cố gắng chịu đựng thì đột nhiên Hồng Xung cao giọng nói:

- Mã tướng quân à, lão không phải là Hán gian. Lão chưa kịp thay mặt bọn Nhật làm chuyện gì thất đức, bất nhân bất nghĩa thì đã bị Mã Hổ nhà cậu biến thành phế nhân. Cậu phải đứng ra làm sáng tỏ chuyện

này cho lão.

- Không được gọi tôi là Mã tướng quân, bởi vì tôi không phải là tướng quân. - Mã Đán nói - Lúc này tôi là một người dân, một ông chủ nhỏ, một gã thợ cạo đầu, thế thôi.

- Cậu là người to gan nhất thị trấn Thượng Tân này, gan của cậu to hơn so với tất cả mọi người. Ngày ấy, cậu cố tình nguy trang làm như gan của cậu chỉ bằng gan chuột để cho mọi người thấy. Người ta có thể không thấy nhưng lẽ nào lão đây lại không nhận ra hay sao? Lão thì bên ngoài có vẻ mạnh bạo nhưng bên trong lại rất nhu nhược, cậu hoàn toàn tương phản với lão. Lão không tin là lá gan có thể luyện lên to được, gan chuột sao lại có thể luyện thành gan hổ? - Hồng Xung rướn người dậy, thể hiện một thái độ ngưỡng mộ đối với Mã Đán - Làm nên vương hầu khanh tướng vốn là do thiên bẩm!

Mã Đán cười nhạt:

- Trên thế gian này bất kỳ vật gì, chuyện gì cũng đều có thể so sánh, nhưng lá gan thì không thể so sánh được. Ông cũng không nên so sánh nữa. Nếu ông muốn cạo đầu thì tôi có thể giúp ông, đầu của ông cũng nên cạo đi là vừa.

Hồng Xung lắc đầu lia lịa:

- Không dám làm phiền Mã tướng quân. - Lão đổi giọng đề cập đến chuyện vừa rồi - Lão đây vẫn chưa kịp làm điều gì cho bọn Nhật thì đã bị Mã Hổ nhà cậu biến thành phế nhân...

Mã Đán không nói năng gì, nhìn đôi chân dị dạng của Hồng Xung. Rõ ràng là nó bị người ta đánh cho tàn phế.

- Mã Hổ là con cậu, đó là điều rõ ràng như ban ngày, chính xác như mười đầu ngón tay. Nó giống cậu như cùng một khuôn đúc ra... Cậu không nên tin vào những lời đồn nhảm. - Hồng Xung nói những lời dễ nghe như thể muốn an ủi Mã Đán.

Nhưng Mã Đán đột nhiên lại tức giận, định lớn tiếng với lão thì Khang Khu quay về.

- Khang Khu, cô cũng phải nói mấy lời hợp với đạo lý cho tôi chứ.

Hồng Xung bò đến ôm lấy chân Khang Khu, trông lão ta thật thê thảm. Khang Khu nói:

- Tôi đã nói cho ông biết từ lâu rồi, tôi có thể cho ông ăn cơm, nhưng không thể nói cho ông bất kỳ điều gì cả.

- Tôi chưa kịp làm gì cho người Nhật thì đã bị Mã Hổ làm cho biến thành phế nhân...

Hồng Xung nói với Khang Khu. Cô ta đã nghe câu nói này không biết bao nhiêu lần, đã nhàm tai nên hầu như không có phản ứng gì. Hồng Xung tuyệt vọng đưa mắt nhìn Mã Đán. Khang Khu nói với Mã Đán:

- Bọn chúng đã đánh lão thành bộ dạng như thế này, cứ cho là một sự trừng phạt thích đáng thôi.

Hồng Xung buông đôi tay đang ôm chân Khang Khu ra, khóc rống lên:

- Sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ giết chết lão thôi!

- Ông còn gần một nửa cuộc đời ở phía trước, ông nên tích đức hành thiện... - Khang Khu an ủi lão, nói.

- Ngày nào lão cũng tích đức hành thiện. Ngày hôm qua lão đã dùng đất lấp kín cái hố trước cửa hàng thuốc nhà họ Chu, ngày hôm nay lão đã dọn mấy bãi phân chó trước Mã Nhị và Mã Tam. Cổng nước ở phố cửa tây bị nghẽn, ngày mai lão sẽ thông cống...

Vừa nói Hồng Xung vừa đưa những ngón tay lên gập lại từng ngón một để Khang Khu có thể đếm được những việc làm “tích thiện” của lão. Khang Khu có vẻ như bị làm phiền, nói:

- Ông không việc gì phải báo cáo với tôi, tất cả người Thượng Tân đều trông thấy hết...

Không nhận được sự “chứng nhận” của Khang Khu, Hồng Xung nằm phục xuống đất, khẩn cầu:

- Năm ấy, khi cô mới đến Thượng Tân, tôi là người đã cho cô ăn, đã cứu sống cô... Ân đền oán trả, cô không nên vong ân bội nghĩa, không quan tâm gì đến chuyện sống chết của tôi lúc này.

Khang Khu thở dài, định vào nhà lấy cơm ra cho lão ta như những ngày bình thường khác, đột nhiên có ai đó khập khà khập khiễng chạy từ ngoài cổng vào, trên tay cầm một chiếc gậy trúc, đập liên tục xuống người Hồng Xung. Lão ta bị đánh đau, kêu lên oai oái. Mã Đán nhận ra người ấy. Chính là thằng Giang!

A Giang vừa đánh vừa chửi:

- Đồ Hán gian! Đồ vô lại! Chết không cần mặt mũi! Lão nghĩ là trốn ở đây thì tao không ngửi thấy mùi của lão à? Tao đã cảnh cáo lão bao nhiêu lần rồi, không được cướp cơm của tao ở thị trấn Thượng Tân này mà lão cũng không nghe sao?

Hồng Xung run lấy lấy bắp bò ra phía sau Khang Khu để trốn. Chiếc gậy trúc trên tay A Giang quất trúng vào người Khang Khu, cô ta chụp lấy chiếc gậy, nói:

- Được rồi, được rồi! Bỏ qua đi!

Thằng Giang không đuổi theo đánh Hồng Xung nữa nhưng vẫn còn hăn học cảnh cáo:

- Tao mà còn thấy lão ở Thượng Tân nữa là sẽ đánh tiếp!

Mã Đán nhận ra là thằng Giang đã già sọm, thân thể cũng còm nhom và hình như lưng nó đã còng.

Sống những ngày yên ổn bên cạnh Khang Khu, Mã Đán tỏ ra thỏa mãn vô cùng. Khang Khu cũng đã có thể ăn no, sức khỏe cũng dần dần hồi phục, có thể dọn dẹp cửa hàng. Có điều cô ta đã già đi trông thấy, nguyên nhân chính là vì nhớ thương Mã Hổ.

- Nếu Mã Hổ nhu nhược như anh thì có lẽ nó không chết sớm như vậy. - Lúc nào cô ta cũng đem Mã Đán so sánh với Mã Hổ - Sao nó lại không nghe lời tôi nhỉ?

- Mã Đán à, tôi không tin là Mã Hổ đã chết. Tối hôm qua tôi đã nằm mơ thấy nó. Nó cười một con

ngựa cao lớn trở về Thượng Tân...

- Anh nghĩ là Mã Hồ còn sống hay đã chết? Anh phải nói gì đi chứ! Tôi đã hỏi anh hàng nghìn lần rồi, tại sao anh lại không tự hỏi mình một tí xem sao? Tại sao anh lại nhẫn tâm để một mình tôi thương nhớ Mã Hồ hả?

Ngày nào cũng thế, Khang Khu cứ lặp đi lặp lại những câu nói về Mã Hồ khiến cho Mã Đán nghe đến phát chán, phát phiền, có điều cậu ta vẫn cố làm ra vẻ chăm chú nghe, lên tiếng an ủi Khang Khu. Chỉ khi nào Mã Đán cạo đầu cho ai đó thì Khang Khu mới không mở miệng nói về Mã Hồ mà thôi.

Đúng là khi nào cạo đầu cho ai đó, tâm trạng của Mã Đán mới trở nên bình lặng. Cậu ta tiếc là mình không thể cạo đầu liên tục cho người ta, cho nên mỗi lần trông thấy đàn ông đi ngang là cậu ta lên tiếng:

- Vào đây! Đầu của cậu cần phải cạo rồi đấy!

Mỗi khi có ai đó cần cạo đầu, Mã Đán đều đặt ghế trước cửa hàng Mã Nhất để cạo đầu cho họ. Mỗi lần cầm con dao cạo sắc bén trong tay, Mã Đán không khỏi cảm khái về một thời kỳ vào sinh ra tử, không khỏi nhớ Lý Tông Nhân. Những tin tức có liên quan đến Lý Tông Nhân không ngừng truyền đến từ bên ngoài, nhưng chủ yếu vẫn là chiến bại, vẫn là chạy trốn... Khí thế của quân Giải phóng Nhân dân như chẻ tre. Ngày nước Trung Quốc mới tuyên bố thành lập, thị trấn Thượng Tân treo đèn kết hoa, tiếng thanh la rền trời, tiếng hát tiếng hoan hô tiếng cười dậy đất. Từ trước đến nay hình như dân chúng chưa có được một ngày vui nào như vậy. Mã Đán và Khang Khu đang bận rộn trong cửa hàng thì tiếng huyên náo từ bên ngoài vọng vào. Cả Mã Đán và Khang Khu đều vội vàng chạy ra ngoài, chuẩn bị gia nhập đội ngũ diễu hành. Nhưng họ đã trông thấy một đội người ngựa từ xa đi đến, Mã Đán nhận ra ngay đó là một đội quân Cộng sản.

Mắt Mã Đán cũng đã có dấu hiệu lão hóa nên không thể nhận ra người đi đầu đội quân là ai, chỉ có cảm giác là người ấy rất to cao, rất uy nghiêm. Nhưng Khang Khu đã kịp nhận ra, có điều cô ta đã đứng chết lặng, đôi mắt trợn trừng, hầu như không có bất kỳ phản ứng nào.

- Khang Khu, em bị làm sao thế?

Khang Khu run rẩy toàn thân, chụp lấy vai Mã Đán bấu chặt như không muốn để mình phải ngã lăn ra đất. Mã Đán nghĩ trong bụng là Khang Khu ít gặp những người có thế lực, có uy quyền, lại là lần đầu tiên trông thấy Giải phóng quân nên trong lòng quá sức hồi hộp lẫn lo sợ nên mới có thái độ như thế.

Người đi đầu đội quân đã đến trước mặt Mã Đán và Khang Khu, nhảy xuống ngựa, từ từ bước đến, nhẹ nhàng nhưng trịnh trọng kêu lên hai tiếng:

- Bố! Mẹ!

Cuối cùng thì Khang Khu không nén được nữa, khóc rống lên rồi đổ sụp xuống đất. Mã Đán bước lên một bước, đứng sát với người nọ, nhắm mắt nhìn kỹ từ trên xuống dưới, bán tín bán nghi:

- Cậu là Mã Hổ?

- Vâng, con là Mã Hổ đây. - Mã Hổ lấy chiếc mũ xuống.

Mã Đán không ngăn được nước mắt chảy giàn giụa trên má, hai tay cậu ta không biết phải bám vào đâu. Mã Hổ cúi xuống đỡ Khang Khu đứng dậy, nói:

- Mẹ à, con đã về rồi đây!

- Tất cả mọi người đều tận mắt thấy con ngã xuống sông và đều tin là con đã chết rồi, nhưng mẹ và bố con chưa bao giờ tin là con đã chết. - Khang Khu vừa khóc vừa nói - Ngày nào bố mẹ cũng chờ con, chờ đến lúc thời đại thay đổi, cuối cùng thì con cũng đã về!

- Con - đã về đây.

Mã Hổ đã phát hiện ra Mã Đán bị mất một vành tai, cười khà khà nói:

- Bố à, rất may là bố vẫn còn tai trái!

Mã Đán cởi áo để cho Mã Hổ thấy những vết thương ngang dọc trên người, thở dài nói:

- Con trai à, vết thương trên người con có nhiều như bố không? May thật đấy, bố con mình không gặp nhau bằng gươm súng trên chiến trường.

- Lính của con có mấy người vốn là thuộc hạ của bố năm ấy nói về bố rất nhiều. Chúng nói bố đánh nhau rất được, không hề nhu nhược. Nhưng bọn chúng cũng nói, lá gan của con hình như cũng to hơn của bố nhiều.

Mã Đán sờ soạng những tấm huy chương Mã Hổ đang đeo trên ngực, cảm khái thở dài:

- Con trai à, con lớn rồi, thành danh rồi. Bố con ta không cần phải đọ gan với nhau nữa.

Năm ấy, Mã Hổ bị bắn và rơi xuống sông nhưng không chết, có điều đã hôn mê bất tỉnh, nổi vệt vờ trên mặt nước và trôi về hạ lưu và được người ta cứu lên ở chỗ cong của dòng sông cách Thượng Tân hơn một trăm cây số, vết thương vừa lành là đã gia nhập đội ngũ du kích của Đảng Cộng sản. Mấy năm sau, Mã Hổ đã trở thành đoàn trưởng trẻ măng dám đánh dám chịu chết dưới trướng của Lâm Bưu và thành công từ đó đến nay.

Cả nhà đoàn tụ như trong truyện cổ tích khiến Khang Khu cả đêm thao thức. Cô ta bảo Mã Đán nằm phía bên trái, còn Mã Hổ nằm phía bên phải của mình, tay trái sờ soạng Mã Đán, tay phải nắm chân nắm tay Mã Hổ nhưng vẫn cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

- Từ nay về sau không cho phép hai bố con rời xa tôi nữa, đêm nào cũng ngủ chung như thế này. - Khang Khu nói.

Có điều Mã Hổ không thể lưu lại Thượng Tân được lâu. Cậu ấy chỉ nhân tiện ghé thăm nhà trên đường hành quân. Mã Hổ vẫn còn trẻ lắm, chiến trường vẫn đang vẫy gọi cậu ấy. Khang Khu tiễn chân con trai

đến đầu thị trấn phía nam, nắm tay Mã Hổ nói:

- Nước Trung Quốc mới đã thành lập rồi, giang sơn đều về một mối, từ nay về sau cứ kê cao gối mà nằm thoi, nếu có đánh nhau thì cũng không nhất thiết phải liều mạng như ngày xưa nữa. Con phải học bổ con, gan bé một tí cũng chẳng mang tiếng xấu gì ghê gớm. Ông nội con khi còn sống cũng thường nói, gan bé thì sống lâu... - Khang Khu vẫn cố thuyết phục Mã Hổ - Nếu con không đồng ý với mẹ, mẹ không thả tay để con đi đâu...

- Con biết rồi. - Mã Hổ gật đầu - Từ nay về sau con sẽ không thèm dừng cảm nữa, giống như bố thời còn trẻ vậy. Chờ khi nào đánh nhau xong, con sẽ về Thượng Tân giúp mẹ bán gạo.

Khang Khu bán tín bán nghi, từ từ rời lỏng bàn tay đang nắm cổ tay của Mã Hổ. Cậu ta nhảy lên ngựa, vung roi. Con ngựa tung vó phi nước đại, chẳng bao lâu đã ra ngoài tầm mắt Khang Khu.

Khang Khu rất ân hận là đã để cho Mã Hổ ra đi, nét mặt ngày nào cũng dàu dàu, nói:

- Anh nghĩ xem, Mã Hổ có thực là sẽ không thèm dừng cảm nữa như nó đã nói hay không?

Trong lòng Mã Đán vẫn nghĩ: Xem tính khí của thằng oắt con ấy thì khó lòng thay đổi, con ngựa non ấy vẫn còn háu đá lắm, chẳng sợ gì hổ dữ ăn thịt đâu. Nghĩ thì cứ nghĩ, nhưng Mã Đán không thể nói ra, lòng cũng lo lắng không nguôi. Một tháng sau, Mã Hổ nhận lệnh tiêu diệt một nhóm thổ phi ở núi Ngũ Chi, đơn thân độc mã lên vào trại phi để trinh sát địa hình, bị phát hiện, bắn hết đạn thì cầm đao xộc vào giữa đám thổ phi, và tất nhiên là không thể thoát được cái chết.

Ngày ấy sương mù cũng dày đặc, Khang Khu đã có dự cảm là Mã Hổ sẽ trở về nên cứ ra đứng ngoài cổng để chờ, có điều lòng ngực cô ta cứ quặn thắt, tim đập nhanh, không cách nào có thể giữ được bình tĩnh. Đến khi trời sập tối, quả nhiên có một con ngựa chạy từ phía nam đến, trên ngựa là một người lính vừa gầy vừa thấp khiến người ta khó lòng nhận ra là trên lưng ngựa lại có người. Rõ ràng, đó không phải là Mã Hổ. Gã đến trước mặt Khang Khu, nói:

- Bà là bà mẹ anh hùng Khang Khu, đúng không?

- Tôi là Khang Khu.

Người ấy lấy chiếc túi đang khoác trên vai xuống đưa cho Khang Khu, nói:

- Con trai bà, cũng là con của nhân dân, tức đồng chí Mã Hổ đã anh dũng hy sinh. Đây là di vật của đồng chí ấy. - Nói xong thì lấy một vật từ trong túi áo ngực ra nói - Đây là huân chương của đồng chí Mã Hổ!

Khang Khu chỉ nhận những di vật của Mã Hổ, còn tấm huân chương thì cô ta đưa lại cho người ấy, cậu ta nhét nó vào tay Mã Đán. Mã Đán không từ chối được, phải nhận lấy. Người ấy nói:

- Ông bà còn có gì để nhắn gửi với tổ chức không?



Mã Đán lắc đầu, chỉ muốn khóc. Khang Khu chậm chậm nói từng tiếng một:

- Cậu đem con trai tôi về quá sớm!

Mã Đán mở chiếc túi ra, đếm từng đốt xương một, phát hiện là không có xương sọ. Người ấy nói:

- Đầu của Đoàn trưởng Mã đã bị bọn thổ phỉ cắt và vứt đi đâu mất, không thể nào tìm ra.

- Thế thì tôi sẽ phải đi tìm đầu của con tôi. - Mã Đán nói.

Mã Đán cầm lấy thanh đại đao nhảy lên lưng con ngựa đã đưa hài cốt Mã Hổ về nhà, chạy thẳng về hướng nam. Nửa tháng sau, Mã Đán đờn đao độc mã thâm nhập vào sào huyệt của bọn thổ phỉ núi Ngũ Chỉ. Trong số đó Mã Đán nhận ra được một ít người quen vốn từng là lính cánh quân Quế Lâm, đã từng vào sinh ra tử với Mã Đán trong thời gian đánh bọn quỷ Nhật Bản. Mã Đán nói:

- Các người đã giết con trai ta nhưng ta không tính toán gì với các người cả, nhưng các người không thể để cho con trai ta thân một nơi đầu một nẻo. Các người đem đầu con trai ta trả lại cho ta để cho nó được toàn thây.

Bọn phỉ đi lòng khắp núi Ngũ Chỉ, cuối cùng cũng đã tìm thấy đầu Mã Hổ, đưa cho Mã Đán mang về. Mã Đán nói:

- Thiên hạ lúc này cũng về một mối, các người cũng nên đầu hàng mà về nhà thôi, không cần phải bỏ mạng ở những nơi thâm sơn cùng cốc này.


- Chúng tôi không thể về được nữa rồi.

- Sao lại không về được chứ? Buông vũ khí đầu hàng, Giải phóng quân của Đảng Cộng sản sẽ thả các người về nhà thôi. - Mã Đán nói.

- Vũ khí đã đeo bên người chúng tôi hơn hai mươi năm rồi, đã gắn liền với cơ thể chúng tôi rồi, không thể tách rời, cũng không thể buông xuống được.

Cánh tay cầm thanh đại đao rung rung, nhưng Mã Đán chỉ hít một hơi thở thật sâu rồi quay người rời khỏi núi.

Mã Hổ được chôn ở sườn núi Mai Tử, bên cạnh mộ của Mã Cạo Đầu.

 Sau giải phóng, thị trấn Thượng Tân chưa có được một ngày yên tĩnh đúng nghĩa. Những cuộc vận động kế tiếp nhau, khắp nơi đều vang lên tiếng thanh la tiếng trống cùng với loa phóng thanh ra rả những lời tuyên truyền suốt ngày suốt đêm. Ngoài ra còn có công cuộc phê đấu địa chủ khá rộn ràng, những cuộc trấn áp bọn phản cách mạng vô cùng thảm khốc...

Hồng Xung ý thức được một cách rõ ràng tình thế nguy hiểm đối với mình, ngày nào cũng bò qua bò lại trước cửa hàng Mã Nhất, nhặt củt chó phân người cùng với rác vương vãi trên đường phố nhét vào chiếc túi đeo trên lưng, sau đó đem đổ vào một đồng, rồi lại tiếp tục nhặt, tiếp tục đổ lặp đi lặp lại như thế. Lão muốn để cho Khang Khu thấy mình đang “tích đức hành thiện”. Có người còn cố ý đem rác vãi ra đường để cho lão nhặt, có người còn cố tình nhổ nước bọt xuống đường rồi bảo lão lau cho sạch. Lúc ấy, Hồng Xung có vẻ rất hưng phấn, dùng ống tay áo hoặc ống quần lau đi lau lại cho sạch khô mới thôi. Lại có người đi đến trước mặt lão, nói là con chó của ông ta đang ỉa trong ổ, Hồng Xung mau đến nhặt phân. Lúc ấy Hồng Xung lại làm ra vẻ rất vinh dự, nói với người ấy nhưng mắt lại nhìn Khang Khu: Tốt quá, tôi sẽ lập tức đến dọn dẹp cho ông... Có thể nói sau giải phóng, Hồng Xung là người bận rộn nhất, nhiều việc làm thị trấn Thượng Tân. Có điều, Khang Khu lúc nào cũng tỏ thái độ nhìn mà chẳng thấy gì cả, riêng Mã Đán thì thấy Hồng Xung quá đáng thương, đôi khi lên tiếng trách móc hoặc can ngăn những người cố tình làm nhục Hồng Xung.

- Được rồi, cậu đã nói như vậy thì từ nay về sau, chúng tôi không làm khó Hồng Xung nữa.

Nghe thấy thế, Hồng Xung tỏ vẻ lo lắng vô cùng, van nài Mã Đán đừng ngăn cản lão “tích đức hành thiện”, lại còn van nài những ai không giao công việc cho mình:

- Xin các ông các bà cho tôi làm việc, cho tôi một con đường sống...

Cuối cùng thì Khang Khu cũng không thể nhẫn nại được nữa, tức tối nói:

- Ông đến chỗ Mao Tuyết Hoa mà tích đức hành thiện, không được giả vờ giả vịt trước mắt chúng tôi nữa. Chúng tôi không giúp được ông đâu, tại sao ông không đến chỗ Mao Tuyết Hoa? Cô ta mới có bản lĩnh để giúp ông.

Thái độ Hồng Xung đột nhiên trở nên ngạo mạn, hăng giọng rồi cay độc nói:

- Mao Tuyết Hoa chẳng là gì đối với ta cả...

Sáng sớm hôm sau, Khang Khu không còn thấy bóng dáng Hồng Xung nữa. Rồi mấy ngày sau, thằng Giang lật đật chạy đến nói với Khang Khu:

- Chính phủ chuẩn bị xử tử Hồng Xung rồi!

Khang Khu vất công việc đang làm chạy ra khỏi cửa hàng, chạy theo A Giang đến sườn núi Mai Tử. A

Giang bị mù nên chạy rất chậm, Khang Khu vượt qua mặt nó chạy thẳng. Con đường lên sườn núi Mai Tử đã kín người. Khang Khu chen lấn, len lỏi giữa mọi người chạy thẳng về phía trước, bị vài ba người công an làm nhiệm vụ bảo vệ trật tự chặn ngang đường chặn lại. Khang Khu chỉ có thể nhón gót rướn cổ lên nhìn từ xa. Cô ta thấy Hồng Xung đang quỳ trước một gò đất, trước ngực đeo một tấm biển, trên đó ghi mấy chữ màu đen: Hồng Xung – Hán gian, thổ phỉ.

Hai chữ “Hồng Xung” đã bị gạch chéo như chữ X bằng mực đỏ.

Không biết từ lúc nào, sườn núi Mai Tử đã biến thành pháp trường. Cái gò đất kia bình thường thì cây cỏ đại phủ rậm rạp xanh um, nay thì đỏ rực như thấm quá nhiều máu. Khang Khu đảo mắt đã có thể nhìn thấy nấm mộ của con trai mình giống như một cái đầu mọc lên từ lòng đất. Bầu trời xám xịt, không khí ngột ngạt nặng nề đến độ khó thở. Đám đông có đàn ông có đàn bà chụm đầu vào nhau xì xào một cách thận trọng. Đàn bà đến đây thì gan phải to, có điều đó không phải là vấn đề bởi kể từ khi chiến tranh diễn ra, đàn ông chết trận quá nhiều, đàn bà ở nhà làm chủ gia đình nên lá gan của họ đã to hơn trước đây rất nhiều. Nhưng cho dù là thế, vẫn còn một số phụ nữ vẫn đưa tay lên bịt lấy mặt mặc dù vẫn còn quá sớm để làm việc đó, làm như họ không đủ can đảm để chứng kiến những gì sắp sửa diễn ra. Có điều, nếu chú ý quan sát thì rất dễ phát hiện đôi mắt của họ vẫn mở rất to qua những kẽ ngón tay cố tình để hở khá rộng nhìn thẳng vào trung tâm của pháp trường.

Khang Khu nhận ra Mao Tuyết Hoa với gương mặt hết sức lạnh lẽo và uy nghiêm đang đứng trong pháp trường. Vì cùng họ với Mao Chủ tịch nên Mao Tuyết Hoa đã trở thành một quan chức của chính phủ mới, làm đến chức gì đó thì Khang Khu không biết, chỉ nghe mọi người gọi cô ta là Mao Chủ nhiệm. Mao Chủ nhiệm đang đọc tuyên bố tội trạng của Hồng Xung, tiếng nói của cô ta lạnh lạnh, cao vút, cho dù khoảng cách khá xa nhưng từng tiếng từng tiếng vẫn dội vào trong màng nhĩ của mọi người. Khang Khu nghe thấy những từ ngữ như “gan trùm trời”, “tội ác chất chồng”, “kẻ thù chung của nhân dân”, “chết vẫn không hối cải” vân vân, mỗi từ ngữ đều làm trái tim Khang Khu giật thột, co rúm vì sợ hãi.

Mao Tuyết Hoa đã đọc xong tội trạng của Hồng Xung. Một viên công an đi đến bên cạnh, kề mũi súng ngấn vào ngay phía sau đầu lão ta. Đôi chân bị liệt của Hồng Xung lúc này lại động đậy, đúng hơn là đang run rẩy, tấm biển đeo trước ngực bị lệch sang một bên.

Tất cả mọi người đều ngừng thở chờ đợi một phát súng. Có điều, thời gian chờ đợi sao mà lâu vì viên công an không bắn ngay, cho đến khi Mã Đán đã chen được lên phía trước đứng bên cạnh Khang Khu. Cô ta há miệng định gào to điều gì đó với Mao Tuyết Hoa, nhưng Mã Đán đã rất nhanh đưa tay bịt miệng cô ta lại. Khang Khu giãy ra khỏi tay Mã Đán, gào lên được mấy tiếng:

- Hồng Xung vẫn chưa kịp làm điều gì cho bọn...

Có điều, cô ta chưa gào hết câu thì tiếng súng đã vang lên, hơi bất ngờ, lại đúng vào lúc Mã Đán chưa

kịp chuẩn bị tinh thần để đón nhận nên cậu ta run bắn lên. Hai mắt Khang Khu trợn trừng, cái miệng đang há không kịp khép lại và cứ thế, nó cứ há tròn trong một thời gian không biết là bao lâu...

Ba tháng sau, ba cửa hàng gạo của Mã Đán đã bị chính quyền mới quốc hữu hóa. Ba cửa hàng này chính là tính mệnh của Khang Khu nên đương nhiên là cô ta không đồng ý, không chịu nghe lời khuyên của Mã Đán mà còn phản đối gần như là liều mạng. Cô ta gào rất to, dường như muốn toàn thị trấn đều nghe thấy:

- Tôi muốn làm ăn cá thể! Tôi không tin chính quyền, lại càng không tin Mao Tuyết Hoa!

Mã Đán cũng nhìn thấy rất rõ ràng, những ông chủ bà chủ ủng hộ chính sách quốc hữu hóa trong thị trấn ngày nào cũng “mở cửa thì gõ thanh la đánh trống, đóng cửa lại ôm đầu khóc ngất”. Nhưng Mã Đán cũng nhận ra rằng, đây là một cuộc vận động với thanh thế rất lớn khó lòng cưỡng lại, mặc dù không ai có thể thấy được mặt mũi của thế lực nào đứng đằng sau nó. Mã Đán không thể biết, cho nên không thể nói ra được những lời nói có sức thuyết phục với Khang Khu.

Trước khi Khang Khu bị bắt một ngày, Mã Đán đang xúc gạo cho Mao Tuyết Hoa. Cô ta nói:

- Mã Đán à, anh phải khuyên nhủ Khang Khu không được chống đối chính quyền nữa, chẳng ích lợi gì đâu. Quốc dân đảng có đến gần tám triệu quân mà cũng bị đảng Cộng sản tiêu diệt, Khang Khu là cái thá gì? Cô ta sao lại to gan đến thế nhỉ?

- Khang Khu chưa bao giờ có ý định chống đối chính quyền, có điều cô ấy sợ đói...

- Anh nói để Khang Khu yên tâm là, chế độ cũ không làm cho cô ta chết đói thì chế độ mới lại có thể để cho cô ta chết đói hay sao?

Gương mặt Mao Tuyết Hoa lúc này đã có thần sắc, cơ thể cũng béo lên trông thấy, cách nói năng cũng rất cáo bài bản, có lý luận và có dẫn chứng. So với ngày xưa, Mao Tuyết Hoa lúc này đã hoàn toàn khác.

- Tôi biết, về nhà tôi sẽ khuyên nhủ Khang Khu. – Mã Đán nói.

- Anh cứ nói là tôi đã nói như vậy. Tôi nói cũng chính là thay mặt chính quyền mới nói. – Mao Tuyết Hoa hạ giọng - Tôi không cần nói nhiều nữa, nhưng các người phải hiểu lý lẽ ở trong đó. Mã Đán à, anh là người đã từng có tiếng tăm, là người có mặt mũi, có thể diện, lại là người của quân đội Quốc dân đảng đầu hàng, thân phận của anh rất đổi nhạy cảm, anh càng phải hiểu điều này nhiều hơn.

Khi Khang Khu bước vào cửa hàng thì Mao Tuyết Hoa cũng vừa xách bao gạo ra về. Mã Đán nói:

- Chính quyền đảm bảo là chúng ta luôn có cơm ăn, anh chuẩn bị giao ba cửa hàng gạo cho chính quyền.

- Tôi không tin chính quyền. – Khang Khu nói – Tôi chỉ tin vào gạo. Không có chính quyền thì tôi vẫn có thể tiếp tục sống, nhưng không có gạo thì tôi sống không nổi một ngày. Nếu anh muốn giao cửa hàng cho

họ thì trước tiên anh hãy giết tôi đi đã, nếu không, ai đến lấy gạo trong cửa hàng của tôi, tôi đổi mạng với người ấy. Tôi không sợ gì hết, tôi đã từng chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Mã Đán định lên tiếng biện bạch và khuyên nhủ thì Khang Khu đã nổi điên, chửi:

- Anh với Mao Tuyết Hoa vốn là một, dù sao thì suýt chút nữa hai người đã cùng giường cùng chiếu rồi kia mà! Hai người định hợp tác giết chết tôi, đúng không? Tôi đã nhận ra điều này từ lâu rồi. Mã Đán! Lương tâm của anh bị chó gặm rồi. Tôi có thể sống được trong những ngày khó khăn nhất, đến khi xã hội mới ra đời, anh lại đẩy tôi vào con đường chết hay sao? Mã Đán, anh đã quên là ba mươi năm nay, ai là lá gan của anh rồi à. Khi cả thế gian này đều gọi anh là thằng nhu nhược, ai là người chẳng quan tâm đến mình mà sống với anh, cho anh có cơ hội luyện gan. Tôi không tin là Mao Tuyết Hoa có thể trở thành lá gan của anh đâu.

- Anh đã từng tham gia quân đội cũ...

- Tham gia quân đội cũ thì sao nào? Không phải anh đã từng nói thằng làm vua thua làm giặc sao? Có phải anh đang nghĩ là mình không bao giờ dám ngược đầu lên trong cái xã hội mới này sao? Anh đang sợ là mình sẽ lại như Hồng Xung, bị chúng nó lôi đến Mai Tử sao?

Mã Đán không có cách gì để nói lý lẽ với Khang Khu nữa, vả lại chính cậu ta cũng nghĩ không ra lý lẽ một cách rõ ràng. Mã Đán đành phải đến gặp Mao Tuyết Hoa và nói là mình không tự nguyện giao nộp ba cửa hàng gạo. Chiều ngày hôm sau, Mao Tuyết Hoa dẫn theo một đám người mặt mày đặng đặng sát khí xông vào cửa hàng Mã Nhất, chẳng nói câu nào lôi Khang Khu đi thẳng.

Khang Khu phản kháng kịch liệt, vừa giãy giụa vừa khóc vừa réo gọi Mã Đán:

- Mã Đán, anh mau đến cứu tôi. Anh mau mau lấy đao ra liều mạng với chúng đi, anh sợ gì chứ? Lá gan của anh biến đi đâu rồi?

Trong tay Mã Đán lúc này là cái ca dùng để xúc gạo, lúng ta lúng túng không biết phải xử lý thế nào. Khang Khu bị lôi đi, giày đã văng ra khỏi chân, cái váy cũng tuột xuống khỏi hông nhưng miệng thì vẫn la hét:

- Mã Đán, anh không sợ Hồng Xung, không sợ Lý Tông Nhân, không sợ bọn Nhật Bản, bây giờ thì anh sợ ai thế? Anh cũng tham gia quân khởi nghĩa, anh có công với nước Trung Quốc mới, công lao của anh còn lớn hơn cả những đứa chỉ biết nằm trong nhà nhưng lại vô duyên vô cớ leo tót lên làm quan. Anh phải ngẩng đầu ưỡn ngực ra chứ! Anh sợ cái gì? Ông trời ơi! Nếu ông cho Mã Hồ của tôi còn sống đến bây giờ thì bọn vô lại này có dám động đến một sợi lông chân của tôi không? Mã Hồ ơi là Mã Hồ...

Mao Tuyết Hoa nói với Mã Đán:

- Anh không phải là quân khởi nghĩa, anh chỉ là một kẻ đầu hàng. Anh không cần nghĩ đến chuyện công lao của anh với đất nước. Ruộng đất của bọn địa chủ cũng đã được chia. Bàn Tứ chạy đến Quý Châu cũng

bị chính phủ nhân dân phê đấu cho đến chết. Ngày hôm qua ở thị trấn Liên Hoa người ta cũng đã bắn bỏ mấy tên phản cách mạng và phản tử phá hoại. Các địa phương khác cũng đã xử lý gọn những kẻ chống đối như Khang Khu. Thượng Tân vẫn còn yên đấy, chỉ mới bắn bỏ vài tên thôi. Chúng tôi cố gắng giết người càng ít càng tốt. Anh và Khang Khu không bị trấn áp, không bị đấu tố là nhờ tôi, tôi đã làm nhiều việc cho hai người... Dù sao thì tôi cũng đã từng ăn cơm của hai người, ân phải đền, oán phải trả thôi.

Khang Khu bị lôi đi đã xa, đã khuất sau một góc phố. Mã Đán đưa tay vuốt mồ hôi trán, gật đầu với những gì mà Mao Tuyết Hoa vừa nói nhưng không hề ý thức được mình đồng ý với những gì.

- Tôi nói với anh những lời từ đáy lòng nhé. – Mao Tuyết Hoa nói tiếp – Anh đừng tâm tâm niệm niệm rằng mình đã từng là tướng quân nữa. Tướng quân cục cứt chó! Chính quyền nhân dân không tính toán với những kẻ xuất thân từ Quốc dân đảng như anh đã là A Di Đà Phật lắm rồi, anh còn tính làm chuyện gì nữa đây?

- Tôi... tôi từ trước đến nay đã quên hẳn mình là tướng quân cục cứt chó rồi. Tôi thề là sẽ hợp tác với Mao chủ nhiệm!

- Không cần hợp tác với tôi. – Mao Tuyết Hoa gằn giọng – Là hợp tác với nhân dân, không hợp tác tức là phản cách mạng!

Mã Nhất, Mã Nhị và Mã Tam lần lượt mang tên mới là Sao Đỏ 1, Sao Đỏ 2 và Sao Đỏ 3. Mao Tuyết Hoa định bố trí Mã Đán làm nhân viên trong cửa hàng gạo quốc doanh nhưng cậu ta đã từ chối.

- Tôi chỉ muốn cạo đầu cho nhân dân thôi!

Mã Đán đã trở thành người thợ duy nhất của tiệm cạo đầu Đông Phương Hồng. Hầu như ngày nào Mã Đán cũng chứng kiến rất nhiều đi trên phố hô vang những câu khẩu hiệu hoặc dán những câu biểu ngữ đủ các kiểu các dạng. Thi thoảng, Mã Đán cũng bị gọi đến dự những cuộc họp ở rạp hát Phụng Tiên cũ, nay đã được cải tạo thành quảng trường Nhân Dân. Rất nhiều khi, Mã Đán ngồi thất thần trong tiệm cạo đầu, thậm chí có ai đó đến để cạo đầu, gọi đôi ba lần mà hồn cậu ta vẫn chưa nhập vào xác. Rất nhiều người hỏi:

- Mã Đán, sao ông giống như kẻ mất hồn mất vía thế?

Lúc ấy Mã Đán luôn trả lời:

- Xin lỗi, tôi đang chờ.

Ai cũng hiểu, người mà Mã Đán chờ chính là Khang Khu!

Rồi một ngày kia, có một người tự nhận là vừa được ra tù đến cắt tóc nói với Mã Đán rằng, Khang Khu đã chết trong tù. Mã Đán hỏi:

- Thế à? Có phải là Khang Khu chết đói không?

- Sao ông lại nói như vậy? Xã hội mới làm gì có chuyện có người chết đói? Cứ cho là ngồi tù đi,

nhưng đây lại là tù của nước Trung Quốc mới, không thể để cho phạm nhân chết đói. Khang Khu cướp cơm của các tù nhân khác, kết quả là bị bọn chúng đánh chết. Chính là Khang Khu tự tìm lấy cái chết nên cô ta chết cũng xứng đáng thôi.

Lòng Mã Đán đau như có muôn ngàn lưỡi dao xuyên qua, nhưng vẫn làm ra vẻ thản nhiên, nói:

- Thì ra là như thế...

Có điều, Mã Đán vẫn không tin là Khang Khu đã chết, bởi vì Mã Đán vẫn nhận ra là trong cơ thể mình vẫn còn có một luồng khí nóng, nói chính xác hơn là lá gan của mình vẫn còn. Luồng khí ấy, lá gan ấy vẫn còn có thể làm những chuyện động trời, cho dù đó là chuyện dũng cảm hay là thô lỗ. Khang Khu là lá gan của Mã Đán, lá gan còn, điều đó cũng có nghĩa là Khang Khu chưa thể chết. Quả nhiên, mấy ngày sau Khang Khu đã trở về. Mã Đán vừa sợ vừa mừng, ôm lấy cô ta nói:

- Đói lắm rồi phải không?

Khang Khu gật đầu nói:

- Cả đời tôi chưa bao giờ đói như thế. Ngày xưa suýt chết đói cũng không đói đến như thế, đói đến độ không còn chút sức lực để mà bò về nhà nữa.

Mã Đán vét toàn bộ số gạo còn lại trong nhà cho vào nồi, nấu cho Khang Khu một nồi cơm thật to. Cô ta vừa ăn vừa nói:

- Chính quyền bảo đảm là có đủ cơm để chúng ta ăn, từ nay về sau chúng ta không chống đối chính quyền nữa. Chúng ta phải nghe lời chính quyền, chính quyền nói gì chúng ta làm nấy có được không?

Mã Đán cho rằng, cuối cùng thì Khang Khu cũng đã nghĩ được thông suốt, trong lòng cũng có chút an ủi, nhưng khi phát hiện trên mình Khang Khu đầy những thương tích ngang dọc thì lòng lại đau như dao cắt.

Ngày nào chính quyền cũng cung cấp gạo cho Khang Khu, có điều không nhiều, chỉ là cấp theo tiêu chuẩn bình quân nên cả Mã Đán lẫn Khang Khu đều không được ăn no. Nhưng Khang Khu không hề dám nói những lời không tốt về chính quyền, đặc biệt là khi có mặt Mao Tuyết Hoa thì cô ta cố rặn ra một khuôn mặt tươi cười, nói những lời khắc cốt ghi tâm về công đức của chính quyền và Mao Tuyết Hoa.

Mã Đán nói với Khang Khu:

- Từ nay về sau, chúng ta cần phải thích nghi với việc không được ăn no mỗi ngày, chờ cho đến khi xây dựng thành công xã hội cộng sản chủ nghĩa, chúng ta sẽ được ăn no, lại còn có thể được ăn canh có thịt nạc.

- Anh đi lính bao nhiêu năm, lúc nào tôi cũng chờ và anh đã trở về. Mã Hồ mất tích bao nhiêu năm tôi cũng cứ chờ, và cuối cùng nó cũng đã trở về. Tôi vẫn có thể sống qua những ngày đói dài đằng đặc như vậy đủ để chứng minh rằng tôi mặc dù không có bản lĩnh gì khác nhưng có thể chờ đợi, tôi không tin rằng

mình sẽ không chờ được ngày chủ nghĩa cộng sản thành công. – Khang Khu tự tin nói.

Đột nhiên có một ngày, chính quyền tuyên bố xây dựng nhà ăn Nhân dân, nồi cơm to, đĩa rau to, ăn cơm không phải mất tiền. Mỗi lần đến bữa cơm, mọi người đều tập trung về nhà ăn Nhân dân, cơm rau nóng hôi hổi, lại có cả canh thịt nạc, chỉ lo kénh bụng ra mà ăn, muốn ăn bao nhiêu cứ ăn, không sợ không có cơm ăn mà chỉ sợ cái bụng mình không đủ to để chứa hết cơm canh mà chính quyền cung cấp.

Khang Khu vui đến độ như sắp phát điên, vội vàng thay một cái váy mới với vòng lưng khá rộng, chuẩn bị một cái bát sành thật to, kéo Mã Đán chạy về phía nhà ăn Nhân dân.

- Mã Đán à, cuối cùng cái ngày mà chúng ta chờ đợi đã đến, chúng ta đã có thể ăn uống tùy thích rồi. – Khang Khu cực kỳ hưng phấn nói – Từ nay về sau chúng ta sẽ thoát khỏi cái kiếp ăn bữa trước lo cho bữa sau rồi.

Nhưng Mã Đán không hề vui mừng, đi chậm như rùa. Khang Khu cúi tiết gắt:

- Sao anh chẳng vui mừng gì cả thế? Có phải là anh bất mãn với công xã nhân dân?

- Không phải thế. - Mã Đán nói – Chẳng qua là vì cái ngày này đến quá đột xuất, anh nghĩ mãi và vẫn chưa thông.

Khang Khu cười hí hí, nói:

- Anh đúng là thằng chỉ quen với việc sống khổ, chưa quen với việc được ăn mà không hề tốn một chút mồ hôi sức lực nào, cũng giống như một đấng nam nhi mà đột nhiên bị biến thành một thiếu nữ nhất định phải cảm thấy xấu hổ lắm. Được rồi, ăn đi, từ từ rồi sẽ quen thôi!

Mã Đán vẫn không vui lên được. Khang Khu bầu vào vai Mã Đán hăn học chữ:

- Đúng là đồ trứng thối!

Khang Khu ăn như bão táp mưa sa, không thể gọi là ăn được mà nhét vào mồm, lúc nào cái miệng tạm nghỉ là cô ta lại lên tiếng hối thúc Mã Đán:

- Sao anh lại không ăn nhanh lên một tí. Ăn nhiều vào! Đây là cơm được nấu từ gạo của cửa hàng chúng ta, tôi ăn rất ngon. Đây là cơm của chúng ta!

Mã Đán gắng ăn được năm bát cơm và một bát canh thịt nạc thì bụng đã căng cứng, đứng dậy nói:

- Anh nuốt không vô nữa!

Khang Khu nhìn Mã Đán có vẻ quái dị, nói:

- Anh đúng là vô dụng, ngay cả việc ăn mà cũng chẳng hơn gì so với người khác. Anh nhìn người bên cạnh kia, hắn đã cúi gằm mặt xuống bàn để ăn hết tám bát cơm cộng với năm bát canh thịt rồi đấy!

- Ngày tháng còn dài lắm, cơm ngày nào cũng ăn mà.

Mã Đán không ăn nữa, chỉ chờ lấy thêm cơm cho Khang Khu. Tiếng nắc nhen, tiếng ợ của Khang Khu



vang lên quá to khiến mọi người cảm thấy sợ hãi lẫn khó chịu. Có ai đó nói:

- Khang Khu à, bây giờ thì cô đã hiểu là xã hội mới hơn hẳn xã hội cũ rồi chứ? Bây giờ là công xã nhân dân, thêm vài năm nữa thì sẽ là xã hội cộng sản chủ nghĩa. Đến lúc ấy, cô có thể thỏa sức ăn sơn hào hải vị, mỗi ngày có thể ăn mười bữa, hai mươi bữa, nói tóm lại là đừng bao giờ để cái bụng mình lép lại.

Cơm đang mắc cứng trong cổ họng Khang Khu nên cho dù họ có nói gì đi chăng nữa thì cô ta cũng chỉ há miệng nói một tiếng duy nhất: Tốt! Tốt! Tốt!... Trong lòng Khang Khu nghĩ: Như thế này mà vẫn chưa được xem là xã hội cộng sản chủ nghĩa sao?

Nhưng, con người rất miễn cảm với mọi công việc Mao Tuyết Hoa đã nhanh chóng nhận ra vấn đề: Nếu tất cả người trong thị trấn cũng đều ăn như Khang Khu thì nhà ăn Nhân dân sẽ nhanh chóng trống không thôi. Mao Tuyết Hoa nói với Khang Khu:

- Cô thử ăn ít lại một chút xem sao, giống như khi cô còn đang ngồi tù vậy, liệu có được không?

- Không được. – Khang Khu nói – Chính quyền của các người đã nhận trách nhiệm là cho chúng tôi ăn, không được thất tín với nhân dân!

- Quần chúng nhân dân là phụ nữ đã phản ánh là riêng sức ăn của một mình cô đã bằng mười người của họ cộng lại, ngay cả đầu bếp của nhà ăn cũng đã kêu trời vì cô. – Mao Tuyết Hoa nói gần từng tiếng một - Cô đã từng ngồi tù, bây giờ cũng nên có những biểu hiện tốt một tí trước mặt mọi người, không được gây mâu thuẫn trong nội bộ quần chúng nhân dân, không được làm cho mọi người cảm thấy lo lắng về công xã nhân dân và nhà ăn nhân dân.

- Cô trả lại ba cửa hàng gạo cho tôi, tôi sẽ không ăn cơm của chính quyền nhân dân nữa.

- Cô vẫn cứ u mê không chịu tỉnh ngộ, chỉ nghĩ đến lợi ích cá nhân. Có lẽ nào cô muốn khôi phục lại xã hội cũ?

Mọi người cũng cảm thấy không vui với những gì Khang Khu đã nói ra, hậm hực chỉ trích cô ta là kẻ ngoan cố không chịu hối cải, tự tư tự lợi, ăn nhiều, chiếm dụng nhiều của cải... Nói chung, Khang Khu là kẻ đang đối đầu với xã hội mới.

Khang Khu từ đó về sau không thèm nói gì nữa, chỉ lo ăn. Mỗi bữa, vốn đã ăn no nhưng cô ta lại xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên, tiếp tục ăn thêm một bát cơm cùng với một bát canh nữa.

- Đúng là cô ta muốn phá hoại nhà ăn nhân dân, chống đối công xã nhân dân, công nhiên nhận mình là địch thủ của nhân dân rồi!

Mao Tuyết Hoa hậm hực, tức tối nhưng chẳng có cách nào để làm cho Khang Khu ăn ít lại. Ăn xong bát cơm cuối cùng, Khang Khu nói với Mao Tuyết Hoa:

- Tôi vẫn chưa no, nhưng tôi phải đi nhà xí, quay lại tôi sẽ ăn tiếp!

Nhưng đến khi từ nhà xí quay lại, Khang Khu nhận ra là cái bát ăn cơm của mình đã biến mất, nhà ăn cũng đã đóng cửa. Mã Đán đang chờ cô ta ở bên ngoài nhà ăn. Cô ta nói:

- Tôi cần phải ăn nữa, các người đem giấu bát ăn cơm của tôi làm gì?

Bụng Khang Khu đã no căng đến độ không thể đứng thẳng người lên được. Tiếng ợ hơi của cô ta thậm chí cũng khiến những con chó hoang đang tha thẩn kiếm ăn trước nhà ăn nhân dân cũng phải phát hoảng cong đuôi chạy trốn chết. Mã Đán nói:

- Bỏ qua đi, còn bữa sau nữa mà.

Nói xong thì đỡ Khang Khu đi về nhà. Khang Khu sờ sẫm cái bụng to như bụng ếch của mình, nói:

- Tôi phải đề xuất ý kiến với công xã nhân dân là chuyển nhà ăn đến ngay cửa nhà mình để tôi đỡ phải vất vả vì ăn quá no mà còn phải đi xa đến thế này...

Rất nhanh sau đó, nhà ăn nhân dân khó có thể tiếp tục duy trì.

Đầu tiên là canh thịt nạc biến thành canh rau, canh củ cải. Tiếp theo là các loại rau bị giảm dần dần. Ban đầu thì thịt bỏ trốn khỏi nhà ăn, tiếp theo là đậu phụ đậu lác cũng mất tằm mất dạng, món cuối cùng còn lại là rau. Tiếng oán thán nổi lên như ong vỡ tổ. Có điều Khang Khu cũng chẳng bận tâm gì đến chuyện oán thán. Thức ăn nhiều hay ít cô ta không thèm quan tâm, chỉ cần có cơm là tất cả đều ổn thỏa. Khang Khu mong muốn tình trạng này càng kéo dài càng tốt. Nhưng rồi đã đến lúc cơm cũng không đủ ăn. Một người đàn bà giữ Khang Khu lại ngoài cửa nhà ăn.

- Một mình mày ăn hết phần cơm của mười người. Nhà ăn nhân dân bị Khang Khu mày ăn đến nỗi phải suy sụp. Chuyện này không công bằng, mày phải để chúng tao ăn no rồi mày mới được ăn!

Khang Khu nói sang sảng:

- Các bà cứ ăn hết mười phần cơm đi. Tôi không cấm các bà, các bà dựa vào đâu mà lại cấm tôi ăn!

- Mao Chủ tịch đã nói, thực hành tiết kiệm, chống lãng phí. – Những người đàn bà nói.

- Tôi không hề lãng phí lương thực, tất cả đều đã được tôi nhét vào bụng, cứ do tôi ỉa ra đều đem cho công xã nhân dân làm phân bón đấy thôi!

- Mao Chủ tịch nói: Ăn ít thực hành tiết kiệm. – Những người đàn bà lại nói.

Khang Khu phản đối:

- Tôi chỉ nghe Mao Chủ tịch nói: Nhân dân ai ai cũng được ăn no!

- Khang Khu mày đang giả truyền thánh chỉ đấy! Mao Chủ tịch chưa bao giờ nói nhân dân ai ai cũng được ăn no. Người đã từng ngồi tù như mày thì lại càng không được ăn no. – Những người đàn bà nói.

Khang Khu bắt đầu đôi co to tiếng với những người đàn bà. Mao Tuyết Hoa xuất hiện để chủ trì phân định ai đúng ai sai, cuối cùng quyết định giữ Khang Khu ở ngoài cửa, chờ cho họ ăn được nửa bữa cơm

mới thả cho cô ta vào nhà ăn. Khang Khu tức tối lắm, suýt chút nữa thì đã thương căng chân hạ căng tay với Mao Tuyết Hoa.

Đứng ngoài cửa, Khang Khu nhìn thấy bọn họ ăn như hùm như beo, lại còn nhét vôi nhét vàng com vào miệng con cái của mình thì trong lòng lo lắng vô cùng, bèn gọi với vào bên trong:

- Mã Đán! Bọn chúng khinh bỉ chúng ta, cho rằng chúng ta không có con. Anh giúp tôi ôm chặt một thùng cơm, đừng cho ai lấy cả, nếu không bọn chúng sẽ ăn sạch đấy.

Mã Đán nghe lời, ôm một thùng cơm, nằm sấp xuống đè lên miệng thùng, nói:

- Còn thừa một ít để giành cho Khang Khu, các người đừng cướp nữa!

Có điều, cách làm của Mã Đán đã khiến người ta tức giận, mấy gã đàn ông xách cổ Mã Đán lên ném qua một bên. Khi Khang Khu được bước vào nhà ăn thì những thùng đựng cơm chỉ còn lại vài hạt cơm dính dưới đáy thùng. Cho dù Mã Đán đã lén lút giấu cho Khang Khu một ít cơm nhưng chẳng thấm tháp gì. Khang Khu giận dữ vung mấy thùng cơm lên đập loảng xoảng.

- Tôi ăn không no, tôi phải đi Bắc Kinh để kiện lên đến Mao Chủ tịch!

Một thời gian ngắn sau, nhà ăn không còn cơm để ăn nữa, chỉ còn có cháo. Ban đầu, cháo còn có thể cầm đứng được đôi bữa, sau đó thì cháo loãng đến độ đôi bữa không chỉ ngã nghiêng mà còn nổi lênh bênh trên mặt thùng cháo. Tiếp theo một thời gian ngắn nữa, gạo cũng đã gần hết, người ta có thể nhận ra khuôn mặt lo lắng lẫn phần nộ của mình trên bề mặt của thùng cháo.

Khang Khu húp mấy bát cháo, chưa kịp về đến nhà thì cái bụng đã trống không, dường như chưa hề ăn gì cả. Nhưng Khang Khu không lên tiếng chửi ai nữa cả, vì cô ta đã hiểu, những ngày ăn thỏa sức đã kết thúc. Cô ta không chửi nữa bởi đang bận nghĩ đến chuyện từ nay về sau lấy cái gì để nhét vào cái dạ dày vốn đã rất to tướng của mình.

Nhà ăn nhân dân sụp đổ còn nhanh hơn so với sự tồn tại của Quốc dân đảng. Có một ngày, Khang Khu cầm bát đến trước cổng nhà ăn. Không ai ngăn cản Khang Khu nữa, cô ta nghi hoặc đi vào bên trong, nhìn đông nhìn tây, trống hoác không có lấy một bóng người. Khang Khu gọi lớn mấy tiếng, lão Xương – đầu bếp của nhà ăn từ trong nhà bếp chạy ra, nói nhà ăn nhân dân đã giải tán, ai về nhà nấy tự nấu cơm mà ăn.

- Nhà tôi không còn hạt gạo nào thì làm sao? – Khang Khu vừa thở vừa hỏi.

- Cứ uống gió tây bắc mà sống. – Lão Xương nói – Gió tây bắc cho mày hợp tùy thích, muốn uống bao nhiêu có bấy nhiêu!

Khang Khu phẫn uất nói:

- Nhà ăn nhân dân không thể như các người, nói giải tán là giải tán ngay được sao? Tôi không về nhà, tôi muốn ăn ở nhà ăn nhân dân, ăn cho đến lúc già chết thì thôi.

- Nhà ăn nhân dân đã bị mài ăn cho sạch veo rồi, lúc này chỉ còn mấy cái nồi đã bắt đầu gỉ thôi.

Cơn tức từ bụng Khang Khu trào lên, chửi:

- Các người dựa vào cái gì mà dám nói nhà ăn nhân dân là do tôi ăn sạch? Ông không thấy là tất cả các mụ đàn bà trong thị trấn này còn ăn nhiều hơn cả tôi sao? Bọn chúng mỗi gia đình mấy miệng ăn nào? Nhà tôi mấy miệng ăn nào? Các ông khinh người quá lắm, các ông tưởng là Mã Đán là người để cho các không khinh bỉ được sao?

Lão Xương cũng chẳng hơi sức đâu mà tranh cãi với Khang Khu nữa, lên ra cửa sau rồi khỏi nhà ăn. Khang Khu đi thẳng vào trong bếp nhìn chung quanh. Ngoài mấy cái chảo đã hoen gỉ ra thì không còn gì nữa. Khang Khu mở cửa kho nhà ăn, mở nắp mấy thùng đựng gạo. Một hạt gạo cũng không có. Cô ta lại dốc ngược mấy thùng dầu ăn, không có giọt dầu nào chảy ra mà chỉ có mấy con dán từ trong thùng rơi ra đất, chạy cuống cuồng.

Khang Khu thất vọng đến cùng cực, đập mạnh mấy thùng dầu xuống nền xi măng. Chúng tóe lửa. Đập xong mấy cái, tự nhiên Khang Khu cảm thấy sợ, sợ vì nghĩ mình sẽ bị phát hiện lén vào nhà ăn, vội vàng lên ra cửa sau, chạy nhanh vào rừng cây lúp xúp phía sau nhà ăn.

Này đây, Mã Đán đang sửa dọn ngôi nhà. Ngôi nhà không còn đủ sức để chống chọi với mưa gió nữa. Bỗng nhiên có hai người xuất hiện, nói cần phải thu hồi thanh đại đao mà Mã Đán đang giữ trong nhà.

- Lò luyện gang thép của thị trấn Thượng Tân đã đốt mẻ thép đầu tiên nhưng mấy ngày nay không thể luyện được thanh thép nào cả. Hôm qua, bên thị trấn Liên Hoa người ta đã cho ra lò những thanh thép đầu tiên, thị trấn Thượng Tân trở thành địa phương đi sau cùng trong toàn huyện trong công cuộc công nghiệp hóa. Mao Chủ nhiệm đã lo lắng đến độ đỏ mặt rồi. Vừa rồi, chúng tôi đã họp và đã nghiên cứu ra vấn đề, lò luyện gang thép mà không cho ra thành phẩm là do gặp phải tà khí, không còn tà khí nữa thì thép sẽ ra lò thôi. Mao Chủ nhiệm nói thanh đại đao đã từng chặt không biết bao nhiêu cái đầu, đã từng nhuộm bằng máu của ông có thể là vật trừ tà.

- Những đồ vật gì bằng đồng bằng sắt bằng thép trong nhà, ngay cả cái nồi nấu cơm cũng bị các ông bà thu hết để luyện gang thép rồi, chỉ còn lại thanh đại đao đã theo tôi mấy chục năm nay, là lá gan của tôi, tôi không thể đưa cho các ông được – Mã Đán nói.

- Ông giữ đao trong nhà, vậy ông định làm gì?

- Làm lá gan!

- Lúc này đã là xã hội mới, ông cần gan để làm gì? Ông không cần đến gan nữa! Xem ra thì sắp tới ông sẽ tạo phản đây!

- Tôi không tạo phản.

- Không tạo phản thì đưa ngay thanh đao ra đây cho chúng tôi. Nếu vì chuyện ông không chịu giao nộp thanh đao làm chậm trễ công cuộc luyện thép của Thượng Tân, cấp trên sẽ luận tội ông, lúc ấy ông có thể đảm nhận nổi không?

Mã Đán còn muốn tranh luận nhưng Khang Khu đã cầm thanh đao ra, nói:

- Tôi đã từng nghĩ là đem thanh đại đao này đổi một ít gạo, nhưng luyện gang luyện thép quan trọng hơn nhiều so với gạo, các ông mang đi nhanh lên kẻo không kịp.

Thanh đại đao tuy đã hoen gỉ nhưng vẫn sắc bén vô cùng và hình như nó vẫn ánh lên một màu máu. Hai người mới đến không dám đưa tay ra nhận lấy nó, Khang Khu nói:

- Các ông sợ gì chứ?

Cả hai đều ấp úng không nói ra lời, đùn đẩy nhau nhận thanh đao. Khang Khu nhặt lấy một miếng vải bố gói lưỡi đao lại, những ánh sáng lấp lóa màu máu biến mất, lúc này cả hai mới đưa tay ra nhận lấy, cầm thanh đao như đang cầm một vật gì nóng lăm trên tay rồi khỏi nhà. Mã Đán lên tiếng trách móc Khang Khu,

cô ta nói:

- Thanh đao ấy chẳng còn dùng vào việc gì nữa, chi bằng cứ để cho bọn chúng mang đi. May mà bọn chúng vẫn chưa lấy con dao cạo của anh. Con dao ấy đã cạo vô số cái đầu nên nó có thể trừ tà, nếu mà bọn chúng lấy đi mất thì chúng ta không còn đường sống nữa.

Mã Đán không nghĩ như vậy, nhưng không nói gì thêm.

Nạn đói đến đột ngột. Ban đầu chỉ là những dự cảm vu vơ mà người ta rỉ tai nhau thôi, nhưng rất nhanh sau đó, nạn đói như một thứ dịch bệnh kinh hoàng thì bốn phương tám hướng ập tới như lửa cháy lan, Thượng Tân nguy khốn cùng cực. Cửa hàng gạo quốc doanh không có gạo để bán cho dân chúng nên đã đóng cửa, kho lương thực được nhiều dân quân cầm súng cầm đao canh giữ nghiêm ngặt, đầu đường cuối phố càng ngày càng khó kiếm được cái gì có thể bỏ vô miệng. Đến lúc này người ta mới nhận ra rằng lâu nay nhà mình không hề có ý định tích trữ lương thực, khó lòng qua được nạn đói này. Ban đầu chính quyền vẫn có thể phân phối cứu đói được một ít lương thực, nhưng sau đó thì ít dần và sau một thời gian ngắn thì dừng hẳn. Các loài động vật biết bay lẫn bò trên đất, kể cả chuột, châu chấu, giun đất... cũng bị bắt sạch ăn sạch. Đến khi không còn gì để mà đào mà bắt nữa thì cái đói đã thực sự giáng xuống, người ta thở than: Thực vật sao lại nói không có thì tức khắc không có là sao nhỉ? Chúng ta ăn cái gì đây?

Mã Đán đem những gì có thể bán được ra bán tất. Khang Khu cũng mang chiếc vòng ngọc đeo tay ra đổi cơm ăn, đáng thương là những gì cô ta mang về kể cả gạo, khoai lang... không đủ cho cô ta ăn hai ngày. Khổ nỗi, người ở dưới quê cũng đói, họ kéo thành từng đàn tiến về thị trấn với hy vọng nương nhờ người thân thích họ hàng, thậm chí có thể đi ăn xin hoặc lang thang kiếm ăn, gắp cái gì ăn cái nấy. Ban đầu, người thị trấn cũng mở lòng cứu mang, nhưng sau đó thì ngay cả bản thân họ cũng đói, cũng phải lục rương lục tủ để tìm cái ăn, một số người bỏ nhà đi nơi khác để tìm người thân với hy vọng có cái ăn qua ngày. Có điều, ngoài những người chết đói trên đường tìm kiếm cái ăn ra, phần lớn họ đều quay trở lại, những hành lý mang theo, thậm chí là quần áo mặc trên người đã bị cướp sạch. Mã Đán đi khắp nơi để kiếm lương thực nhưng thường trở về với hai bàn tay trắng. Tin tức về người chết đói ở các địa phương khác không ngừng lan truyền về Thượng Tân. Kinh hoàng hơn là bắt đầu xuất hiện tin đồn là ở địa phương X xã Y nào đó người ta đã bắt đầu ăn thịt lẫn nhau. Tình hình càng lúc càng nghiêm trọng, tử khí đã bắt đầu thoang thoảng trong thị trấn. Đầu tiên là Mã Đán phát hiện ra cái xác chết đã thối của thằng Giang mù ở bến đò. Cái xác của thằng Giang còm nhom, co quắp, chứng tỏ lúc còn sống nó đã gầy như một que củi, chỉ còn da bọc xương. Sau đó, một tin tức khiến người ta bàng hoàng và khó tin nữa là: Lão Tô, nguyên là chủ cửa hàng gạo Phong Dụ đã chết đói ngoài đường. Nghe nói có một loại đất trắng có thể ăn được, người ta đổ xô nhau ra phía bờ sông. Bờ sông toang hoác nham nhở vì bị người ta đào đất để ăn...

Trong nhà không còn bất kỳ một cái gì để cho thể cho vào miệng nữa, Khang Khu cảm nhận được là cái chết đã đến với mình mỗi lúc một gần. Trong cơn đói, hình như tóc của mọi người cũng không dài ra

nữa nên cũng chẳng có ai có nhu cầu cạo đầu. Và lại, thợ cạo Mã Đán đã đói đến độ không còn chút sức lực nào để cầm con dao cạo nữa. Mã Đán ngồi lý trong tiệm cạo đầu, chẳng buồn về nhà nữa, bởi về nhà mà không có cái gì để cho Khang Khu ăn thì tàn nhẫn lắm!

Không biết tin tức lấy từ đâu mà Trương Khuông biết được rằng, có mấy chiếc xe xuất phát từ kho lương thực của chính quyền thị trấn bí mật vận chuyển lương thực đi đâu đó, có lẽ là chuyển về các thành phố lớn. Gã đem tin tức này nói với Mã Đán, đề xuất là sẽ bí mật cướp lương thực. Mã Đán trợn trừng mắt, nói:

- Tội cướp lương thực của chính phủ là bị chém đầu đấy!
- Không cướp lương thực thì lẽ nào chúng ta ngồi chờ chết sao?

Trương Khuông không nói được câu này: Cướp lương thực cũng là tự tìm lấy cái chết, nhưng Mã Đán biết là gã ta hiểu rõ được điều này. Mã Đán nói:

- Chúng ta cướp lương thực thì có khác nào chúng ta là thổ phi? Huống hồ lương thực mà chúng ta cướp là của chính quyền, của quan trên?
- Đó là lương thực của toàn thể bà con Thượng Tân chúng ta, dựa vào cái gì mà chúng ta lại cung cấp cho bọn người ở thành phố ăn? Chết đói đều là người ở nông thôn chúng ta, không nghe nói người thành phố chết đói bao giờ. - Giọng Trương Khuông vô cùng bất bình – Vợ tôi, con tôi đều thoi thóp hết rồi, họ đều cần có cái ăn. Muốn ăn được miếng cơm thì phải liều mạng thôi, không thể chờ cái bánh từ trên trời rơi xuống được.

Mã Đán thấy lời Trương Khuông có lý, nhưng làm thì quá nguy hiểm.

- Đàn ông chết đói thì không có vấn đề gì, nhưng đàn ông chúng ta chưa kịp chết mà để cho vợ con chết trước, đàn ông chỉ là một quả trứng thối! – Trương Khuông nói một cách phẫn uất.

Trong lòng Mã Đán đã muốn liều, có điều không dám khinh suất vọng động thôi. Trương Khuông thấy Mã Đán mềm yếu thiếu quyết đoán thì cảm thấy thất vọng, nói:

- Nói với ông chỉ mất công thôi... Ông vốn là... Hồng Xung không giống như ông. Lão ta có thể làm mà không cần phải tính toán hơn thiệt... Nếu Hồng Xung còn sống thì tốt biết bao...

Mã Đán đã bị khích tướng, lại nghĩ đến đôi mắt đã bắt đầu dại đi vì đói của Khang Khu nên cắn môi nói:

- Được! Cướp lần này!

Về nhà, Mã Đán lục lọi tất cả các xó xỉnh trong nhà để tìm thanh đại đao đã từng chém không biết bao nhiêu đầu lâu của lính Nhật, Khang Khu nói:

- Anh quên rồi sao? Bọn chúng đã lấy thanh đao của anh để làm vật trừ tà khi luyện gan luyện thép.

Mã Đán đưa tay đập đập lên trán, nhận ra rằng đầu óc của mình đã có vấn đề.

- Thế còn con dao cạo?

- Con dao cạo tôi đã giấu cho anh rồi, chờ đến khi hữu dụng tôi sẽ đưa cho.

- Có phải là em đang đề phòng?

- Tôi cũng chỉ vì những ngày còn lại của chúng ta là giữ một con đường sống...

- Trong nhà chắc còn có một cái gì đó sắc bén chứ... - Mã Đán vừa ngao ngán vừa buồn rầu hỏi.

- Anh cần cái sắc bén để làm gì?

- Chỉ là để... luyện gan thôi.

- Những ngày này thì anh cần gan để làm gì, có ích lợi gì! Có phải là anh muốn làm thổ phỉ?

- Không phải, anh muốn đi đây đi đó với Trương Khuông thôi.

Bao nhiêu năm rồi Mã Đán với Trương Khuông không hề qua lại gì với nhau, lúc này lại muốn cùng gã đi đâu nhỉ? Chuyện bất thường này khiến Khang Khu hoài nghi, trong mơ hồ cô ta nhận ra rằng, Mã Đán đang tính làm chuyện gì đó, hỏi:

- Anh định làm gì?

Mã Đán tránh né câu hỏi, nhưng Khang Khu đã nhận ra vấn đề.

- Anh muốn cướp lương thực, đúng không? Cướp lương thực của ai?

Mã Đán không trả lời. Khang Khu nói tiếp:

- Lúc này chỉ còn có lương thực của nhà nước thôi, có phải là anh muốn cướp lương thực của nhà nước?

Dù sao thì Khang Khu cũng đã đoán ra, Mã Đán nói:

- Chúng ta cần phải sống. Đó chính là lương thực của bà con Thượng Tân ta!

Khang Khu nói như chém đinh chặt sắt:

- Anh dám cướp lương thực của chính quyền sao? Tôi treo cổ ngay để anh thấy!

Mã Đán biết Khang Khu dám nói là dám làm.

- Đã là người thì sống phải có sự tôn nghiêm, chúng ta đã sống tạm được gọi là tôn nghiêm quá hai phần ba đời người rồi, sao anh lại nghĩ đến chuyện cuối đời lại đi làm thổ phỉ hả Mã Đán?

Khang Khu vỗ đùi bành bạch nói. Mã Đán phân trần:

- Anh làm việc này là vì không muốn em chết đói.

- Chết thì có gì đáng sợ hả? Chúng ta đã từng sợ chết sao? Khang Khu tôi chỉ sợ chuyện mất mặt, sợ bị người ta chê cười, sợ đến lúc gặp bố anh thì không dám ngước mặt lên, sợ sau này khi viết về Thượng Tân,



người ta sẽ viết rằng Mã Đán anh là một tên cướp, một tên thổ phỉ đáng phỉ nhổ thôi.

Mã Đán không nói gì được nữa. Khang Khu trói tay Mã Đán thật chặt vào tay mình. Nếu Khang Khu không rời khỏi nhà thì Mã Đán cũng chẳng có cách nào để ra khỏi cửa cả.

Mã Đán đành từ bỏ ý định cướp lương thực.

Những chiếc xe chở lương thực của chính quyền xuất phát từ lúc nửa đêm, khi đi ngang qua sườn núi Mai Tử thì bị phục kích. Nhưng có nhiều dân binh mang súng đi theo áp tải lương thực nên lương thực không bị sút mẻ chút nào. Những chiếc xe tiếp tục đi, bỏ lại phía sau lưng ba cái xác của bọn cướp. Sáng sớm, người trong thị trấn mới thấy trên quảng trường có ba cái xác. Mã Đán giãy giụa thoát khỏi tay Khang Khu, chen lấn về phía trước và qua khoảng hở giữa thân hình hai người đứng trước mặt, Mã Đán nhận ra một trong ba cái xác ấy chính là Trương Khuông!

- To gan lớn mật! Chết chưa hết tội!

Mao Tuyết Hoa đang đứng trước ba cái xác, dùng hai câu thành ngữ rất chính xác, rất đẹp nói to để mọi người nghe thấy. Quả thật là cô ta cũng có gầy đi đôi chút nhưng so với những gương mặt xanh bủng một màu lá chùng quanh, gương mặt cô ta vẫn còn mờ màng lắm.

Mao Tuyết Hoa đã trông thấy Mã Đán, lên tiếng một cách ý vị thâm sâu:

- Mã Đán à, dám cướp cả lương thực hiến tặng cho Mao Chủ tịch, lá gan của bọn chúng so ra còn to hơn cả anh... Sự việc trước mắt có thể chứng minh, gan bé một tí có khi lại tốt đấy!

Mã Đán có cảm giác một cơn ớn lạnh đang chạy dọc theo sống lưng mình, nhìn Mao Tuyết Hoa nhếch mép cười nhạt rồi loáng một cái đã mất hút giữa đám đông.

Đêm đã khuya nhưng tiệm cắt tóc Nhân dân vẫn còn đang mở cửa. Mã Đán đang ngủ ngon lành trên chiếc ghế, tiếng ngáy nho nhỏ đều đặn phát ra. Trong giấc mơ, Mã Đán nghĩ thấy mùi cơm, mở mắt ra thì nhận ra Khang Khu đang đứng bên cạnh mình, trong tay đang có một bát cơm nóng bốc khói nghi ngút.

- Ăn đi. – Khang Khu nói với giọng hết sức nhẹ nhàng, giọng của một người mẹ - Đêm hôm khuya khoắt thế này không ai trông thấy đâu.

Mắt Mã Đán sáng lên, đưa tay nhận bát cơm, nhưng vừa vươn tay ra, Mã Đán đã rút tay lại.

- Em ăn đi vậy.

- Tôi ăn rồi. – Nét mặt Khang Khu thoáng một nét cười, có điều giọng nói của cô ta không giống với thường ngày, nó nhẹ và thoảng, lại rất chậm.

- Anh không tin. Để anh thử sờ bụng em xem nào. – Mã Đán vươn tay sờ bụng Khang Khu, lòng đau như xát muối – Bụng em lép kẹp, chỉ có da thôi, chứng tỏ em chưa ăn gì cả. Em không ăn mấy ngày rồi nhỉ?

Khang Khu đưa tay sờ đầu Mã Đán. Cái đầu vốn khá to của Mã Đán chỉ có thể sờ thấy xương sọ mà không cảm nhận được da đầu. Khang Khu nói:

- Tôi ăn không được nữa rồi. Một ngày trước, bệnh thèm ăn của tôi đột nhiên thay đổi thành bệnh chán ăn giống như Mao Tuyết Hoa ngày xưa vậy... Anh vẫn còn nhớ chứng chán ăn của Mao Tuyết Hoa chứ? Chẳng muốn ăn gì cả, cứ cho là sơn hào hải vị nuốt cũng chẳng xuống. So với cô ta, bệnh chán ăn của tôi còn nghiêm trọng hơn. Ngày trước, Mao Tuyết Hoa ăn còn ít hơn cả mèo, bây giờ tôi nhìn thấy cơm là buồn nôn, nhưng dù sao thì tôi cũng đã cố gắng ăn được mấy miếng rồi...

Mã Đán nửa tin nửa ngờ nhưng đói lắm rồi, đói đến độ đầu choáng mắt hoa rồi, không thèm nghĩ ngợi gì thêm nữa, cầm lấy bát cơm trên tay Khang Khu cho vào miệng nhai lấy như để, ăn xong mới chạnh nhớ: Gạo lấy ở đâu ra?

- Tôi sớm biết là sẽ có ngày này nên năm ấy, tôi đã bí mật đào một chiếc hố trong nhà, giấu một ít lương thực xuống đó, không nhiều lắm đâu nhưng cũng có thể giúp chúng ta qua được những ngày đen tối này. Số lương thực này chính là tính mạng của chúng ta, anh nhất thiết không được để cho Mao Tuyết Hoa biết.

Mã Đán gật đầu hứa là sẽ không nói với bất kỳ ai. Để chắc ăn hơn, Khang Khu đợi đến nửa đêm mới nổi lửa nấu cơm, tất cả đều diễn ra trong bóng tối, không phát ra một tiếng động đáng ngờ nào, cơm chín thì lặng lẽ mang đến tận giường cho Mã Đán.

Đêm ấy, mặc dù vẫn còn ngái ngủ nhưng cái đói và bản năng được ăn đã khiến Mã Đán há miệng một cách vô thức. Ăn được vài miếng thì Mã Đán tỉnh hẳn, đẩy bát cơm trên tay Khang Khu về phía cô ta, nói:

- Em ăn trước đi.

- Tôi ăn rồi, không đói.

Mã Đán bê bát cơm lặng lẽ ăn. Chỉ không được ăn có một ngày mà Mã Đán có cảm giác như mình đã bị bỏ đói đến cả năm.

- Anh đói lắm, đói đến độ tay chân đều phát run lên... Thật sự là em không đói à?

- Không đói. Nếu đói thì tay chân tôi cũng run, còn nếu đói đến cực điểm thì ruột non ruột già hình như gắn chặt vào nhau và vo lại như một quả cầu, quả cầu ấy cứ co bóp, càng co bóp thì nó càng nhỏ lại, có khi rất đau, đau đến độ thở không nổi nữa. – Khang Khu nói - Anh sờ thử bụng tôi xem, vẫn tốt đấy chứ, nó đang im lặng, đang ngủ, không gây náo loạn, điều đó chứng tỏ là tôi không đói.

- Anh nghĩ đến mấy ngày mà nghĩ vẫn chưa ra, tại sao bệnh của em nói biến chuyển là chuyển ngay vậy, từ một thái cực này chuyển hẳn sang thái cực kia. Có phải là em đang lừa anh không?

- Không phải là bệnh của Mao Tuyết Hoa cũng biến chuyển một cách đột ngột sao? Ban đầu thì cô ta

chán ăn, sau đó thì ăn thì với tôi và từ đó, từ một que củi biết đi cô ta đã biến thành một ả đàn bà đầy đà, trắng bóc như anh đã thấy, sao anh không tin tôi nhỉ?

- Chuyện của Mao Tuyết Hoa thì anh tin, còn chuyện của em thì anh không tin lắm...

Khang Khu thở dài, nói:

- Bệnh của tôi cũng thay đổi rất kịp thời, đúng không? Chúng ta có gạo để duy trì mạng sống nhưng không nhiều, nếu tôi ăn như xưa thì cũng chỉ được một thời gian ngắn thôi. Xem ra thì bố anh, mẹ anh đã hiến linh làm cho bệnh của tôi thay đổi rồi. Mã Đán, anh ăn đi. Tôi đã ăn nhiều quá rồi. Kiếp này không những tôi đã ăn đủ mà còn ăn bù cho kiếp trước, thậm chí là ăn tạm ứng trước cho kiếp sau. Ăn thế đủ rồi, không thể tiếp tục tham ăn được nữa. Để kiếp này của tôi - nói chính xác hơn là cả ba kiếp của tôi được đầy bụng, anh đã phải buộc mình luyện gan, đi lính vào sinh ra tử, chịu không biết bao nhiêu là khổ, nhận không biết bao nhiêu là những điều sỉ nhục... Đã đến lúc tôi phải trả lại cho anh thôi.

- Em nói gì thế? Em không được nói như vậy. Hạnh phúc nhất trong đời anh làm thế nào để cho em được ăn no, cho em được sống thật tốt. Anh thà chết chứ không để cho em phải chết đói. Chúng ta đã cùng nhau trải qua rất nhiều giai đoạn khó khăn nhưng cuối cùng đều tốt cả, em có thể sống đến trăm tuổi, anh cũng phải sống đến trăm tuổi...

- Bố tôi là người đóng quan tài cho người ta, ông ấy thường nói, trong đời một con người, số gạo có thể ăn đã được định lượng sẵn rồi, ăn hết số gạo ấy thì không thể ăn tiếp được nữa, tức là phải chết. Đó là quy định,, làm người phải biết được những quy định giành cho mình... Mã Hồ còn trẻ quá cho nên không hiểu được những quy định, ăn chưa hết gạo mà đã ra đi, đi quá nhanh, quá gấp, tôi phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể đuổi kịp nó đây. – Khang Khu cười rưng rức trong bóng tối – Mã Đán à, nếu tôi chết đi thì anh vẫn phải sống đấy nhé, cho dù phải ăn thịt tôi, gặm xương tôi, anh cũng phải sống, chỉ có sống mới có thể thấy được tận cùng, anh có biết không?

- Em nói nhăng nói cuội gì thế, có sống thì chúng ta cùng sống, có chết thì cùng chết...


Hình như Khang Khu có vẻ tức giận đẩy Mã Đán ra nhưng sau đó thì chủ động nằm sát vào Mã Đán, nói:

- Nếu Mã Hồ còn sống thì bố con anh, một người nằm bên trái, một đứa nằm bên phải của tôi, vĩnh viễn không bao giờ rời xa nhau nữa. Như thế quá tốt, đúng không?

Hai thân hình áp sát vào nhau khiến Mã Đán cảm thấy cuộc sống này vẫn rất ngọt ngào, vẫn rất thực tế. Trong lòng rất vui nên Mã Đán kể cho Khang Khu nghe về những ngày luyện gan trước đây, về những gì đã trải qua trên chiến trường, về những ngày đến gõ cửa nhà người ta mượn gạo, về đêm nào cũng nằm mơ thấy Khang Khu... Hình như Khang Khu đã ngủ, nhưng Mã Đán vẫn cứ kể, kể cho đến khi chìm vào giấc ngủ mê man.

Nửa đêm, Mã Đán có một giấc mơ đáng sợ, tuy là đang mơ nhưng mọi tình tiết diễn ra đều rất rõ ràng, hợp lý như cuộc sống thật: Mã Đán và bố - Mã Cạo Đầu cửu biệt trùng trùng. Mã Đán vừa mừng vừa sợ, kêu lớn: “Bố!”, có điều Mã Cạo Đầu không biểu lộ bất kỳ một nét vui mừng nào trên nét mặt, hùng hổ bước đến gần và giang tay tát mạnh vào mặt Mã Đán. Mã Đán choáng váng, mắt nẩy đom đóm, kêu lớn: Bố làm sao thế? Mã Đán nghĩ là bố vẫn đang cho là mình nhu nhược, bé gan nên định lên tiếng phân trần, Mã Cạo Đầu đã chửi: Khang Khu đã chết đói. Nó vừa đến đây gặp tao khóc lóc bảo là chết vì đói, lại còn nói là không có sức để đi tìm Mã Hồ nữa. Thế mà mày vẫn cứ nằm đó mà mơ mà mộng sao!

Mã Đán giật mình tỉnh dậy, cảm thấy má trái của mình vẫn còn đang đau rát, đưa tay sờ Khang Khu đang nằm bên cạnh thì thấy cơ thể cô ta đã lạnh, lại sờ lên mũi, quả nhiên không còn thở nữa.

ương thực mà Khang Khu giấu được trong chiếc hố không nhiều lắm, bao gồm một ít gạo, một ít khoai khô, một ít đậu... Mã Đán sợ bị người khác phát hiện nên lén lút ăn, nhưng ăn rất tiết kiệm, gần mỗi bữa ăn đều đếm kỹ mình đã cho vào nồi bao nhiêu hạt gạo, bữa sau chỉ có giảm chứ không được tăng thêm so với bữa trước, nấu cơm, ăn cơm đều trong bóng tối, không dám thắp đèn. Mỗi khi ra đường, Mã Đán đều giả vờ như mấy ngày liền chưa được ăn gì, rất đáng thương để người ta khỏi phải nghi ngờ, thậm chí mỗi khi đi đại tiện, Mã Đán cũng cố không cho ai biết. Nhưng cho dù đã cẩn thận đến mức nào thì cây kim để lâu ngày trong bọc cũng lòi ra. Một đêm khuya, Mã Đán đang húp cháo soàn soạt trong bếp thì đột nhiên có ai đó đứng ngay phía sau vỗ tay mấy cái liền. Giật mình quay lại, thì ra đó là Mao Tuyết Hoa đang đứng trong bóng tối. Đôi mắt cô ta loang loáng trông giống mắt mèo cái trong đêm.

- Làm sao cô vào đây được? – Mã Đán hoảng kinh, chân tay luống cuống.

- Tôi ngửi thấy mùi cháo nên mới vào đây. – Mao Tuyết Hoa nói – Anh quên là tôi có chìa khóa cửa nhà anh à. Tôi đã từng ăn cơm nhà anh mà.

Mặc dù Mao Tuyết Hoa chưa nói gì đến chuyện ăn lén nhưng Mã Đán đã vội vàng giải thích:

- Trong nhà còn vài gạt gạo sót trong thùng, nấu miến cháo húp qua cơn đói...

- Tôi cứ nghĩ là nhà anh đã tắt lửa từ lâu rồi, không ngờ là anh lừa chú dối cha, cho rằng cả thiên hạ đều đui mù, coi thường toàn thể dân thị trấn, lại coi thường cả tôi. Tôi vốn nghĩ là sẽ lén mang đến đây cho anh một ít gạo, xem ra thì anh không cần nữa.

- Tôi không coi thường...

- Anh là một kẻ lừa lọc, tư lợi cá nhân. Cuối cùng thì anh đã giấu được bao nhiêu lương thực?

Mã Đán run rẩy thắp đèn, lôi tất cả những gì có ở dưới hố lên. Chỉ có một túi nhỏ. Đó chính là chiếc túi vải mà ngày xưa Lục Què đã dùng để gói chiếc vòng ngọc tặng cho Khang Khu, gạo bên trong cũng đã ngả sang màu đen.

- Chỉ có chừng này sao?

- Tôi lấy đầu ra mà bảo đảm, chỉ có chừng này.

Mao Tuyết Hoa lăm bắm trong miệng:

- May mà Khang Khu đã chết, chừng này không đủ cho cô ta ăn một bữa...

- Đây là số gạo mà Khang Khu đã để giành cho tôi. Cô ấy thà chết đói chứ không ăn những hạt gạo này...

- Người ta chết đói đầy đường, lẽ nào Khang Khu lại không thể chết đói? – Giọng Mao Tuyết Hoa rất lạnh lẽo – Lúc này ngay cả Mao Chủ tịch cũng không được ăn no thì ai có quyền lợi được ăn no nào?

Mã Đán gật đầu lia lịa, ấp úng nói: Đúng, đúng như thế...

- Anh phải thành thật một chút. Trong quần chúng có người phản ánh rằng ngày ấy anh giả vờ đầu hàng là để đầu cơ chờ cơ hội, bên ngoài thì ra vẻ thành thật phục thiện nhưng bên trong thì vẫn nhớ thương chủ cũ Lý Tông Nhân, nói chuyện với ai thì bóng gió nói về lão ta, nói về những thành tích anh hùng của mình khi còn dưới trướng lão ta, ngay cả trong mơ cũng gặp Lý Tông Nhân, gọi tên lão ta... Có phải là anh muốn làm đặc vụ cho Lý Tông Nhân để chờ cơ hội cùng Quốc dân đảng tấn công?

Mồ hôi Mã Đán túa ra đầm đề, tinh thần hoảng loạn, lâu lắm mới nói được:

- Ngay từ ban đầu tôi đã chân tâm thành ý đầu hàng đảng Cộng sản, bây giờ tôi cũng một lòng một dạ đi theo đảng Cộng sản, đi theo Mao Chủ tịch, làm gì có chuyện tôi vương vấn với Lý Tông Nhân? Lão ta vất lại mấy chục vạn quân binh tướng sĩ, chẳng hề quan tâm đến họ, một mình chạy sang nước Mỹ làm một con rùa rút cổ. Lão ta là kẻ lừa đảo tệ hại nhất trong lịch sử, là kẻ nhu nhược nhất thế giới. Tôi đã quên lão ta từ lâu rồi, tôi chỉ tiếc là ngày ấy cạo đầu cho lão ta, tôi không cắt cổ lão ta đi cho rảnh, trừ hại cho dân lành...

Mao Tuyết Hoa có vẻ rất vừa lòng, nói:

- Tốt! Anh có thể làm được như những gì anh nói là tốt rồi... Thế... có bao giờ anh thấy nhớ tôi không?

Mã Đán ngớ người, cổ họng như bị mắc nghẹn, không nói được tiếng nào. Mao Tuyết Hoa không hiểu sao lại nói tiếp với giọng điệu rất khinh miệt:

- Anh là cái thá gì chứ! Tôi không cần anh phải nhớ tôi!

- Không dám! Không dám!

Mao Tuyết Hoa sắp quay lưng, Mã Đán van nài cô ta xách túi gạo theo, nói:

- Cô không mang túi gạo này đi thì lòng tôi không yên, luôn sống trong sự sợ hãi...

- Tại sao anh phải sợ chứ? Đúng là miệng hùm gan sứa!

- Khang Khu chết rồi, lá gan của tôi cũng đã mất.

- Tôi cũng có thể làm lá gan của anh! Không phải bây giờ tôi đang là lá gan của cả thị trấn Thượng Tân này sao?

- Tôi không cần gan nữa. Bố tôi nói rồi, nhu nhược thì sống lâu. Tôi muốn sống đến ngày xây dựng thành công chủ nghĩa cộng sản trên đất nước này.

Bỗng nhiên giọng Mao Tuyết Hoa trở nên giận dữ:

- Tôi biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Có phải là anh muốn sống đến ngày Lý Tông Nhân trở lại để cười lên đầu lên cổ nhân dân mà ra oai tác quái, đúng không? Anh sẽ theo bọn chúng như một con chó theo

đuôi chủ để hưởng vinh hoa phú quý trên xương máu của quần chúng nhân dân, đúng không?

Mã Đán định kêu oan nhưng ấp a ấp úng mãi không thành lời, bất giác quỳ sụp xuống trước mặt Mao Tuyết Hoa:

- Tôi không hề có dã tâm ấy. Lúc này tôi sống cũng đã đủ mãn nguyện rồi. Xã hội mới tốt hơn một nghìn lần, một vạn lần so với xã hội cũ, tôi cũng là nhân dân, là quần chúng. Mao Chủ tịch vạn tuế! Phanh tay xẻ thịt Lý Tông Nhân! Lý Tông Nhân tuyệt tử tuyệt tôn...

Mao Tuyết Hoa lên tiếng cảnh cáo một cách nghiêm khắc:

- Anh không được đem chính quyền nhân dân ra mà luyện gan, nhớ chưa?  
- Tôi nào dám như thế! Nhân dân đã đứng lên làm chủ, tôi vĩnh viễn không dám luyện gan nữa.  
- Tôi cũng tin là anh không dám đâu. – Mao Tuyết Hoa nói – Một quân nhân của Quốc dân đảng mà luyện gan trên giang sơn của đảng Cộng sản là phản cách mạng!

Miệng Mã Đán đã méo xệch, hình như sắp khóc:

- Tôi thà để cho chó dọa sợ mà chết còn hơn là luyện gan. Tôi bảo đảm, cô cứ tin tưởng ở tôi. Bây giờ tôi chỉ giành toàn bộ tâm tư để cạo đầu cho nhân dân thôi.

- Là người thì phải tự biết mình là ai. – Giọng Mao Tuyết Hoa lạnh tanh – Thời thế đã định cho anh là loại người nào thì phải chấp nhận là loại người ấy thôi. Đừng có mà nghĩ đến chuyện lật ngược thế cờ, cũng đừng tin tưởng hảo huyền là tôi sẽ thủ hạ lưu tình!

Mã Đán lại tiếp tục van nài Mao Tuyết Hoa cầm túi gạo đi, cô ta nói:

- Tôi không cần! Anh tự mình làm điều gì mà anh nghĩ là cần phải làm!

Nói xong thì quay người đi thẳng, mất trong đêm tối.

Mã Đán cứ ôm lấy túi gạo mà không biết mình phải làm gì. Ngày hôm sau, Mã Đán giấu túi gạo trong áo, định đến trụ sở chính quyền thị trấn tìm Mao Tuyết Hoa để giao cho cô ta nhưng lại sợ bị chửi, lại còn sợ lộ bí mật mà lâu nay mình đã cố giữ... Hơn nữa, nói thật lòng, Mã Đán cũng cảm thấy có chút tiếc nuối túi gạo quý giá này. Nhưng nếu khư khư giữ lấy túi gạo này thì lại sợ Mao Tuyết Hoa trị tội... Nói chung, mâu thuẫn chất chồng trong lòng Mã Đán. Cuối cùng, Mã Đán chặc lưỡi, mang túi gạo quay về nhà, đào một cái hố sâu hơn, nguy trang kỹ hơn giấu xuống đó, mỗi đêm đều đưa tay xuống hố sờ soạng xem thử nó vẫn còn hay đã mất, có điều không dám dùng để nấu cháo nữa. Nếu ăn chúng, chẳng may Mao Tuyết Hoa hỏi số gạo ấy đâu rồi thì biết trả lời thế nào?

Người chết đói ở Thượng Tân đã khá nhiều, nghe đâu là lão Mao đã cắt thịt lão đồ tể họ Lý để ăn khi lão này vừa mới nhắm mắt. Mã Đán nghĩ mình vẫn còn may khi vẫn còn sống, nhưng trận đói này phải kéo dài đến bao giờ nhỉ? Mình có thể sống được bao lâu nữa nhỉ? Mã Cạo Đầu nói kẻ nhu nhược thì sống lâu

bởi lão ta chưa từng chứng kiến nạn đói, nếu trận đói này kéo dài một vài năm thì e rằng chuột ngoài đồng cũng không sống nổi huống hồ là con người. Mùi chết chóc càng ngày càng nặng nề hơn trong toàn thị trấn.

Mã Đán đi khắp nơi để tìm bất cứ cái gì có thể nhét vào miệng, đói quá rồi, chịu không nổi nữa rồi, rau dại, lá cây... nói chúng là những gì có thể ăn đều đã bị người ta vặt sạch. Cuối cùng Mã Đán đành phải đào đất trắng nhét vào miệng, nhai trệu trạo, đúng là không thể nuốt được, bèn nhổ ra.

Buổi trưa hôm ấy, Mã Đán cảm thấy cái chết đã cận kề, nằm trong nhà và trong đầu đã diễn ra một cuộc tranh đấu tư tưởng hết sức quyết liệt, cuối cùng Mã Đán cắn môi, quyết định là phải ăn, cho dù có chết cũng cam lòng. Mã Đán lấy túi gạo từ dưới hố lên, đóng chặt cửa lớn cửa sổ đảm bảo không ai có thể vào nhà được, tin tưởng là mùi cơm cũng không thể lọt ra ngoài được mới đổ gạo vào nồi, nấu một bát cháo đặt lên bàn. Trước khi húp cháo, Mã Đán kiểm tra lại một lần nữa cửa lớn lẫn cửa sổ, vẫn cảm thấy chưa yên tâm bèn kéo bàn ra chặn cửa lớn, tìm mấy khúc gỗ chống vào cửa sổ... Trong lòng đã yên tâm đôi chút, Mã Đán đi vào bếp, có điều một con chó đen vừa gầy vừa xấu không biết đã len vào bếp từ bao giờ đã kịp liếm sạch bát cháo đặt trên bàn nhưng vẫn còn luyến tiếc tiếp tục liếm chúng quanh bát. Cái bát đã sạch chẳng khác nào mới được rửa xong. Mã Đán giận điên, định nhào tới bóp cổ con chó nhưng ngay lập tức khựng người lại. Con chó nhìn Mã Đán bằng đôi mắt xanh lè hung ác, ngoác miệng sủa lên mấy tiếng để lộ mấy chiếc răng nanh tròn hoắt và trắng nhớn. Tình thế đã quá rõ ràng: Con chó vẫn còn đói và chỉ một thoáng nữa thôi, nó sẽ phóng vèo đến và xé xác người đang đứng trước mặt nó. Mã Đán sợ đến độ hồn xiêu phách lạc. Con chó dùng ánh mắt hung ác dồn Mã Đán từng bước từng bước về phía góc tường. Góc tường vẫn chưa đủ độ an toàn, Mã Đán lùi dần về phía sau cánh cửa nhà bếp, chui tọt xuống cái hố giấu gạo, lật cái nắp bằng gỗ đậy lại. Lúc này, Mã Đán mới cảm thấy an toàn.

Một lát sau, Mã Đán cảm thấy hình như bên trên không còn phát ra tiếng động nào, chứng tỏ con chó không tìm cách tấn công mình nữa, thở một hơi dài, dùng một chiếc gậy chống cái nắp hố lên he hé, lom khom ghé mắt nhìn. Không thấy bóng dáng con chó đâu cả. Cái nắp được đẩy lên cao hơn, cuối cùng thì đầu Mã Đán cũng đã có thể vươn ra ngoài để nhìn bốn phía. An toàn rồi. Mã Đán trèo lên khỏi hố, phui bụi bặm trên người, dương dương đắc ý vì không bị con chó xé thịt. Có điều, Mã Đán ý thức ngay được rằng, chỉ là một con chó ốm đói mà mình phải trốn chui trốn nhủi như vậy, đến lúc này tay chân vẫn còn run chứng tỏ lá gan của mình đã teo lại, thậm chí là đã chết, trong lòng thất vọng cùng cực, thậm chí nó đã biến thành một cảm giác thất bại. Có lẽ nào mình đã trở lại là một thằng nhu nhược? Càng nghĩ ngợi, Mã Đán càng sợ hãi, càng cảm thấy nhục nhã.

Đã trải qua không biết bao nhiêu là gian khổ lẫn nhục nhã, đến cuối đời Mã Đán mới nhận ra được một cái đạo lý đơn giản: Sống là phải có sự tôn nghiêm cá nhân, không có sự tôn nghiêm thì cho dù có sống lâu cũng chẳng có ý nghĩa gì hết. Có điều, với Mã Đán mà nói, sự tôn nghiêm phải gắn liền với lá gan phải to, tức là phải can đảm hay dũng cảm gì đó cũng được, gan bé tí như gan chuột thì có tư cách gì để



bàn về chuyện tôn nghiêm? Mã Đán cho rằng, mình đã từng đội mưa đạn, đã từng xông vào rừng đao, vào sinh ra tử, tất nhiên lá gan mình không thể nhỏ như gan chuột được, nhất định là đã từng có một lá gan rất to. Gan sắt, gan đồng, gan hổ, gan báo... tất cả những từ ngữ này đều thích hợp với chính mình. Lá gan chứ không phải đánh rằm, không phải không khí, sao lại nói không có là biến thành không có ngay thế được? Để chứng minh là lá gan mình hãy còn tồn tại, Mã Đán hít một hơi thở thật sâu, cố ý làm ra vẻ đường hoàng đĩnh đạc, cổ ưỡn thẳng người, ưỡn ngực về phía trước để khơi gợi lại cái khí anh hùng đã bị chìm lắng bao nhiêu năm nay. Có điều Mã Đán ngay lập tức nhận ra một sự thật: Người mình không thẳng được nữa, ngực cũng không ưỡn về phía trước được nữa, khí anh hùng hầu như không tồn tại nữa... Đột nhiên Mã Đán cảm thấy mình hoàn toàn xa lạ với chính mình, chán ghét chính mình, bi thương cho chính mình, chỉ biết dùng nắm đấm đấm mạnh vào vị trí của lá gan, những tiếng thùm thụp vang lên và Mã Đán ngay lập tức nhận ra hình như lá gan có động đậy, có nở ra được một tí, huyết đàn điền nóng lên, toàn thân cũng nóng lên.

Mã Đán trở lại nhà bếp, trông thấy con chó ấy vẫn đang liếm cái bát như muốn cắn nát nó ra, làm như chung quanh nó chẳng còn có ai nữa. Một cơn tức không biết từ đâu ập đến, Mã Đán quát to một tiếng, bước tới định vung chân đá con chó hoang không biết từ đâu đến này. Con chó quay đầu chạy khỏi nhà bếp từ một cái lỗ dưới chân tường. Mã Đán mở cửa đuổi theo.

Con chó chạy theo con phố ven sông thẳng về phía đông. Mã Đán đuổi theo bèn gót quyết không bỏ cuộc. Xuất phát từ nhà mình, Mã Đán chạy qua tiệm sắt Phạm Đại, tiếp tục chạy về hướng đông, theo con phố ven sông chạy ngang qua nhà may họ Mao, tiệm xoong nồi La Ký, xưởng thuốc lá Hoa Thịnh, cửa hàng đồ mây tre Bác Bạch, quán rượu nhà họ Tô, cửa hiệu vàng bạc trang sức Kiềm Điền, đại lý gạo Phong Dự, Áo Đông Hội quán rồi rạp hát Phụng Tiên... Tất cả những cửa hàng cửa hiệu này cũng giống như Mã Nhất, Mã Nhị, Mã Tam đều đã được đổi thành những cái tên mới rất khó nhớ. Có điều đổi gì thì đổi, những cái tên cũ quen thuộc vẫn còn in trong đầu óc Mã Đán, vĩnh viễn không thể thay đổi được, nhưng lúc này, điều khác biệt mà Mã Đán nhận thấy rõ nhất là, ngày xưa chúng nhộn nhịp bao nhiêu thì bây giờ chúng vắng vẻ đìu hiu bấy nhiêu, trông chẳng khác nào những di tích còn sót lại từ thời xa xưa.

Ngày ấy, trời nắng chói chang, mặt đường bị ánh nắng chiếu đến lấp lóa, nóng bỏng khiến người ta không dám đặt chân lên. Mùa xuân vẫn chưa qua hẳn, theo lệ thường thì trời không nắng nóng đến độ này.

- Mã Đán! Ông ăn no rồi rửng mỡ à? Đuổi theo con chó làm gì? Có lẽ nào ông còn muốn luyện gan?

Rất nhiều người liên tục lên tiếng hỏi. Mã Đán vừa chạy vừa lắc đầu lên tiếng phủ nhận:

- Tôi không luyện gan nữa, luyện gan sẽ bị chém đầu, tôi không luyện...

- Rõ ràng là ông đang luyện gan! Ông luyện gan để làm gì nữa?

Con chó đã ăn cháo của Mã Đán. Nó là một con chó cường đạo. Nhưng Mã Đán không dám nói ra sự

thật, suy nghĩ rồi nói:

- Đúng là tôi không luyện gan nữa. Nhưng gan của tôi đã bị con chó chộp chạy rồi, tôi phải lấy nó lại.

- Thời đại này thì cần gan làm gì? Chỉ cần mạng sống. Mạng sống mới là quan trọng nhất! – Họ lên tiếng khuyên nhủ.

- Tôi khác! Chẳng thà bỏ mạng cũng phải có lá gan. – Mã Đán nói một cách cố chấp – Cần gan không cần mạng! Cần mạng không cần gan!

Rõ ràng Mã Đán đã già lắm rồi, đầu tóc bạc phơ, cơ thể như que củi khô, bước chân khập khiễng, hơi thở đứt quãng, đuổi theo con chó mà hai chân cứ đập vào nhau loạng choạng suýt ngã không biết bao nhiêu lần. Nhiều người hảo tâm khuyên Mã Đán dừng lại, thanh toán sòng phẳng với con chó là không đáng chút nào. Họ nói:

- Ngày xưa tự mình lại không tính đến chuyện hơn thua với đời, bây giờ lại tính chuyện hơn thua với một con chó, ông thấy như thế có đáng không, có nghĩa lý gì không?

Mã Đán không nghe lời khuyên chân tình của họ. Người hiền bị chó khinh rẻ. Con chó này khinh người quá lắm. Mã Đán hít một hơi thở thật sâu, tiếp tục đuổi theo con chó bằng những bước chân loạng choạng lắm rồi. Thị trấn Thượng Tân không lớn, nếu tính một cách rọt ráo thì từ đầu phía tây chạy đến đầu phía đông thị trấn chỉ khoảng ba cây số, đến xưởng nhuộm của họ Hà là điểm tận cùng, tức là không còn đường để chạy nữa. Con chó chạy vòng theo khóm cây khuynh diệp rồi chạy ngược trở lại, Mã Đán cũng chạy vòng theo khóm cây khuynh diệp rồi đuổi theo. Con chó thở hồng hộc, sự hoảng sợ đã biểu lộ trên mặt nó, miệng đã bắt đầu xuất hiện nước bọt trắng xóa. Xem ra thì nó không cố gắng được bao lâu nữa, sẽ bị gã con người đang đuổi theo sau tóm gọn thôi.

Mã Đán đang đuổi theo con chó sát đất, găm gù trong cuống họng:

- Đồ chó chết! Tao sẽ ăn thịt mày! Mày là chó nhà ai?

Con chó không thèm trả lời. Đột nhiên Mã Đán có cảm giác nó con chó trông quen quen, hình như mình đã từng gặp nó ở đâu đó rồi. Nó già đến độ trông giống như yêu quái hiện hình, hai con mắt sâu hoắm, ngay cả cái lưỡi cũng không thể thu vào được trong miệng. Thoạt trông thì cũng biết nó sẽ ngã quay ra chết sau một lát nữa thôi. Nhưng tình hình của Mã Đán cũng chẳng hơn con chó chút nào. Mắt Mã Đán đã hoa, thấy toàn đom đóm, hơi thở sau không nối được với hơi thở trước nữa.

- Mày là chó nhà ai hả? Mày không trả lời là tao ăn thịt mày ngay!

Mã Đán đã gào lên thông điệp cuối cùng.

- Nó là chó của Hồng Xung!

Không biết có ai đó đã gào lên một câu lạnh đến thấu xương như thế.

Mã Đán bỗng dừng chết lặng, hai mắt trợn trừng rồi giống như bị thiên lôi đánh trúng, loạng choạng, loạng choạng rồi ngã lăn ra đất.

Con chó không hề biết những gì đã xảy ra đằng sau nó, tiếp tục chạy trốn chết và bóng dáng của nó cuối cùng cũng mất hút sau xưởng sửa chữa tàu thuyền.

Lâu lắm rồi mà Mã Đán vẫn không bò dậy. Có người thận trọng dò từng bước đi đến bên cạnh cái thân hình bất động đang nằm giữa đường phố ấy, sờ sẫm một lát rồi kêu lên kinh hoàng:

- Mã Đán chết rồi!.

**3/2012-3/2014**